

EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE

**SIMPOZION INTERNAȚIONAL
14 MARTIE 2019**

**ABORDĂRI INOVATIVE
ÎN EDUCAȚIE**

**INNOVATIVE APPROACHES
IN EDUCATION**

CASA CORPULUI DIDACTIC MEHEDINȚI

ISSN 2810 – 224X
ISSN-L 2343 – 791X

EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE

ABORDĂRI INOVATIVE ÎN EDUCAȚIE

REVISTĂ INTERNAȚIONALĂ

*** NR. 12 ANUL 2019 ***

MARTIE 2019

☼ CUPRINS ☼

REFORMĂ SAU INOVAȚIE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNT.....	12
<i>Prof. Grigore GIORGI</i>	
<i>Directorul Casei Corpului Didactic Mehedinți</i>	
TECHNIQUES FOR CREATIVE TEACHING.....	14
<i>Prof. metodist Rodica TELEGUȚĂ</i>	
<i>Casa Corpului Didactic Mehedinți</i>	
PEDAGOGIA - ȘTIINȚA POZITIVĂ A EDUCAȚIEI.....	17
<i>Prof. Daniela ECOBICI</i>	
<i>Școala Gimnazială Nr.3,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
INNOVATION OR RESTRUCTURING?.....	19
<i>Prof. Monica Iuliana PONEA</i>	
<i>Inspectoratul Școlar Județean Mehedinți</i>	
METODE DE ÎNVĂȚĂMÂNT – EXPERIMENTUL ȘI EXPUNEREA.....	21
<i>Prof. Leontina POPESCU</i>	
<i>Școala Gimnazială Nr.6, Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
<i>Prof. Lepădat-Marian POPESCU</i>	
<i>Colegiul Național Economic "Th. Costescu", Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
METODE MODERNE DE EVALUARE – PORTOFOLIUL.....	24
<i>Prof. Carmen ALBESCU</i>	
<i>Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
VARIETATEA STRATEGIILOR DE PREDARE – ÎNVĂȚARE.....	26
<i>Prof. Delia-Gabi ALECSANDRU</i>	
<i>Școala Postliceală Sanitară,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
INOVAȚIE ÎN EDUCAȚIE.....	29
<i>Prof. înv. primar Sabina Mihaela AMZA</i>	
<i>Școala Gimnazială Nr. 15,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
MESERIA DE PROFESOR, ÎNTRE ȘTIINȚĂ ȘI ARTĂ.....	31
<i>Prof. înv. primar Cristina ANESCU</i>	
<i>Școala Gimnazială "Petru Dumitriu",</i>	
<i>Orșova, jud. Mehedinți</i>	
THE PORTRAIT OF WOMEN IN "JANE EYRE" AND "WUTHERING HEIGHTS".....	34
<i>Mirela Viorica BALACI</i>	
<i>Școala Gimnazială Nr 3,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
STILURILE DE ÎNVĂȚARE ÎNTRE ȘTIINȚĂ ȘI ARTĂ.....	36
<i>Prof. Elixia BĂICUȘ</i>	
<i>Colegiul Tehnic de Transporturi Auto,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	

NOILE TEHNOLOGII PENTRU EDUCAȚIA PREȘCOLARILOR	39
<i>Prof. Eugenia Georgeta BĂTMĂLAI</i>	
<i>Grădinița cu Program Prelungit Nr. 19,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
SCHOOLS THAT LEARN	42
<i>Prof. Cristina BOAGIU</i>	
<i>Colegiul Tehnic de Transporturi Auto,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
CIORCHINELE – O METODĂ CE STIMULEAZĂ ÎNVĂȚAREA	44
<i>Prof. Iuliana Adelina BOGDAN</i>	
<i>Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
PREDAREA INTERDISCIPLINARĂ - OBIECTIV MAJOR AL	
INOVĂRII ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC	47
<i>Prof. Doina BREAZU</i>	
<i>Colegiul Tehnic "Decebal",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
INTERCULTURALITATE ȘI VALORI EUROPENE.....	50
<i>Prof. Anna-Maria BUȘE</i>	
<i>Colegiul Pedagogic Național "Ștefan Velovan",</i>	
<i>Craiova, jud. Dolj</i>	
PROFESORUL ȘI ROLUL SĂU ÎN SOCIETATE	53
<i>Elida BUTA</i>	
<i>Școala Gimnazială "Mihai Viteazu",</i>	
<i>Strehaia, jud. Mehedinți</i>	
PLEDOARIE PENTRU O ȘCOALĂ EFICIENTĂ	56
<i>Maria Ligia CALCIU</i>	
<i>Școala Gimnazială "Mircea Vodă",</i>	
<i>Călărași, jud. Călărași</i>	
ACTUL DE PREDARE - ÎNVĂȚARE ÎN SOCIETATEA MODERNĂ	58
<i>Adela Eugenia CĂTĂNESCU</i>	
<i>Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
PREDAREA INTERACTIVĂ CENTRATĂ PE ELEV	61
<i>Prof. Florin CHEIA</i>	
<i>Școala Gimnazială "Constantin Negreanu",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
PROFESORUL EFICIENT	63
<i>Mioara Liliana CHIVULESCU</i>	
<i>Școala Gimnazială "Mircea Vodă",</i>	
<i>Călărași, jud. Călărași</i>	
PREDAREA CARE GENEREAZĂ ÎNVĂȚARE.....	66
<i>Prof. înv. preșcolar Maria Casiana CIOVICĂ</i>	
<i>Grădinița cu Program Prelungit Nr.7,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	

INOVATIE ÎN EDUCAȚIE	69
<i>Prof. de sprijin Mariana CIUREL</i>	
<i>C.S.E.I. "Constantin Pufan",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
L' ÉDUCATION ET LES DÉFIS DU MONDE CONTEMPORAIN	71
<i>Aurelia COTOROIANU</i>	
<i>Colegiul Național Pedagogic "Ștefan Odobleja",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
INNOVATIVE APPROACHES TO MANAGEMENT EDUCATION	73
<i>By Otilia Ina CRĂCEA</i>	
<i>Școala Gimnazială Nr.3,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
INNOVATIVE METHODS OF TEACHING ENGLISH LANGUAGE	75
<i>Prof. Cristina-Alina CRIȘAN</i>	
<i>Școala Gimnazială "Theodor Costescu",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
EFFICIENCY OF TEACHING DUE TO DECENTRALIZATION	78
<i>Prof. Dorina DANCIU</i>	
<i>Director Liceul Tehnologic "Matei Basarab",</i>	
<i>Strehaia, jud. Mehedinți</i>	
CONTRIBUȚIA CREATOARE A EDUCATORULUI ÎN REALIZAREA ACTIVITĂȚILOR INSTRUCTIV - EDUCATIVE	81
<i>Prof. înv. primar Valeriu DĂOGARIU</i>	
<i>Colegiul Tehnologic "Constantin Brâncoveanu",</i>	
<i>Baia de Aramă, jud. Mehedinți</i>	
CLASIC ȘI MODERN ÎN SISTEMUL MODELELOR DE ÎNVĂȚĂMÂNT	83
<i>Prof. Roxanda Emilia DIACONESCU</i>	
<i>Școala Gimnazială "Dimitrie Grecescu",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
ANDRE TARDIEU, OMUL ȘI EPOCA SA.....	88
<i>Ana Amalia DOBRE</i>	
<i>Colegiul Tehnic Motru, jud. Gorj</i>	
ABORDĂRI INOVATIVE PENTRU PREDARE	90
<i>Prof. înv. primar Titica A. DOBRE</i>	
<i>Școala Gimnazială "Mircea Vodă",</i>	
<i>Călărași, jud. Călărași</i>	
STRATEGII DE ÎMBUNĂȚĂIRE A ACTIVITĂȚII DIDACTICE.....	93
<i>Inf. Loredana DOINEA</i>	
<i>C.J.R.A.E. Mehedinți</i>	
METODE MODERNE DE PREDARE - ÎNVĂȚARE FOLOSITE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR	95
<i>Prof. înv. primar Ana DRĂGHESCU</i>	
<i>Școala Gimnazială Padeș / Structura Motru-Sec, jud. Gorj</i>	
LEARNING BY DOING.....	97
<i>Prof. Elena-Sidonia DUDOI</i>	
<i>Liceul Tehnologic "Horia Vintilă",</i>	
<i>Segarcea, jud. Dolj</i>	

PROFILUL DE COMPETENȚĂ AL PROFESORULUI	99
<i>Gabriel DULEA</i>	
<i>Colegiul Național Pedagogic "Ștefan Odobleja",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
NECESITATEA PREDĂRII INTEGRATE	101
<i>Prof. de limba și literatura română Simona Mirela DUMBRAVĂ</i>	
<i>Liceul Tehnologic "Dierna", Orșova, jud. Mehedinți</i>	
ROLUL ACTIVITĂȚILOR NONFORMALE ÎN EDUCAREA ADOLESCENȚILOR	104
<i>Prof. Gabriela Codruța DUMITRESCU</i>	
<i>Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
ARTA ȘI ȘTIINȚA PREDĂRII PRIN UTILIZAREA METODELOR INTERACTIVE DE GRUP ÎN ACTIVITĂȚILE CU PREȘCOLARII.....	107
<i>Prof. înv. preșc. Luiza–Daniela DURALIA</i>	
<i>Școala Gimnazială "Dimitrie Grecescu",</i>	
<i>Drobeta-Turnu-Severin, jud. Mehedinți</i>	
PERSPECTIVE MODERNE ÎN ABORDAREA INOVATIVĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR.....	110
<i>Prof. înv. preșcolar Silvia ENACHE</i>	
<i>Grădinița cu Program Prelungit Nr.7,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
METODE ȘI MIJLOACE VALORIZATE PRIN UTILIZAREA TIC	114
<i>Prof. Aurora FILIGEANU</i>	
<i>Liceul Teoretic Bechet, jud. Dolj</i>	
METODA PROIECTULUI LA ORELE DE TIC	117
<i>Prof. Mihaela-Camelia FLOREA</i>	
<i>Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
C.D.I-UL ... POARTA SPRE UNIVERSUL CUNOAȘTERII	120
<i>Prof. Valerica FLOREA</i>	
<i>Școala Gimnazială Făcăieni, jud. Ialomița</i>	
INOVAȚIE ȘI CREAȚIE ÎN ACTIVITATEA EDUCATIONALĂ.....	123
<i>Prof. Anda Ramona FRIMU</i>	
<i>Școala Gimnazială Nr.3,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
ABORDĂRI CURRICULARE INOVATIVE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR.....	127
<i>Prof. dr. Mihaela FULGA</i>	
<i>Grădinița cu Program Prelungit Nr.7,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
METODE INTERACTIVE APLICATE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR.....	131
<i>Prof. înv. preșcolar Claudia GAVRILESCU</i>	
<i>Școala Gimnazială Padeș / Grădinița Motru-Sec, jud. Gorj</i>	
PROFESORUL DE RELIGIE ȘI PROBLEMELE COMUNITĂȚII.....	133
<i>Prof. Ileana Lavinia GEORGESCU</i>	
<i>Școala Gimnazială "Elena Farago",</i>	
<i>Craiova, jud. Dolj</i>	

STRATEGII DIDACTICE INOVATIVE	135
<i>Prof. Aurelia GHIDEL</i>	
<i>Școala Gimnazială "Petre Sergeșcu",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
FUNȚIILE METODELOR DIDACTICE	138
<i>Prof. Ion GHIOCA</i>	
<i>Liceul Teoretic Bechet, jud. Dolj</i>	
EDUCAȚIA PERMANENTĂ	140
<i>Secretar Luminița GOICEANU</i>	
<i>Școala Gimnazială "Regele Mihai",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
STUDENT - CENTRED LEARNING	142
<i>Irina-Mariana GOLOPENȚA</i>	
<i>Liceul Tehnologic "Matei Basarab", Strehăia, jud. Mehedinți</i>	
ACTIVITATEA INTEGRATĂ - STRATEGIE MODERNĂ	
ÎN ÎNVĂȚAREA PREȘCOLARĂ	145
<i>Prof. înv. preșcolar Lavinia Nicoleta GRANCEA</i>	
<i>Grădinița cu Program Prelungit Nr. 19,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
PREDAREA INTEGRATĂ, O REALĂ NECESITATE	148
<i>Prof. Nicoleta GRĂDINARU</i>	
<i>Liceul Teoretic Bechet, jud. Dolj</i>	
THE ART OF TEACHING	151
<i>Prof. Ana Maria GRECU</i>	
<i>Colegiul Național Pedagogic "Ștefan Odobleja",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
ARTA ȘI STILUL DE PREDARE AL PROFESORULUI	153
<i>Prof. Marilena Violeta GRECU</i>	
<i>Colegiul Național Economic "Theodor Costescu",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
STRATEGII DIDACTICE INTERACTIVE ȘI ROLUL LOR ÎN EFICIENTIZAREA	
PROCESULUI DE PREDARE-ÎNVĂȚARE	156
<i>Diana-Maria GUȘMAN</i>	
<i>Școala Gimnazială "Dumitru Crașoveanu",</i>	
<i>Izvoru Bîrzii, jud. Mehedinți</i>	
METODA EXPERIMENTULUI LA DISCIPLINELE TEHNICE	159
<i>Prof. Lenuța Daniela HOTĂRANU</i>	
<i>Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
ROLUL METODELOR MODERNE DE PREDARE	161
<i>Prof. Elena IAGĂRU-TUDOR</i>	
<i>Colegiul Național Economic "Theodor Costescu",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
METODE DIDACTICE - ISTORIE	163
<i>Prof. Carmen IONESCU</i>	
<i>Seminarul Teologic Ortodox "Sfântul Ioan Gură de Aur",</i>	
<i>Slobozia, jud. Ialomița</i>	

PERFECTIONAREA CADRELOR DIDACTICE - PREMISA INOVĂRII EDUCAȚIEI ÎN ROMÂNIA	167
<i>Prof. Mariana-Mirela IORDAICHE Colegiul Tehnic "Decebal", Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
ARTA ȘI ȘTIINȚA PREDĂRII.....	170
<i>Prof. Mihaela Carmen IORGA Școala Gimnazială Nr.24 / Liceul Tehnic de Vest, Timișoara, jud. Timiș</i>	
PROIECTAREA CONȚINUTURILOR CU MULTIMEDIA.....	172
<i>Alexandru ISTODOR Casa Corpului Didactic Mehedinți</i>	
IMPLEMENTAREA TEORIEI INTELIGENȚELOR MULTIPLE ÎN PROCESUL INSTRUIRII DIFERENȚIATE LA ORELE DE ISTORIE	174
<i>Prof. Liliana ISTODOR Școala Gimnazială "Constantin Negreanu", Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
ABORDARI INOVATIVE ÎN EDUCATIE	177
<i>Prof. inv. primar Antonela ISTODORESCU Școala Gimnazială Nr.3, Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
METODA PROIECTULUI LA DISCIPLINA GEOGRAFIE	180
<i>Prof. Mihaela MANOLEA Colegiul Tehnic „Domnul Tudor”, Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
PREDAREA CARE GENEREAZĂ ÎNVĂȚARE.....	184
<i>Alexandra-Emilia MARCU Școala Gimnazială "Petru Dumitriu", Orșova, jud. Mehedinți</i>	
HISTORY OF EDUCATION	187
<i>Prof. Adriana MĂRCULESCU Colegiul Național Pedagogic "Ștefan Odobleja", Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
EDUCATION AND INNOVATION.....	188
<i>Prof. Marinela MARIȘ Colegiul Tehnic de Transporturi Auto, Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
MESERIA DE PROFESOR, ÎNTRE ȘTIINȚĂ ȘI ARTĂ	190
<i>Prof. Simona MIGIOL Colegiul Auto "Traian Vuia", Târgu-Jiu, jud. Gorj</i>	
DESCOPERIREA SINELUI ÎN CONTEXT INTERCULTURAL	192
<i>Prof. Simona-Oana MIHAI Colegiul Național "Barbu Știrbei", Călărași, jud. Călărași</i>	

LEADER-UL ȘI OPTIMIZAREA COMPORTAMENTULUI ANGAJAȚILOR	195
<i>Prof. Janina Iuliana MIJACHE</i>	
<i>Școala Gimnazială "Dimitrie Grecescu",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
CULTURA ORGANIZAȚIONALĂ, O CALE SPRE SUCCES	197
<i>Prof. Mihăiță Marian MIJACHE</i>	
<i>Colegiul Tehnic de Transporturi Auto,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
PREDAREA INTEGRATĂ, O REALĂ NECESITATE	199
<i>Nicoleta-Daniela MIȘCODAN</i>	
<i>Școala Gimnazială "Dumitru Crașoveanu",</i>	
<i>Izvoru Bîrzii, jud. Mehedinți</i>	
METODA CUBULUI LA ORA DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ	202
<i>Prof. Lenuța MÎNDRECI</i>	
<i>Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",</i>	
<i>Drobeta-Turnu-Severin, jud. Mehedinți</i>	
ABORDĂRI INOVATIVE ÎN EDUCAȚIE	204
<i>Silvia Monica MLADIN</i>	
<i>Școala Gimnazială "Theodor Costescu",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
PREDAREA CARE GENEREAZĂ ÎNVĂȚARE.....	207
<i>Prof. Teodora MUJA</i>	
<i>Colegiul Auto "Traian Vuia",</i>	
<i>Târgu-Jiu, jud. Gorj</i>	
TEACHING POETRY TO CHILDREN	210
<i>Simona Marilena MUȘAT</i>	
<i>Școala Gimnazială "Petru Dumitriu",</i>	
<i>Orșova, jud. Mehedinți</i>	
STRATEGII ACTIV – PARTICIPATIVE ÎN	
PREDAREA – ÎNVĂȚATEA LIMBII ȘI LITERATURII ROMÂNE.....	212
<i>Prof. Simona NEAȚȘU</i>	
<i>Școala Gimnazială "Constantin Negreanu",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
PREDAREA CARE GENEREAZĂ ÎNVĂȚARE.....	217
<i>Prof. Elena NEDELȚU</i>	
<i>Școala Gimnazială "Mihai Viteazul",</i>	
<i>Călărași, Jud.Călărași</i>	
CLASIC VERSUS E-LEARNING.....	219
<i>Prof. Daniela NICOLAE</i>	
<i>Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
LOCUL ȘI ROLUL PROIECTELOR ȘCOLARE	
EDUCAȚIONALE ÎN STRATEGIA INSTITUȚIEI ȘCOLARE	222
<i>Dana Felicia NISTOR</i>	
<i>Școala Gimnazială "Dimitrie Grecescu",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	

ȘCOALA ȘI CONTEXTUL COMUNITAR.....	225
<i>Prof. Leontina NIȚOI</i>	
<i>Colegiul Tehnic "Lorin Sălăgean",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
PROFESORII - ARHITECTII AI MEDIULUI DE ÎNVĂȚARE	228
<i>Prof. Angela NIȚOIU</i>	
<i>Colegiul Tehnic "Decebal",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
PREDAREA CARE GENEREAZĂ ÎNVĂȚARE.....	231
<i>Inv. Mihaela PANESCU</i>	
<i>Școala Gimnazială Nr.3,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
METODE MODERNE DE PREDARE – ÎNVĂȚARE	234
<i>Prof. Gabriela PĂUNESCU</i>	
<i>Școala Gimnazială "Petru Dumitriu",</i>	
<i>Orșova, jud. Mehedinți</i>	
CALITATEA ACTULUI EDUCAȚIONAL CA ELEMENT DE MARKETING	237
<i>Prof. Sorin PĂUNESCU</i>	
<i>Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Odobleja”,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
METODE DE ÎMBUNĂȚĂȚIRE A CREATIVITĂȚII ÎN EDUCAȚIE.....	239
<i>Prof. Mădălina Aurora PĂTRAȘCU</i>	
<i>Colegiul Tehnic "Decebal",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
EDUCAȚIA - ȘTIINȚĂ ȘI ARTĂ	241
<i>Prof. înv. primar Lucian-Cătălin PĂTRU</i>	
<i>Școala Gimnazială Fărcașele, jud. Olt</i>	
MĂSURI DE SUCCES ÎN PREVENIREA PĂRĂSIRII TIMPURII A ȘCOLII	243
<i>Prof. Mihaela PÎRVULESCU</i>	
<i>Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
ÎNVĂȚAREA FIZICII – ABORDĂRI METODOLOGICE MODERNE.....	246
<i>Prof. Mădica PÎTPEA</i>	
<i>Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
TEACHING GRAMMAR THROUGH GAMES	250
<i>Prof. Mariana PLEȘU</i>	
<i>Seminarul Teologic Ortodox "Sfântul Ioan Gură de Aur",</i>	
<i>Slobozia, jud. Ialomița</i>	
STRATEGII ȘI METODE DE PREDARE	253
<i>Prof. Ana-Claudia PODEANU</i>	
<i>Școala Gimnazială Devesel, jud. Mehedinți</i>	
PREDAREA CARE GENEREAZĂ ÎNVĂȚARE.....	255
<i>Prof. înv. primar Alina-Mihaela POPESCU</i>	
<i>Școala Gimnazială "Mihai Viteazu",</i>	
<i>Strehaia, jud. Mehedinți</i>	

ACTIVITĂȚILE INTEGRATE ȘI EFICIENTĂ LOR ÎN ACTUL DIDACTIC	257
<i>Prof. învă. preșcolar Mioara PRUNĂ Grădiniță cu Program Prelungit Nr.7, Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
ORIZONTURILE EDUCAȚIEI FĂRĂ FRONTIERE	260
<i>Prof. învă. primar Alina RĂHUȚ Liceul Tehnologic "Alexandru Macedonski", Melinești, Județul Dolj</i>	
PREDAREA INTEGRATĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR	262
<i>Prof. învă. preșcolar Aida RÎCU Școala Gimnazială "Cioroboreni", Jiana, jud. Mehedinți</i>	
ABORDARI INOVATIVE ÎN EDUCATIE	265
<i>Prof. Camelia ROMAN Colegiul Național "Traian", Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
ABORDĂRI INOVATIVE ÎN EDUCAȚIE - METODE INOVATIVE DE PREDARE - ÎNVĂȚARE UTILIZATE PENTRU REDUCEREA ABANDONULUI ȘCOLAR	270
<i>Prof. Simona Elena ROTARIU-VERDEA C.J.R.A.E Mehedinți</i>	
CUM PUTEM DEZVOLTA INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ ȘI SOCIALĂ?	273
<i>Daniela SĂFTOIU Școala Gimnazială "Alice Voinescu", Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
MODELE DE INSTRUIRE	275
<i>Prof Sonia SEMEN Colegiul Tehnic de Transporturi Auto, Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
DIRECȚII NOI ÎN METODICA ACTUALĂ PROBLEMATICA LUMII CONTEMPORANE	279
<i>Simona Gabriela SERDAN Școala Gimnazială "Alice Voinescu", Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
UTILIZAREA RESURSELOR DIGITALE PENTRU OPTIMIZAREA PROCESULUI EDUCAȚIONAL	281
<i>Prof. Gabriela SPULBER Liceul Tehnologic Meserii și Servicii, Buzău, jud. Buzău</i>	
ȘCOALA – INSTITUȚIA FUNDAMENTALĂ EDUCAȚIONALĂ.....	284
<i>Prof. Mariana-Eliza STROESCU Școala Gimnazială Devesel, Jud. Mehedinți</i>	
EDUCAȚIA - ȘTIINȚĂ ȘI ARTĂ	286
<i>Prof. de limba și literatura română Alina Simona ȘURLĂU, Școala Gimnazială „Mihai Viteazu”, Strehaia, jud. Mehedinți</i>	
STRATEGII DIDACTICE INTERACTIVE ȘI ROLUL LOR ÎN EFICIENTIZAREA PROCESULUI DE PREDARE-ÎNVĂȚARE.....	288
<i>Prof. educație fizică și sport Florin ȘURLĂU, Școala Gimnazială "Mihai Viteazu", Strehaia, jud. Mehedinți</i>	

VALENȚE EDUCATIVE ALE TRADIȚIILOR ȘI OBICEIURILOR	290
<i>Prof. înv. primar Victorița Maria TĂNASE</i>	
<i>Școala Gimnazială "Constantin Brâncoveanu",</i>	
<i>Călărași, jud. Călărași</i>	
ABORDĂRI INOVATIVE ÎN EDUCAȚIE, ÎN LUME	293
<i>Prof. Dr. Titela TEODORESCU</i>	
<i>Școala Gimnazială "Alice Voinescu",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
ASIGURAREA ȘI IMPORTANȚA CALITĂȚII ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL	295
<i>Prof. Alexandru TRAIANOVICI</i>	
<i>Școala Gimnazială Căzănești, jud. Mehedinți</i>	
METODE MODERNE DE PREDARE - ÎNVĂȚARE.....	299
<i>Prof. psihopedagog Georgeta Roxana TUFIȘI</i>	
<i>C.S.E.I. "Constantin Pufan",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
METODA INTERACTIVĂ DE GRUP, NEVOIE A EDUCAȚIEI MODERNE	302
<i>Prof. înv. preșcolar Ramona UDREA</i>	
<i>Grădinița cu Program Prelungit Nr 19,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
CUM ÎNVAȚĂ ELEVII DIN ALTE ȚĂRI	304
<i>Pprof. Gabriela UNGUREANU</i>	
<i>Colegiul Național „Traian”,</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
STRATEGII DE PREDARE ÎN ABORDAREA TEXTULUI LITERAR	
LA ORA DE LIMBĂ FRANCEZĂ	306
<i>Prof. Adriana-Roxana URUCU</i>	
<i>Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
METODE ȘI STRATEGII FOLOSITE ÎN	
PREDAREA UNITĂȚILOR FRAZELOGICE.....	308
<i>Izabela-Alina VALON</i>	
<i>Școala Gimnazială "Petre Sergescu",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
ABORDĂRI INOVATIVE ÎN EDUCAȚIE.	
ÎNVĂȚAREA EXPERIENȚIALĂ	311
<i>Prof. înv. preșcolar Rodica Silvia VERDEA</i>	
<i>Școala Gimnazială "Theodor Costescu",</i>	
<i>Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți</i>	
COMUNICAREA INSTITUȚIONALĂ	3113
<i>Prof. Gheorghe STANCU</i>	
<i>Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”, București</i>	

REFORMĂ SAU INOVAȚIE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNT

Prof. Grigore GIORGI
Directorul Casei Corpului Didactic Mehedinți

Albert Einstein said, "We can not solve problems using the same way of thinking and the same methods we have generated."

The Romanian school has to come out of the strict rules of the idea of transfer of knowledge to students, an idea that still remains as a basic theme of everything school does or should do. School should be the place where students receive information, but the emphasis is not on information, but on training, integration, and relationship. The definition considered the point of reference for all those who analyze the theme of innovation in education is that of Huberman, published in 1973 - "innovation is a measurable, deliberate, sustainable improvement and unlikely to occur frequently."

The process of change in education starts from the awareness of the necessity of change and continuity with the manifestation of the desire for change, the accumulation of the necessary knowledge, the formation of new competences, the stabilization of the system and the sustainable development.

Diferența dintre reformă și inovație în învățământ este dată de faptul că, este impusă de la nivel central - de sus în jos - și are de la început un grad mare de generalitate, inovarea, poate pleca de la nivelul unei instituții de învățământ, de la nivelul unui colectiv didactic, cercetători, grup de parteneri în problematica educației - de jos în sus - și abia după ce-și dovedește eficiența este preluată la un nivel mai larg.

Inovația reprezintă un proces de învățare, de achiziționare de noi cunoștințe, de noi moduri de a lucra. Descentralizarea sistemului românesc de învățământ, favorizează procesul de învățare - cadrele didactice învață, să colaboreze, să coopereze între ele, cu autoritățile locale, cu familiile elevilor în scopul creșterii șanselor de reușită școlară a elevilor lor.

Procesul de reformă este unul de lungă durată și cercetările au subliniat faptul că relațiile dintre cadrele didactice, dintre acestea și elevi s-au îmbunătățit prin comunicare și cooperare fiind necesare în procesul de reformă.

Ultimele decenii au schimbat modul în care trăim și gândim, în care muncim și în care ne raportăm la știință în întregime, însă, cu toate acestea, sistemul de învățământ a cunoscut doar modificări superficiale.

Inovația propune o ameliorare care poate fi măsurată prin creșterea nivelului de educație al populației, a ratei de participare școlară, a rezultatelor examenelor naționale și internaționale și concursurilor școlare; inovația trebuie să fie durabilă, iar învățământul românesc să fie complet descentralizat; ea trebuie să fie o acțiune care să contribuie la reușita performanței școlare a unui număr cât mai mare de elevi prin regândirea sistemului educațional printr-o nouă lege a educației în care să se prevadă: prelungirea duratei obligatorii de școlarizare la 12 clase, pentru a menține în sistem și populația școlară expusă riscului abandonului școlar, programe educaționale de incluziune în sistemul de învățământ a persoanelor cu dizabilități, a celor defavorizați din punct de vedere socioeconomic și familial, a adulților etc.

Un învățământ românesc democratic trebuie să dea satisfacție tuturor categoriilor de elevi, de la cei cu cerințe educative speciale la cei cu aptitudini superioare în toate domeniile.

Calitatea în educație înseamnă asigurarea pentru fiecare educabil a condițiilor pentru cea mai bună, completă și utilă dezvoltare. Calitatea este dependentă de valorile societății în care funcționează sistemul respectiv de educație.

Valorile calității în educație ar putea fi: democrația, umanismul, echitatea, autonomia morală și intelectuală, calitatea relațiilor interpersonale, îmbogățirea comunității, inserția optimă socială și profesională, etc.

Inovația acționează în învățământ la nivelul tuturor componentelor sale: structură și organizare, conținutul învățământului, mediul educațional. Evoluția inovației, rezultatele la care se ajunge depind și de caracteristicile socioeconomice ale societății și de particularitățile sistemului de învățământ.

Susținătorii inovării învățământului românesc au propus o selecție a cunoștințelor, informațiilor ce urmează a fi transmise elevilor, dar mai cu seamă formarea la aceștia a unor competențe, deprinderi, priceperi, și abilități de a învăța continuu, pe tot parcursul vieții, pentru a evita mai ales excluderea de pe piața forței de muncă. Evaluarea randamentului școlar constituie o componentă constantă a activității didactice, integrată structural și funcțional în această activitate. În didactica modernă, evaluarea este considerată parte integrantă a procesului de învățământ, furnizând, în primul rând, educatorilor și elevilor informațiile necesare desfășurării optime a acestui proces.

Din perspectivă curriculară, definirea conceptului de evaluare presupune raportarea la finalitățile pedagogice asumate în plan macro și microstructura, cu efecte reglatorii în planul conținutului și al metodologiei didactice.

Abordarea sistemică a procesului de învățământ și considerarea evaluării ca parte integrantă a acestuia, presupune, totodată, evidențierea factorilor care influențează rezultatele demersului didactic:

- factori generali (sociali, demografici, condiții didactice-materiale);
- factori umani (elevi, profesori, grup);
- componentele procesului de învățământ (conținut, metodologie, forme de organizare etc). Acțiunile evaluative sunt prezente în orice activitate pedagogică, indiferent de complexitatea și dimensiunile ei, ca o condiție a eficacității acesteia.

Îmbunătățirea calității la nivelul școlii românești ar trebui să aibă în vedere o serie de aspecte cheie privind asigurarea calității educației, care trebuie elaborate, analizate și menținute constant în: managementul calității, managementul resurselor (fizice și umane), proiectarea și dezvoltarea instituțională, dar și descentralizarea totală a sistemului de învățământ care să poată permite printr-o nouă lege a învățământului, introducerea disciplinelor opționale la decizia elevilor, pe lângă curriculum-ul la decizia școlii, demers prin care oferta educațională să fie adaptată nu numai nevoilor comunității, ci și a elevului și a cadrelor didactice.

BIBLIOGRAFIE:

1. Irina Coroi - Percepția calității în educație, 2017.
2. Teacher's coner - Managementul calității în educație, 2008.
3. Neagu Gabriela, Inovație în învățământ, Revista Calitatea vieții, 2009.
4. Popescu Maria, Managementul inovării, Editura Universității Transilvania, Brașov, 2016.

TECHNIQUES FOR CREATIVE TEACHING

*Prof. metodist Rodica TELEGUȚĂ
Casa Corpului Didactic Mehedinți*

Researchers, who have attempted to measure creativity or creative aptitude, use similar terms to describe it, including: fluency (number of ideas generated); originality and imagination (unusual, unique, novel ideas); elaboration (ability to explain ideas in detail); flexibility, curiosity, resistance to closure (ability to generate multiple solutions); complexity (detail and implications of ideas, recognition of patterns, similarities and differences) and risk taking (willingness to be wrong and to admit it).

In order to teach creativity, one *must* teach creatively; that is, it will take a great deal of creative effort to bring out the most creative thinking in our classes. Of course, creativity is not the only required element for creative instructors. They must also know their fields and know how to create an appropriate learning environment.

When will it be most important for us to offer direct instruction? When is discovery most important? What are our expectations and how can we best communicate them? Because answers to these questions are so diverse, no technique will fit all the needs. Here are several approaches or techniques for teaching creatively, both general and specific to certain fields.

- Assumption Busting

An assumption is an unquestioned, assumed truth. This technique is particularly effective when one is stuck in current thinking paradigms or has run out of ideas. Everyone makes assumptions about the world around us, which, in creative situations, can prevent seeing or generating possibilities. Deliberately seeking out and addressing previously unquestioned assumptions stimulates creative thinking.

- Brainstorming

Brainstorming, a useful tool to develop creative solutions to a problem, is a lateral thinking process by which students are asked to develop ideas or thoughts that may seem crazy or shocking at first. Participants can change and improve them into original and useful ideas. Brainstorming can help define an issue, diagnose a problem, or possible solutions and resistance to proposed solutions.

- Negative / Reverse Brainstorming

Negative brainstorming involves analyzing a short list of existing ideas, rather than the initial massing of ideas as in conventional brainstorming. Examining potential failures is relevant when an idea is new or complex or when there is little margin for error. Negative brainstorming raises such questions as: "What could go wrong with this project?"

Reverse brain-storming is valuable when it is difficult to identify direct solutions to a problem.

- Concept Mapping

Concept maps represent knowledge graphic form. Networks consist of nodes, which represent concepts, and links, which represent relationships between concepts. Concept maps can aid in generating ideas, designing complex structures, or communicating complex ideas. Because they make explicit the integration of old and new knowledge, concept maps can help instructors assess students' understanding.

- Role-playing

In most role-playing exercises, each student takes the role of a person affected by an issue and studies an issue or events from the perspective of that person. Role plays should give the students an opportunity to practise what they have learned. Provide concrete information and clear role descriptions so that students can play their roles with confidence. Once the role play is finished, spend some time on debriefing.

- Storyboarding

Story-boarding can be compared to spreading students' thoughts out on a wall as they work on a project or solve a problem. Story boards can help with planning, ideas, communications and organization. This method allows students to see the interconnections, how one idea relates to another, and how pieces come together.

- DO IT

DO IT stands for **D**efine problems, be **O**pen to many possible solutions, **I**dentify the best solution and then **T**ransform it into effective action. This technique accelerates and strengthens one's natural creative problem-solving ability and to stimulate a large number of good, diverse ideas.

- Random Input

Random input, a lateral thinking tool, is useful for generating fresh ideas or new perspectives during problem solving. It offers new perspectives on a problem, fosters creative leaps, and permits escape from restrictive thinking patterns.

- Questioning activity

In this exercise in questioning, students create a list of 100 questions. There are no directions regarding what questions to ask and no judgments or criticism of questions. Students will ask a wide range of questions, increasing student productivity and motivation. As students focus on what they want to discover and generate their own questions, they pursue answers without prodding. Questions can be general or based on a particular topic or reading; instructors can give several examples from their own lists.

- Slip writing

This method can gather ideas from large groups, numbering from the dozens to the hundreds. Participants are given slips of paper and asked to write down ideas which are discussed or evaluated. This method collects a large number of ideas swiftly and creates a sense of participation or ownership at the same time.

- Exaggeration

Exaggeration includes the two forms: of magnify (or “stretch”) and minimize (or “compress”).

Forms of Exaggeration	Type	Examples
Exaggerate upwards	Magnify	<i>I have a million photocopiers standing idle.</i>
Exaggerate downwards	Minify	<i>My photocopiers are barely used at all.</i>

This method helps in building ideas for solutions. It is useful to illustrate a problem, by testing unspoken assumptions about its scale. It helps one think about what would be appropriate if the problem were of a different order of magnitude.

- Brain-sketching

To solve a specific problem, students make sketches and then pass evolving sketches to their neighbours.

- Reversal

The reversal method takes a given situation and turns it around, inside out, backwards, or upside down. Any situation can be “reversed” in several ways. Looking at a familiar problem or situation in a fresh way can suggest new solutions or approaches. It doesn’t matter whether the reversal makes sense or not.

- Fishbone

The fishbone technique uses a visual organizer to identify the possible causes of a problem. This technique discourages partial or premature solutions and demonstrates the relative importance of, and interactions between different parts of a problem.

- The Mystery Spot

Instructors set up a mystery story (videos, animations) that evolves a key concept. Students try to solve the mystery by applying their knowledge. Meanwhile, the story evolves as students investigate on the problem, allowing the instructor to incorporate different knowledge/concepts, and different knowledge depths. The mystery integrates science learning within an exciting narrative. The narratives have wide appeal and involve students in learning. It is also a very flexible tool which allows instructors to invent stories based on their lesson purposes.

At one time creativity was thought of as a culture-changing product of a genius like Thomas Edison, Marie Curie, or Steve Jobs. Over the past several years, however, emphasis on such phenomena, sometimes called "Big-C" creativity, has given way to an interest in what is called "little-c" or everyday creativity, a process in which many can and do participate.

PEDAGOGIA - ȘTIINȚA POZITIVĂ A EDUCAȚIEI

*Prof. Daniela ECOBICI
Școala Gimnazială Nr.3,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Pedagogy is the science which, according to its own logic, decides on the purpose of the educational action, in line with a system of social values, while ensuring the necessary means for the implementation of this purpose.

Of course, this vision is clarified and deepened on the basis of the data provided by all the sciences with which pedagogy collaborates, without, however, creating a substitution of plans or a narrowing of its own area of endeavor.

Educația nu reprezintă un obiect exclusiv al pedagogiei, ea intrând în sfera altor științe, unele dintre ele fiind de acum constituite, altele aflându-se într-un proces de constituire. Fiecare din aceste științe abordează fenomenul educațional dintr-un unghi propriu relevându-i anumite trăsături și circumscriind-i locul în ansamblul celorlalte fenomene sociale. Ca atare, se impune relevarea unghiului de vedere din care pedagogia studiază educația. Complexitatea unui asemenea demers rezidă în multiplicitatea conexiunilor pe care educația le are cu celelalte fenomene sociale ce au funcție educativă sau cu fenomenele psihice ce pot explica aceste funcții.

Având în vedere particularitățile acțiunii educaționale putem estima că pedagogia este o știință pozitivă și filozofică în același timp. Orice știință pozitivă are în vedere realul concret și urmărește să surprindă relațiile de tip cauza-efect. Acest real concret este constituit din fapte și fenomene observabile, iar adevărurile la care se ajunge se pretează verificării. Ea descrie și explică deci, în limitele demersului metodologic cauza-efect, relațiile și interdependențele dintre elementele existenței reale, concrete. Or, structura internă a educației precum și relațiile ei cu alte fenomene se încadrează cerințelor aceluia demers, pedagogia fiind, din acest punct de vedere, o disciplină pozitivă.

Ca domeniu al existenței socioumane, educația include și elemente contingente, posibile, care nu se supun unei observări și verificări nemijlocite. Este vorba de acele componente care-i imprimă acțiunii educaționale un sens teleologic, depășind granițele unui demers științific pozitiv. Prin toate acestea, educația intră și în sfera demersului filozofic. Reflecțiile asupra valorii și implicațiilor finalităților acțiunii educaționale asupra desfășurării ei îi conferă pedagogiei și statutul de știință filozofică.

Demarcația între cele două categorii de informații cu care operează pedagogia este relativă. Ponderele oscilează de la o ramură la alta. Dacă pedagogia generală este o ramură preponderent filozofică, pedagogia școlară este preponderant pozitivă, operațională. Cunoștințele pozitive generează și confirmă reflecțiile filozofice, după cum acestea din urmă deschid perspective pentru noi investigații pozitive.

Specificitatea obiectului impune deci modalitatea abordării lui. Educația fiind în același timp o existență reală și contingentă, în mod inevitabil pedagogia va fi, concomitant, o disciplină pozitivă și filozofică. Suprasolicitarea uneia sau alteia din cele două atribute conduce spre o abordare pozitivă sau speculativă a educației.

Subliniind toate acestea nu am delimitat însă, perspectiva din care pedagogia studiază fenomenul educațional pentru a o diferenția de celelalte științe în preocupările cărora intră și educația.

Față de această situație considerăm că perspectiva pedagogică de aborfare a educatiei se inscrie in limitele a doua coordonate fundamentale si complementare : cea a finalitatii actiunii educative si cea a tehnologiei realizarii sale. Referitor la coordanata finalitatii, pedagogia vizeaza transpunerea comenzii sociale intr-un sistem de norme si principii pedagogice a caror respectare va asigura formarea acelu tip de personalitate solicitat de conditiile prezente si viitoare ale societatii, in timp ce coordonata cealalta, a tehnologiei, indica modalitati concrete de transpunere in practica a ceea ce este implicat in normele si principiile pedagogice elaborate.

Pedagogia este știința care, în conformitate cu propria sa logică, decide asupra finalității acțiunii educaționale, în concordanță cu un sistem de valori sociale, asigurând totodată mijloacele necesare transunerii în practică a acestei finalitati. Metamorfozarea comenzii sociale in concepte, norme si principii pedagogice, corelata cu posibilitatea tehnologica a infaptuirii lor practice, constituie, deci, viziunea proprie pe care pedagogia o are asupra educatiei, prin care se delimiteaza de celelalte stiinte care au acelasi obiect. Desigur, această viziune se clarifică și se adâncește pe baza datelor pe care ni le oferă toate aceste științe cu care pedagogia colaborează, fără însă ca prin aceasta să se producă o substituire de planuri și o restrângere a propriei arii de cuprindere.

BIBLIOGRAFIE:

1. <http://www.slideserve.com/Lucy/psihopedagogia-invatarii>
2. Neacșu I., Instruire și învățare, Bucuresti, EDP, 1999.
3. Mih V. (2009), Psihologia Școlară, suport de curs, Cluj-Napoca.
4. Miron I., Bocoș M. (coordonatori) (2009), Tratat de didactică modernă, Editura Paralela 45, Pitești.
5. Lemeni G., Miclea M. (2008), Consiliere și orientare. Ghid de educație pentru carieră, Editura ASCR, Cluj-Napoca.

INNOVATION OR RESTRUCTURING?

*Prof. Monica Iuliana PONEA
Inspectoratul Școlar Județean Mehedinți*

In general, innovation is seen as a consequence of a crisis (as we have already mentioned, the financial crisis that affected the education system has created the conditions for the emergence of innovation in this system), but in order to evolve, develop, achieving sustainable results, innovation is conditioned by the existence and action of factors conducive to innovation.

After a period of explosive development - after the end of the Second World War and by the mid-1960s - education systems in most countries or faced with two major problems: inequalities in access to education and a significant reduction in support financial from state budgets.

Educational innovation is defined as a "deliberate process of transforming practices by introducing a curricular, pedagogical or organizational novelty that is disseminated and aimed at sustainably improving the educational achievement of pupils and students.

Inovația acționează în învățământ la nivelul tuturor componentelor sale: structură și organizare, conținutul învățământului, mediul educațional. Evoluția inovației, rezultatele la care se ajunge depind și de caracteristicile socioeconomice ale societății și de particularitățile sistemului de învățământ. Susținătorii inovării conținutului învățământului au propus o selecție a cunoștințelor, informațiilor ce urmează a fi transmise elevilor, dar mai cu seamă formarea la aceștia a unor deprinderi, priceperi, abilități de a învăța continuu, pe tot parcursul vieții, pentru a evita mai ales excluderea de pe piața forței de muncă.

Descentralizarea sistemului de învățământ a permis introducerea disciplinelor opționale, a curriculumului la decizia școlii, demers prin care oferta educațională este adaptată nu numai nevoilor individului, ci și comunității.

Pentru ca inovațiile la nivel de conținut și cele de la nivel de structură și organizare a învățământului să poată fi transpuse în practică și să conducă la rezultate durabile este nevoie de susținere din partea cadrelor didactice. Un aspect adesea subliniat în lucrările pe tema inovației în învățământ este acela că mai mult decât structura și organizarea învățământului sau conținutul acestuia, ceea ce trebuie inovat sunt mentalitățile cadrelor didactice. Dezvoltarea unei culturi școlare care să fie și o cultură a inovației apare ca o soluție optimă pentru școală, în general și personalul didactic, în special, pentru a face față exigențelor tot mai mari din partea societății și economiei, schimbărilor accelerate în domeniul științei și tehnologiei.

Conținutul învățământului promovează egalitarismul, omogenizarea intelectuală și culturală, iar structura și organizarea sistemului răspundeau obiectivelor unei economii centralizate.

Inovația reprezintă un proces de învățare, de achiziționare de noi cunoștințe, de noi moduri de a lucra, fapt pe care personalul didactic, elevii și părinții acestora, alte autorități în experimentează deja.

Descentralizarea sistemului românesc de învățământ, chiar dacă într-o formă limitată, favorizează acest proces de învățare - cadrele didactice învață, în primul rând, să colaboreze, să coopereze între ele, cu autoritățile locale, cu familia în scopul creșterii șanselor de reușită școlară a elevilor/ studenților lor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Béchard, J. P., *L'enseignement supérieur et les innovations pédagogiques: une récession des écrits*, „Revue des sciences de l'éducation”, Vol. XXVII, nr. 2, 2001.
2. Druker, Peter, *Inovația și sistemul antreprenorial*, Ed. Enciclopedică București, 1993.
3. Miclea, M., Vlăsceanu, L., Potolea, D., Petrescu. P. (coord.), *Nevoi și priorități de schimbare educațională în România - fundament al dezvoltării și modernizării învățământului preuniversitar*, 2006.
4. Perron, M., Lessard, C., *La professionnalisation de l'enseignement et de la formation des enseignants: tout a-t-il été dit?*, „Revue des sciences de l'éducation”, Vol. XIX, nr. 1, 1993.
5. Hassenforder, J., *Inovația în învățământ*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1976.

METODE DE ÎNVĂȚĂMÂNT – EXPERIMENTUL ȘI EXPUNEREA

*Prof. Leontina POPESCU
Școala Gimnazială Nr.6,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

*Prof. Lepădat-Marian POPESCU
Colegiul Național Economic "Th. Costescu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Exposure methods are used to transmit the knowledge which, due to its volume or complexity, cannot be acquired by students through their own effort.

Exposure methods are characterized by a number of benefits. That is why they are frequently used in education.

Requirements in the use of exposure methods: selecting and rigorously structuring the information presented; choosing the most significant and accessible examples, arguments, applications; highlighting the ideas plan by announcing or writing it on the board; guiding the pupils' activity of taking notes; the use of accessible scientific language; merging of verbal communication with paraverbal (rhythm, intonation, accent, pause) and nonverbal (mimic and gesture); the use of audiovisual media (slides, films, etc.); creating problem-situations during the exposure; interleaving moments of conversation, etc.

Din punct de vedere *etimologic*, termenul „metodă” provine din limba greacă („metha” = „spre”; „odos” = „cale”).

Sistemul metodelor de învățământ conține:

- metode *tradiționale*, cu un lung istoric în instituția școlară și care pot fi păstrate cu condiția reconsiderării și adaptării lor la exigențele învățământului modern;

- metode *moderne*, determinate de progresele înregistrate în știință și tehnică, unele dintre acestea de exemplu, se apropie de metodele de cercetare științifică, punându-l pe elev în situația de a dobândi cunoștințele printr-un efort propriu de investigație experimentală; altele valorifică tehnica de vârf (simulatoarele, calculatorul).

Experimentul, ca metodă didactică derivă din metoda de cercetare cu același nume, servind însă realizării unor obiective pedagogice.

Cele mai întâlnite forme ale experimentului sunt:

1. *Experimentul cu caracter demonstrativ* - realizat de profesor, în fața clasei, în următoarea succesiune de etape: asigurarea unei pregătiri teoretice: sunt actualizate sau prezentate cunoștințele teoretice care vor fi utilizate pe parcursul desfășurării activității experimentale sau la prelucrarea datelor și stabilirea concluziilor; cunoașterea aparaturii de către elevi: sunt descrise trusele, aparatele, instalațiile experimentale; executarea lucrării experimentale de către profesor, cu explicarea demersurilor efectuate și asigurarea unei atitudini active din partea elevilor; elaborarea concluziilor, prin antrenarea elevilor.

2. *Experimentul cu caracter de cercetare* se aseamănă cel mai mult cu experimentul ca metodă de cercetare și parcurge aproximativ etapele unei investigații experimentale autentice:

delimitarea unei probleme; emiterea de ipoteze; organizarea unor situații experimentale; desfășurarea propriu-zisă a experimentului, cu folosirea aparatului de laborator; prelucrarea și interpretarea datelor; confirmarea sau infirmarea ipotezei.

3. *Experimentul cu caracter aplicativ* urmărește confirmarea experimentală a unor cunoștințe științifice anterior dobândite. Se parcurg următoarele etape: prezentarea sau actualizarea cunoștințelor teoretice; prezentarea sarcinilor de lucru; organizarea activității elevilor: gruparea lor, repartizarea truselor; executarea activității experimentale de către elevi sub îndrumarea cadrului didactic; consemnarea rezultatelor; comentarea rezultatelor și stabilirea concluziilor.

Metodele expositive (expunerea) constau în transmiterea sistematică a unui volum mare de cunoștințe prin intermediul cuvântului cadrului didactic. Pot îmbrăca următoarele forme:

Povestirea constă în nararea unor fapte, evenimente, într-o formă expresivă, menită să declanșeze stări afective la elevi. Se folosește cu prioritate la clasele primare.

Descrierea urmărește evidențierea părților componente sau caracteristicilor unui obiect sau fenomen, de cele mai multe ori în prezența obiectului descris.

Explicația constă în clarificarea unui adevăr științific, pe baza unui șir de argumentații.

Obiectul explicației (un concept, un fenomen, un principiu, o lege, o regulă) este prezentat astfel încât să devină inteligibil pentru elevi. La baza prezentării poate sta fie un demers inductiv (un fapt particular este explicat prin trimitere la general, la lege) fie un demers deductiv (se pleacă de la un principiu, o lege și se analizează cauzele, premisele, consecințele, aplicațiile).

Prelegerea constă în transmiterea unui volum mare de informații, selectate și organizate pe baza unui plan de idei. Pe parcursul prelegerii, profesorul recurge la argumentări, definiții, comparații, exemple, concluzii în vederea prezentării accesibile și convingătoare a temei propuse.

Prelegerea este o metodă de bază în învățământul superior, dar poate fi utilizată și la clasele mari, în special sub forma prelegerii introductive (pe baza căreia profesorul expune cu anticipație problematica unei noi teme) sau a prelegerii de sinteză (destinată prezentării, într-o formă sintetică, a unui material mai amplu care a fost deja transmis).

Metodele expositive sunt utilizate pentru transmiterea acelor cunoștințe care, datorită volumului sau gradului de complexitate, nu pot fi dobândite de elevi prin efort propriu.

Metodele expositive se caracterizează printr-o serie de *avantaje* datorită cărora sunt frecvent utilizate în învățământ. *Cerințe* în utilizarea metodelor expositive: selectarea și sistematizarea riguroasă a informațiilor prezentate; alegerea celor mai semnificative și accesibile exemple, argumente, aplicații; evidențierea planului de idei prin anunțarea sau scrierea lui la tablă; îndrumarea activității de luare a notițelor de către elevi; utilizarea unui limbaj științific accesibil; îmbinarea judicioasă a comunicării verbale cu cea paraverbală (ritm, intonație, accent, pauză) și nonverbală (mimică și gestică); folosirea de mijloace audiovizuale (diapozitive, folii pentru retroproiector ș.a.); crearea unor situații – problemă pe parcursul expunerii; intercalarea unor momente de conversație etc.

Ca *variante noi ale metodelor expositive* menționăm:

- *Prelegerea (expunerea) cu oponent*: „oponentul” – un al doilea cadru didactic sau un cursant special pregătit – intervine pe parcursul expunerii cu întrebări, aprecieri critice, sugerând auditoriului noi perspective în abordarea temei. În acest sens, este necesară o regizare prealabilă a desfășurării prelegerii.

- *Prelegerea în echipă*: expunerea este realizată de o echipă de cadre didactice, fiecare analizând un anumit aspect al temei și completându-se reciproc.

- *Prelegerea-dezbatere*: cadrul didactic expune ideile principale, apoi urmează o dezbatere în care cursanții analizează, exemplifică, aplică aceste idei în conformitate cu experiența personală.

- *Conversația* este o metodă care valorifică dialogul în vederea realizării obiectivelor procesului de învățământ.

După funcția didactică vizată cu prioritate, se desprind următoarele *forme principale ale conversației*:

- conversația *de verificare (catihetică)*, în care întrebările sunt de tip reproductiv, vizând cunoștințe predate și învățate și solicitând cu prioritate memoria;

- conversația *euristică*, în care întrebările sunt de tip productiv, solicitând cu prioritate gândirea în prelucrarea și sistematizarea datelor cunoscute în vederea unor comparații, interpretări sau exprimări de opinii personale. Se ajunge astfel la cunoștințe noi, „descoperite” de elevi prin efort personal (etimologic: „evriskein”, gr. = „a descoperi”). Se mai numește și conversație socratică, părintele ei fiind considerat filosoful grec Socrate.

- *Conversația de consolidare*, prin care se urmărește repetarea și sistematizarea cunoștințelor.

Formularea întrebărilor presupune respectarea următoarelor *cerințe*: să fie formulate corect, simplu, accesibil; să fie adresate întregii clase; să nu sugereze răspunsul; să fie gradate și variate; să stimuleze operațiile gândirii, să declanșeze, pentru găsirea răspunsului, o activitate intelectuală cât mai intensă; să fie urmate de o pauză suficientă pentru construirea răspunsului.

Elevii trebuie solicitați și îndrumați să adreseze și ei întrebări cadrului didactic sau colegilor.

O altă categorie de *cerințe* vizează *răspunsurile*. Acestea vor fi: corect formulate, din punct de vedere științific, stilistic și gramatical; complete; argumentate; confirmate de cadrul didactic sau colegi.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I(1997) - *Metode de învățământ*, ediția a III-a, Editura Didactică și Pedagogică R.A., București.
2. Cucoș, C (1998), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Editura Polirom, Iași.
3. Dulamă, Eliza (2002) – *Modele, strategii și tehnici didactice activizante*, Editura Clusium, Cluj Napoca.
4. Ionescu, M., Radu, I(1995), *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca.
5. Moldoveanu Mihaela, Oproiu Gabriela Carmen (2003) *Repere didactice și metodice în predarea disciplinelor tehnice*, Editura Printech, București.

METODE MODERNE DE EVALUARE – PORTOFOLIUL

*Prof. Carmen ALBESCU
Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

The main feature of the assessment is the possibility of using all the evaluation methods and techniques the teacher has at their disposal. Whether it is traditional assessment methods (oral, written, practical) or alternative assessment methods (investigation, systematic observation, project, portfolio, self-evaluation), the teacher will choose the most suitable for the training objectives, the discipline education, type of content or age specificity.

One of the alternative assessment methods is the portfolio. Portfolio is a collection of information that the student obtains through individual or group investigations by researching different materials. This is also a way of evaluating over a longer period of time, reflecting the student's evolution on multiple plans.

Principala caracteristică a evaluării o reprezintă posibilitatea utilizării tuturor metodelor și tehnicilor de evaluare pe care profesorul le are la dispoziție. Fie că este vorba de metode tradiționale de evaluare (probe orale, scrise, practice) sau metode de evaluare alternative (investigația, observația sistematică, proiectul, portofoliul, autoevaluarea) dascălul este cel care le va alege pe cele mai potrivite obiectivelor instruirii, disciplinei de învățământ, tipului de conținut sau particularităților de vârstă.

Una dintre metodele de evaluare alternativă este portofoliul. Portofoliul reprezintă o colecție de informații, pe care elevul le obține prin investigații individuale sau în grup, prin cercetarea unor materiale diferite. Acesta reprezintă și o modalitate de evaluare pe o perioadă mai îndelungată de timp, care reflectă evoluția elevului pe mai multe planuri.

Portofoliul este, așadar, o selecție realizată de către elev împreună cu cadrul didactic a celor mai reprezentative produse ale activității sale într-o anumită perioadă de timp, incluzând aspecte esențiale cognitive, afective și psihomotorii ale dezvoltării elevului.

Această metodă de evaluare are atât avantaje, cât și dezavantaje.

Printre avantaje se numără următoarele aspecte:

- elevul este implicat direct și asumat în procesul de evaluare;
- criteriile de evaluare sunt cunoscute încă de la începutul procesului;
- elevul este ajutat de profesor în atingerea unor obiective ale învățării;
- presiunea timpului limitat este anulată;
- conține reușitele activității elevului, profesorul înregistrând progresele acestuia la intervale de timp;
- se dezvoltă capacitatea de autoevaluare;
- se diminuează factorul stres.

Principalul dezavantaj al portofoliului îl reprezintă faptul că acesta necesită un volum mare de lucru din partea profesorului.

Prin utilizarea acestei metode alternative de evaluare, elevul devine parte integrantă a sistemului de învățare și evaluare și își poate urmări gradual calitățile, defectele, plusurile și

minusurile pe care le are. Pe de altă parte, părinții află ce pot face concret copiii lor și care este atitudinea acestora față de o anumită disciplină de învățământ.

Portofoliul reprezintă:

- „cartea de vizită” a elevului, prin care profesorul poate să-i urmărească progresul – în plan cognitiv, atitudinal și comportamental – la o anumită disciplină, de-a lungul unui interval mai lung de timp;
- un „acord” între elev și profesor, care trebuie să-l ajute pe elev să se autoevalueze.

Profesorul discută cu elevul despre ce trebuie să știe și ce trebuie să facă acesta de-a lungul procesului de învățare. La începutul demersului educativ, se realizează un diagnostic asupra necesităților de învățare ale elevului pentru a stabili obiectivele și criteriile de evaluare. Diagnosticul este făcut de profesor și este discutat cu elevul implicat în evaluare.

Portofoliul elevului cuprinde următoarele elemente:

- lista conținutului acestuia (sumarul, care include titlul fiecărei lucrări/ fișe și numărul paginii la care se găsește);
- lucrările pe care le face elevul individual sau în grup:
 - eseuri;
 - articole, referate, comunicări;
 - fișe individuale de studiu;
 - proiecte;
 - teste;
 - chestionare de atitudini;
- înregistrări, fotografii care reflectă activitatea desfășurată de elev individual sau alături de colegii săi;
- autoevaluări scrise de elev sau de membrii grupului;
- alte materiale: hărți cognitive, contribuții la activitate care reflectă participarea elevului/ grupului la derularea și soluționarea temei date;
- obiective viitoare pornind de la realizările curente ale elevului / grupului, pe baza intereselor și a progreselor înregistrate;
- comentarii suplimentare și evaluări ale profesorului;
- rezultate ale activităților de autoevaluare;
- planuri de acțiune/ evaluări/ activități viitoare planificate de către elev;
- comentarii ale profesorului privind atitudinea și rezultatele elevului.

Termenul de realizare a portofoliului poate varia, de la câteva luni până la un an școlar.

Realizarea portofoliului permite aplicarea unor modalități de organizare a conținuturilor interdisciplinare sau transdisciplinare, venind în sprijinul elevului prin lărgirea orizontului informațional.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I., *Metode de învățământ*, E.D.P., București, 1980.
2. Cerghit, I., *Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri, strategii*, Editura Aramis, București, 2003.
3. Ionescu, M., Radu, I., *Didactica modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995.

VARIETATEA STRATEGIILOR DE PREDARE – ÎNVĂȚARE

Prof. Delia-Gabi ALECSANDRU
Școala Postliceală Sanitară,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

„Strategiile schițează evantaiul modalităților practice de atingere a țintei prevăzute și au valoarea unor instrumente de lucru.”

Ioan Cerghit

The education Process consists of the three major components, namely teaching, learning and evaluation. The Concept of learning can be understood as the mental function by which a person acquires new knowledge, skills, values, meanings and references, using their ability to perceive information. The learning Process takes place throughout the entire life and is highlighted by the changes it produces in the person's behaviour. Teaching can be understood in several ways: the mere transmission of knowledge, skills and skills, which must then be checked and evaluated; In a purely methodological sense, to expose, to communicate verbally; As a teaching speech designed for the purpose of training and self-training of pupils; As a specific form of cultural communication; Also as a specific system of actions designed to induce learning (emphasis is on reception, understanding, capacity training) and as a simple data interconnector.

Strategia didactică este:

- „un ansamblu de acțiuni și operații de predare – învățare, în mod deliberat structurate sau programate, orientate în direcția atingerii, în aceste condiții de maximă eficacitate, a obiectivelor prestabilite”.
- „o acțiune decompozabilă într-o suită de decizii – operații, fiecare decizie asigurând trecerea la secvența următoare pe baza valorficării informațiilor dobândite în etapa anterioară. În acest sens, strategia devine un model de acțiune care acceptă *in initio* posibilitatea schimbării tipurilor de operații și succesiunea lor”.
- „un grup de două sau mai multe metode și procedee integrate într-o structură operațională, angajată la nivelul activității de predare-învățare-evaluare, pentru realizarea obiectivelor pedagogice generale, specifice și concrete ale acesteia, la parametri de calitate superioară”.
- „un ansamblu de procedee prin care se realizează conlucrarea dintre profesor și elevi în vederea predării și învățării unui volum de informații, a formării unor priceperi și deprinderi, a dezvoltării personalității umane”.
- „aspectul dinamic, activ, prin care cadrul didactic dirijează învățarea”.

Strategiile didactice presupun îmbinarea tuturor elementelor procesului instructiv-educativ în condiții / contexte concrete. Strategia a fost definită ca un mod de combinare și organizare cronologică a ansamblului de metode și mijloace alese pentru a atinge anumite obiective. Strategia de predare-învățare (strategii didactice) este expresia unității organice a metodelor, procedeelelor, mijloacelor de învățământ și a modurilor de organizare a învățării (frontal, pe grupe și individual), în derularea lor secvențială pentru atingerea obiectivelor instructiv-educative.

Principalele componente ale strategiei didactice sunt:

- sistemul formelor de organizare și desfășurare a activității educaționale
- sistemul metodologic respectiv sistemul metodelor și procedeele didactice
- sistemul mijloacelor de învățământ, respectiv a resurselor utilizate
- sistemul obiectivelor operaționale.

Strategia didactică are următoarele caracteristici:

- implică pe cel care învață în situații specifice de învățare;
- raționalizează și adecvează conținutul instruirii la particularitățile psihoindividuale
- creează premise pentru manifestarea optimă a interacțiunilor dintre celelalte componente ale procesului de instruire
- presupune combinarea contextuală, originală, unică, uneori, a elementelor procesului instructiv-educativ.

Construirea unei strategii adecvate intereselor elevilor și nivelului lor de pregătire, reprezintă din acest punct de vedere o provocare continuă și un efort permanent de creativitate didactică din partea profesorului.

O strategie de predare reprezintă un set particular de pași pentru evocarea unui set de comportamente dorite de la persoanele care învață ("learners"). Acestea sunt eforturi deliberate din partea profesorului de a varia modul de prezentare către o reprezentare mai adecvată a funcțiilor cognitive și afective necesare pentru obiectivele învățării. Strategiile sunt moduri de a evoca răspunsuri într-un mediu de învățare particular, pertinent cu natura conținutului ce urmează a fi învățat. În strategiile de predare, rolul „elevului” este la fel de important ca și cel al profesorului. Aceștia devin o echipă care are obiective clare și o procedură la fel de clară de a ajunge la acestea. (Silver și col., 1996, pp. 4-6). Utilizarea strategiilor de predare-învățare respectă principiul diferențierii și personalizării proiectării și realizării demersului didactic și promovarea cooperării în vederea utilizării diverselor abordări didactice necesare ridicării standardelor calității procesului educațional.

O relație predare – învățare adecvată implică variația de la o strategie la alta, de la un stil la altul pentru a crea acele climate și a implementa acele strategii care favorizează învățarea diferitelor tipuri de obiective. Totuși, utilizarea strategiilor nu implică nici soluții mai puțin „dureroase” la rezolvarea misterului care învăluie predarea și învățarea eficientă și nici nu asigură o cale dovedită către succes. Nu există o strategie superioară altele și nici total diferită. Fiecare strategie are un scop particular și fiecare conține atât elemente cognitive, cât și afective. Acestea pot fi utilizate individual sau în combinații. Strategiile de învățare diferă de stilurile de învățare. Stilul de învățare este o reflectare a sistemului de valori a unei persoane privind natura umană și a tipurilor de țeluri și a mediilor de învățare care contribuie la creșterea performanței învățării. Stilul de predare reprezintă adoptarea conștientă sau inconștientă a modurilor în care o persoană preferă să învețe sau își amintește că a fost învățat. Anumite comportamente de predare sunt în mod natural mai potrivite pentru anumite stiluri decât pentru altele.

Chamot (2001) consideră strategiile de învățare tehnici utilizate în diferite contexte de învățare. Acestea conțin o mare diversitate de comportamente ce pot ajuta la dezvoltarea competențelor în multe moduri. Copiii achiziționează diverse tehnici de învățare, pe măsură ce sunt implicați în diferite sarcini de învățare, atât la școală cât și în afara școlii. Unii dintre ei achiziționează strategii eficiente de timpuriu, pe care le rafinează prin practică și datorită maturizării. Aceștia își adaptează propriile strategii astfel încât să se plieze pe sarcina de învățare pentru ca aceasta să fie realizată cu succes. Pe de altă parte, unii copii nu realizează că strategia pe care o utilizează nu funcționează și continuă să o repete fără să încerce o alta diferită. Alți copii au

tendința de a percepe fiecare sarcină de învățare ca pe una nouă și pur și simplu nu sunt capabili să adapteze strategiile deja achiziționate (Chamot, 2001, pp. 1-6).

BIBLIOGRAFIE:

1. Ioan Cerghit, Metode de învățământ, Iași, Ed. Polirom, 2006, p. 276.
2. Chamot, A.U. & El-Dinary, P.B. (1999) Children's learning strategies in language immersion classrooms, *Modern Language Journal*, vol.8, nr.3, pp. 319-341.
3. Cucoș, C. (2002) *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași.
4. http://ro.wikipedia.org/wiki/%C3%8Env%C4%83%C8%9Bare_prin_predare)

INOVAȚIE ÎN EDUCAȚIE

*Prof. înv. primar Sabina Mihaela AMZA
Școala Gimnazială Nr. 15,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

The interdisciplinary and transdisciplinary approach of the curriculum of Romanian education aims at understanding the present world, which can not be achieved by the separate study, without realizing connections and links between the specialized disciplines and those of general culture.

Motto: „Educația are dificila misiune de a transmite o cultură acumulată de secole, dar și o pregătire pentru un viitor, în bună măsură, imprevizibil” - Jacques Delors

„Elevul viitorului va fi un explorator”- spune Marshall McLuhan. Pentru aceasta el trebuie să conștientizeze importanța învățării prin cercetare, importanța realizării conexiunilor între diferite discipline.

Interdisciplinaritatea se afirmă în contextul învățământului românesc actual ca un „*parteneriat*” al disciplinelor distincte ca și conținut, modalități de abordare și procedee analitice. Acest lucru presupune relaționarea diverselor obiecte de studiu prin transferul metodelor dintr-o disciplină într-alta cu scopul de a pregăti elevii pentru viață, universul în care urmează a se integra nefiind un ansamblu de unități de cunoaștere paralele.

O astfel de abordare a procesului de predare-învățare prezintă ca principal avantaj posibilitatea ca dascălul să creeze și să dezvolte în învățaceii săi o sumă de abilități transferabile în mediul social imediat, pregătindu-i, de asemenea, să relaționeze cu domenii diverse, să acceseze informații din câmpuri de cunoaștere variate și implicit să învețe pe tot parcursul vieții.

Legătura între această dimensiune a schimbării și **Educația Continuă** constă, așadar, în acceptarea valorii intrinseci a educației prin asimilarea practicilor specifice mai multor discipline. Procesul educațional poate deveni mai valoros dacă gradul de interdisciplinaritate este mai mare.

Intenția generală este aceea de a depăși granițele unei discipline și a o reorganiza, făcând apel la principii și metode general valabile pentru cunoaștere și învățare în general. Domeniul educației și-a reconsiderat structura în sensul deschiderii și acceptării noului.

Acest tip de învățare interdisciplinară se adresează mai multor categorii de persoane, nu doar celor implicate în formele de învățământ în forma sa tradițională. Astfel se înlesnește achiziționarea mai multor competențe cheie necesare pentru educația pe tot parcursul vieții.

Prin învățarea cu un conținut integrat elevilor li se oferă o metodă mai firească și plină de sens pentru dezvoltarea abilităților și, totodată, oportunități pentru o educație superioară pentru integrare în cadrul unei Europe a căror membri suntem.

În fața dificultăților intrinsece a școlilor în a face față la diversitate, profesorul devine constructor de sens a diverselor informații pe care școala și societatea le transmit.

Din perspectiva unei învățări interculturale, motivațiile, interesele și complexitatea emoțională a celor care învață sunt de o importanță deosebită.

Sensibilizarea la un fapt cultural va fi nulă dacă acest fapt nu se înscrie în cadrul experienței socioculturale a elevului, în trăirile lui, în câmpul lui de întrebări.

Procesul de educație este, fără doar și poate, dinamic. Și totuși... oricare ar fi traiectoria pe care o va urma, nu va ieși niciodată de sub incidența lui “*se poate mai bine*”.

Nevoia stringentă de *punți* între diferitele discipline s-a concretizat prin apariția, către mijlocul secolului al XX-lea, a pluridisciplinarității și a interdisciplinarității.

Interdisciplinaritatea se referă la transferul metodelor dintr-o disciplină într-alta pe când pluridisciplinaritatea se referă la studierea unui obiect dintr-una și aceeași disciplină prin intermediul mai multor discipline deodată.

Problema interdisciplinarității ca:

- nou obiect de cercetare pentru o nouă disciplină;
- alianța conjuncturală între discipline diferite în vederea soluționării unei probleme ce se impune, conjunctural, la un moment dat;
- dialog interdisciplinar;
- intervenție critică de pe pozițiile unei discipline la pozițiile altei discipline în chestiuni de interes comun este și reală și actuală.

Activitățile interdisciplinare s-au impus în învățământul modern ca o necesitate spre a răspunde cerințelor de educație ale societății contemporane.

Învățarea cu un conținut integrat presupune folosirea unor metode, tehnici și procedee care:

- să-i implice activ pe elevi în procesul învățării;
- să le dezvolte gândirea creativă;
- să ofere posibilitatea de a aplica în practică noțiunile dobândite în lecții;
- să cultive aptitudinile fiecărui elev;
- să dezvolte spiritul de cooperare;
- să crească motivarea elevilor pentru studiul limbilor străine prin activități care îmbină utilul cu plăcutul;
- să conștientizeze faptul că o bună cunoaștere a culturii și civilizației, precum și aspectelor geografice ale popoarelor poate conduce la o mai bună înțelegere și percepere a limbilor străine studiate;
- dezvoltarea și exersarea unor noi strategii pentru folosirea materialelor din diverse domenii pentru a completa propria analiză a elevilor.

Abordarea inter și transdisciplinară a curriculum-ului învățământului românesc are ca scop înțelegerea lumii prezente, care nu se poate realiza prin studiul separat, fără să se realizeze conexiuni și legături între disciplinele de specialitate și cele de cultură generală.

BIBLIOGRAFIE:

- Cucos, Constantin (2004) – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași.
- Ionescu, Miron *Instrucție și Educație*, “ Vasile Goldiș”, University Press, Arad, 2007.
- Ionescu, Miron *Preocupări actuale în științele educației*, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2005.
- Miron Ionescu, Ioan Radu (2004) - *Didactica Moderna*, Editura Dacia, Cluj-Napoca.
- Văideanu, George (1988) – *Educația la frontiera dintre milenii*, Editura Politică, București.

MESERIA DE PROFESOR, ÎNTRE ȘTIINȚĂ ȘI ARTĂ

*Prof. învă. primar Cristina ANESCU
Școala Gimnazială "Petru Dumitriu",
Orșova, jud. Mehedinți*

The profession of teacher is not a profession, but an art. The personality of the teacher can not have an important influence on pupils' physical and mental development unless it is accompanied by well-defined professional, psycho-pedagogical and psychosocial competence. In his / her relations with students, the teacher influences students, but is also influenced by their actions and attitude.

If the teacher has chosen his / her teaching career to be called for, if he / she loves children and feels self-directed when he helps them develop, if he values his / her own work and self, if he aspires to didactic training and mastery in relation to students, if they are enthusiastic about their own activity, then they will not only be happy, but they will be the third millennium teacher the school needs.

Profesia de cadru didactic nu este o meserie, ci o artă. R. Hart făcea următoarea afirmație în studiile sale: „Profesorul joacă un rol. El acționează asupra unor oameni, și aceștia reacționează în schimb. Aceasta este fizica educației”. În ultima vreme, sfera rolurilor cadrului didactic în raport cu școala s-a extins cu mult dincolo de nucleul său didactic inițial, incluzând funcții cum ar fi aceea de prieten, confident, consilier, exponent al societății adulților etc. Îndeplinirea tuturor acestor roluri este semnificativ condiționată de motivația profesională a cadrului didactic.

Profesorul organizează cadrul adecvat învățării elevilor. Pentru aceasta, pe lângă stăpânirea disciplinei predate, el trebuie să stăpânească și strategiile de conducere, curriculum-ul școlar, să aibă abilități psihopedagogice și să cunoască personalitatea elevilor. Conducerea elevilor are la bază verificarea și evaluarea progreselor înregistrate de aceștia, descoperirea și diagnosticarea la timp a dificultăților întâmpinate, atât pentru aprecierea evoluției lor cât și pentru aprecierea propriei prestații a profesorului. Profesorul conduce întregul proces instructiv-educativ desfășurat în școală, nu doar învățarea elevilor. El este responsabil și, ca atare, dirijează viața de grup, influențele formative ale acesteia, fiind investit cu putere și autoritate. Înțelegând prin autoritate capacitatea profesorului de a se impune, de a-i determina pe elevi să i se subordoneze, fie prin superioritate morală, fie prin cea oficială precum și capacitatea de a lua toate măsurile pe care le consideră oportune și necesare, dar legale, consider că autoritatea trebuie să fie atributul principal al profesorului. Clasa de elevi nu trebuie să fie împărțită în conducători și conduși, ci fiecare membru al ei trebuie să îndeplinească în același timp sau succesiv roluri de conducători și executanți. Profesorul rămâne însă, permanent, în fruntea ierarhiei organizaționale a clasei. Subordonarea elevilor față de profesor este permanentă. Rămâne ca profesorul să nu transforme conducerea în abuz de putere, să nu dea comenzi și să nu ia decizii arbitrare, să stimuleze participarea activă și conștientă a elevilor la rezolvarea sarcinilor prin acțiuni comune. Iar atunci când elevii manifestă nesupunere, să privească aceste manifestări în mod realist, să le afle cauzele și să găsească rezolvări. În relațiile sale cu elevii, profesorul influențează elevii, dar este la rândul său și în același timp influențat de acțiunile și atitudinile acestora. Acesta își adaptează comportamentul, ia măsuri, impune și dispune, se consultă cu elevii sau ia măsuri independente, în funcție de situația educativă concretă și de datele lui personale (cunoștințe, convingeri, stil de muncă, temperament etc.). Motivația profesorului, satisfacțiile sau insatisfacțiile pe care le trăiește sunt în același timp urmare

a reușitei sau nereușitei în activitatea sa profesională, precum și stimulent sau piedică în continuarea acestei activități.

Personalitatea cadrului didactic nu poate avea o influență importantă asupra dezvoltării fizice și psihice a elevilor, decât dacă este însoțită de o competență profesională, psihopedagogică și psihosocială, bine definită. Există foarte multe argumente care demonstrează că fără calitățile cadrului didactic și profesionalismul lui distinct, școala n-ar funcționa. Principalele dimensiuni ale ființei sale, care au un puternic impact asupra grupurilor de elevi și a activității școlare, sunt: competența în domeniu; competența psihopedagogică și cea psihosocială; particularitățile sale de personalitate și relația lor cu sarcinile școlare; măsura îndeplinirii rolurilor; stilul activității sale cu elevii, care s-a stabilizat și îi este caracteristic.

Competența în domeniu este asigurată prin studii de specialitate, dar și cursuri de perfecționare profesională și prin studiu individual permanent. Competența psihopedagogică presupune cunoștințe de specialitate și, totodată, capacitatea cadrului didactic de a determina gradul de dificultate al materialului de învățat pentru elevi, priceperea de a face materialul accesibil, posibilitățile crescânde de empatie și creativitate în munca cu elevii. Pentru a stabili raporturi optime cu elevii sunt importante următoarele trăsături de personalitate pe care cadrul didactic trebuie să le exploateze: sinceritatea, valorificarea, empatia. Un bun profesor, dacă se transpune mental în locul elevilor, va înțelege mai bine când le este ușor și când le este greu, în ce anume constă dificultatea în învățarea unei discipline, capitol, temă, ce ar putea fi mai adecvat pentru ieșirea din impas, ce îi bucură, ce-i înspăimântă, ce-și dorește și de ce fug. Afecțiunea cadrului didactic corelează cu randamentul la învățătură al elevilor și, mai ales, cu volumul de muncă realizat de către aceștia. Elevii apreciază profesorii ordonați și sistematizați în conducerea clasei și organizarea activităților. Primesc de la aceștia orientări clare, știu ce au de făcut, devin ei înșiși capabili să aleagă varianta cea mai bună pentru a finaliza activitatea și a rezolva sarcinile.

Orizontul cultural larg al cadrului didactic și deschiderea sa spre nou tind să-i facă pe elevi să preia modelul acestuia și să-și dezvolte ei înșiși astfel de calități. Creativitatea cadrului didactic îi poate influența pozitiv pe elevi prin propriul mod inovativ de a se manifesta în timpul lecțiilor. O componentă de bază a personalității cadrului didactic este chiar nivelul dezvoltării aptitudinilor pedagogice, specifice domeniului instructiv-educativ și care se formează de-a lungul întregii cariere. Fiecare profesor își elaborează un stil propriu de predare și relaționare cu elevii, care, de asemenea, constituie o dimensiune a personalității lui, cu mari influențe asupra elevilor. „*Profesorii eficienți sunt cei ce știu să țină o dreaptă cumpănă între controlul strâns și exigent și deplină libertate de decizie a clasei.*” (Neculau, A., 1999, p. 263) Profesorul competent este acela care are un număr de roluri principale legate de activitatea sa didactică și altele ce țin de calitatea lui de educator. Sfera rolurilor cadrului didactic în raport cu școala include acum funcții cum ar fi aceea de înlocuitor al părinților, prieten, confident, consilier, sfătuitor, exponent al societății adulților etc. Îndeplinirea tuturor acestor roluri este semnificativ condiționată de motivația profesională a cadrului didactic. Dacă profesorul și-a ales cariera didactică simțindu-se chemat pentru aceasta, dacă iubește copiii și se simte autorealizat atunci când îi ajută să se dezvolte, dacă își prețuiește propria muncă și pe sine, dacă aspiră la perfecționare didactică și la măiestrie în relația cu elevii, dacă este entuziasmat de propria activitate, atunci nu va fi doar fericit, ci va fi profesorul mileniului III, de care școala are stringentă nevoie.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucuș, Constantin (2006). Pedagogie (ediția a II-a revăzută și adăugită), Editura Polirom, Iași.
2. Joița, Elena (coord.) (2003). Pedagogie și elemente de psihologie școlară, Editura Arves, Craiova.
3. Cosmovici, Andrei și Iacob, Luminița (coord.), 1999. Psihologie școlară. (cap. Dimensiuni psihosociale ale activității profesorului, autori Neculau, Adrian și Boncu, Ștefan): Iași, Editura Polirom.

THE PORTRAIT OF WOMEN IN “JANE EYRE” AND “WUTHERING HEIGHTS”

*Mirela Viorica BALACI
Școala Gimnazială Nr 3,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Charlotte Brontë

Charlotte and Emily Brontë were typical of thousands of women in the Victorian age. They belonged to families which were higher than the “working class” but they were not rich. They needed to work to earn money, but there were very few respectable jobs available to women of the higher social classes.

The choices were few. Ladies could earn money by working as a governess – but this was regarded as just one step higher than a servant. Ladies could go and live with a wealthy relative – but often they were regarded as an unpaid servant. Ladies could get married – but then they would lose all their independence and become the “property” of their husband.

Long before the idea of equal rights for women, Charlotte Brontë created a portrait of a new kind of woman. Jane Eyre is intelligent, independent and strong-willed. She is determined to succeed on her own.

Throughout the story Jane Eyre has to fight against prejudice:

- Firstly she is not equal because she is poor.
- Secondly, she is not equal because she is a woman.

There are three male figures in the novel who treat Jane as inferior. These three men believe that women are lower than men and treat Jane as a lower person. These three are Mr. Brocklehurst, Edward Rochester, and St. John Rivers. All three try to keep Jane in a lower position, where she must not say her own thoughts and feelings. In order to gain her independence and be true to herself, Jane must:

- escape from Brocklehurst;
- reject St. John (She will not marry him and go to India);
- only marry Rochester once she has enough money to be his equal.

In Chapter 12, Jane puts into words what was a very unusual and early version of the Women’s Liberation philosophy:

“... women feel just as men feel; ... they suffer from too rigid a restraint ... and it is narrow-minded ... to say that they ought to confine themselves to making puddings and knitting stockings, to playing on the piano and embroidering bags. It is thoughtless to condemn them, or laugh at them, if they seek to do more or learn more than custom has pronounced necessary for their sex.”

Emily Brontë

Charlotte’s novel “Jane Eyre” was very much concerned with “real” life and society. Emily’s novel “Wuthering Heights” was more Gothic, wild and supernatural. However, Emily, like her sister, had strong feelings about the role of women in Victorian Society. Some of her ideas in “Wuthering Heights” are revolutionary for the time she was writing.

- She criticizes social rules about women and their place in Society.
- Her characters have "feminine" and "masculine" characteristics without regard to sex.

- Her women are not all weak and helpless, and her men are not all strong and forceful.
- She rejects the idea that women are delicate beings who avoid physical or mental activity
- She rejects the idea that women are only interested in fashion and flirting with men.
- She does not believe in the usual “class” rules. She suggests Ellen, who is educated but of low class, is a better person than Lockwood – who is a higher class.

The most basic theme of “Wuthering Height “ is that one must be true to oneself or else terrible things may happen. Cathy Earnshaw is faced with two choices: she can marry Edgar, who is rich and respectable in Society, or she can marry Heathcliff who is wild, romantic and from a lower class. Like all 19th century middle-class women, she makes the “respectable” choice, and chooses Edgar.

She has made the “right” choice according to society’s rules for women of the time. But it is the “wrong” choice because she doesn’t love Edgar, she loves Heathcliff. The rest of “Wuthering Heights” is about the terrible consequences of Cathy’s choice. (But Emily Bronte is suggesting that women of the time were not free to make real choices: women had to obey Society’s “rules”.)

“Jane Eyre” has the same message, but it is more direct and political, more open in its criticism. In “Wuthering Heights” the message is not so obvious, but it is there, underlying the story. Both Brontë sisters created a portrait of women in Victorian Society – in different ways, but with the same message: women were not free.

REFERENCES:

Benjamin J. Griffith, *British Literature, Study keys*, Barrons, 1991.

Andrew Sanders, *The short Oxford History of British literature*, Oxford, 1994.

STILURILE DE ÎNVĂȚARE ÎNTRE ȘTIINȚĂ ȘI ARTĂ

*Prof. Elixia BĂICUȘ
Colegiul Tehnic de Transporturi Auto,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Learning styles between science and art

Modern teaching strategies are built on scientific bases. But knowing when and for whom to apply, it is rather an art that is learned by careful examination of each component of the training process.

Teaching is not a simple action, for it to be effective; the teacher must have art and science so that teaching can achieve its goals.

The key to the active involvement of students in learning is to understand the preferences for learning, the learning style, with positive or negative influences on students' performance.

In order to achieve maximum results, it is very important for the teacher to adapt the lessons so that they cover all learning styles (practically, auditory, visual, combinations of them). This thing represents a challenge for the teacher and can only be achieved if he has interest, dedication, and passion for the job he has chosen.

Strategiile moderne de predare sunt clădite pe baze științifice. Însă a ști când și pentru cine să le aplici, reprezintă mai curând o artă care se deprinde în urma examinării atente a fiecărei componente a procesului de instruire.

Rolul cadrului didactic s-a schimbat mult în ultima vreme, extinzându-se cu mult dincolo de nucleul său didactic inițial, având în prezent funcții cum ar fi aceea de prieten, confident, consilier, etc.

Profesorul este cel care trebuie să organizeze cadrul adecvat procesului de predare-învățare - evaluare a elevilor. În vederea realizării acestui deziderat profesorul trebuie ca pe lângă stăpânirea disciplinei predate, să stăpânească strategiile de conducere, curriculum-ul școlar, să aibă abilități psihopedagogice, să cunoască personalitatea și stilurile de învățare pentru fiecare elev.

Pentru a obține rezultate maxime este foarte important ca profesorul să adapteze lecțiile astfel încât aceasta să acopere toate stilurile de învățare (practic, auditiv, vizual, combinații ale acestora). Acest lucru reprezintă o provocare pentru dascăl și nu se poate realiza decât dacă acesta dispune de interes, dăruire și pasiune pentru meseria pe care și-a ales-o.

Predarea nu este o acțiune simplă, pentru ca aceasta să fie eficientă trebuie ca dascălul să dispună de artă și știință astfel încât predarea să-și atingă obiectivele.

Cheia pentru implicarea activă a elevilor în învățare este de a înțelege preferințele pentru învățare, stilul de învățare, cu influențe pozitive sau negative asupra performanțelor elevilor. Elevii care nu știu cum să învețe, nu vor fi capabili să devină responsabili, autonomi, cu abilități și atitudini folositoare pe tot parcursul vieții, necesare pentru reușita școlară și socială.

Pentru a veni în sprijinul elevilor și al profesorilor în continuare mă voi referi la stilurile de învățare.

Stilul de învățare se referă la „simpla preferință pentru metoda prin care învățăm și ne aducem aminte ceea ce am învățat”, ne arată calea și modalitățile în care învățăm, implică faptul că indivizii procesează informațiile în diferite moduri, care implică latura cognitivă, elemente afective – emoționale, psihomotorii și anumite caracteristici ale situațiilor de învățare.

Fiecare dintre noi are o capacitate extraordinară de a învăța în diferite moduri. Pentru a determina ce stil de învățare avem, nu trebuie decât să ne gândim la cum preferăm să învățăm ceva nou. Ne place să asimilăm noile informații, abilități, atitudini prin imagini, emoții, contacte cu persoane diferite, sunete, aplicații practice, prin participare activă, directă?

A vorbi despre stilurile de învățare, despre modurile diferite de a cunoaște, despre diferențele între cei care învață poate este mai puțin important decât strategiile efective adecvate fiecărui stil de învățare și materialele de învățare specifice folosite.

Specialiștii subliniază rolul deosebit pe care îl joacă cadrele didactice, contribuția acestora „în meseria de a-i învăța pe elevi cum să învețe” adaptată nevoilor, intereselor, calităților personale, aspirațiilor, stilului de învățare identificat.

Fiecare individ are stilul său unic de învățare cu puncte tari și puncte slabe. Este vital pentru profesori să folosească o varietate de metode pentru „a îmbogăți” elevii cu strategii de dezvoltare a stilurilor de învățare identificate. Nu este ceva ciudat să folosim stiluri diferite de învățare pentru sarcini diferite de învățare, de exemplu la discipline diferite sau chiar în cadrul aceleiași discipline.

Identificarea și recunoașterea stilurilor de învățare se poate realiza prin: observarea și analiza propriilor experiențe de învățare, caracterizarea stilului de învățare pe baza explicațiilor, descrierilor, exercițiilor prezentate în ghid, aplicarea unor chestionare specifice (Internet, manuale de psihoteste), discuții cu specialiștii de la cabinetele de asistență psihopedagogică din rețeaua națională de consiliere, informarea cu privire la stilurile de învățare din dorința de autocunoaștere (puncte tari și slabe la stilul personal de învățare), participarea activă la activitățile practice cu această temă la diferite ore, cu precădere cele de consiliere și orientare, diverse opționale, implicarea în programe educaționale cu această temă (de ex. optimizarea stilului de învățare, tehnici de învățare eficiente).

În continuare vom prezenta cele trei stiluri de învățare, caracteristicile acestora precum și strategiile de învățare potrivite pentru fiecare stil.

1. Stilul vizual - procesarea informației se realizează, în acest stil, prin utilizarea de imagini, diagrame, grafice, tabele.

Caracteristicile stilului vizual:

- vorbește repede
- bun organizator
- observă în special detaliile mediului
- reține mai repede ceea ce a văzut decât ceea ce a auzit
- nu îl distrage zgomotul
- uită instrucțiunile verbale
- este cititor bun și rapid
- preferă să citească, nu să i se citească
- uneori nu-și pot găsi cuvintele potrivite.

Strategiile de învățare potrivite pentru stilul vizual:

- sublinierea ideilor principale, a cuvintelor, a formulelor matematice cu diferite culori
- oferă un timp suficient pentru vizualizarea graficelor, tabelelor și imaginilor
- utilizarea unor instrumente de studiu : hărți, tabele, grafice
- transcrierea informației
- vizualizarea informației scrise.

2. Stilul auditiv - procesarea informației se realizează în acest stil prin lectură, înregistrări audio, povestire, muzică, verbalizare, întrebări.

Caracteristicile stilului auditiv:

- învață ascultând conversații sau prezentări
- vorbește ritmat
- vorbește cu sine (în gând)

- este ușor distras de zgomot
- își mișcă buzele și spune cuvintele când citește
- îi place să învețe cu voce tare
- este mai bun povestitor decât scriitor
- este vorbăreț, îi plac discuțiile.

Strategiile de învățare potrivite pentru stilul auditiv:

- explicarea noilor informații , exprimarea verbală a ideilor
- citirea cu voce tare
- învățarea cu tutori sau într-un grup în care pot să adreseze întrebări, să ofere - răspunsuri, să exprime modul de înțelegere a informației orale

3. Stilul kinestezic - cel care are acest stil de învățare învață implicându-se în activități și lucrând în grup. Construiește modele sau manipulează obiecte pentru a-și explica o serie de concepte abstracte.

Caracteristicile stilului kinestezic

- învață prin manevrarea obiectelor
- vrea să încerce obiectele și mecanismele
- vorbește rar
- stă aproape de persoana cu care vorbește
- este atent la gesturi și gesticulează
- memorează mergând
- nu reține locații geografice decât dacă a fost acolo
- utilizează verbe de acțiune
- utilizează acțiuni ale corpului pentru a demonstra ceea ce a învățat
- are un scris urât
- îi place să se implice în jocuri.

Strategii de învățare potrivite stilului kinestezic

- mânuirea obiectelor care trebuie învățate
- aranjarea tabelor și a diagramelor într-o ordine corectă
- utilizarea unor mișcări, dramatizări, dans, pantomime sau jocuri de rol pentru dezvoltarea memoriei de lungă durată
- vorbitul și plimbatul în timpul repetării cunoștințelor
- învățarea prin aplicarea în practică a cunoștințelor învățate.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucos, Constantin (2006). Pedagogie (ediția a II-a revăzută și adăugită), Editura Polirom, Iași.
2. Joița, Elena (coord.) (2003). Pedagogie și elemente de psihologie școlară, Editura Arves, Craiova.
3. Cosmovici, Andrei și Iacob, Luminița (coord.), 1999. Psihologie școlară, Iași, Editura Polirom.
4. Robert J. Marzano, Arata și știința predării, Editura Trei, București, 2015.

NOILE TEHNOLOGII PENTRU EDUCAȚIA PREȘCOLARILOR

*Prof. Eugenia Georgeta BĂTMĂLAI
Grădinița cu Program Prolungit Nr. 19,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

New technologies for pre-school education

- summary -

Imagination, at pre-school age, enters a new phase of development, gets new aspects. Skills training described in the curriculum is not only possible through the use of classical teaching-learning-evaluation strategies. Individually differentiated, age-based training with educational software can be a successful alternative.

Using computer in kindergarten is a way to increase the quality of teaching and learning. Computer operation represents a new working strategy of the educator with children, presents important formative and informative valences, is a new way of training. Through the computer, children are provided with justifications and illustrations of abstract processes and concepts, phenomena unobserved or hardly observable.

By using the computer, the teaching-learning-evaluation process acquires new dimensions and features, allows the transmission of new knowledge and suggests their meanings. The teaching-learning strategies used can support and stimulate active learning processes. Knowledge is a way that opens as we move forward.

The computer-assisted learning method provides convenient and efficient access to the latest information and knowledge, is a new and effective method of teaching-learning-assessment of knowledge and permanent training.

The quality of interaction with the child is a primary feature of an educational software; it depends on the extent to which learning takes place.

Modern pedagogy puts the child in the forefront, with its needs and needs for development. Children want to deal with themselves and want at the same time as the people they trust to guide and protect them. The educator proves competence but also love for children when they offer them the opportunity to have an initiative.

Utilizarea calculatorului în educația preșcolară permite transmiterea și asimilarea noilor cunoștințe într-un mod atractiv pentru copii. Procesul de educație este mult mai eficient. Copiii învață jucându-se, sunt puși în situația de găsi repede soluții și de a lua decizii pentru rezolvarea problemelor. Calculatorul este un mijloc de instruire care ține atenția copilului activă pe tot parcursul activității de învățare.

Imaginația, la vârsta preșcolară, intră într-o nouă fază de dezvoltare, capătă noi aspecte. Formarea competențelor descrise prin programa școlară nu este posibilă doar prin utilizarea unor strategii clasice de predare-învățare-evaluare. Instruirea diferențiată individuală, pe nivel de vârstă, cu ajutorul softului educațional, poate fi o alternativă de succes.

Folosirea calculatorului în grădiniță constituie o modalitate de creștere a calității predării și învățării. Operarea pe calculator reprezintă o nouă strategie de lucru a educatoarei cu copiii, prezintă importante valențe formative și informative, este un nou mod de instruire. Prin intermediul computerului se oferă copiilor justificări și ilustrații ale proceselor și conceptelor abstracte, ale fenomenelor neobservate sau greu observabile. Alături de mijloacele didactice clasice, calculatorul

este un instrument didactic ce poate fi folosit în scopul eficientizării tuturor activităților din grădiniță. Interesului copiilor se menține pe tot parcursul activităților, folosind acest mijloc didactic.

În învățământul preșcolar, jocul este principala formă de organizare a procesului instructiv-educativ, iar calculatorul, este pentru copil, un alt mod de a învăța jucându-se, este parte din spațiul socio-cultural al lui, care îl pun în situația de a găsi rapid soluții, de a se adapta la o lume în care informația circulă, îi influențează limbajul și comunicarea non-verbală și totul cu pași repezi.

Învățarea asistată de calculator reprezintă o cale de instruire eficientă. Experiențele cognitive și de exprimare care îi introduc pe copii în lumea oferită de programele multimedia trebuie să fie în concordanță cu mediul educațional din care provin ei. Prin aceste activități, oferim copiilor șanse egale la educație, indiferent de mediul în care cresc și se dezvoltă.

Prin utilizarea calculatorului, procesul de predare-învățare-evaluare capătă noi dimensiuni și caracteristici, permite transmiterea de noi cunoștințe și sugerează semnificațiile acestora. Strategiile de predare-învățare folosite pot sprijini și stimula procesele învățării active. Cunoașterea este un drum ce se deschide pe măsură ce înaintăm. Procesul de învățare devine mai interesant și mai plăcut prin intermediul calculatorului. Imaginile viu colorate, însoțite de texte sugestive, permit dezvoltarea limbajului și a vocabularului celor mici. Bagajul de cunoștințe generale crește, pornind de la noțiuni simple, cum ar fi culorile și ajungând până la cunoașterea de poezii, cântece, precum și a unor proverbe și zicători. Noțiunile elementare, cum ar fi animale domestice și sălbatice, anotimpuri, etc., încep să aibă înțeles de la vârste fragede, dându-le astfel posibilitatea să le învețe mult mai ușor.

Soft-urile sunt bine structurate, copilul poate alege orice etapă din cele prezentate cu ajutorul mouse-ului, sau poate repeta anumite secvențe, pentru a ajunge să cunoască și să înțeleagă toate noțiunile cuprinse în jocul respectiv.

Soft-ul educațional realizat pentru copii poate fi educativ, distractiv și interactiv. De exemplu, folosind dorința copilului de a citi, este invitat într-o „Călătorie misterioasă la bibliotecă”, unde are mai multe variante de joc. Preșcolarii își pot consolida cunoștințele, rezolvând sarcinile primite. Personajul îi cere copilului să analizeze imaginea de pe ecran, să compare forma și mărimea cărților prin alăturare vizuală și apoi să le așeze pe rând în rafturile bibliotecii. Imaginile individuale se prezintă pe rând și copilul trebuie să facă apel, fie la imaginea de ansamblu care i se prezintă când greșește, fie la cunoștințele dobândite anterior. Jocul se desfășoară interactiv, calculatorul îl sfătuiește pe cel ce se joacă, să se gândească bine și îl încurajează să încerce din nou, dacă a greșit. Răspunsurile corecte sunt răsplătite cu strigăte de bucurie, aplauze și laude, pentru că a așezat corect cărțile în rafturi. Programul are mai multe variante de joc: repară jucăria (trebuie asamblate piesele lipsă și apoi colorate după dorința copilului), matematică cu personaje din povești cunoscute, ghicitori, labirint, construcții (căsuța greierașului), ghicește indicii (Personajul este ascuns și trebuie găsit dând clic pe fiecare cifră. După ce rezolvă toate sarcinile, copilul este laudat, aplaudat și primește recompensă o medalie). În alte jocuri interactive, este recompensat cu o diplomă pe care își scrie numele sau cu lucrarea pe care a avut de asamblat o jucărie, un mijloc de transport, o colorează și are opțiunea de a le imprima.

Unul dintre obiectivele importante ale învățământului preșcolar este pregătirea pentru școală, cu multele aspecte pe care le îmbracă: motivațional, intelectual, afectiv, fizic, completate și prin activități comune, complementare, individuale, în care este utilizat calculatorul, ca mijloc de învățământ integrat în acestea. Folosind tastele, copiii se familiarizează cu literele, încep să scrie cuvinte simple, numele și prenumele, învață mult mai ușor cifrele și rezolvă probleme simple de adunare și scădere cu 1-2 unități, într-un mod foarte plăcut de ei.

Putem desfășura o activitate de educare a limbajului: „Iedul cu trei capre” de Octav Pancu Iași, repovestire, cu copiii din grupa mijlocie, în mod tradițional sau, sub forma activității integrate. După activitatea de repovestire, cu ajutorul imaginilor, copiii sunt împărțiți în două grupe. Prima, va rezolva o fișă matematică, unde educatoarea le citește copiilor o poezie care conține sarcina de lucru: „În căsuța fermecată / Vrăjitoarea blestemată / Ține cifrele ascunse, / Tu să le afli de-ndată! / Cinci sunt. Cum le găsești, / Tu să le încercuiești! / Colorează pătrățele, / Câte cifra de jos cere!” și

în timp ce copiii rezolvă fișa, ceilalți, la calculator, vor răspunde unor întrebări, pentru a verifica în ce măsură s-au familiarizat cu ideile și personajele din poveste. Lucrând astfel, activitatea este mai plăcută pentru copii, iar pentru educatoare, mult mai ușor de verificat rezultatele. După rezolvarea testului, copiii de la calculator vor rezolva fișa matematică, iar ceilalți, testul de la calculator.

Metoda instruirii asistate de calculator oferă accesul comod și eficient la informațiile și cunoștințele cele mai noi, este o metodă nouă și eficientă de predare-învățare-evaluare a cunoștințelor și de formare permanentă.

Unele reprezentări pot fi reproduse doar prin intermediul calculatorului, care oferă metode și tehnici privind grafica, animația, sunetul. De exemplu, evoluția unor fenomene fizice, chimice, biologice, etc., care se desfășoară dinamic, nu pot fi reprezentate sau studiate, decât folosind calculatorul.

Jocurile de orientare de tip labirint îl ajută pe copil să folosească tastele de deplasare stânga-dreapta, sus-jos, să-și dezvolte viteza de reacție, coordonarea oculo-motorie, dar și spiritul de competiție, capacitatea de a acționa individual. Am observat o îmbunătățire a capacității de concentrare a atenției, creșterea stabilității în acțiune, chiar și la unii copii, care, în alte activități, au o slabă concentrare a atenției.

Jocurile pe calculator îl pun pe copil în situația de a rezolva sarcini, care altfel ar părea inaccesibile, dar atmosfera plăcută de lucru, caracterul ludic al acțiunii, posibilitatea îndreptării greșelilor, „stimulentele” primite: încurajări, aplauze, imagini cadou, diplome de învingător, medalii, situarea în fruntea clasamentului, melodii, îi creează copilului emoții pozitive, bucuria că a rezolvat singur o sarcină și îl responsabilizează, trecând de la învățarea pasivă la cea activă, în care își însușește cunoștințe, acționând într-o strânsă relație de comunicare interactivă calculator-copil. Mișcarea imaginilor, culorile diferite, dialogul, spiritul de glumă și de joc, fac ca factorii stresanți, inhibitori să dispară, iar copilul să acționeze fără constrângeri.

Prezentarea și organizarea conținuturilor, în situații de învățare asistate de calculator, trebuie să se facă în funcție de cerințe instructive, care facilitează și optimizează învățarea. În învățământul tradițional, profesorul dispune de posibilități multiple pentru a verifica și stimula învățarea. Rostul unui program de învățare, este de a formula sarcini, de a oferi scheme de abordare a informației, de a realiza feed-back-ul, dar și de a motiva copilul pentru continuarea instruirii. Materialele audio-vizuale pun la dispoziție resurse valoroase pentru sistemul de învățare. Instruirea asistată de calculator este folositoare, dacă copilul este activ și motivat, el învață fiind implicat și provocat să se gândească la ceea ce i se prezintă.

Calitatea interacțiunii cu copilul este o caracteristică de primă importanță a unui soft educațional; de ea depinde măsura în care se produce învățarea.

Pedagogia modernă pune în prim plan copilul, cu trebuințele și nevoile lui de dezvoltare. Copiii vor să se descurce singuri și vor în același timp ca persoanele în care au încredere să-i orienteze și să-i ocrotească. Educatoarea dovedește competență dar și dragoste pentru copii, atunci când le oferă posibilitatea de a avea inițiativă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Marin Manolescu, „Curriculum pentru învățământul primar și preșcolar. Teorie și practică”, Ed. Credis, 2004.
2. Revista de pedagogie, nr. 1-2, „Informatizarea învățământului”, Institutul de Stiinte ale Educatiei, 1994.
3. S.M. Cioflica, B. Iliescu, „Prietenul meu, calculatorul”, (Ghid de utilizare pentru preșcolari), Ed. Tehno-Art, Petroșani, 2003.
4. <http://www.unibuc.ro/eBooks/informatica.htm>, U.B., site-ul oficial.

SCHOOLS THAT LEARN

*Prof. Cristina BOAGIU
Colegiul Tehnic de Transporturi Auto,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

“As leaders in education, our job is not to control those whom we serve, but to unleash their talent. If innovation is going to be a priority in education, we need to create a culture where trust is the norm.” – George Couros

As technology advances and the job market becomes more competitive, what it means to receive “a good education” is changing rapidly. A number of colleges and universities have quickly adapted to the change and are preparing students for the jobs of tomorrow. The fields of studies offered at these innovative universities are expanding to include: artificial intelligence, new media, engineering, bioscience, and even food innovation.

Arizona State University has been a technology pioneer and innovator for decades. Since 2003, ASU has filed 2,700 invention disclosures, issued 800 tech licenses, and helped launch more than 100 startups.

Whether it is their Knowledge Enterprise Development or futuristic initiatives like Project Hieroglyph, they’re one to watch. Let’s take a quick look at these two fascinating areas of ASU.

Knowledge Enterprise Development program

ASU’s Knowledge Enterprise Development program “advances research, innovation, strategic partnerships, entrepreneurship, and international development.” This program is one of the fastest growing research enterprises in the US.

By encouraging interdisciplinary research and an entrepreneurial approach in all its students, ASU has become a haven for cross-discipline, out-of-the-box projects, such as a recent study which combines engineering and biology to analyze protein structures in a new light.

Project Hieroglyph

Can science fiction serve as inspiration for actual innovation?

Yes, it can, and ASU’s Center for Science and the Imagination has started Project Hieroglyph to help bring those ideas to fruition.

“The name of Project Hieroglyph comes from the notion that certain iconic inventions in science fiction stories serve as modern ‘hieroglyphs’—Arthur Clarke’s communications satellite,

Robert Heinlein's rocket ship that lands on its fins, Issac Asimov's robot, and so on. Jim Karkanas of Microsoft Research described hieroglyphs as simple, recognizable symbols on whose significance everyone agrees."

The project challenges students to think inventively and imagine a better future—gleaning inspiration from anywhere and everywhere, including the science fiction stories and content that provide a bit of a roadmap for future innovations.

Syracuse University

Syracuse University is a selective, private research university that only takes chances on those who dare to dream big. Its pioneering history dates back to 1870, and the school is known for its forward-thinking veteran education programs.

Vet Programs

In 1944, Syracuse University played a key role in establishing the original G.I. Bill. Since then, they've been honoring that legacy through the creation of new veteran education programs.

One such example is Syracuse's Institute for Veterans and Military Families (IVMF). The IVMF is the first interdisciplinary higher education institute solely focused on assisting military veterans and their families.

Syracuse University will also soon be the home to the nation's first National Veterans Resource Complex, currently under construction. This center will be "dedicated to advancing academic research, actionable programs, and community-connected innovation in service to the nation's veterans and military-connected families."

REFERENCES:

1. Richardson, Hannah (January 20, 2011). *"BBC News - Gove: 'Door open' for compulsory foreign language GCSE"*. Bbc.co.uk. Retrieved February 19, 2012.
2. Rhodes, Nancy C.; Pufahl, Ingrid (November 2009). *"Foreign Language Teaching in U.S. Schools: Results of a National Survey"* (PDF). Center for Applied Linguistics. Retrieved 7 July 2018.

CIORCHINELE – O METODĂ CE STIMULEAZĂ ÎNVĂȚAREA

*Prof. Iuliana Adelina BOGDAN
Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

The "bunch" method is based on jotting down a word (the theme of the lesson) or a phrase on the blackboard or flipchart. Starting from this word or phrase the whole lesson begins.

The students, under the teacher's guidance will write down phrases related to the proposed theme connected to each other by arrows. It should be mentioned that the number of ideas is not limited, but a specific time should be allotted to this activity.

This method helps the teacher understand the way in which each student understands the notions and it also allows the teacher the possibility to intervene in a differentiated manner.

În accepția didacticii actuale, o lecție modernă, se distinge prin caracterul ei solicitant, ceea ce impune implicarea personală și deplină a subiectului până la identificarea lui cu sarcinile de învățare în care se vede antrenat. Efortul de predare, oricât de mare ar fi, nu se va dovedi foarte eficient, atâta vreme cât elevii nu contribuie în mod eficient pe întregul parcurs al desfășurării unei lecții. Deci, a realiza o lecție bună nu înseamnă a-i face pe elevi să înmagazineze un ansamblu de cunoștințe, ci a-i învăța să ia parte activă la procesul însuși de învățare care are loc în cadrul acesteia.

„O lecție se raportează la ceea ce a fost și la ceea ce urmează în planul activității didactice.”¹ Cadrul didactic nu poate porni de la „nimic”, el se va baza pe ceea ce elevul a achiziționat anterior. Astfel, toți pașii unei lecții trebuie respectați, iar timpul alocat trebuie să fie proporțional cu nevoile lecției respective. În procesul didactic, uneori alegem să trecem peste anumite momente considerând că nu au nicio importanță în momentul respectiv, iar, din dorința de a aduce ceva nou, folosim metode, care nu sunt eficiente.

Un rol important îl joacă și motivația elevilor, care este diferită de la un elev la altul. Putem vorbi atât de motive extrinseci (ambția, obișnuința de a respecta regulile, teama de sancțiune, dorința de a face pe plac părinților sau de a fi asemenea vecinilor sau prietenilor etc.), dar și intrinseci („atunci când învățătura, dobândirea de cunoștința îl interesează în mod direct pe școlar”²).

Ținând cont de aspectele anterioare în activitatea didactică optez pentru metoda ciorchinelui, mai ales, în predarea noțiunilor de limbă și comunicare. Această metodă poate fi folosită atât individual, cât și frontal. Nu trebuie uitat faptul că atunci când se aplică individual, tema propusă trebuie să fie familiară elevilor pentru ca aceștia nu pot culege informații de la colegii de grup. Se poate utiliza ca metodă de evaluare după un capitol sau un șir de lectii, în faza inițială a unei lecții, la finalul acesteia sau în recapitularea informațiilor anterioare. Folosită în grup, tehnica ciorchinelui dă posibilitatea fiecărui elev să ia cunoștință de ideile colegilor, de legăturile și asociațiile pe care fiecare participant le face la un moment dat, iar în acest mod, ciorchinele rezultat va fi mult mai amplu.

Metodă presupune notarea unui cuvânt (tema lecției) sau o propoziție nucleu în mijlocul tablei sau al flipchart-ului. De la acest cuvânt sau enunț se pornește întreaga lecție. Elevii, sub îndrumarea profesorului, vor nota propoziții legate de tema propusă, ce vor fi legate de nucleu prin

¹ Crăciun, Cornelia, *Metodica predării limbii și literaturii române în gimnaziu și liceu*, pag. pag.15

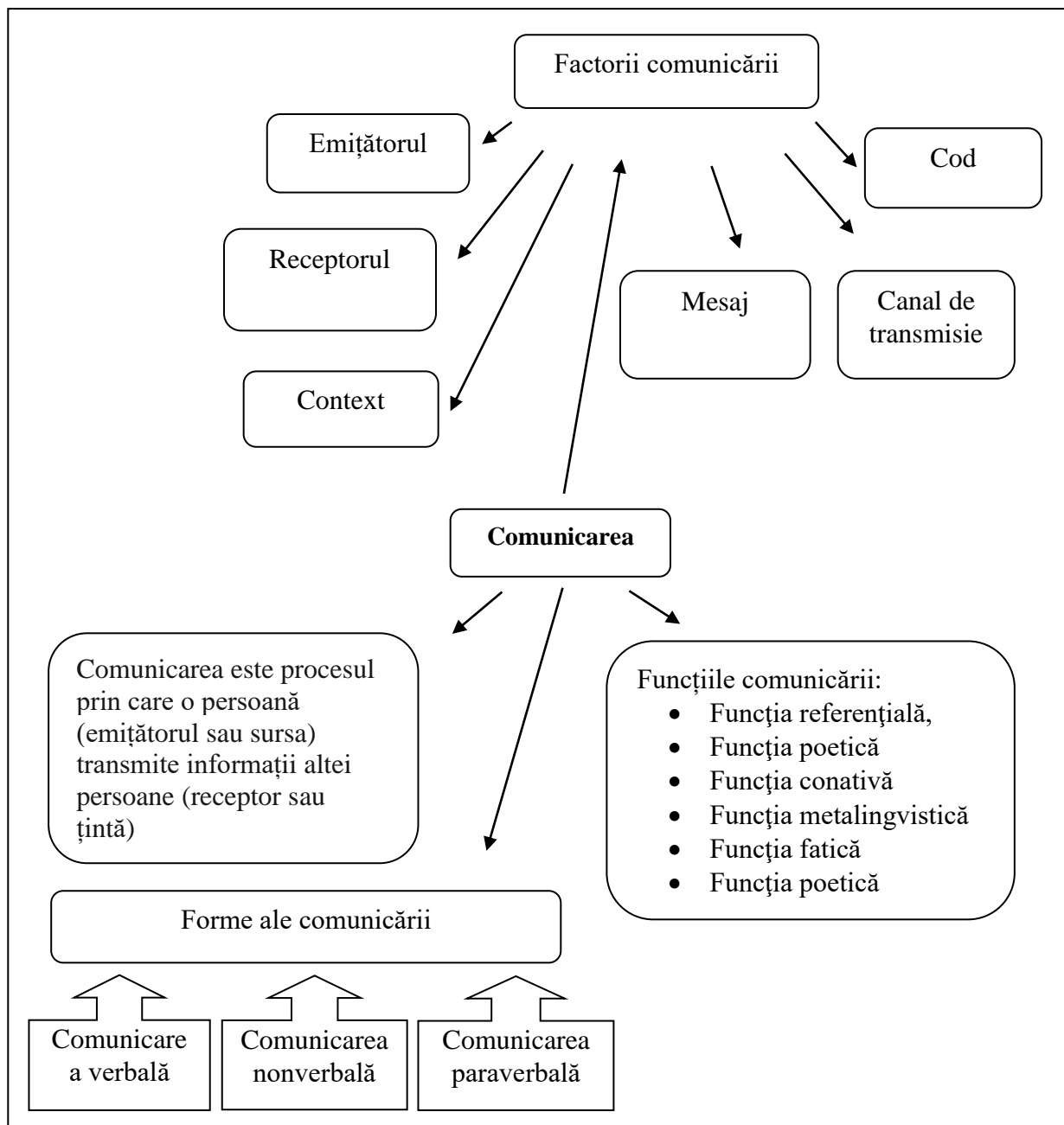
² Cucoș, Constantin (coordonator), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Polirom, Iași, 2005, pag.62

ISSN 2810 – 224X

ISSN-L 2343 – 791X

săgeți. Trebuie menționat că nu se limitează numărul ideilor, dar trebuie oferit un timp de lucru pentru aceasta activitate.

Această metodă poate fi utilizată în predarea noțiunii de *Comunicare*. Acest cuvânt va constitui nucleul de la care fiecare elev va completa cu diferite noțiuni: definiții, tipuri de comunicare (verbal, paraverbală și nonverbal), factori ai comunicării (emițător, receptor, cod, canal, mesaj, context), funcțiile comunicării (referențială, conativă, metalingvistică, poetică, fatică sau expresivă) etc. Astfel, la sfârșitul lecției tabla va arăta ca în figura de mai jos.

Această metodă permite dezvoltarea spiritului creativ al elevului, care care invită la elaborarea unor soluții personale pentru problemele identificate.

În concluzie, metoda ciorchinului ajută cadrul didactic să înțeleagă maniera în care fiecare elev înțelege noțiunile și îi ofera posibilitatea de a interveni diferențiat.

BIBLIOGRAFIE:

- Crăciun, Cornelia, *Metodica predării limbii și literaturii române în gimnaziu și liceu*, Ed. Emia Deva , 2004.
- Cucuș, Constantin (coordonator), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Polirom, Iași, 2005.
- www.didactic.ro

PREDAREA INTERDISCIPLINARĂ - OBIECTIV MAJOR AL INOVĂRII ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC

*Prof. Doina BREAZU
Colegiul Tehnic "Decebal",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Shaping the interdisciplinary vision of the world and, at the same time, educating pupils to be capable of working with this type of approaches requires the use of working methods that allow practicing the main thinking processes, without which the acknowledgement of the multiple and varied interdependencies between the phenomena of the real world would not be possible.

Interdisciplinaritatea, în condițiile actuale ale desfășurării procesului de învățământ, se impune ca o direcție principală a inovării activității profesorilor. Această inovare presupune atât conținutul lecțiilor, cât și metodele și strategiile de lucru.

În mod tradițional, conținutul disciplinelor școlare a fost conceput cu o accentuată independență a unor discipline față de altele, adică fiecare disciplină de învățământ să fie de sine stătătoare. Astfel, cunoștințele pe care elevii le acumulează, reprezintă cel mai adesea un ansamblu de elemente izolate, ducând la o cunoaștere statică a lumii. Aceste aspecte sunt în contradicție cu varietatea mare a legăturilor și interacțiunilor dintre fenomene și cu caracterul dinamic al acestora.

Abordarea interdisciplinară pornește de la ideea că nici o disciplină de învățământ nu constituie un domeniu închis, ci se pot stabili legături între discipline. Succesul în activitatea tinerilor este posibil, numai dacă aceștia pot să coreleze interdisciplinar informațiile obținute din lecții.

În aria curriculară matematică și științe ale naturii, interdisciplinaritatea este absolut obligatorie, având în vedere aplicabilitatea directă în practică a chimiei, fizicii, biologiei și matematicii. Interdisciplinaritatea în cadrul acestei arii curriculare înseamnă studii și acțiuni în planul conținuturilor și al metodologiilor, care să ofere cunoașterea fenomenelor în dinamica lor, deschizând calea spre sinteze generalizatoare.

Interdisciplinaritatea între chimie și matematică, se realizează în special în planul conținuturilor, având matematica drept instrument de lucru, fiecare demers (observare, experimentare, formulare de legi, teoretizare) fiind realizat în spirit matematic. Chimia a devenit mare consumatoare de instrumente matematice.

De cele mai multe ori, matematica devansează teoretic celelalte științe, deschizând drumuri, construind modele. Profesorul de chimie și fizică privește deci, matematica ca pe un instrument absolut obligatoriu. El știe clar că "X"-ul de la matematica poate și trebuie să fie o concentrație, o masă de substanță, un coeficient, un indice, etc. O ecuație matematică poate fi o lege în chimie sau fizică. Proportțiile, funcțiile trigonometrice, ca și alte abstractizări ale matematicii se întâlnesc în fizică și chimie la orice pas pentru descifrarea tainelor naturii. Un profesor talentat nu explică, doar, elevilor faptul că fără cunoștințe matematice nu poate studia științele naturii, ci reușește să-i conștientizeze în mod real, făcându-i să-și impună stiluri de lucru adecvate.

Se poate spune pe drept cuvânt că matematica este instrument pentru studiul chimiei și invers.

Pentru realizarea unei bune interdisciplinarități se impun câteva exigente:

- profesorul să aibă o temeinică cultură generală;

- profesorul sa cunoască bine metodologia obiectului sau de specialitate, dar și a celorlalte obiecte din aria curriculară;
- elevii să fie conștientizați de existența interdisciplinarității obiectelor de învățământ;
- realizarea unor programe care să includă teme cu caracter interdisciplinar.

În condițiile actuale, în care profesorii trebuie să creeze programe, realizând C.D.S., interdisciplinaritatea în cadrul unei arii curriculare poate constitui un punct de plecare. Având în vedere cele arătate mai sus, considerăm că interdisciplinaritatea constituie un principiu ce trebuie aplicat, o modalitate de gândire și acțiune, ce decurge din evoluția științei și a vieții economico-sociale.

Interdisciplinaritatea caută să răspundă la întrebările:

- care sunt modalitățile interdisciplinare posibile de prezentare și organizare a cunoștințelor;
- care sunt principalele avantaje și inconveniente ale fiecărei modalități prezentate.

Un învățământ interdisciplinar vizează să stabilească un curriculum integrat, adică o organizare a acțiunii educative, în care elevul să efectueze activități care cer competențe dobândite nu numai la o disciplină școlară. Este necesară o integrare efectivă, participativă a învățării, astfel încât să se poată transfera sistematic demersurile gândirii sau acțiunii într-un larg evantai de situații.

Integrarea curriculum-ului se poate realiza prin mai multe căi:

- concepte fundamentale, demersuri pregătitoare și cadrul pedagogic și socio-economic al dezvoltării interdisciplinarității;
- elaborarea conținuturilor învățământului și diferite modalități de restructurare a programelor școlare;
- interdisciplinaritatea în procesul de predare-învățare și rolul profesorului în acest demers pedagogic;
- interdisciplinaritatea în activități extrașcolare și transferul cunoștințelor în situații apropiate de viața reală;
- evaluarea performanțelor elevului.

Tratarea interdisciplinară a problemelor favorizează identificarea unicității elevului, cultivarea aptitudinilor lui creative: flexibilitate, elaborare, originalitate, fluiditate, sensibilitate pentru probleme și redefinirea lor.

Realizarea interdisciplinarității presupune aportul creator al profesorului. Aceasta se poate manifesta astfel:

- la nivelul autorilor de planuri, programe și manuale școlare, teste sau fișe de evaluare a performanțelor elevilor, care pot avea caracter disciplinar sau interdisciplinar;
- la nivelul profesorilor în procesul didactic de învățare și evaluare, în activitățile extradidactice și alte activități specifice.

Principala modalitate de introducere a interdisciplinarității în învățământ o reprezintă regândirea conținuturilor și elaborarea planurilor, a programelor și manualelor școlare, în perspectiva conexiunilor posibile și necesare. În prezent profesorii sunt pregătiți pentru a preda propria disciplină; în vederea promovării interdisciplinarității, ei trebuie să învețe să lucreze în echipă, să pregătească în colaborare curriculum-ul aceleiași clase sau aceluiași ciclu școlar.

Interdisciplinaritatea Chimie - Matematică vizează aplicarea cunoștințelor de matematică, de exemplu noțiuni ca: proporția, proprietățile proporției, șiruri de rapoarte, regula de trei simplă, procente etc, pentru înțelegerea și însușirea corectă a noțiunilor de chimie (masa atomică, masa moleculară, masa molară), a legilor fundamentale ale chimiei (legea conservării masei substanțelor, legea proporțiilor definite) și a calculelor chimice (compoziția procentuală, calcule pe baza formulelor și a ecuațiilor reacțiilor chimice, concentrația soluțiilor). Cunoștințele despre rapoarte, proporții, procente sunt indispensabile elevilor pentru studiul legilor gazelor, densității relative, legii echivalențelor chimice și pentru rezolvarea problemelor cu amestecuri de soluții solide (aliaje), lichide sau gazoase.

Interdisciplinaritatea chimie-matematică se evidențiază și în reprezentările grafice pentru:

- viteza de formare a unui produs în raport cu concentrațiile reactanților,
- dependența vitezei de reacție de temperatură,
- variația vitezei de reacție în timp,
- reprezentarea grafică a curbelor de neutralizare, iar în cadrul capitolului "Echilibre chimice" prin calculul concentrațiilor tuturor componentelor unui sistem aflat în echilibru, la o anumită temperatură;
- calculul pH utilizând noțiunile de logaritmi studiate la matematică;
- calculul produsului de solubilitate, Ps etc.

Aceasta oferă posibilitatea corelării conținuturilor conceptuale, metodologice și practice ale diferitelor discipline.

Formarea viziunii interdisciplinare asupra lumii și în același timp formarea elevilor pentru a fi apti să realizeze abordări de acest fel, necesită apelul la modalități de lucru care prilejuiesc exersarea principalelor procese ale gândirii, fără de care nu este posibilă cunoașterea multiplelor și variatelor interdependențe dintre fenomenele lumii reale.

Activitățile interdisciplinare au pronunțate valențe formative, concurând la promovarea unei noi calități a atitudinii față de muncă.

BIBLIOGRAFIE:

1. www.scribub.com
2. Olga Petrescu și Ortansa Petrovanu – Metodica predării chimiei în liceu, Editura Didactică și Pedagogică – 1982.

INTERCULTURALITATE ȘI VALORI EUROPENE

Prof. Anna-Maria BUȘE
Colegiul Pedagogic Național "Ștefan Velovan",
Craiova, jud. Dolj

Interculturality and European Values

Cultural pluralism affirms that each culture develops its own vision of the world with universal values based on its own experience. In addition to defending diversity, cultural pluralism poses the issue of communicating cultures that recognize that each contributes precisely through specific differences in the enrichment of human experience.

Multiculturalism is a reality of the existence in the same spatio-temporal horizon of groups of individuals coming from or reported to several cultures that assert their specific notes in isolation, usually avoiding contamination. Multicultural and pluricultural have a predominant static dimension; In a multicultural approach, interactions are not excluded, but they are not implicit in the concept.

Two dimensions of the intercultural approach can be assessed. The first concerns the level of reality, the objective and scientific description, the second project of education and social organization.

The United Nations General Assembly proclaimed that the Decade of Education for Human Rights began on 1 January 1995. It highlights the role that education plays in postmodern society and will probably play increasingly in a world where human resources and creativity are worth more than industrial resources.

Universalist ideologies believe that cultural entities will disappear in favor of a unique, world-centered culture centered on a particular cultural matrix. Such a sentence is sinning not only through ethnocentrism, but also by simplism ignoring the cultural complexity, the impossibility of establishing hierarchies and the potential contradictions that accompany cultural evolution.

Într-o epocă în care unul dintre cuvintele foarte des vehiculate este *schimbarea*, valorile pe care vechii greci își întemeiau existența - Adevăr, Bine, Frumos - rămân totuși de o inalterabilă actualitate. Evoluțiile istorice jalonate de cele trei mari revoluții politice moderne (engleză, americană și franceză) le-au adăugat însă și altele menite să consolideze *nucleul tare* al cadrului valoric pe care se întemeiază actualul model cultural european; aceste noi valori sunt legalitatea, libertatea, egalitatea, fraternitatea/solidaritatea și sentimentul creștin al sacralului.

fi european înseamnă a împărtăși valorile europene, interiorizând referențialul său axiologic, independent de zona de origine. Modelul cultural european nu are granițe geografice, el fiind împărtășit și de țări precum Japonia sau Australia.

Ideologiile universaliste consideră că entitățile culturale vor dispărea în favoarea unei culturi unice, mondiale, centrată pe o anumită matrice culturală. O astfel de teză păcătuiește nu numai prin etnocentrism, ci și prin simplism făcând abstracție de complexitatea culturală, de imposibilitatea stabilirii unor ierarhii și de potențialele contradicții care însoțesc evoluția culturală.

Pluralismul cultural afirmă că fiecare cultură dezvoltă o viziune proprie despre lume cu semnificații de valoare universală plecând de la experiență particulară. Pe lângă apărarea diversității, pluralismul cultural pune problema comunicării dintre culturi care recunosc că fiecare contribuie tocmai prin diferențele specifice la îmbogățirea experienței umane.

Multiculturalitatea este o realitate a existenței în același orizont spațio-temporal a unor grupuri de indivizi provenite sau raportate la mai multe culturi care își afirmă notele specifice în mod izolat, evitând, de regulă, contaminările. Multicultural și pluricultural au o predominantă dimensiune statică; într-o abordare multiculturală interacțiunile nu sunt excluse, dar ele nu sunt implicate conceptului. Așa se explică de ce multiculturalismul care consideră suficientă juxtapunerea culturilor lasă drum liber unor practici rasiste precum apartheidul.

Interculturalitatea se conturează ca un concept cu o conținut mai larg decât cele anterior prezentate grație prefixului *inter* care trimite spre „interacțiune, schimb, deschidere, reciprocitate, solidaritate”.

Pot fi evaluate două dimensiuni ale abordării interculturale. Prima vizează nivelul *realității*, al *descrierii obiective și științifice*, cea de a doua *proiectul de educație și de organizare socială*. Din perspectivă interculturală sunt posibile:

- recunoașterea diversității reprezentărilor, referințelor și valorilor
- dialogul, schimbul și interacțiunile dintre aceste diverse reprezentări și referințe
- dialogul și schimbul între persoanele și grupurile ale căror referințe sunt diverse, multiple și, adesea, divergente
- dinamica și relația dialectică, de schimbări reale și potențiale, în timp și spațiu. O dată cu dezvoltarea comunicării, culturile și identitățile se transformă și fiecare participă la transformarea altor culturi.

Interculturalitatea este explicată de Denoux în felul următor:” Pentru indivizii și grupurile din două sau mai multe ansambluri culturale, reclamându-se de la culturi diferite sau având legături cu acestea, numim *interculturare* procesele prin care, în interacțiunile pe care ei le dezvoltă, este angajată, implicit sau explicit, diferența culturală pe care ei tind să o metabolizeze”. Astfel, conceptul intercultural are o conotație interacționistă, dinamică; ei trimite la schimb, reciprocitate, invită la decentrare, la găsirea unor forme de dialog.

Problematika lumii contemporane include numeroase discriminări (rasism, apartheid, sexism), dorința popoarelor de autodeterminare și înțelegere, sărăcia și foametea, terorismul internațional, intoleranța religioasă, fundamentalismul, traficul de persoane și stupefiante, noi forme de rasism și de epurare etnică, poluarea mediului, dezarmarea.

Problematika educației contemporane este reverberația în câmpul educațional a problematicii lumii contemporane, căreia îi sunt specifice:

- Caracterul universal – nici o țară sau regiune nu se poate plasa în afara acestei problematice;
- Caracterul global - afectează toate sectoarele vieții sociale;
- Evoluție rapidă și imprevizibilă – oamenii sunt puși în fața unor situații complexe pentru care nu au metode de abordare sau soluții adecvate
- Caracterul pluridisciplinar;
- Caracterul presant – pentru soluționarea problemelor sunt necesare răspunsuri prompte, ingeniozitate și eforturi financiare importante.

În fața acestor imperative, responsabilii educației din diferite țări se plasează pe două poziții diferite. De pe poziția celor sceptici școala este văzută în declin, sistemele educative nemaifiind capabile să pregătească lumea de mâine. De pe poziția celor specialiștilor optimiști școala dispune de resursele necesare pentru constituirea viitorului, fiind însă nevoie să își adapteze serviciile educaționale la exigențele dezvoltării lumii contemporane.

Omul este o ființă culturală și, în consecință, una educabilă, permeabilă la contactele, dialogurile, influențele și idiosincraziile culturale.

Educația, definită în termeni de proces, semnifică o transformare intenționată, pozitivă și pe termen lung a ființei umane, în perspectiva unor finalități explicit formulate, elaborate la nivelul macrostructurii societății. Modificare teleologică și creatoare a naturii umane, educația este, deopotrivă, un proces individual, de transformare a umanului pe baza apropiierii intelectuale a culturii (de umanizare) și un proces social de transformare a omului pe baza apropiierii pe termen lung și planificat a unor forțe esențiale fixate în valorile culturii (de socializare).

Educația permanentă reprezintă un principiu integrator al tuturor modalităților de educație de care dispune societatea, compuse armonios într-o nouă structură ale cărei obiective sunt:

- crearea structurilor și metodelor favorabile formării-dezvoltării personalității umane pe tot parcursul existenței sale;
- pregătirea personalității umane pentru autoinstruire și autoeducație.

Organizațiile internaționale sau regionale, (UNESCO 1945 și Consiliul Europei 1949) au fost preocupate de necesara dimensiune politică, internațională și democratică a educației. Acest deziderat generos s-a putut realiza doar în mică măsură din cauza tendinței generale de a plasa educația în planul secund al responsabilităților asumate de state și comunități. Adunarea generală a Organizației Națiunilor Unite a proclamat că la 1 ianuarie 1995 începe *Deceniul Educației pentru Drepturile Omului*. Aceasta subliniază rolul pe care îl joacă educația în societate postmodernă și pe care îl va juca probabil tot mai mult într-o lume în care resursele umane și creativitatea vor valora mai mult decât resursele industriale.

BIBLIOGRAFIE:

Cucoș, C., Cozma, T., Locul educației pentru diversitate în ansamblul problematicii educației contemporane, p. 29, În Cozma, T., (coord.) *O nouă provocare pentru educație: interculturalitatea.*, Iași, Ed. Polirom, 2001.

Antonesei, L., *Paideia. Fundamentele culturale ale educației.*, Iași, Ed. Polirom, 1996.

Panțuru, S., *Fundamentele pedagogiei.*, Brașov, Ed. Universității Transilvania, 1995.

Lengrand, P., *Introducere în educația permanentă.*, București, Ed. Didactică și Pedagogică, 1973.

PROFESORUL ȘI ROLUL SĂU ÎN SOCIETATE

Elida BUTA
Școala Gimnazială "Mihai Viteazu",
Strehaia, jud. Mehedinți

Teachers are remarkable intellectuals. They shape the mind and the personality of their students starting from early ages. With every brick they add, teachers contribute to the foundation of the future adults. Therefore, every teacher should have various abilities. Firstly, he has to be one of the very best in his field, a great scientist. Secondly, he or she should master the art of teaching, understanding the complex nature of human beings and so to be able to make pupils interested and committed, make them understand how important education is. Thirdly, a great teacher is an exemplary citizen, actively involved in the community and also a very good manager. Consequently, as fragile, young people, students are those who need the most to be guided and inspired. Teachers should be only those having a great knowledge in their field and also the capacity to inspire and motivate, they should be role models.

Profesorii desfasoara in general o activitate intelectuala, spirituala. Ei sunt intelectuali, adica specialisti care lucreaza cu mintea. Profesorul indeplineste o profesie importanta: asigura pregatirea si formarea personalitatii tinerelor generatii si pregatirea lor profesionala in cadrul institutiilor de invatamant. De aceea profesorul contribuie la realizarea celui mai important produs al societatii: omul pregatit, omul calificat, care mai apoi isi aduce aportul la producerea bunurilor materiale si spirituale, la progresul societatii. Profesorul este principalul factor al educarii si pregatirii tinerilor. El este investit cu un rol indrumator, contribuie la pregatirea omului pentru activitatea si creatia independenta. Munca si personalitatea profesorului pot lasa urme intense in mintea si comportarea copiilor, oferindu-le prilejul de a-si aminti cu placere, respect si cu veneratie de fostii dascali.

Pentru indeplinirea la un inalt nivel de performanta si eficienta a activitatii sale complexe, profesorul trebuie sa-si formeze si a manifeste o gama variata de componente ale personalitatii, care sa-l defineasca ca specialist, ca om de stiinta, om de cultura, pedagog, cetatean si manager. Printre aceste calitati enumeram: pregatirea de specialitate temeinica; capacitatea de creatie stiintifica, orizont cultural largit; pregatire, competente, tact si maiestrie psihopedagogica; preocupare si capacitate de perfectionare profesionala si psihopedagogica continua; profil moral-cetatenesc demn si capacitate manageriala.

Pregatirea de specialitate, specifica anumitor discipline de invatamant, este componenta esentiala pentru exercitarea cu eficienta a muncii de profesor. Aceasta pregatire cere responsabilitate, eforturi si staruinta, pasiune, iubire de adevar, de a sti cat mai mult. In acest sens este important sa ne autocontrolam nivelul pregatirii in domeniul stiintei pe care o predam pentru a constata ceea ce ne-am insusit si ceea ce mai trebuie completat; sa continuam pregatirea de specialitate si dupa terminarea studiilor participand la forme organizate de pregatire dar in primul rand prin studiu individual. Pentru aceasta trebuie sa ne preocupam si de a avea o biblioteca personala dotata cu tot ceea ce este mai important in domeniul nostru.

De-abia cand stapaneste foarte bine un domeniu de specialitate, profesorul trebuie sa incerce sa-si dezvolte treptat si capacitatea de creatie in domeniul disciplinei predate, la inceput prin anumite prelucrari, analize, combinari de date existente, realizate independent apoi treptat, sa incerce sa aduca ceva nou sub aspect ideatic sau tactic. S-a dovedit ca spiritul creativ al

profesorului i-a sporit pregătirea și valențele profesionale de specialist, i-a dezvoltat autoritatea și prestigiul intelectual și de dascăl.

Pentru ca profesorul să realizeze cu succes menirea de educator trebuie să aibă și alte resurse, precum o bogată cultură generală din toate celelalte domenii. Doar având un larg orizont cultural profesorul are posibilitatea de a rezolva cu mai mult succes problemele social-umane apărute în viața elevilor. Cultura generală bogată a profesorului este o posibilitate de formare și influențare a culturii copiilor.

Pentru ca profesorul să poată concepe, organiza, proiecta cu succes actul educațional el are nevoie și de pregătire psihopedagogică și metodică. Calitatea de educator nu este înscută ci se obține prin studiu. Și îmbinând calitatea de specialist cu calitatea de psihopedagog se obține profesia de educator. Un profesor trebuie să cunoască procesele psihice și caracteristicile lor în evoluția elevilor, să cunoască concepțiile și principiile care stau la baza unei pedagogii și la baza unei educații moderne, să cunoască cum să transmită și să adapteze conținuturile disciplinelor la particularitățile de vârstă și individuale, să cunoască strategiile didactice necesare concepției, organizării, proiectării și desfășurării cu eficiență a acțiunilor instructive-educative; să cunoască întreaga problemă a psihologiei și pedagogiei școlare.

Maiestria psihopedagogică reprezintă capacitatea complexă, personală și specifică a profesorului de a concepe, organiza, proiecta și conduce cu competență procesul de instruire și educare a copiilor. Această maiestrie didactică este rezultatul atât al pregătirii și al experienței didactice îndelungate cât și al interacțiunilor tuturor calităților personalității profesorului. Ea mai înseamnă și capacitatea de a-i învăța pe elevi cum să învețe, cum să se documenteze singuri; înseamnă și capacitatea de a realiza relații eficiente cu elevii care să asigure o îndrumare exigentă și înțeleasă, îmbinată cu acte fine de cooperare, de răspundere din partea elevilor. Tactul psihopedagogic se definește prin capacitatea deosebită a profesorului de a acționa în mod selectiv, adecvat și eficient pentru a asigura reușita actului educațional în cele mai variate ipostaze educaționale, dar și în cele mai dificile. El include un spirit creativ în găsirea și aplicarea celor mai potrivite soluții de predare, existența unui simț al măsurii în actul educațional, a unui ton cald, o exigent și înțelegere în toate situațiile, precum și relații de cooperare respect și ajutor reciproc.

Progresul științific, tehnic și cultural au generat o cantitate imensă de informații, care implică din partea profesorului o preocupare pentru o perfecționare continuă a pregătirii de specialitate, dar și psihopedagogică și metodică. Această pregătire se poate realiza prin: definitivare în învățământ, gradul II, gradul I, cursuri organizate la nivelul școlii, județului sau studiu individual.

Munca de profesor implică calități morale, spirit cetățenesc, o conduită morală demnă și civilizată din partea sa tocmai pentru a forma deprinderi de comportare în acord cu societatea în care trăiește. Profesorul trebuie să fie și un model spiritual pentru comunitatea în care trăiește. Atitudinile și deprinderile etice ale profesorului vor spori competența și eficiența tactului psihopedagogic, vor determina creșterea prestigiului sau educativ.

Capacitatea managerială a profesorului este necesară pentru ca acesta să obțină rezultate eficiente dacă deține funcții manageriale precum: director, șef de catedră, diriginte, șef de comisie etc. De aceea profesorul trebuie să cunoască și să aplice elemente ale principiilor și funcțiilor de conducere.

În orice situație profesorul trebuie să aibă o atitudine pozitivă, un comportament demn, civilizată. De aceea și aspectul exterior (îmbracaminte, încălțăminte, par etc.) trebuie să fie frumos, elegant și îngrijit, fără a fi extravagant.

Profesorul, ca specialist, om de cultură, educator, cetățean și manager exercită o profesie deosebită importantă, valoroasă și responsabilă, fiind factorul principal al modelării personalității și profesionalității copiilor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Birz,L.,2012, Motivarea personalului, Esitura Casei Corpului Didactic, Alba Iulia;
2. Gary Stanley Beker,1997, Capitalul uman - o analiza teoretica si empirica cu referire speciala la educatie, Editura All, Bucuresti;
3. Paus.V.A.,2006, Comunicare si resurse umane, Editura Polirom, Iasi.

PLEDOARIE PENTRU O ȘCOALĂ EFICIENTĂ

*Maria Ligia CALCIU
Școala Gimnazială "Mircea Vodă",
Călărași, jud. Călărași*

A plea for an effective school

It is the school that has to prepare the pupil for adult life, discovering the world around him, developing his communication and argumentative skills and teaching him how to adapt to the different contexts that life offers him.

The student's mind should not be perceived as a "stash to be filled", but as an instrument to be used "(J. W. Gardner) to make him take responsibility for his own education.

În conformitate cu concepția lui Hilgard și Bower (1974), învățarea este procesul prin care o anumită activitate ia naștere ori se transformă, reacționând la o situație, cu condiția ca esența schimbării să nu poată fi explicată pe baza maturizării organismelor, a tendințelor înnăscute de a răspunde sau a altor stări temporare.

A învăța nu înseamnă doar a acumula informații, ci presupune formarea personalității umane. Se formează și se dezvoltă gândirea, sentimentele, voința în experiență cu mediul natural și social. Leontiev afirma că învățarea este "procesul dobândirii experienței individuale de comportare".

La teoria învățării au contribuit trei școli de psihologie, deși ele privesc învățarea din puncte de vedere diferite. Este vorba despre:

- ✓ Școala constructivistă care consideră că elevii trebuie să înțeleagă ceea ce învață și să utilizeze în viață ceea ce au învățat. Conform principiilor constructiviste, profesorul trebuie să utilizeze strategii de învățare care cer tuturor elevilor să formeze un concept, făcând învățarea plăcută. Prioritate are învățarea, nu predarea. Astfel este important ce face elevul, nu profesorul. Un rol deosebit îl au întrebările socratice care utilizează răspunsurile greșite pentru a corecta neînțelegerile.
- ✓ Școala behavioristă care acordă foarte multă atenție recompenselor și motivației. Potrivit acestei teorii, învățarea nu are loc în absența unei recompense, a unei "întăriri" și ea se petrece pas cu pas, nu deodată, fiind întărită de succese repetate. Un elev care va înregistra insuccese la o disciplină va abandona învățarea acesteia. Pentru evitarea acestei situații, elevii trebuie să primească sarcini de lucru diferențiate, pe care reușind să le rezolve să fie recompensați, încurajați.
- ✓ Școala umanistă care crede că ar trebui să i se permită elevului, în procesul de învățare, satisfacerea propriilor nevoi emoționale. Rolul profesorului este de a ajuta elevul să-și stabilească "un plan de acțiune", alegându-și cunoștințele și deprinderile pe care dorește să le învețe.

În volumul său "Școli care învață", Peter Senge afirmă că o „școală care învață“ este, în primul rând, o comunitate care reușește să-i motiveze pe toți cei implicați să construiască și să urmeze cu perseverență o „viziune împărtășită“. Această viziune trebuie regândită și clarificată la o perioadă de timp pentru a preciza noi obiective și pentru a identifica noile probleme apărute. Autorul vrea să convingă că fiecare coparticipant la procesul de învățare, de la inspector până la elev, trebuie să-și pună întrebări asupra deciziilor de rutină ("Așa se face la noi.") și asupra presupunerilor greșite („Școlile au arătat așa dintotdeauna.“), pentru a descoperi "pârghiile" ce pot

fi acționate pentru a îmbunătăți sistemul educațional. Într-o școală în care fiecare angajat poate contribui la dezvoltarea instituției, învățând permanent, extinzându-și, astfel, domeniul cunoașterii personale. Numai având specialiști bine pregătiți și cu deschidere pentru a învăța, o școală poate să-și atingă scopul de a produce învățare într-o societate care se dezvoltă într-un ritm alert. Există și o învățare nepredată. Este vorba de influența pe care profesorul o exercită asupra elevilor prin comportamentul său.

Școala este cea care trebuie să-l pregătească pe elev pentru viața de adult, descoperindu-i lumea înconjurătoare, dezvoltându-i abilitățile de comunicare și argumentare și învățându-l cum să se adapteze la diferite contexte pe care viața i le oferă. Copiii dobândesc la școală ”meseria de elev”. După cum spunea și profesorul universitar doctor Emil Păun, ”elevul nu se naște, ci devine”.

Mintea elevului nu trebuie percepută ca pe ”o magazie care trebuie umplută”, ci ca pe un instrument care trebuie utilizat” (J. W. Gardner) pentru a-l face să-și asume responsabilitatea propriei educații.

BIBLIOGRAFIE:

- Andrei Cosmovici, Luminita Iacob, **Psihologie scolara**, Editura Polirom, Iasi, 1999;
- Anca Dragu, Sorin Cristea, **Psihologie si pedagogie scolara**, Editura Ovidus University Press, Constanța, 2002;
- Ioan Neacsu, **Pregatirea psihopedagogica**, Editura Polirom, Iasi, 2006;
- Geoff Petty, Profesorul azi, Editura Atelier Didactic, București, 2007.

ACTUL DE PREDARE - ÎNVĂȚARE ÎN SOCIETATEA MODERNĂ

- Studiu de specialitate -

Adela Eugenia CĂTĂNESCU
Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

This paper emphasises the fact that every teaching situation is unique, and the efficiency of the educational act depends on a lot of variables. The teachers should be aware that students bring to class their ideas, expectations, frustrations, dreams, experience, and they should work towards understanding better these aspects in order to create an effective, positive atmosphere of learning.

Jim Scrivener spunea în cartea sa *Learning Teaching* că a fi un bun profesor înseamnă să-ți lărgesci zona de cuprindere nu numai la temă, tehnici și metode de predare ci mai ales să ții cont de oamenii cu care lucrezi și să reușești să te adaptezi în aceste condiții. Este necesar deci un pas înapoi pentru a putea vedea întregul fenomen, întreaga panoramă a procesului de învățare; este nevoie să conștientizezi felul în care relația profesor- elev poate influența acest proces.

Dezvoltarea profesională este un proces continuu de transformare a unui potențial uman într-o performanță umană, un proces care nu se termină de fapt niciodată pentru că există întotdeauna noi orizonturi care nu au fost explorate, noi căi de a atinge anumite standarde de performanță și de aceea profesorii trebuie să fie deschiși la nou, mereu în alertă și dispuși să lupte pentru a se autodepăși.

Sarcina ghidurilor metodice este aceea de a oferi idei și exemple variate în ceea ce privește munca la clasă. Cu toate acestea, ele nu pot oferi soluții perfecte, calea corectă, ideală, de a preda, pentru că în opinia mea nu există o astfel de soluție minune. Alături de elev, profesorul este și el implicat într-un proces de învățare permanentă, de găsim a unor metode și tehnici eficiente, de adaptare la nevoile auditoriului, de motivare a acestora, de descoperire a noi variante de organizare și sistematizare, etc.

Actul de predare este de fapt un act de procesare permanentă a unor opțiuni, de încercare de alegere a celor mai reușite variante în situația dată. Reușita actului educațional depinde deci de capacitatea profesorului de a decide câteodată pe moment, fără a ține cont de planificarea anterioară, ce să aplice la clasă din ce a planificat și ce nu. Pentru a putea lua decizia corectă este însă necesar ca profesorul să fie conștient de existența a cât mai multe variante posibile, să fie informat pentru a putea alege în consecință.

Exista în trecut supoziția că profesorul este cel care le știe pe toate. El are sarcina de a transmite cunoștințele elevilor și asta ar conduce obligatoriu către învățare. Întradevăr, există ore unde profesorul este cea mai activă persoană datorită explicațiilor date, a deciziilor pe care trebuie să le ia permanent, a îndrumărilor oferite elevilor, etc.

Scrivener arată însă că este foarte posibil ca un profesor să nu depună un efort considerabil în actul predării și cu toate acestea procesul de învățare să nu aibă loc. În același fel însă este posibil ca în mod paradoxal să avem senzația că profesorul nu face nimic și totuși elevii săi să învețe foarte multe în timpul orelor sale.

Acest aparent paradox este datorat faptului că procesul de predare este doar un factor în ceea ce privește învățarea. După cercetătorul mai sus amintit procesul de învățare în general, în afara clasei, este unul complex care include adesea 5 pași:

- Acțiunea
- Conștientizarea acesteia
- Reflectarea asupra acțiunii
- Tragerea unor concluzii
- Folosirea acestora pentru a te informa și pregăti pentru o viitoare experiență practică

O persoană poate primi informații, ajutor, de la cei din jurul său de-a lungul tuturor celor cinci pași ai ciclului de învățare bazat pe experiență, dar esențial pentru învățarea unei limbi moderne este mai ales să experimentezi tu însuși, să acționezi cu adevărat, să încerci și să-ți asumi meritele sau riscurile.

Această învățare bazată pe acțiune este și îndemnul meu adresat în special profesorilor de limbi moderne și nu numai, atât pentru aplicarea la clasă (prin implicarea elevilor în situații asemănătoare lumii reale-*role play, simulation, debate, etc.*- sau prin evidențierea imediatei relevanțe practice a celor prezentate/învățate) cât și pentru a-și desăvârși propria perfecționare profesională. Una este când citești, spre exemplu, un plan de lecție de pe internet, sau dintr-un ghid metodic, și este cu totul altceva când încerci să realizezi un plan, asemănător sau nu, tu însuși, adică având în minte o anumită clasă, un anumit context, un anumit nivel de cunoștințe, etc.

Am observat în munca la clasă faptul că fiecare situație de predare este una unică, diferită, și în consecință trebuie abordată și planificată diferit. Chiar dacă clasele la care predai au același profil și studiază conform programei același manual, diferențele în ceea ce privește nivelul de pregătire al membrilor colectivului clasei, preferințele lor, lucrurile care le captează atenția și-i motivează, pot fi semnificative și ele ar trebui să influențeze modul în care profesorul planifică demersul didactic. Din comoditate însă acest lucru este rar pus în practică, preferându-se folosirea aceluiași plan/schiță de plan de lecție pentru un anumit manual.

Există, cred eu, o dimensiune a actului educațional căreia profesorii nu i-au acordat importanța cuvenită și anume evidențierea faptului că învățarea nu este o activitate intelectuală unidimensională, ci implică persoana cu totul, în întregime. Scrivener tratează detaliat în cartea sa această ipoteză conform căreia elevul vine la ore nu numai cu cărți, creioane, caiete, ci aduce cu el o serie de lucruri mai puțin vizibile cum ar fi: nevoile lui, grijile, preferințele, experiența de viață, amintirile, visurile lui, frustrările și temerile lui, etc.

Situațiile de învățare sunt, în consecință, mai complexe decât par în realitate datorită unicității bagajului acestuia de cunoștințe, emoții, dorințe, pe care fiecare persoană le aduce cu ea. Felul în care este perceput mesajul pe care tu ca și profesor îl transmiți este deci diferit la fiecare elev datorită unicității lui ca individ, a cunoștințelor pe care el le-a acumulat deja, a experienței anterioare și stării emoționale.

Dacă până recent accentul era pus pe acumularea de tehnici și modalități variate de predare, în contextul actual, când profilul elevului modern este mult schimbat față de cel de acum douăzeci de ani de exemplu, este cred eu tot mai actuală problema învățării, a incapacității profesorului, în ciuda efortului considerabil depus, de a produce efectul dorit-implicarea elevului în activitatea de învățare.

Inițial am presupus că este doar vina elevului care a adoptat o atitudine pasivă, negativă chiar, față de învățare. Mai apoi, literatura de specialitate mi-a deschis orizontul și m-a făcut să realizez că nu este suficient să mă concentrez asupra perfecționării profesionale, a găsirii de tehnici și modalități variate de predare, ci ar trebui să găsesc echilibrul între predare-învățare și să mă concentrez nu doar pe prestația mea ca profesor ci în special pe crearea condițiilor propice procesului de învățare. Am realizat astfel că un profesor bun nu doar cunoaște materia și știe metodic cum să aplice diferite tipuri de exerciții, pentru că doar acestea nu sunt suficiente, deși sunt esențiale în procesul instructiv. Un bun profesor, cel care creează situații propice învățării, este un profesor receptiv nu numai la nou ci și sensibil în ceea ce privește dorințele elevilor, le ascultă

problemele și reușește să valorifice informațiile obținute pentru a se adapta nevoilor individuale ale elevului.

Ideea aceasta a învățării centrate pe elev, pe particularitățile individuale ale acestuia, conduce spre o reală calitate și eficiență a actului predării și învățării. Într-un astfel de context, stilul didactic abordat ar trebui să fie o combinație între componenta explicativă care-i revine profesorului, cea organizatorică, de folosire de metode potrivite pentru a-i implica pe elevi în activități variate, precum și cea relațională și emoțională, aceasta din urmă fiind liantul, elementul care conduce spre constituirea unor relații bazate pe încredere, pe negociere, conducând spre o atmosferă de lucru reală, în care elevii sunt cei care-și exprimă liber sentimentele, acționează și învață conștient.

În consecință, crearea unei atmosfere destinse, pozitive, poziționarea accentului pe componenta umană de relaționare (respect, empatie, onestitate) pe stabilirea unor relații de comunicare reală, eficientă, sunt elementele cheie pentru stabilirea unei relații de corespondență, de egalitate, între predare și învățare. Într-un astfel de climat care oferă suport, bazat pe cooperare, elevii își vor putea consolida încrederea în sine, în forțele proprii și își vor asuma treptat responsabilitatea în privința studiului.

În concluzie, condiția esențială pentru a deveni un profesor mai bun, mai eficient, este ca alături de revizuirea cunoștințelor teoretice și a tehnicilor și modalităților de predare-evaluare, să-ți analizezi cu atenție mai ales atitudinea și intențiile. Am realizat astfel că pentru a îmbunătăți calitatea relațiilor cu clasele tale nu ai neapărat nevoie să înveți ultimele descoperiri în ceea ce privește metoda ci ar trebui să-ți analizezi relația cu elevii, să conștientizezi ce-ți dorești cu adevărat pentru ei, care sunt sentimentele tale față de ei.

În felul acesta, analizându-te mai bine pe tine, pe ei și relația pe care ți-o dorești, îi vei putea motiva pe ei, dar și pe tine, vei găsi factorii care duc la învățarea eficientă, stimulativă. Cunoșterea nevoilor individuale ale elevilor și posibilitatea de adaptare la acestea, poziționarea accentului pe componenta umană de relaționare, pe crearea unei atmosfere destinse, pozitive, precum și implicarea acestora în activități care simulează realitatea, sunt cred eu esențiale pentru ca activitatea de predare să producă efectul așteptat la elev, adică să îl facă să dorească să învețe, să își asume conștient acest proces.

BIBLIOGRAFIE:

- Scrivener, J, 1994, *Learning Teaching*. Oxford: Macmillan Publishers Limited.
Harmer, J, 1991, *The Practice of English Language Teaching*. New York: Longman.

PREDAREA INTERACTIVĂ CENTRATĂ PE ELEV

*Prof. Florin CHEIA
Școala Gimnazială "Constantin Negreanu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

In terms of modern didactics, the learning process also incorporates a third function - that of evaluation. If traditional didactics separated the act of teaching and learning from that of evaluation, this time the didactic opts for the integration of assessment in the educational process. The evaluation completes the teacher's intervention cycle on the student. It comes to guide the action of the teacher and his students; to help make decisions about the good course of the teaching-learning process, introducing improvements and adjustments required by the teaching and learning process.

Students themselves have to organize what they have heard and seen in an orderly and full of meaning. If students are not offered the opportunity to discuss, investigate, act, and eventually teach, learning does not take place.

În accepția didacticii moderne, procesul de învățământ încorporează și o a treia funcție - aceea de *evaluare*. Dacă didactica tradițională a separat actul predării și învățării de cel al evaluării, de data aceasta didactica optează pentru integrarea evaluării în cadrul procesului de învățământ. Evaluarea completează ciclul de intervenție al profesorului asupra elevului. Ea vine să ghideze acțiunea profesorului și a elevilor săi; să ajute la luarea deciziilor legate de buna desfășurare a procesului de predare-învățare, de introducerea unor îmbunătățiri și ajustări cerute de mersul predării și învățării.

Elevii înșiși trebuie să organizeze ceea ce au auzit și văzut într-un tot ordonat și plin de semnificații. Dacă elevilor nu li se oferă ocazia discuției, a investigației, a acțiunii și eventual a predării, învățarea nu are loc.

- ❖ Învățarea presupune înțelegerea, iar aceasta înseamnă mai mult decât cunoașterea faptelor.
- ❖ Elevii construiesc cunoașterea pe baza a ceea ce deja cunosc sau cred.
- ❖ Elevii formulează noile cunoștințe prin modificarea și raționarea conceptelor lor curente și prin adăugarea de noi concepte la ceea ce cunosc deja.
- ❖ Învățarea este mediată de mediul social în care elevii interacționează unii cu alții.
- ❖ Învățarea eficientă necesită preluarea de către elevi a controlului asupra propriei învățări.
- ❖ Transferul, respectiv capacitatea de a aplica cunoștințe în situații noi este afectat de gradul în care elevii învață pentru înțelegere și învață cu înțelegere.

Formarea la elevi a unui ansamblu structurat de competențe de tip funcțional și abilități de lucru conform standardelor profesionale:

- ❖ elevii se implică mai mult în învățare decât în abordările frontale sau individuale;
- ❖ cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru;
- ❖ argumentează și pun întrebări cu scopul de a înțelege;
- ❖ realizează un schimb de idei cu ceilalți;
- ❖ exprimă puncte de vedere proprii;

Un curriculum adaptat la nivelul cerințelor societății actuale trebuie să aibă un caracter deschis și flexibil, centrat pe competențe și pe nevoile individuale ale fiecărui elev.

Elevul trebuie pus permanent în situația de a face, a judeca, a coopera, a da răspunsuri, a avea păreri, a analiza răspunsurile auzite, a ajunge la identificarea răspunsurilor corecte, din care apoi descoperă cunoștințele noi.

❖ **Descriere**

Lecțiile interactive se desfășoară în cabinet dotate cu calculatoare legate în serie, conectate toate la Internet, un laptop, un videoproiector, imprimantă și o tablă interactivă.

În acest cabinet se desfășoară lecții interactive la toate disciplinele.

Tipurile de lecții la care se pretează utilizarea tablei interactive sunt: mixtă, formare de priceperi și deprinderi practice, recapitulare și consolidare a cunoștințelor etc.

În parteneriat cu profesorul ei găsesc răspunsurile la temele abordate.

Învățarea centrată pe elev conduce la competiție între elevi. Feed-back-ul vizează măsurarea și aprecierea competențelor (ce știe să facă elevul cu ceea ce știe) și progresul în învățare la fiecare elev.

Transmiterea cunoștințelor folosind metodele interactive se realizează preponderent interdisciplinar, ceea ce conduce la:

- ❖ performanțe școlare mai bune;
- ❖ un număr mai mare de competențe sociale pozitive;
- ❖ o mai bună înțelegere a conținuturilor și deprinderilor pe care și le formează;

BIBLIOGRAFIE:

- Pânișoară Ion-Ovidiu, Comunicarea eficientă, Iași, Ed.Polirom, 2006;
- Cătălin Urlich-Managementul clasei-Învățarea prin cooperare, București, Corint, 2000;
- Dumitru Ion Al.-Consiliere psihopedagogică, Iași, Editura Polirom, 2008;
- Oprea, Crenguța-Lăcrămioara, Strategii didactice interactive, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2009;

PROFESORUL EFICIENT

*Mioara Liliana CHIVULESCU
Școala Gimnazială "Mircea Vodă",
Călărași, jud. Călărași*

THE EFFICIENT TEACHER

The paper advocates a teaching style that will make students become active participants in their own training.

Starting from Bloom's taxonomy, it exemplifies how to teach concepts, insisting on their understanding, not on memorizing them.

It also highlights the role of motivation in effective learning.

Societatea contemporană oferă o multitudine de informații din diferite domenii, precum și o largă gamă de surse de informare. Individul este asaltat zilnic de idei noi, de concepte variate. El este pus în situația de a organiza aceste conținuturi, de a selecta informațiile care îi sunt utile pentru a reține doar ceea ce îi este necesar.

Abilitatea de selecție se formează încă din primii ani ai școlarității, dacă se pun bazele unor deprinderi corecte de învățare.

În cadrul procesului instructiv-educativ este foarte important actul predării/ dobândirii de noi cunoștințe. Din perspectiva teoriei constructiviste, trebuie să formăm la elevi concepte clare, concepte pe care aceștia să le ÎNȚELEAGĂ. Nu este eficientă memorarea unor idei/ definiții al căror conținut elevii nu îl înțeleg. Potrivit lui Gardner nu trebuie să "vedem mintea omului ca pe o magazie care trebuie umplută ci ca pe un instrument care trebuie utilizat".

De exemplu, la disciplina Limba și literatura română, clasa a treia, formarea noțiunii de "Substantiv" nu se rezumă la memorarea de către elevi a definiției. Se impune ca acest concept să fie înțeles de elevi și transpus în termeni proprii.

Astfel, în formarea noțiunii de "Substantiv" este necesară parcurgerea tuturor "treptelor" din taxonomia lui Bloom.

1. Cunoașterea

Pe baza cunoștințelor anterioare, elevul este direcționat să selecteze substantivele dintr-un text sau dintr-o listă de cuvinte, apoi să le definească și să le descrie folosind cuvinte proprii.

2. Înțelegerea

După ce elevului i se explică clasificarea substantivelor, categoriile specifice acestei părți de vorbire, se trece la recunoașterea în situații de învățare variate. Permanent se va cere elevului să motiveze alegerea făcută. (Cuvântul "bancă" este substantiv deoarece denumește un obiect, etc.).

3. Aplicarea

După explicarea conceptelor însușite, elevul este solicitat să le folosească în situații noi de învățare, adică să rezolve sarcini de lucru în care să recunoască substantive, să enumere categoriile gramaticale specifice.

Aceste prime trei etape în procesul învățării sunt considerate etape de formare a conceptelor care presupun o solicitare cognitivă redusă, ele sunt de fapt doar niște mijloace prin care se ajunge la o învățare funcțională.

4. Analiza

Reprezintă momentul trecerii într- o zonă superioară a gândirii. Elevului i se cere să treacă la exerciții cu grad de dificultate sporit, să realizeze clasificări, comparații, să prezinte argumente ale alegerilor făcute.

Exerciții de tip: „transformă următoarele substantive în cuvinte care să exprime însușiri (adjective)”, ”selectează enunțul în care cuvântul ”roșie” este substantiv”, ”formulează enunțuri în care cuvântul ” mare „, să fie substantiv” solicită o înțelegere profundă din partea elevului, presupune realizarea a numeroase conexiuni între concepte.

5. Sinteza

În această etapă a învățării elevul este pus în situația de a rezolva exerciții care nu sunt de rutină, de a construi idei noi. În această etapă se va face apel la abilități dobândite anterior.

6. Evaluarea

Această etapă este esențială pentru procesul de învățare atât din punctul de vedere al profesorului, cât și al elevului. Este foarte important ca elevul să fie capabil să-și autoevalueze activitatea, precum și să găsească anumite căi de îmbunătățire a acesteia. Este elementul-cheie de reglare a procesului.

Pentru etapele 4-6 din taxonomia lui Bloom se impune o solicitare cognitivă înaltă, elevul este pus în situația de a înțelege conceptele în profunzime, de a le aplica în viața de zi cu zi. Cu alte cuvinte, materialul nou-predat devine funcțional. Pentru ca noile concepte să dobândească funcționalitate, elevul trebuie să atingă toate competențele din taxonomia lui Bloom.

Pentru ca predarea să genereze învățare, trebuie să luăm în seamă mai multe aspecte:

- Stabilirea unor sarcini de lucru variate al căror grad de dificultate crește de la simplu la complex, de la concret la abstract;
- Alegerea unor sarcini de lucru de nivel înalt care să presupună o solicitare cognitivă superioară;
- Să pornim de la premisa că și competențele înalte pot fi dobândite dacă sunt parcurse corect etapele învățării și dacă sunt implicate procese care pot fi învățate.

Nu trebuie uitat că predarea care generează învățare trebuie să se realizeze pe un nivel de motivație ridicat, atât din partea profesorului, cât și din partea elevului.

Este cunoscut faptul că un profesor motivat va imprima elevilor săi o motivație de ordin superior. Elevii vor fi obișnuiți să privească în perspectivă, să nu vadă învățarea doar în obiective pe termen scurt(”să iau note mari”, ”să obțin aprobarea părinților”). Ei trebuie să vadă învățarea ca pe un proces relevant, orientat în scopuri pe termen lung.

Potrivit teoriei lui Geoff Petty, ”motorul” care generează învățarea se prezintă în următorul ansamblu(Geoff Petty- ”Profesorul azi- metode moderne de predare”, Editura Atelier Didactic, București, 2007, pag 46):

SUCESUL avut de elev în procesul învățării	→	ÎNTĂRIREA are loc inclusiv prin laudă, auto- apreciere și aprobarea colegilor
↑		↓
MOTIVAȚIA crește precum și rezistența la efort.Prin urmare, calitatea muncii se îmbunătățește.	←	ÎNCREDEREA ÎN SINE Elevul crede ”pot să fac asta”. Crește încrederea în sineși respectul de sine

În concluzie, predarea care generează învățare este aceea în care elevul a dobândit informația prin înțelegere și cea în care elevul plasează cunoștințele dobândite în memoria de lungă durată și aceea în care abilitățile dobândite în școală sunt folosite cu succes în viața reală.

BIBLIOGRAFIE:

- Bloom, B., S. - "Taxonomia obiectivelor educaționale", E.D.P, București, 1976;
- Petty, Geoff – „Profesorul azi- metode moderne de predare”, Editura Atelier Didactic, București, 2007.

PREDAREA CARE GENEREAZĂ ÎNVĂȚARE

*Prof. învă. preșcolar Maria Casiana CIOVICĂ
Grădinița cu Program Prelungit Nr.7,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

THE GRAMMAR TRANSLATION METHOD focuses on developing students' appreciation of the target language's literature as well as teaching the language. Students are presented with target language reading passages and answer questions that follow. Other activities include translating literary passages from one language into the other, memorizing grammar rules, and memorizing native language equivalents of target language vocabulary. Class work is highly structured, with the teacher controlling all activities.

Noțiunea de proces de învățământ este legată de cea de transformare (schimbare sau modificare). Pentru a-l înțelege astfel, trebuie definită mai întâi învățarea ca schimbare în comportamentul individual în urmă trăirii unei noi experiențe proprii. În raport de ceea ce reprezintă învățarea, procesul de învățământ vine să provoace o schimbare în timp, în spațiu și în formă a experiențelor de cunoaștere, afectiv-emoționale și acționale, aflate în posesia elevului, astfel încât acestea să devină capabile a genera, ulterior, schimbări în comportamentul sau, în structura cunoștințelor, a deprinderilor, a atitudinilor și convingerilor sale.

Menirea procesului de învățământ este deci să angajeze elevii în trăirea unor noi și noi experiențe, organizate pedagogic, de așa manieră încât să se producă învățarea.

Prin predare se înțelege transmitere de cunoștințe și formare de tehnici de "muncă". Predarea reprezintă acțiunea complexă a cadrului didactic, care presupune: prezentarea unui material concret și/sau verbal: date, informații, evenimente, modele materiale, modele ideale etc.; organizarea și conducerea unor activități în care să se valorifice materialul concret și verbal oferit; acordarea de sprijin elevilor pentru a putea observa, analiza, compara, aplica, sintetiza, abstractiza și reflecta; extragerea esențialului (împreună cu elevii) și fixarea lui în noțiuni, concepte; judecați, raționamente; operaționalizarea cunoștințelor elevilor, prin conceperea și rezolvarea de exerciții și probleme, de sarcini și instruire teoretice și practice, prin organizarea activităților de muncă independentă.

Că formă de comunicare didactică, predarea constă într-un sistem de operații de selectare, ordonare și adecvare la nivelul de gândire al elevilor, a unui conținut informațional și de transmitere a lui, folosind anumite strategii didactice, în scopul realizării cu eficiență maximă a obiectivelor pedagogice.

În școală contemporană, centrată pe elev, pentru a realiza un învățământ formativ-educativ, predarea este în strânsă interacțiune cu învățarea și evaluarea, constituind un proces unitar. Scopul predării este obținerea de rezultate, de schimbări comportamentale, care se realizează prin învățare, rezultatele depinzând și de modul cum s-a desfășurat evaluarea.

Comunicarea didactică este baza pe care se desfășoară procesul de predare. Prin comunicarea didactică se realizează interacțiunea profesor -elev, precum și anumite tipuri de relații care influențează procesul de predare: relații de schimb informațional, de influențare reciprocă, de cooperare, de preferință sau respingere a emițătorului de mesaj didactic. În acest caz, prin diferitele tipuri de feed-back are loc reglarea și autoreglarea procesului de predare.

Predarea este o activitate de organizare și conducere a situațiilor de învățare, realizându-se prin: precizarea obiectivelor-cadru, a obiectivelor de referință, a conținuturilor, a strategiilor și a metodelor de învățare.

Eficiența predării crește dacă elevii sunt angajați în elaborarea cunoștințelor și dacă metodele sunt îmbunătățite, în funcție de informațiile primite prin feed-back.

Ideea de „stil de predare”, inclusiv de „stilistică didactică” constituie o cucerire relativ recentă în teoria instruirii. Ea s-a impus, câștigând amploare și profunzime, în ultimele decenii, datorită multiplelor semnificații teoretice și practice pe care stilurile prezintă. Și anume, acestea: reprezintă o formă de manifestare a originalității în activitatea didactică; au o valoare strategică, inspirând alegerea și utilizarea preferențială a unor strategii. În cadrul unui stil se pot pune în acțiune mai multe tipuri de strategii, ceea ce facilitează adaptarea instruirii la stilurile cognitive dominante la elevi.

Stilurile de predare nu se identifică, totuși, cu stilurile de conducere ale clasei de elevi, de relaționare profesor-elevi. Sunt de reținut, așadar, stilurile:

- academic sau discursiv (centrat pe transmitere, comunicare)/euristic (axat pe stimularea căutării, experimentării, cercetării, descoperirii, de participare cot la cot cu cei care învață);
- rațional (bazat pe argumentație științifică și evaluare sistematică, pe deliberare logică într-o perspectivă temporară așteptată)/intuitiv (axat pe intuiție, imaginație, pe cunoașterea de sine, emoțională, pe spontaneitate, măiestrie pedagogică, cu sentimentul prezentului);
- inovator (cu deschidere spre nou, spre invenție, creație, originalitate, ingeniozitate)/rutinier (rigid, cu înclinație spre repetiție, fără altă reflecție sau punere în chestiune, având ca pretext experiență proprie);
- informativ/formativ (centrat pe dezvoltarea personalității elevilor, făcând conținut un instrument de exersare a gândirii specifice domeniului, valorifică maximal potențialul educativ al conținutului);
- productiv (bazat pe gândire divergentă, critic, producere de nou)/reproduc(confomist, dogmatic, de imitație);
- profund\superficial;
- independent (cu inițiativă, întreprinzător, depășește dificultățile, nu simte nevoia de ajutor)/dependent (analiză greoaie a situației);
- expozitiv/socratic (cu preferință pentru dialog);
- descriptiv/dialectic;
- analitic/sintetic;
- autoritar (centrat pe dirijare riguroasă)/centrat pe autonomie (independența conferită elevilor, pe spontaneitatea lor);
- imperativ (exigent)/indulgent (nivel scăzut de exigentă);
- afectiv sau empatic(apropiat, cald, atitudine empatică)/distant (rece, rezervat, autoritar);
- autocontrolat sau autocenzurat (calculat întru toate, metodic)/spontan (impulsiv, dezorganizat);
- solitar(preferă muncă de unul singur)/de echipă (lucrează în cooperare cu colegii);
- axat pe profesor/axat pe elev;
- elaborat/neelaborat (spontan);
- motivant (compensatoriu, răsplătește eforturile, performanțele, laudă)/ nemotivant (nu stimulează curiozitatea, interesul, pasiunea, aspirațiile);
- vechi (cu înclinație spre forme standardizate)/nou (situat în actualitatea pedagogică, dovedește flexibilitate, adaptabilitate la schimbări);
- previzibil \imprevizibil.

Mosston distinge un număr de stiluri didactice frecvent utilizate, ordonate după cum urmează:

1. Stilul de comandă sau directiv, bazat pe autoritatea profesorului care comandă succesiunea activităților; sau activitățile sunt impuse, în totalitate, prin intermediul programării (a programelor-nucleu);

2. Stilul practic (bazat pe o explicație precisă, apoi pe o execuție prin imitație din partea subiectului);
3. Stilul de reciprocitate (bazat pe evaluarea reciprocă, după criterii pregătite de profesor, că în cazul activității în echipă, a învățării în perechi);
4. Stilul de autocontrol (cu accent pe autonomia subiectului și capacitățile sale de autoevaluare);
5. Stilul de incluziune (de includere a elevului în îndeplinirea unor sarcini de niveluri diferite, el fiind acela care decide la ce nivel se poate implica);
6. Stilul centrat pe descoperirea dirijată;
7. Stilul centrat pe descoperirea convergentă (menit să conducă la descoperirea soluției unei probleme, la formularea unei concluzii prin raționament și gândire critică);
8. Stilul centrat pe activitate divergentă, ce conduce gândirea pe traiectorii necunoscute, neobișnuite, spre soluții inedite, spre creativitate;
9. Stilul bazat pe proiectarea programului individual (personal);
10. Stilul inițiat de cel care învață (acesta având posibilitatea să inițieze experiențe proprii, să le proiecteze, să le execute și să le evalueze).

BIBLIOGRAFIE:

Curriculum pentru învățământul preșcolar, Editura Didactică Publishing, București , 2009.
Revista pentru învățământ preșcolar, Nr. 2, 2011.
https://www.didactic.ro/materiale/27182_metode-de-predare-material-în-limba-engleză

INOVATIE ÎN EDUCAȚIE

*Prof. de sprijin Mariana CIUREL
C.S.E.I. "Constantin Pufan",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

This paper addresses innovation in education and develops two approaches: the problem-solving approach and the vision approach. Innovation priorities include new learning patterns, alternatives to evaluation, the role, functions and status of teachers, and school architecture. The formative value of educational means and especially of new technical utilities do not have pedagogical, cognitive relevance, unless they are used in addition to real-life models. This is because they are relatively valid, insofar as the student is motivated to participate in knowledge, to learn actively.

Didactica traditionala dezvolta suficient de detaliat categoriile si rolul diferitelor mijloace de invatamant, orice autor incercand sa identifice progresele lor, atat ca tehnicitate, cat si ca utilizare tehnologica concreta. De aceea este mare nevoie de idei noi, de inovare.

Cum sa facem inovatie in educatie?

Primul pas pentru a inova este sa cunosti, sa intelegi complexitatea problemelor si sa asculți povestile mai puțin ascultate. Se pune intrebarea: cum abordam inovarea in educatie?

Avem aici doua feluri de abordare: abordarea de tip rezolvare de probleme si abordarea de tip viziune.

Ne vom opri asupra primei variante, cea de tip abordare de problem, sau inovare remedial. Aici focalizarea este pe probleme, de orice fel, pe problemele interne ale sistemului, pe succesul scolar, dar si pe schimbarile la nivelul sistemului.

In cazul celei de a doua varianta de inovare, cea de tip viziune, focalizarea va fi pe o noua viziune a educatiei, pe proiectii de dezvoltare sociala, culturala si economica, pe educatia ca parte a vietii unui individ activ si angajat social, dar si pe schimbari la nivel de cultura, practice si process al invatarii.

Inovarea continua poate veni cu imbunatatiri la nivelul scolii, mai ales la clasa pregatitoare, cu noi modele de invatare in scoala – pentru saptamana „Scoala altfel”, cu activitati suplimentare in „scoala dupa scoala”, in cluburi de educatie alternativa, cu transformare prin modalitati cu totul noi de a invata, prin organizarea scolilor de vara, cursuri de arte vizuale, cursuri de arhitectura si multe altele.

Ca si surse ale inovarii, putem aminti aici de noile tehnologii, de cercetare si reflectie, de educatia nonformala (creativitatea), schimburi de practici, comunicare si forum public.

Printre prioritatile inovarii se numara noile modele de invatare, alternative in evaluare, rolul, functiile si statutul cadrelor didactice, arhitectura scolara.

La fel de importante in inovare sunt mijloacele de invatamant: de la cele clasice la multimedia. Gradul de participare a elevilor, interesul pentru cunoasterea desfasurarii unor procese, evenimente, formularea de intrebari, cautarea de raspunsuri cu ajutorul lor, participarea la rezolvarea de sarcini/probleme, in cautarea solutiilor; masura in care au sprijinit priceperile, abilitatile cognitive, au creat motivatii pentru cunoastere, au facilitat relatiile de comunicare, diversitatea procedeedelor de prelucrare a informatiilor, toate acestea sunt premise pentru inovatie in educatie.

Valoarea formativa a mijloacelor de invatamant si mai ales a noilor utilitati tehnice nu au relevanta pedagogica, cognitiva, decat daca sunt utilizate pe langa modele real-active. Aceasta

pentru ca ele sunt relativ valabile, în măsura în care și elevul este motivat să participe la cunoaștere, să învețe activ.

Atunci profesorul poate să ofere un larg evantai de resurse, să le antreneze într-un context actual, să mobilizeze abilități și competențe înalt cognitive, să permită interacțiuni între elevi, să sprijine acumulări de cunoștințe noi, să depășească simpla achiziție, să stimuleze curiozitatea epistemică. Chiar dacă elevii folosesc calculatorul, eficiența lui nu depinde de faptul că ei știu să-l utilizeze, ci de aspectele pedagogice (obiective urmărite, metode active, situații de integrare). De aceea, utilitatea lor trebuie să se raporteze la interactivitatea funcțională și interactivitatea relațională în situațiile de cunoaștere, învățare. Metodele active sunt de bază, iar nu simpla cunoaștere și manevrarea a tehnologiei. Atunci și utilitățile tehnologice au aceleași roluri ca și metodele active (ca auxiliare) de informare, de facilitare a interacțiunilor de producere de cunoștințe noi, modele, concepte, rezolvări de probleme.

BIBLIOGRAFIE:

- Joita, Elena, *Educația cognitive. Fundamente. Metodologie*, Iasi, Polirom, 2002.
Parfene, Constantin, *Metodica studierii limbii și literaturii române*, Iasi, Polirom, 1999.

L'ÉDUCATION ET LES DÉFIS DU MONDE CONTEMPORAIN

Aurelia COTOROIANU
Colegiul Național Pedagogic "Ștefan Odobleja",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

The article *Education and the challenges of the contemporary world* highlights the issues of the contemporary world showing that the most effective solutions require a holistic vision to decode and study the most effective means to solve the problems encountered at the educational level. Teachers need to focus on complex problems to become an interdisciplinary and transdisciplinary education. It is an initiative, an adopter and a strategy for the introduction of a progressive new learning endeavor to structure "classique".

Un aspect important des études prospectives sur l'éducation est celui des facteurs qui déterminent et influencent le cours de l'éducation de demain: évolution démographique; changement économique; changements socio-politiques; mutations culturelles et avancées scientifiques.

Le problème du monde contemporain (caractérisé par l'universalité, la globalité, la complexité et le caractère prioritaire) montre de plus en plus que les solutions les plus efficaces ne sont pas trouvées par étapes et engagements séquentiels, mais nécessitent une vision holistique pour décoder et étudier les moyens les plus efficaces de résoudre les grands problèmes rencontrés par l'humanité.

Nous vivons une époque où les ressources humaines (intelligence, créativité, adaptabilité) sont devenues les ressources clés du développement intégrant ses différentes dimensions: paix, économie, environnement, justice sociale et démocratie.

Le phénomène éducatif est soumis à tous les niveaux (conceptuel, contenu, modalités d'approche, au niveau structurel, systémique, méthodologique, etc.) à des changements soit "naturels", soit provoqués, dirigés, planifiés.

Il ne suffit pas que l'homme d'aujourd'hui se contente de remarquer et d'évaluer les changements qui se produisent dans l'un ou l'autre secteur de la société. En tant que sujet de l'histoire, participant aux processus sociaux (pas spectateur!), il doit concevoir lui-même les changements, intervenir dans leur flux pour provoquer les effets souhaités, limiter ou éviter les effets indésirables. C'est pourquoi il a besoin d'être éduqué dans l'esprit des solutions alternatives, des scénarios d'avenir. Intervenir pour changer implique, dans une certaine mesure, la planification du changement (objectifs limités, précis, réalistes).

En ce qui concerne les moyens d'éducation au changement, ils stimulent l'imagination anticipée, le choix et l'initiative, la responsabilité, en utilisant toutes les ressources et tous les processus qui créent "des images du futur", des "scénarios alternatifs", des "modèles mondiaux possibles" "problèmes à solutions multiples" etc. Face à un comportement aussi souhaitable de l'homme contemporain, l'éducation doit apporter une réponse adéquate et appropriée.

Il devrait abandonner la discipline et se concentrer sur des problèmes complexes pour devenir une éducation interdisciplinaire et transdisciplinaire. Il doit, entre autres, adopter une telle stratégie qui permette l'introduction progressive d'un nouvel enseignement dans sa structure "classique".

Afin de faire face aux défis du monde contemporain, se conturent les directions suivantes de restructuration de la réalité éducative (Stan, 2001):

- assurer un équilibre optimal entre la dimension informationnelle (connaissances et informations transmises dans le cadre du processus éducatif) et la dimension formatrice (construction et développement d'attitudes, de valeurs ou de comportements);

- l'introduction de nouveaux types d'éducation;
- assurer une répartition judicieuse et un équilibre entre les deux types d'apprentissage: maintien et innovation;
- l'imposition progressive des principes du nouveau paradigme éducatif;
- étendre l'acte éducatif à toute la vie de l'individu.

La réalité contemporaine montre que le rôle de l'école est devenu de plus en plus complexe en raison de la nécessité de sa corrélation fonctionnelle avec les segments sociaux. Dans les conditions de la liberté d'expression, de la démocratisation de la vie sociale, de la libre circulation, de l'éducation, il y a des tâches nouvelles et difficiles.

La crise de l'éducation contemporaine est provoquée par: l'explosion des connaissances (en raison du développement de la science et de la technologie, la grande quantité d'informations dépasse les possibilités d'assimilation offertes par les techniques de formation antérieures); l'explosion des aspirations (même les citoyens ordinaires aspirent à une éducation de haut niveau; autrement dit, implique l'égalité des chances, quel que soit l'environnement social ou géographique d'origine, une égalité d'accès).

Pour relever les défis du monde contemporain, les orientations suivantes pour restructurer la réalité éducative sont présentées:

- Amélioration et adaptation aux réalités contemporaines du système scolaire en termes de structure éducative et de pratiques pédagogiques;
- L'innovation dans la conception et le développement de processus éducatifs (innovation de contenu, méthodes d'enseignement et d'évaluation);
- Assurer un équilibre optimal entre la dimension informationnelle (connaissances et informations transmises dans le cadre du processus éducatif) et la dimension formative (développement d'attitudes, de valeurs ou de comportements);
- Valoriser la spécificité individuelle des élèves;
- Améliorer la formation initiale et continue des enseignants;
- Accroître l'efficacité de la gestion des établissements d'enseignement;
- Introduire de nouveaux types d'éducation dans les programmes scolaires;
- Renforcer le lien entre les activités scolaires et extrascolaires;
- Renforcement de la collaboration entre enseignants, élèves, parents et responsables locaux et renforcement des partenariats éducatifs;
- Accroître la mobilité dans le domaine de l'éducation et encourager les échanges d'informations entre les pays européens sur les politiques éducatives et les pratiques pédagogiques actuelles;
- Réformulation du processus éducatif de manière à répondre à la nécessité d'intégrer les jeunes dans la vie professionnelle et sociale.

BIBLIOGRAPHIE:

Andrei Vocilă, Les nouvelles éducations

INNOVATIVE APPROACHES TO MANAGEMENT EDUCATION

*By Otilia Ina CRĂCEA
Școala Gimnazială Nr.3,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

In order to have good managers who understand how to develop good management practices, the structure of management education must be considered. Over the years, higher education has evolved. Within that evolution, the way in which students learn, and the methods by which professors teach, have been at the center of research. Research has shown that student learning styles differ, and teaching in the traditional lecture format is not always successful for student learning. It is clear that all students do not learn the same way. In order for information to be absorbed, different teaching strategies should be incorporated in the classroom.

The flipped classroom approach is a teaching method that focuses on learner-centered instruction. This method allows the student to be the center of their education. In other words, the student has the responsibility for learning and the teacher facilitates the learning. Strategies for using the flipped classroom approach in management education can take form in a few different ways. One form is by creating teachable moments through lived experiences. Teachable moments offer insight into real-world application of concepts, which can provide management students the “know-how” to incorporate concepts learned in the classroom appropriately in their professional careers. Educators who create teachable moments do so by modeling behavior in the classroom through role playing.

Students prepare out of class by watching videos or completing homework on an assigned topic. The class time is used for interactive learning among students. The educator in the flipped classroom approach facilitates learning and is able to guide students and provide individual help if needed. The flipped classroom approach puts the responsibility on the student, which in turn requires the student not only to own their education but become a master of the material. The effectiveness of the flipped classroom approach is evident in the literature.

Role Play in the Classroom One technique educators use in the flipped classroom approach is role playing. Role play has widely been used in the classroom setting for years, but it is becoming more commonly used in different settings and in different educational fields. The pressure and high standards of higher education has challenged the way instructors teach and active learning techniques are becoming more common. The purpose of role playing in a flipped classroom is to take the information learned before class and then act out the concepts during class. The role play technique allows students to practice what they learned so they have a better understanding of the material and concepts. Applying real-world situations through role play has positively shown that students remember the material even after graduation. Once learning objectives are formulated, then role play typology can be decided. The concept of role play and mimicking real-world scenarios as a technique in the classroom has positively shown to engage students, as well as help them understand the core concepts and objectives in the classroom. Implementing innovative techniques in higher education is becoming the norm. The flipped classroom approach and role-playing in the classroom are techniques that can be used to enhance student learning in management education.

The Flipped Classroom in Management Education Management skills are difficult to learn without practical application. This is one reason why management educators should consider the flipped classroom approach. There are several central concepts in management education that benefit from using innovative techniques in order to enhance students' ability to translate skills to real world settings.

Conflict Resolution Conflict resolution skills are extremely important in management. Techniques such as role play can be used in a flipped classroom to give students the opportunity to practice their application of skills. One strategy is to utilize scenarios that commonly occur in the workplace and have students role play how they would handle each situation. This allows educators the opportunity to observe student skills, and to provide guidance and feedback in the safety and security of the classroom.

Team Dynamics Teamwork is becoming increasingly prevalent in the workplace. Thus, management students need to understand team dynamics in order to be able to effectively supervise teams. Team projects can be incorporated into a flipped classroom approach in order to give students the real-world experience of working together as a team to achieve a common goal. It also gives students the opportunity to practice supervisory skills. One possible model is to give each student in the team a supervisory role (i.e. CEO, CIO, CFO, etc.) so that each student has authority over part of the project. This will allow students a real-world experience of managing and supervising others.

Communication and Presentation Skills All managers must have good communication and presentation skills to be successful. Although presentations are common throughout education in many disciplines, students who are studying to work in management need a greater emphasis on communication and presentation skills. Through the flipped classroom approach, educators can assign students different topics to present so that each student has to effectively manage how to convey information to others in an informative way.

Discussion While the flipped classroom approach has exploded as an instructional strategy, its use with particular concepts in the field of management education should be further explored. Role play is a flipped classroom technique that is helpful in allowing students to practice application of various management concepts. Conflict resolution, team dynamics, communication, and presentation skills are all critical to management but difficult to learn from traditional lecture alone. Flipped classroom methods are vital in allowing students to gain experience in learning how to apply management techniques in real world settings. Utilizing innovative approaches in management education can provide a path for developing more effective managers.

INNOVATIVE METHODS OF TEACHING ENGLISH LANGUAGE

*Prof. Cristina-Alina CRIȘAN
Școala Gimnazială "Theodor Costescu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Abstract

Teaching and learning are the two sides of a coin. Learning is a continuous process. A method of teaching plays an important role in the learning process. The process will not be fulfilled until the learner gains knowledge from the subject. Because the purpose of teaching is not only to make the students to get marks, but also to enhance the skills and practical knowledge of the students. English is taught as a foreign language in our country. It is the one and only language which rules the world. The so called global language does not give knowledge alone, but also name and fame in the society. This paper deals with the various innovative methods of teaching English language.

Introduction

The function of teachers is to help the students to learn by imparting knowledge. It is the role of the teacher to remove the ignorance. No teacher should fall into a monotonous pattern of presenting the same kind of lesson. This is a very competitive world. As per Shiev Khera's words "winners don't do different things. They do the things differently". Blindly following the traditional methods would not give better results in education.

"Tell me, I forget

Teach me, I remember

Involve me, I learn"

Involvement of the students makes the teaching effective. In traditional methods, students are only the passive listeners. Creativity only shows the individuality of everyone. Implementing innovative methods in Teaching-learning process would make the students more active in the classroom.

Multi-media

Nowadays everything is computerized. People search the Internet to clarify the doubts in all the areas. Using multi-media in the teaching field will make the learners update their knowledge in the relevant subject. It is the combination of various digital media types such as text, images, audio and video into an integrated multi-sensory interactive application or presentation to convey information to an audience. The teacher uses multimedia to modify the contents of the material. It will help the teacher to present things in a more meaningful way. Visualizing takes the uppermost place in this method. They believe what they see visually. Instead of explaining, the teachers can use this method to make the learners to understand by visualizing.

Teaching Through Games and Humour

Games which are task based and have a purpose beyond the production of speech serve as excellent communicative activities. The aim of all language games is for students to use the language. However, during game play, be clear to use the target language to play, persuade and negotiate their way to decide results. This process involves productive and receptive skills. After

learning and practicing new vocabulary, students have the opportunity to use language in a nonstressful way. Being humorous is a challenge. Humour in teaching is an effective tool for teachers. Humour has the ability to relax people, reduce tension and thereby create an atmosphere conducive for teaching and learning. Numerous studies in the field of advertising have noted that humour is the most effective tool for enhancing recall of advertisement. It is also important to have humour to teach effectively.

Computer and Internet in Learning

The Internet plays a significant role in the lives of everyone. Learning Computer and Internet combines learning about them with them. Technology based learning helps the students to learn across the curriculum. Learning with the help of the Internet offers a wide range of benefits. Internet Education offers a world of information in one place and allows people to carry research on any topic without spending too much time on various books and course materials. It allows people with limited financial resources and the constraints to pursue higher studies without investing too much time, money and energy. It helps individuals in acquiring skills in handling technological communication and undertaking effective research in different types of subjects. This mode of learning eliminates all barriers and helps students to get access in education.

E-Learning

E-learning is defined as an interactive learning in which the learning content is available online and provides automatic feedback to the students' learning activities. Online communication with real people may or may not be included, but the focus of e-learning is usually more on the learning content than on communication between learners and tutors. Elearning could be viewed as an online descendent of computer based training (CBT) and computer aided instruction (CAI). It incorporates innovative and creative approaches to instruction and provides unprecedented access to resources and information. In this learning student can assume control of their learning experience and use it to suit their own specific needs. The use of a variety of multimedia in e-earning increases student involvement and reinforces the learning experience. It is a convenient way to receive education and training.

ICT in Language

Teaching English is the Universal and global language. It is also the dominant language of the Internet. Maximum percentage of online content is in English. The latest Technology available to the language teacher is the computer.

Word Processing

There are so many advantages in using a word processor. Teachers can create many innovative thoughts to improve the language skills of the students through word processing. Students can be taught to make presentations with the help of computers. They can use texts and graphics in their presentations. Students should be given the right software, so that they can compare their own pronunciations to that of native speakers of English. Language laboratories are very essential for the learning of a foreign language.

Conclusion

Innovative ideas in teaching and learning process can make wonders in the Education field rather than following the traditional methods. The quality of Education must be improved to enhance the skills and practical knowledge of the students. Creativity of the teachers only helps the students to be active in the class room to make the teaching-learning process more effective

REFERENCES:

1. Boud. D and Fleletti G. the Challenge of problem- based learning. Condon.1999.
2. Jonasson D.H., Peck. K. Land Wilson. B. G Learning with Technology: A Constructive perspective, New Jersey Merrill / Prentice hall 1999.
3. Hofstetter F.T Multimedia Literacy New York McGraw-Hill 1995.

EFFICIENCY OF TEACHING DUE TO DECENTRALIZATION

*Prof. Dorina DANCIU
Director Liceul Tehnologic "Matei Basarab",
Strehaia, jud.Mehedinți*

Decentralization of the educational system is both a challenge and a responsibility for Romania over the next decade and beyond.

Historically, Romania's education system has been one of the most highly centralized in Central and Eastern-Europe. As a rule, the Ministry of National Education determined national and local school curricula, graduation examinations and all budgets. Teacher training was completed according to centrally formulated guidelines. Schools had no autonomy for planning or implementing their own budgets, and school directors and administrative councils did not define school personnel policies. Local communities participated only to a very limited extent in managing schools. Elected local authorities had little relationship with the local school system.

Currently, Romania is in the process of moving to a more decentralized educational system.

But, there are many challenges that come along with this reform. Being a full member of the European Union, the Romanian education system is required to meet certain requirements, not just the educational dimension, but also in employee size, development of knowledge and culture, according to new standards of compatibility, performance and competitiveness at European and global level. One of the infallible test of the effectiveness of decentralization is a clear and true involvement of all involved and the existence of true partnerships. This type of reform in the educational system of Romania is a huge challenge and a responsibility for all concerned.

The decentralization of education is based on a system of shared responsibilities, participatory decision making, and intense vertical and lateral communication within the educational system and with those outside the system.

There are three types of decentralization; deconcentration, delegation, and devolution. It is important to know at the onset which form of decentralization is going to happen.

- Deconcentration usually transfers the tasks and work, but not authority, to other units within an organization.
- Delegation transfers decision-making authority from a higher to lower hierarchical units. However, this authority can be withdrawn at the discretion of the initial delegating unit.
- Devolution transfers authority to a unit that can act independently, or a unit that can act without first asking permission. Privatization is a form of devolution in which responsibility and resources are transferred from public sector institutions to private sector ones.

Secondly, successful decentralization requires knowing both the stated and unstated goals driving the reform. Here are some of the most common goals of educational reform:

- Accelerated economic development. The goal of decentralization can be to create geographically distributed, socio-economic growth areas as mechanisms of regional development. By establishing branch offices of all government ministries (including Education) within each regions and delegating to them the authority to plan, execute, and manage development projects financed by the central government accelerates economic development.
- Increased management efficiency. Faster decision making, reduced bureaucracy and increased commitment is a stated goal of nearly all decentralization projects.

– Redistribution of financial responsibility. Sometimes national laws force financial responsibility for education upon the regional or municipal governments, giving them little or no say as to whether they are willing to accept it. Decentralization will accomplish two things; first, the municipalities will be become more healthy financially and can absorb some additional economic burdens. Second, the municipalities will be able to manage the schools in their areas much more effectively than the distant central government.

– Greater local control through deregulation. Increased flexibility at the school level will permit decision making to be faster, more informed, more flexible, and more responsive to local needs than decisions made in the capital city. Examples: local school councils made up of elected parents, teachers, staff members, and sometimes students have been granted the authority to hire and fire the school director, approve school expenditures, manage the discipline program, and evaluate the progress of the school's academic program.

– Market-based education. The strategy of allowing parents to select schools is gathering support in many countries. The rationale is that when schools are required to compete for students in order to survive and prosper financially, the quality of education will improve.

- Improving the quality of education. Decision making closer to the school level will better adapt the curriculum to local settings, foster a greater sense of ownership, improve student and teacher motivation, encourage parent participation, and increase community willingness to contribute financially to schools.

Decentralization does not happen overnight, nor is it created solely by passing a law. It must be carefully built over time. This is done by overcoming challenges, changing long-established behaviors and attitudes, developing new skills, convincing people in the center who enjoy exercising power to give it up, permitting and sometimes encouraging people to take creative risks, promoting and rewarding local initiatives, and maintaining continuity with the decentralization reform even as governments change. Not an easy task!

Sometimes, educational officials who manage the centralized system are less than enthusiastic about decentralization and may even slow down the reform process. Consequently, those involved in reform should think in terms of years rather than weeks or even months to see results. The longer time frame is particularly relevant for those with weak regional and/or local management infrastructures.

Since improving the quality of education is a key objectives of decentralization it's important to ask the question, does decentralization really increase learning?

Numerous studies have concluded that "while parents, students, and educators appear to be more satisfied under decentralization, it is still unclear whether, and under what circumstances, it makes any real difference in levels of student attainment of academic or social objectives." Several analysts point out that there are simply too many intervening variables, such as parental attitudes, peer group support, administrative training, resource availability and teacher motivation, and this complicates measurement. Thus, direct cause (decentralization) and effect (test scores) relationships are of questionable validity. In the words of one expert: This transfer of power provides the opportunity, but not the guarantee, for the quality of school decision making and action to benefit.

In conclusion, as a means of delivering education in a democratic country, decentralization makes good sense. In a democratic system, education should belong to society and not the state. Consequently, the choice to do so in Romania makes very good sense, remembering that strong, determined, and focused leadership must come from both the top down and the bottom up.

Those leading these changes in Romania, have the challenge and responsibility to present opportunities and not simply problems that are transferred from central government to local government. An effective decentralization initiative requires:

- collaborative and comprehensive advanced planning,
- followed by a spirit of experimentation,
- a willingness to be flexible and take risks,
- and the persistence to pursue reform in the long- term.

BIBLIOGRAPHY:

- Arden, John, Boghosian, A transdisciplinary approach, Ed. Madison, 1999.
- La transdisciplinarité (manifeste), Éditions du Rocher, Monaco, 1996 (trad. rom. Transdisciplinaritatea (manifest), Editura Polirom, Iași, 1999).

CONTRIBUȚIA CREATOARE A EDUCATORULUI ÎN REALIZAREA ACTIVITĂȚILOR INSTRUCTIV - EDUCATIVE

*Prof. învă. primar Valeriu DĂOGARIU
Colegiul Tehnologic "Constantin Brâncoveanu",
Baia de Aramă, jud. Mehedinți*

The creative contribution of the educator can be manifested on several levels: the concept of content organization, creative original and effective lessons, diverse attractive activating interesting methodologies, ways to mobilize students. The educator is creative not only to adapt his/her work technology to the specifics of each group and to each student, but also to anticipate, invent or design new models, objectives, typologies or prototypes of activities, patterns and structures.

În contextul relațiilor dintre componentele activității instructiv – educative, rolul hotărâtor îl are educatorul, în calitatea sa de organizator și conducător al acestui proces. Toate componentele procesului de învățământ funcționează sub impulsul și prin dirijarea lor de către educator. Atât domeniul proiectării lecției cât și cel al realizării ei sunt domenii de creație pentru profesor. „În profesia de educator se îmbină mai mult ca oriunde știința cu arta, tehnica de lucru cu talentul, experiența cu inițiativa, tactul cu măiestria, calmul cu entuziasmul, căutările cu siguranța”. Dar, pe când proiectarea lecției oferă prilejul unei creații bazate pe analiză, selecționare, decizie, pe parcursul executării ei apar situații în care condițiile de lucru nu mai corespund celor previzionate și când educatorul este nevoit să adopte, cu spontaneitate, o altă strategie, să creeze. Dar nu este totuna să realizeze o creație empirică pe baza „bunului simț” sau a așa numitului „simț pedagogic” sau să creeze în mod deliberat, pe baze științifice.

Șablonizarea cadrului instrucțional, limitarea domeniului creației, exagerarea activității de proiectare pun cadrul didactic în situația de a nu se mai simți suficient pregătit pentru menirea sa, de a se teme de incapacitatea de a-și îndeplini sarcinile, diminuându-se entuziasmul și pasiunea.

Introducerea noului nu trebuie să se facă în mod forțat. Pregătirea cu răbdare, fără grabă a condițiilor, dobândirea încrederii, se realizează nu prin eradicare a tot ceea ce pregătirea și practica școlară a înscris în experiența cadrelor didactice și implantarea pe teren „gol” a unor tehnologii.

Viața practica demonstrează că rezultatele școlare depind într-o mare măsură de personalitatea cadrului didactic, de calitatea muncii sale, care exprimă nivelul pregătirii, experiența didactică și științifică, maiestria pedagogică, trăsăturile personalității sale.

Elaborarea și ținerea lecțiilor se poate constitui pe formarea unor *automatisme* – ceea ce poate conduce la rutină sau pe *strategii didactice* (flexibile, suple ușor aplicabile la o mare varietate de situații), precum și pe *strategii inovatoare*, care includ inițiativa, inovația creația, lăsând suficient loc reflecției personale și concepției originale.

Orice educator este un creator de modele, de proiecte educaționale, de metode și procedee, un inovator. O asemenea calitate este incompatibilă cu rutina, cu șablonul cu formalismul, etc. Ea îi pretinde educatorului imaginație, abilitate, inovație în toate împrejurările, nu numai în cadrul lecțiilor.

Orice elev este un unicat și fiecare are nevoie de un anumit tratament pentru a se realiza optimal. A stabili condițiile și modalitățile prin care fiecare elev își poate pune în valoare mai bine

disponibilitățile și calitățile sale și a obține succese înseamnă a descoperi specificul fiecăruia și a ști să adaptezi tehnologia educației acestor particularități.

Dacă programa analitică era posesoarea în mod absolut și univoc a tuturor componentelor procesului instructiv-educativ, stabilite la nivel central, iar învățătorul/profesorul și elevul erau simpli executanți, curriculumul național actual propune o ofertă flexibilă, ce permite cadrului didactic adaptarea cadrului formal la personalitatea sa și la specificul clasei de elevi cu care lucrează.

Elementele care asigură acest reglaj sunt: posibilitatea intervenției cadrului didactic în succesiunea elementelor de conținut, cu condiția asigurării coerenței tematiche și a respectării logicii interne a domeniului (exemplu: la limba română, lecțiile se pot grupa în unități de învățare, în funcție de succesiunea anotimpurilor, de principalele sărbători laice și religioase etc.); lipsa prescrierii de la centru a intervalului de timp alocat elementelor de conținut, posibilitatea modificării, a completării sau a înlocuirii activităților de învățare, astfel încât acestea să permită *un demers didactic personalizat*. Demersul didactic personalizat exprimă dreptul cadrului didactic de a lua decizii asupra modalităților pe care le consideră optime în creșterea calității procesului de învățământ, respectiv, răspunderea personală pentru a asigura elevilor un parcurs școlar individualizat, în funcție de condiții și cerințe concrete. Actualul Curriculum Național accentuează faptul că documentele de proiectare didactică sunt documente administrative care asociază într-un mod personalizat elementele programei – obiective de referință, conținuturi, activități de învățare – cu alocarea de resurse, considerată optimă de către învățător pe parcursul unui an școlar.

Contribuția creatoare a învățătorului/profesorului se poate manifesta în:

- Întocmirea planificării, organizarea conținutului pe etape;
- Precizarea conținuturilor, proiectarea unităților de învățare;
- Precizarea sarcinilor de muncă independentă pentru elevi;
- Stabilirea sarcinilor pentru tratare diferențiată, individualizată;
- Dezvoltarea conținuturilor prin activități în afara clasei;
- Îndrumarea elevilor pentru folosirea manualului, alături de alte surse de informare;
- Valorificarea conținutului, în abordarea interdisciplinară.

Fiind perfectibile, programele și manualele obligă cadrul didactic să aibă *atitudine deschisă*.

A construi lecții interesante, a organiza activități formative variate, atractive, multiple și complexe, a- i iniția pe elevi în „tainele” învățării și a-i ajuta să- și „programeze” activitatea înseamnă a fi creatorul unui sistem de muncă pasionat, captivant, atrăgător.

BIBLIOGRAFIE:

1. Marcel Căpraru, „Învățarea învățării”, Editura Universitaria, Craiova, 2003;
2. Constantin Cucuș, „Educația. Dimensiuni culturale și interculturale”, Editura Polirom, Iași, 2000;
3. Elena Joița, *Pedagogie și elemente de psihologie școlară*, Ed.Arves, Craiova, 2003;
4. C.N.C – Suport de curs, Întâlnirea de lucru cu inspectorii pentru învățământul primar, Cluj, 2001;
5. Ioan Cerghit, Ioan Neacșu, Ion Ovidiu Pânișoară, *Prelegeri pedagogice*, Polirom, Iași, 2001;
6. Constantin Cucuș, „Educația. Dimensiuni culturale și interculturale”, Editura Polirom, Iași, 2000;
7. M. Ionescu, I.Radu., „*Didactica modernă*”, Editura Dacia, Cluj- Napoca, 2001;

CLASIC ȘI MODERN ÎN SISTEMUL MODELELOR DE ÎNVĂȚĂMÂNT

Prof. Roxanda Emilia DIACONESCU
Școala Gimnazială "Dimitrie Grecescu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

Any kind of teaching method results from the encounter of several factors and, from this point of view, education will always remain an art: the art of adapting, to a specific situation, the general instructions given by the methodology books.

The society of present, but especially that of the future, is confined to a time of information, a time of complexity. Therefore, the investment in intelligence, creativity and the ability to innovate of the individuals and groups will be extremely profitable in the future.

Pentru a atinge un nivel optim în proiectarea și realizarea unei activități educaționale, se pune accent pe felul cum se desfășoară aceasta și implica probleme organizatorice, procedurale și materiale. Astfel apare termenul de „tehnologie didactică”, care acceptă două puncte de vedere; primul se referă la ansamblul mijloacelor audio-vizuale ce se utilizează în practica educativă, iar al doilea se referă la ansamblul structural al metodelor, mijloacelor de învățământ, al strategiilor de organizare a predării-învățare, puse în aplicație, în strânsă corelare cu obiectivele pedagogice, conținuturile transmise, formele de realizare a instruirii și modalitățile de evaluare.

Drumul parcurs pentru atingerea obiectivelor educaționale constituie *metoda didactica*. Metoda este selectată de cadrul didactic și este pusă în aplicare în lecții sau activități extrașcolare cu ajutorul elevilor și în beneficiul acestora; presupune, în toate cazurile, o colaborare între profesor și elev, participarea lor la căutare de soluții, la distingerea dintre adevăr și eroare și care, sub forma unor variante și/sau procedee selecționate, se folosește pentru asimilarea cunoștințelor, a trăirilor valorice și a stimulării spiritului creativ.

Când se alege o metodă, se ține cont de finalitățile educației, de conținutul procesului de instructiv, de particularitățile de vârstă și de cele individuale ale elevilor, de psihosociologia grupurilor școlare, de natura mijloacelor de învățământ, de experiența și competența cadrului didactic.

O observație bună ar fi cea că încadrarea unei metode într-o anumită clasă nu este definitivă, ci relativă. Astfel, o metodă tradițională poate evolua spre modernitate, în măsura în care secvențele procedurale care le compun îngăduie restructurări inedite sau când circumstanțele de aplicare a acelei metode sunt cu totul noi. În unele metode moderne surprindem secvențe destul de tradiționale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute și aplicate.

1. MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂȚĂRII

a) MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂȚĂRII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL

- memorarea și reproducerea (cât mai fidelă) a cunoștințelor transmise de cadrul didactic
- competiția între elevi cu scop de ierarhizare;
- individual

COMPETIȚIA

AVANTAJE:

- stimulează efortul și productivitatea individului;
- promovează norme și aspirații mai înalte;
- micșorează distanța dintre capacitate și realizări;
- pregătește elevii pentru viață, care este f. competitivă

LIMITE:

- ✓ generează conflicte și comportamente agresive;
- ✓ interacțiune slabă între colegi;
- ✓ lipsă de comunicare;
- ✓ lipsa încrederii în ceilalți;
- ✓ amplifică anxietatea elevilor, teama de eșec;
- ✓ egoism;

ACTIVITATEA INDIVIDUAL (structura individualistă)

AVANTAJE:

- cultivă independența elevilor și responsabilitatea pentru ceea ce fac;
- se desfășoară sub forma realizării unor sarcini școlare de către fiecare elev, independent de colegii săi, cu sau fără ajutor din partea cadrului didactic;
- învățământul individualizat este adaptat particularităților fizice și psihice ale fiecărui elev
- urmărește progresul elevului prin propria lui activitate.

LIMITE:

- ✓ grad redus al interacțiunilor între elevi;
- ✓ independența scopurilor elevilor;
- ✓ slabă exploatare de către cadrul didactic a resurselor grupului;
- ✓ succesul sau eșecul unui elev nu îi afectează pe ceilalți membri ai clasei;
- ✓ nu creează motivație deosebită pentru învățare;
- ✓ nu ajută la formarea abilităților de comunicare

b) MODEL DE REALIZARE A ÎNVĂȚĂRII ÎNTR-UN ÎNVĂȚĂMÂNT MODERN

- apel la experiența proprie;
- promovează învățarea prin colaborare;
- pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alții.

COOPERAREA - ACTIVITATEA PE GRUPE

AVANTAJE:

- stimulează interacțiunea dintre elevi;
- generează sentimente de acceptare și simpatie;
- încurajează comportamentele de facilitare a succesului celorlalți;
- creșterea stimei de sine;
- încredere în forțele proprii;
- diminuarea anxietății față de școală;
- intensificarea atitudinilor pozitive față de cadrele didactice

LIMITE:

- ✓ munca în grup, prin colaborare, nu pregătește elevii pentru viața, care este foarte competitivă;
- ✓ metodele activ-participative aplicate în activitatea pe grup sunt mari consumatoare de timp și necesită experiență din partea cadrului didactic;
- ✓ lipsește materialul didactic necesar;
- ✓ elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învățare; e nevoie de eforturi și încurajări repetate pentru a-i convinge că se așteaptă altceva de la ei.

2. ACTIVITATEA CADRULUI DIDACTIC**a) ACTIVITATEA CADRULUI DIDACTIC ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL****AVANTAJE:**

- asigură însușirea temeinică și sistematică a cunoștințelor predate

LIMITE:

- ✓ predă, expune, ține prelegeri;
- ✓ explică și demonstrează;
- ✓ limitează foarte mult activitatea elevilor (expunerea nu trebuie să depășească cel mult 30% în cadrul unei ore);
- ✓ lasă puțin timp de inițiativă elevilor, manifestat de regulă prin întrebări generatoare de explicații;
- ✓ elevii se află într-un raport de dependență față de învățător.
- ✓ impune puncte de vedere proprii;
- ✓ se consideră singurul „expert” într-o problemă.
- ✓ deține adevărul (absolut);
- ✓ știe ce este adevărat sau fals, corect sau incorect, ceea ce trebuie să învețe elevul (ceea ce este „bun” pentru el).

b) ABILITĂȚILE CADRULUI DIDACTIC CARE PROMOVEAZĂ PREDAREA - ÎNVĂȚAREA PRIN COOPERARE ÎNTR-UN ÎNVĂȚĂMÂNTUL MODERN:

- organizează și dirijează învățarea, o orchestrează și o regizează;
- facilitează și moderează activitatea de învățare;
- ajută elevii să înțeleagă lucrurile și să și le explice;
- responsabilizează elevii în vederea funcționării optime a grupului;
- formează, la elevi, unele abilități sociale care favorizează interacțiunea și cooperarea în realizarea învățării;
- acceptă și stimulează exprimarea unor puncte de vedere diferite într-o problemă;
- este partener în învățare.

3. ACTIVITATEA ELEVULUI

- Rolul elevului în învățământul modern;
- exprimă puncte de vedere proprii referitoare la o problemă;
- realizează schimb de idei cu ceilalți;
- argumentează;
- (își) pune întrebări cu scopul de a înțelege lucrurile, de a realiza sensul unor idei;
- cooperează în rezolvarea sarcinilor și problemelor de lucru (de învățare).
- inițiativă, spirit întreprinzător,

- cutezanță, asumarea riscurilor, participare și implicare personală, gândire liberă, creativă, critică

În școlile din România se practică într-o proporție mai mare modelul tradițional față de cel modern.

Un studiu realizat a presupus alcătuirea unui chestionar ce a fost aplicat pe un grup de 30 de studenți de la Universitatea „Gh. Asachi” Iași, viitori profesori, având cunoștințele de bază ale Pedagogiei. Rezultatele cercetării au scos în evidență apropierea de modelul modern; de o comunicare mai profundă între elev și profesor; de o educație bazată mai mult pe descoperire, cercetare; inițiativa elevului atras cu pasiune de informațiile primite.

Rezultatele concrete ale studiului sunt prezente în tabelul care apare și în chestionar. La completarea acestora au participat 18 fete și 12 băieți după cum urmează:

Nr. Ctr.	Modelul clasic		Modelul modern	
1	memorarea și reproducerea (cât mai fidelă) a cunoștințelor transmise de cadrul didactic	4	apel la experiența proprie	2
2	competiția între elevi cu scop de ierarhizare	9	promovează învățarea prin colaborare	6
3	Studiul individual al elevului	14	pune accentului pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alții	0
4	Profesorul asigură însușirea temeinică și sistematică a cunoștințelor predate	10	Profesorul este partener în învățare	1
5	Elevul încearcă să rețină și să reproducă ideile auzite	5	Elevul exprimă puncte de vedere proprii referitoare la o problemă	6
6	Elevul acceptă informația dată	4	Elevul (își) pune întrebări cu scopul de a înțelege lucrurile, de a realiza sensul unor idei	6
7	slabă participare, neimplicare, lipsă de inițiativă, conformism, supunere	1	inițiativă, spirit întreprinzător	6
8	Elevul este dirijat în gândire și acțiune	13	Elevul este cutezant, își asumă riscurile, participare și implicare personală, gândire liberă, creativă, critică	3
9	măsurarea și aprecierea cunoștințelor (ce știe elevul)	10	măsurarea și aprecierea capacităților (ce știe și ce poate să facă elevul)	1
0	accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informație deține elevul).	7	accent pe elementele de ordin calitativ (sentimente, atitudini etc.)	8

În mod sigur o metodologie de succes va implica împletirea celor două modele (clasic și modern), având proporții diferite între ele în funcție de situația momentului, de colectiv și bineînțeles de obiectivele educaționale urmărite.

Consider că fiecare metodă, și nu mă refer doar la clasificarea în funcție de axa istorică, nu apare în stare pură, ci sub forma unor variante și aspecte diferite, încât în mod difuz, în cadrul unei metode, de exemplu cea clasică, se poate naște treptat tendințe către modernism. Ele apar și se concretizează în variante metodologice compozite, prin difuziunea permanentă a unor trăsături și prin articularea a două sau mai multe metode.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bocoș, M., Jucan, D., (2008), *Fundamentele pedagogiei. Teoria și metodologia curriculumului*, Editura Paralela 45, Pitești.
2. Baban, A., *Consiliere educatională*, Cluj-Napoca, Editura Psinet, 2001.
3. Salavastru, D., *Psihologia educației*, Iași, Editura Polirom, 2004.

ANDRE TARDIEU, OMUL ȘI EPOCA SA

- Andre Tardieu, man and his age –

Ana Amalia DOBRE
Colegiul Tehnic Motru, jud. Gorj

Also admired and respected by his contemporaries, Andre Tardieu was the right hand of George Clemenceau at the Paris Peace Conference (1919-1920), who wrote the texts of the Treaty of Peace in Versailles from France (June 28, 1919, with Germany), Saint-Germain (September 10, 1919, with Austria), Neuilly-sur-Seine (27 November 1919 with Bulgaria), Trianon (4 June 1920, Hungary) and Sevres defeated. From his position as Secretary General of the Peace Congress in Paris, Andre Tardieu came in direct contact with the Romanian Delegation and the Romanian issues in the context of the achievement of the Great Romanly after the war.

Andre Tardieu a fost unul dintre cei mai mari diplomați ai Franței din secolul al XX-lea. Mintea sa scilpitoare, bunele maniere, eleganța naturală și elocvența exprimării au făcut din el modelul diplomatului perfect, al gentilomului rafinat. Lipsa ipocriziei, sinceritatea, bunul simț, constiințiozitatea, tăria de caracter sunt doar câteva dintre calitățile sale. Fără a fi perfect pentru simplu fapt că fiind om, el este supus greșelii, Andre Tardieu încearcă să-și pună în armonie principiile și îndatoririle.

Născut în 1876, el a fost un strălucit diplomat și jurnalist la “Figaro” și “Temps”. Numit Comisar General al Franței la Washington în aprilie 1917, ca urmare a intrării în război a SUA, el își dovedește eficacitatea în planificarea ajutorului american către Aliați. Andre Tardieu a fost numit profesor la Școala de Științe Politice și Școala de Război. A fost ales deputat de Seine și Oise în 1914, a fost mobilizat ca ofițer de rezervă în Parlament în 1916, înainte de a fi trimis ca Înalt Comisar în SUA.

Tardieu participă la negocierile de pace alături de Clemenceau și deține mai multe portofolii ministerial în anii “20 până când devine Președintele Consiliului de Miniștri (noiembrie 1929-decembrie 1930). El abandonează atunci politica de rigoare financiară instaurată de către Poincare, încercând totuși, cu ajutorul Aliaților, să regleze problema reparațiilor germane și planul Young, care prevedea o reșalonare a datoriei până în 1967. Numit ministru al Războiului în ianuarie 1932, el participă la Conferința de la Geneva asupra dezarmării și propune un proiect revoluționar și irealist, ce consta în renunțarea fiecărui stat la aviația sa de bombardament și la artileria sa grea în beneficiul Societății Națiunilor, care ar dispune astfel de o forță internațională. Este numit din nou, în februarie 1932, Președintele Afacerilor Străine, dar și Ministrul Apărării Naționale, care regroupează Ministerele Aerului, Marinei și Războiului. Alegerile din 1932, favorabile stângii, îl readuc în opoziție. Ca urmare a evenimentelor din anul 1932, guvernul de uniune națională face apel la el, dar Andre Tardieu nu este de acord decât cu postul de Ministru de Stat.

Exercitând o mare influență intelectuală, el este la originea refuzului francez de a-i acorda lui Adolf Hitler dreptul la reînarmarea parțială a Germaniei, acțiune deja puternic avansată pe care Franța la plecarea sa era gata să o accepte pe baza unui acord internațional. Datorită problemelor de sănătate el se retrage pe Coasta de Azur și încetează orice activitate politică în privința războiului.

Andre Tardieu a fost un prieten al României la Conferința de Pace de la Paris (1919-1920). George Clemenceau, președintele Conferinței de Pace de la Paris, i-a acordat lui Andre Tardieu mai puțin de o luna până la 12 noiembrie 1918, pentru a centraliza lucrările celor două comisii conduse de către Lavisse și Morel și desigur să redacteze un raport de ansamblu pentru a servi ca bază revendicărilor Franței. Deși a dat curs adesea solicitărilor românești, cerând Comisiilor rapoarte

speciale, rediscutarea problemelor ridicate de România, hotararile importante au fost în final trasate de către W. Wilson , L. George Orlando și George Clemenceau. Totuși, la fel ca la Viena (1815), Paris (1856), Berlin (1878), Congresul de Pace de la Paris (1919-1920) a fost dominat de către Marile Puteri învingătoare care și-au urmarit obiectivele, propriile interese în detrimentul statelor mici.

Deși “Cele 14 puncte” ale președintelui american Wilson proclamau principiile naționalităților, autodeterminării popoarelor și alte principii democratice acceptate teoretic de către Marile Puteri, în practică însă ele nu au fost respectate dacă contraveneau intereselor lor economice, strategice, politice etc. De exemplu, modul în care cei “Patru Mari” susțin cauza Serbiei în detrimentul Romaniei și având ca ax central înțelegerea Ionescu-Pasici, ne arată clar interesele în regiune după Primul Război Mondial. Deși Andre Tardieu, omul simplu, a fost un prieten al României, în calitatea sa de Secretar General al Conferinței de la Paris (1919-1920) a fost uneori obligat să se conformeze deciziilor celor “Patru Mari” lideri ai Conferinței: W. Wilson (presedintele SUA), Orlando (Italia), L. George (Marea Britanie), G. Clemenceau (Franta).

Oamenii mari s-au împărțit mereu în două categorii: cei care au reușit în viață și au devenit celebri și cei care s-au născut prea devreme...! Locul lui Andre Tardieu ar fi aici, între diplomații secolului al XXI-lea, contemporanii noștri i-ar înțelege perfect teoriile și idealurile. Analizând totul onest, privind cu nostalgie spre omul Andre Tardieu și epoca sa, constat că el s-a născut într-o lume încă închistată în cutume și reguli învechite, o lume unde existau încă privilegiți și în care democrația reală era doar o utopie. Societatea interbelică nu l-a înțeles pe acest om al pacii care astazi poate ar primi Premiul Nobel pentru pace. Lupta sa aprigă împotriva războiului, a reînarmării Germaniei nu a fost înțeleasă atunci la justa sa valoare, dar dacă ar fi reușit politica sa poate Al Doilea Război Mondial nu ar mai fi existat. Și în acest context, niciodată nu am fi vazut nici tragediile nucleare de la Hiroshima, Nagasaki (1945) sau Cernobal (1986). Istorie se scrie “sine ira et studio” însă fără dacă...!

BIBLIOGRAFIE:

1. Dobrinescu , Valeriu Florin, România și sistemul tratatelor de pace de la Paris (1919-1920), Editura Institutului European , Iași, 1993.
2. Duroselle, Jean Baptiste, Histoire de relations internationales de 1915 a 1945, tome I, Editura Armand Colin, Paris, 2001.
3. Dictionnaire des relations internationales au 20 siecle, Editura Armand Colin, Paris, 2000.

ABORDĂRI INOVATIVE PENTRU PREDARE

Prof. învă. primar Titica A. DOBRE
Școala Gimnazială "Mircea Vodă",
Călărași, jud. Călărași
 Prelungirea București 189
 Tel./ fax: 0242 332391
 E-mail: sc.mirceavoda@yahoo.com

„We have to prepare the students for their future, not for our past.” Ian Jukes

10 Ideas for 21st Century Education: „Open up” lessons (open, open); Thinking of the lesson în extracurricular contexts (outside the classroom); Personalized education for each; Tap into students’ digital expertise; Engage pupils în real projects!; Wait (and guide, help) for students to become teachers! Help (and expect) teachers to become students! Measures what matters; Work with families, not just with children! Power belongs to the student.

„Trebuie să îi pregătim pe elevi pentru viitorul LOR, nu pentru trecutul NOSTRU.” Ian Jukes

10 idei pentru educația secolului 21:

1. Lecțiile de tip „open up” („deschise”, libere).

Lecția de 45 - 60 de minute a domnit suprem în sistemele școlare din întreaga lume pentru o lungă perioadă de timp, forțând profesorii să execute planurile lor de lecție cu precizie militară. Nu contează dacă elevii nu au înțeles complet subiectul înainte de a suna clopoțelul, „subiectul” nu așteaptă pe nimeni. Cu toate acestea, școlile trec de la concepția unei lecții ca unitate rigidă, cu subiect specific care are loc între cei patru pereți ai sălii de clasă, îmbrățișând ideea că o lecție poate avea mai multe înfățișări: organică sau structurată, lungă sau scurtă, bazată pe idealurile școlii. Și, așa cum structura lecțiilor este diversificată, tot atât de divers devine și rolul profesorului.

2. Gândirea lecției în contexte extrașcolare (în afara sălii de clasă).

Într-o clasa tradițională, elevii stau în rânduri în bănci individuale sau mese mici, și astfel se confruntă cu profesorul. Există un motiv foarte bun pentru acest lucru: lecțiile sunt proiectate astfel încât profesorii să poată transmite eficient informații pentru grupuri de elevi. Acest lucru avea sens atât timp cât profesorii reprezentau cele mai accesibile surse de informare pentru elevi. Dar, într-o epocă în care literalmente suntem înconjurați de informații prin intermediul internetului, nu mai avem nevoie de elevi care să fie așezați în rânduri, și cu care să se confrunte profesorul: exercitarea competențelor secolului XXI – rezolvarea de probleme prin colaborare, IT, informații și alfabetizare de tip economic – necesită metode de predare specifice secolului 21. Rolul profesorilor nu mai este acela de a difuza informația, ci de a ghida, discuta și, desigur, de a măsura progresul elevilor. Astăzi, școlile inovative au săli de clasă proiectate pentru exercitarea de cunoștințe (aplicarea acestora), și nu pentru primirea acestora, dar, mai mult, primirea și aplicarea informațiilor pot avea loc în același timp și în același spațiu.

3. Educație personalizată pentru fiecare.

Când vorbim despre un copil cu „nevoi educaționale speciale”, ne referim la un copil cu dificultăți de învățare diagnosticate. Dar de fapt toată lumea are „nevoi educaționale speciale”: abordăm problemele în stilul nostru, înțelegem conceptele în ritm propriu și răspundem diferit la

diferite tipuri de feedback. Profesorii buni întotdeauna au ținut cont de acest lucru, dar structura convențională a școlii limitează măsura în care se poate personaliza învățarea. În cele mai multe școli toată lumea studiază același lucru, în același timp, în același mod. Ce este personalizat, în general? Este nivelul de înțelegere așteptat. Acest lucru există deoarece atunci când un profesor prezintă un material la o clasă mare și apoi măsoară progresul procesului de învățare al fiecărui elev, de obicei, nu este suficient timp pentru a oferi fiecărui copil un curs de învățare adaptat la aptitudinile individuale. Cu toate acestea, acest lucru începe să se schimbe, parțial (deși nu în întregime) datorită tehnologiei digitale.

4. Tap into students' digital expertise / Fii un ghid în experiențele de cercetare digitală a elevilor!

Imaginează-ți că ți s-a dat o sarcină urgentă la locul de muncă care necesită un pic de cercetare. Din păcate, ai doar 60 de minute de acces la calculator astăzi. Ai un smartphone, dar nu ai permisiunea să-l folosești în clădire. Ce faci? Pare evident că orice lucru profesional produs în acest context ar fi lipsit de amploare și precizie. Tehnologia a revoluționat relația noastră cu informațiile din lumea reală, și ni se garantează accesul la informație de oriunde, în orice moment. Acest lucru este chiar mai pronunțat pentru tinerii care au crescut cu tehnologia ca parte integrantă și mereu prezentă în viața lor. Astăzi elevii sunt anchetatori înnașcuți, cercetători și sintetizatori de informații. Aceste abilități pot fi utilizate mult în orice clasă: zilele de informatică, ca un subiect de sine stătător, predat în laboratoarele de informatică, sunt numărate.

5. Implică elevii în proiecte reale!

Astăzi, un număr tot mai mare de tineri învață prin derularea de proiecte care le solicita să efectueze cercetări dincolo de granițele unui subiect, să creeze un produs de calitate profesională care cere mai multe proiecte, și să prezinte munca lor în fața colegilor, profesorilor și părinților.

6. Așteaptă-te (și îndrumă, ajută) ca elevii să devină profesori!

Slujba unui profesor este una provocatoare, care cuprinde o gamă largă de roluri și responsabilități. Dar acest lucru nu înseamnă că profesorii au abilitățile și calitățile care le aparțin exclusiv; elevii, de asemenea, involuntar au avut rol de inspirație, consiliere, sprijinire și au oferit ajutor prietenilor și colegilor lor. Într-adevăr, școlile au început să recunoască potențialul de valorificare și dezvoltare a acestor caracteristici pentru a-i ajuta pe elevi să lucreze în complementaritate alături de profesorii și colegii lor, permițându-le să joace un rol mai activ în modelarea propriilor tipuri.

7. Ajută (și așteaptă-te) ca profesorii să devină elevi!

Provocările secolului XXI plasează idealul educațional pe bunătatea elevilor. Ei trebuie să fie învățăcei rezistenți, capabili să facă greșeli și să învețe din ele. A fi școlari independenți, dispuși să-și asume procesul de învățare. Și, de asemenea, să fie elevi flexibili, gata să utilizeze strategii de învățare care îi ajută să navigheze și să se adapteze la o lume care se schimbă continuu și rapid. Dacă vrem ca elevii să fie capabili de acestea, ei trebuie să aibă profesori eficienți în procesul de învățare, care își înțeleg pe deplin rolul în acest proces – și cel mai bun mod pentru profesori pentru a realiza acest lucru este de a deveni ei înșiși elevi. Fiind încurajați și sprijiniți pentru a învăța, profesorii pot dobândi competențe și cunoștințe care să le permită să îmbogățească curriculum-ul și experiența elevului și de asemenea, poziția de lider le oferă oportunitatea de a învăța să cultive o strategie a învățării pe care tânăra generație o poate simula.

8. Măsoară ceea ce contează.

Evaluarea contează. Ceea ce alegem să evaluăm determină în mod inevitabil ceea ce este învățat. Și felul în care evaluăm lucrul respectiv determină modul în care îl predăm. Astfel, întrebarea pe care trebuie să și-o pună fiecare sistem educațional este: „Chiar evaluăm ceea ce vrem

ca elevii să știe când termină școala?” Dacă vrem ca elevii noștri să plece din școală pregătiți pentru perioadă de vârstă adultă, trebuie să ne asigurăm că au experimentat și și-au însușit abilitățile așteptate de lumea reală.

9. Lucrați și cu familiile, nu doar cu copiii!

Este știut faptul că implicarea părinților în educația copiilor este crucială – este o asociere puternică între implicarea familiei și progresul de învățare al elevului. Multe școli recunosc necesitatea de a lucra împreună cu părinții, pe mai multe planuri, pentru a-i ajuta pe elevi să devină cei mai buni. Unele școli merg mult mai departe, găsind abordări inovative care construiesc legături între școala și comunitate. Pentru a implica părinții în educația elevilor, unele școli se concentrează pe procesul de învățare al întregii familii, prin cursuri de alfabetizare, informatică, matematică și îndrumări parentale.

10. Puterea îi aparține elevului.

„Vocea elevului” – despre asta este vorba, oferindu-le elevilor un cuvânt de spus în probleme care îi afectează, a trecut de nivelul experimental de-a lungul anilor 70 până în prezent. Multe școli dispun acum de Consiliile școlare conduse de elevi, de exemplu, și s-ar putea argumenta că elevii au mai mult control asupra educației lor decât oricând înainte. Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat că foarte puțini elevi sunt implicați în procesul de luare a deciziilor strategice cheie în școala lor, și mult mai puțini sunt implicați la un nivel regional sau național. Dar, educatorii contează pe potențialul elevilor de a schimba sistemul educațional.

Optimizarea predării - învățării.

Ca formă fundamentală a procesului instructiv-educativ școlar, lecția dispune de posibilități nelimitate de optimizare a predării – învățării. Prin lecții profesorul actualizează practic numeroase posibilități de antrenare participativă a elevilor la învățare. Lecția valorifică (ori permite valorificarea nelimitată) personalitatea creatoare a educatorului sau a elevului, stimulând progresele intelectuale, morale și practice ale acestora.

Lecția se împlineste ca factorul optimizării continue și datorită folosirii resurselor metodologice științifice ale predării, precum și solicitării maxime a raporturilor pozitive între membrii grupului școlar.

În lecție, prioritatea trebuie acordată beneficiarilor predării, elevilor, iar optimizarea procesului predării-învățării presupune: trezirea interesului, sensibilizarea pentru activități; comunicarea obiectivelor urmărite; reactualizarea elementelor învățate anterior; prezentarea materialului factual; generalizarea (formarea noțiunilor/operațiilor), adică obținerea performanțelor prefigurate în obiective; fixarea și stabilizarea performanței; aplicarea în practică; asigurarea conexiunilor inverse.

Optimizarea se împlineste când predarea, învățarea și evaluarea se corelează și se condiționează reciproc.

BIBLIOGRAFIE:

1. *Abordări inovative pentru predare*, Ghid pentru profesori, învățători și educatori, autori: prof. Adavidoaiei Mariana, prof. Niță Laura Elena, educator Pantazi Viorica, Erasmus+ Acțiunea cheie 1, 2014-2016.
2. *Psihopedagogie*, Editura Spiru Haret, Iași, 1995.

STRATEGII DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A ACTIVITĂȚII DIDACTICE

*Inf. Loredana DOINEA
C.J.R.A.E. Mehedinți*

Rezumat:

The SWOT analysis helps us highlight the strengths of the weak points, and opportunities threaten possible threats.

As a result, we must look optimistically towards a new quality in education, because it is not enough to be born a man, but you have to prove by the quality of your actions that you are human.

O educație benefică și eficientă, adaptată cerințelor unui învățământ democratic este aceea care se construiește în strategii de respectare a diferențelor interindividuale, evită marginalizarea socială a talentelor și e capabilă să stimuleze dezvoltarea durabilă a ființei umane în context social.

Integrarea socio-profesională de mâine a școlarului de astăzi impune luarea de măsuri care vizează:

- revizuirea finalităților și a obiectivelor educației;
- realizarea reformei curriculare, prin prisma esențializării, actualizării și corelării conținuturilor;
- asigurarea continuității între toate treptele de școlaritate, armonizându-se obiective, conținuturi și strategii didactice;
- revizuirea metodologiilor pedagogice și a raportului dintre informativ și formativ;
- centrarea demersului instructiv-educativ pe elev, pe cerințele și potențialul acestuia;
- evaluarea calității pregătirii elevilor, cât și a competențelor profesionale ale cadrelor didactice;
- asigurarea bazei didactice în cabinete și laboratoare din toate școlile, atât din mediul urban, cât și din mediul rural;
- elaborarea unor forme și modalități de perfecționare continuă a educatorilor.

Pentru a aplica noi strategii, pentru obținerea calității în activitatea didactică pornim de la o analiză SWOT.

Analiza SWOT constituie o modalitate eficientă prin care se poate combina analiza mediului extern cu analiza mediului intern pentru a genera o serie de strategii. O posibilă analiză SWOT la nivelul școlii noastre? De ce nu? În cele ce urmează voi scoate în evidență: *punctele tari; punctele slabe; oportunități; amenințări.*

Puncte tari:

- Rezultate constant bune obținute la evaluările finale (teste naționale);
- Interesul manifestat în școală pentru cunoașterea de noutăți;
- Elaborarea de strategii specifice abordării activităților participative;
- Cuprinderea tuturor elevilor școlii la cursul de tehnologia informației;
- Colaborarea cu autoritățile locale, fundații din Uniunea Europeană;
- Capacitatea de rezolvare a conflictelor;
- Asigurarea egalității șanselor prin curriculum;
- Aplicarea corectă a metodologiilor de evaluare;
- Diversificarea mijloacelor / metodelor de evaluare;
- Reconsiderarea relației cadru didactic / elev;

- Rezultate deosebite la concursurile școlare;
- Parteneriate cu instituții și fundații, precum și cu părinții, etc.

Puncte slabe:

- Prezența unei categorii de cadre didactice nu îndeajuns de motivate și capabile de a produce schimbările necesare;
- Cadre didactice care completează norma didactică în alte școli;
- Un număr mare de elevi, care provin din familii cu probleme sociale,
- Lipsa spațiilor pentru activități extracurriculare, în timpul săptămânii de lucru;
- Accentuarea mișcării populației școlare, datorită situației economice,
- Elevi rămași fără părinți (exodul spre Italia, Spania, etc.);
- Număr mic de parteneri dispuși să facă sponsorizări consistente;
- Existența unui material didactic insuficient și uzat, etc.

Oportunități:

- Amplificarea exigențelor privind ridicarea nivelului de instruire și educare a elevilor;
- Ritmul bun de asimilare a tehnologiilor de vârf în învățământ (TIC);
- Conturarea unui proces de asimilare a școlii de către comunitate;
- Accesul școlilor la proiecte comunitare, interne și externe;
- Diversificarea surselor de finanțare pentru școală;
- Posibilitatea formării unei echipe pentru elevii cu CES (învățător, psiholog, profesor itinerant);
- Dotarea cu material didactic modern.

Amenințări:

- Efectele nefaste ale educației in-formale exercitate asupra elevilor;
- Presiunile financiare exercitate asupra organizării procesului educațional;
- Sistemul empiric al finanțării complementare;
- Scăderea populației școlare;
- Rapiditatea și inconsecvența schimbărilor din sistem; condițiile socio-economice ce duc la diminuarea motivației învățării școlare, posibil obstacol în atingerea standardelor de performanță;
- Indiferența față de școală a unor părinți, organizații, instituții;
- Inconsistența suportului financiar și moral guvernamental.

Analiza SWOT ne ajută să evidențiem faptul că punctele tari contracarează punctele slabe, iar oportunitățile doboară eventualele amenințări.

Drept urmare trebuie să privim cu optimism spre o nouă calitate în învățământ, căci nu e suficient să te naști om, ci trebuie să dovedești prin calitatea acțiunilor tale că ești om.

BIBLIOGRAFIE:

1. Neacșu, I., *Metode și tehnici de învățare eficientă*, București: Editura Militară, 1990.
2. Pop, R., *Direcții prioritare ale ridicării calității în învățământ*, București, 2001.

METODE MODERNE DE PREDARE - ÎNVĂȚARE FOLOSITE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

*Prof. înv. primar Ana DRĂGHESCU
Școala Gimnazială Padeș / Structura Motru-Sec, jud. Gorj*

Modern teaching and learning methods used in primary education help to an active involvement of the students in their own training, acquiring competence of receptivity to new experiences, developing the ability to analyze and express opinions about a problem. The use of these methods helps to develop social skills, adapting to the demands of society, which are constantly in changing.

În învățământul primar există mai multe tipuri de metode moderne folosite în predarea – învățarea cunoștințelor: învățarea prin cooperare; tehnica de stimulare a comunicării; metoda schimbării perechii; metoda piramidei sau bulgărele de zăpadă; matricele sau brainstormingul cu întrebări critice; metoda scheletul de pește sau diagrama ishikawa și multe altele.

Învățarea prin cooperare face o distincție dintre tradițional și modern în predare - învățare, între colaborare și cooperare, între învățare prin cooperare și învățarea prin competiție. Învățare prin cooperare stimulează datorită prezenței altora: îmbogățește resursele grupului față de cele individuale; învață prin experiența celorlalți, au șanse mari pentru a descoperii soluții autentice, dar există și condiții de îngreunare a activității în grup, deoarece apar opoziții, scopuri, interese, dificultăți de comunicare, distragerea, dependența de ceilalți etc. Accentul în aplicarea acestei metode de educare se pune pe rolul comunicării interpersonale și rolul cadrului didactic de a oferi elevilor experiențe de învățare la care participă toți, ca parteneri, în vederea includerii/ activității fiecăruia. Pentru o bună desfășurare sunt prezentate etapele învățării prin cooperare și anume: constituirea grupului; confruntarea cu sarcina de rezolvare; documentarea; dezbateră colectivă; soluționarea problemei.

Tehnica de stimulare a comunicării:

Elevii dobândesc competențe de cultivare, competențe de receptivitate față de experiențe noi, cautate și rezolvate prin explorare, deducție, analiză, sinteză, generalizare, abstractizare, concretizare, se pune accentul pe realizarea conexiunilor între sensuri și se solicită o profundă implicare intelectuală, psihosomatică, afectivă și voluțională.

Metoda schimbării perechii

Se folosește la activitatea de fixare, de schimb de păreri, de recapitulare, formează dezvoltarea abilității de analiză, relaționare, sistematizare și gândire interactivă.

Dezvolta abilitatea de analiză, sistematizare și clasificare, de exprimare a părerii în legătura cu o problemă, de dezvoltare a competențelor sociale.

Descrierea activității:

1. Se alege tema și se prezintă sarcina de lucru;
(elevii sunt așezați față în față)

2. Profesorul citește pe rând întrebările, iar elevii care stau față în față formează perechi, își expun pe scurt părerea sau încearcă să clarifice problemele legate de subiectul abordat;
3. Profesorul sună din clopoțel sau bate din palme și cercul interior/exterior se rotește, mutându-se cu un partener/ doi parteneri la stânga / dreapta și rediscută.

Metoda Piramidei sau Bulgărele de zăpadă

Este o activitate de fixare, de schimb de păreri, de recapitulare, de dezvoltare a abilității de analiză, de sistematizare, este o metoda interactivă.

Metoda Piramidei are la bază împletirea activității individuale cu cea desfășurată în mod cooperativ, în cadrul grupurilor. Ea constă în încorporarea activității fiecărui membru, al colectivului într-un demers colectiv mai simplu, menit să ducă la soluționarea unei sarcini sau a unei probleme date.

Metoda Scheletul de Pește sau Diagrama Ishikawa (diagrama cauză–efect) este o activitate de structurare, reprezentare grafică, clasificare, revizuire, de dezvoltare a abilității de selectare, organizare, analiză, relaționare și sistematizare, este o metodă interactivă.

BIBLIOGRAFIE:

1. DULAMA, M.-E., Metode, strategii, și tehnici didactice activizante, Editura Colusium, Cluj-Napoca, 2002.
2. CERGHIT, I., Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii, Editura Aramis, București, 2002.
3. ABRIC, J.-C., Psihologia comunicării, Editura Polirom, 2002.

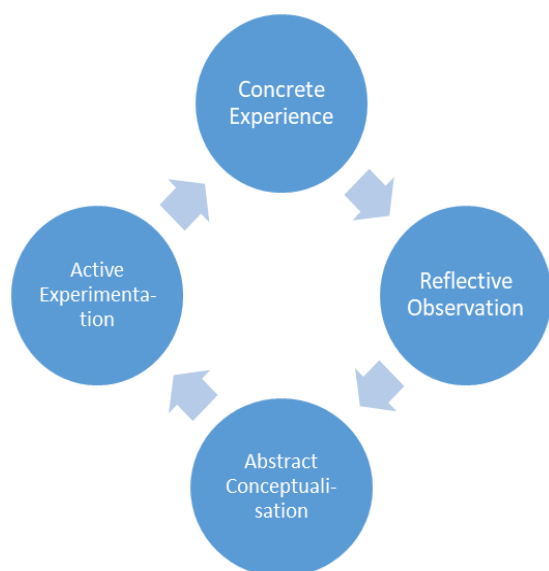
LEARNING BY DOING

*Prof. Elena–Sidonia DUDOI
Liceul Tehnologic "Horia Vintilă",
Segarcea, jud. Dolj*

Current pedagogical practices hold that students learn and retain information best when involved in real-world projects that give them direct experiences that they can control to meet their objectives.

Learning by Doing is a phrase coined by the American philosopher John Dewey who said in the late 19th century, "I believe that the school must represent present life – life as real and vital to the child as that which he carries on in the home, in the neighborhood, or on the playground." The idea of *learning by doing* is now called *experiential learning*, and although it is demanding, it is also very effective.

It is common for courses to be described as either practical or theoretical: as either involving doing or involving thinking. Learning is seen to take place either 'on the job' or in the classroom. It is not sufficient simply to have an experience in order to learn. Without reflecting upon this experience it may quickly be forgotten or its learning potential lost. It is from the feelings and thoughts emerging from this reflection that generalizations or concepts can be generated. And it is generalizations which enable new situations to be tackled effectively. Similarly, if it is intended that behaviour should be changed by learning, it is not sufficient simply to learn new concepts and develop new generalizations. This learning must be tested out in new situations. The learner must make the link between theory and action by planning for that action, carrying it out, and then reflecting upon it, relating what happens back to the theory. It is not enough just to do, and neither is it enough just to think. Nor is it enough simply to do and think. Learning from experience must involve links between the doing and the thinking.

Kolb elaborated a four-stage model of learning by doing. Learning from experience involves four stages which follow each other in a cycle, as in the following diagram.

The terms used here as labels for the four stages come from Kolb's Experiential Learning Theory, and placed in this sequence they form the experiential learning cycle. The cycle can be entered by the learner at any point, but its stages must be followed in sequence.

The following list of points may help to clarify what experiential learning is, and what it is not:

- Learners are involved in an active exploration of experience. Experience is used to test out ideas and assumptions rather than to obtain practice passively. Practice can be very important but it is greatly enhanced by reflection.
- Learners must selectively reflect on their experience in a critical way rather than take experience for granted and assume that the experience on its own is sufficient.
- The experience must matter to the learner. Learners must be committed to the process of exploring and learning.
- There must be scope for the learner to exercise some independence from the teacher. Teachers have an important role in devising appropriate experiences and facilitating reflection. However the transmission of information is but a minor element and the teacher cannot experience what the learner experiences or reflect for the learner.
- Experiential learning is not the same as 'discovery' learning. Learning by doing is not simply a matter of letting learners loose and hoping that they discover things for themselves in a haphazard way through sudden bursts of inspiration. The nature of the activity may be carefully designed by the teacher and the experience may need to be carefully reviewed and analyzed afterwards for learning to take place. A crucial feature of experiential learning is the structure devised by the teacher within which learning takes place.
- Openness to experience is necessary for learners to have the evidence upon which to reflect. It is therefore crucial to establish an appropriate emotional tone for learners: one which is safe and supportive, and which encourages learners to value their own experience and to trust themselves to draw conclusions from it. This openness may not exist at the outset but may be fostered through successive experiences of the experiential learning cycle.
- Experiential learning involves a cyclical sequence of learning activities. Teaching methods can be selected to provide a structure to each stage of the cycle, and to take learners through the appropriate sequence.

BIBLIOGRAPHY:

Gibbs, Graham, *Learning by Doing*, Oxford Brookes University, 2013

PROFILUL DE COMPETENȚĂ AL PROFESORULUI

Gabriel DULEA
Colegiul Național Pedagogic "Ștefan Odobleja",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

The article Professor's proficiency profile emphasizes the key position of the teaching staff in organizing and conducting the learning process. The teacher assumes complementary roles to class teacher, focusing on counseling, social mediation, facilitating learning in non-formal and informal educational contexts, providing individualized support to students with different learning needs, ensuring family ties, and engaging in development student's personal. The option for the teaching profession must be based on a strong and assumed motivation, articulated by formulating a personal view on learning and the role of education in student development.

Cheia eficientizării procesului instructiv-educativ stă în modalitatea optimă de realizare a relației dintre cele două verigi ale acestuia: pe de o parte, elevul, cu zestrea lui ereditară, cu capacitățile, aptitudinile și disponibilitățile lui, pe de altă parte, cadrul didactic, forța care provoacă, determină și dirijează schimbarea și dezvoltarea elevului.

Un bun manager al clasei trebuie să fie capabil să realizeze schimbări profunde în cultura, climatul și instrucția tuturor copiilor, în direcția fundamentării tuturor demersurilor didactice pe principii democratice, să introducă noi strategii instructionale care să încurajeze colaborarea, toleranța, sporirea încrederii în forțele proprii și îmbunătățirea performanțelor școlare ale elevilor.

Cu alte cuvinte în primul rând noi, cadrele didactice, suntem direct responsabile de captarea atenției, crearea unei atmosfere propice actului didactic pentru atingerea performanței, deci trebuie să fim conștienți de influența personală. În al doilea rând, influența de grup este raportată la mărimea clasei, interacțiunea membrilor determinată de nivelul de inter-cunoaștere, scopul și structura clasei, compoziția și organizarea acesteia.

Trăsăturile care determină individualizarea claselor de elevi sunt: coeziunea acestora, autonomia sau dependența, conformismul sau nonconformismul membrilor, permeabilitatea sau impermeabilitatea clase în acceptarea de membri noi, stabilitatea sau instabilitatea clasei cu referire la durabilitatea ei, sintonia ca ansamblu dinamic al clasei.

Prin urmare managementul clasei de elevi este o componentă importantă, chiar determinată în succesul demersului didactic. Profesorul deține o poziție cheie în organizarea și conducerea procesului de învățământ. Prin tot ceea ce întreprinde și prin exemplul personalității sale, dascălul este un modelator al structurii personalității copilului, în stadiul cel mai hotărâtor al devenirii sale.

Definiția meseriei de profesor s-ar putea încadra în jurul următoarelor argumente:

A preda înseamnă a transmite cunoștințe. Este adesea unicul aspect cunoscut al meseriei. Dar esențialul nu înseamnă doar transpunerea didactică, ci modul în care îl însoțești pe lev în parcurgerea cunoștințelor.

A preda înseamnă a ști să-ți organizezi munca în clasă, în raport cu competențele elevilor, mono sau pluridisciplinare.

A preda înseamnă să evaluezi, nu fără problem, căci, etimologic, a evalua înseamnă a da valoare, a lumina, a alerta, a încuraja, a motiva elevii. În niciun caz a evalua nu se reduce doar la sancționarea erorilor. Iată deci o dimensiune a meseriei care pare să meargă de la sine, dar care, de fapt, este extrem de complicată și determinantă în reușita elevilor.

A preda înseamnă a lucra în echipă, deoarece profesorul își exercită meseria în sânul unei organizații.

A preda înseamnă a acționa într-un mediu economic, cultural și social, bazându-se pe relații de încredere și recunoaștere mutuală cu familiile elevilor.

Nu putem considera că meseria de profesor înseamnă doar a stăpâni cunoștințele academice și a se baza pe calități greu de definit cum ar fi darul, talentul sau charisma. E important să ne amintim ce reprezintă învățământul, căci multe persoane nu percep această meserie în mod real. Pentru unii această profesie înseamnă vacanță, puține ore efective de muncă, salariu confortabil, o meserie ușoară, fiind dat faptul că se adresează copiilor, care, de regulă, sunt supuși adultului și o profesie destul de liberă în sensul în care profesorul este singurul stăpân al clasei. Pare astfel o meserie ideală.

Este greu pentru învățământul din ziua de azi de formulat un profil de competență al cadrului didactic. Fiecare elev, părinte poate să numească caracteristici pe care le consideră necesare unui bun profesor. Însă, caracteristicile asociate unui profesor bun pot să se asemene sau să difere de la o perioadă la alta sau de la un grup la altul (ex. diferite categorii sociale, regiuni, țări). Construcția unui profil de competență și formalizarea lui la nivel național, al unei regiuni sau școli implică operații tehnice (formulare a competențelor) și selecția anumitor competențe din toate opțiunile posibile.

Centrarea activității didactice pe dezvoltarea competențelor cheie presupune, de asemenea, capacitatea de a utiliza abordări pedagogice specifice pentru dezvoltarea maximală a potențialului fiecărui copil, pentru progres în învățare, pentru un climat incluziv, pozitiv și inovativ. În plus, competențele personale ale cadrului didactic se vor baza pe un profil de personalitate caracterizat de un nivel înalt de autocunoaștere, autonomie, reflecție personală, echilibr emoțional, asertivitate și bune capacități de comunicare cu elevii, părinții, colegii și alți membri ai comunității. De asemenea, este de așteptat ca opțiunea pentru profesia didactică să fie fundamentată pe o motivație puternică și asumată, articulată prin formularea unei viziuni personale asupra învățării și a rolului educației în devenirea elevilor.

Profesorul își asumă și roluri complementare celui de profesor la clasă, cu accent pe consiliere, mediere socială, facilitarea învățării în contexte nonformale și informale de educație, asigurarea de suport individualizat elevilor cu diferite nevoi de învățare, asigurarea legături cu familia și implicarea acesteia în dezvoltarea personală a elevului.

În realizarea portofoliului personal de învățare, cadrul didactic va oferi feedback permanent elevilor față de progresul personal, va încuraja exprimarea ideilor/argumentelor personale și punerea întrebărilor, va expune și valoriza produsele activității fiecărui elev, va organiza momente de autoevaluare și de reflecție. Acestea oferă cadrul exprimării emoțiilor și a atitudinii elevilor față de progresul în învățare, valorizarea intereselor și abilităților personale, conturarea perspectivei pozitive asupra resurselor personale ale fiecărui elev și contribuie totodată la dezvoltarea coeziunii grupului.

Utilizarea resurselor didactice de către profesor, trebuie să contribuie la crearea unui mediu de învățare cât mai atractiv, incluziv, bazat pe respectarea și promovarea diversității și să susțină noi modalități de organizare a activității, abordarea integrată a conținuturilor, rezolvarea de probleme în contexte reale sau simulate.

BIBLIOGRAFIE:

Fundația pentru Dezvoltarea Societății Civile, „Ce știe? Ce poate? Ce valori are profesorul de mâine?”.

Emi Păun, Pedagogie: provocări și dileme privind școala și profesia didactică.

MEN; Direcția Generală Evaluare și Monitorizare învățământ preuniversitar, Noutăți curriculare în învățământul gimnazial.

Olaru Valentina, Paradigma competenței școlare din perspectiva tehnologiei didactice.

SITATEA PREDĂRII INTEGRATE

*Prof. de limba și literatura română Simona Mirela DUMBRĂVĂ
Liceul Tehnologic "Dierna", Orșova, jud. Mehedinți*

Romanian language is a discipline by which study is intended to reach some objectives and competences. Education represents the formation of human personality of a human being, the formation of intellectual capacity regarding the development of language development. Without initial and continuous education, the individual of the contemporary world will be in a position of nonsense given by the empirical state of knowledge, and the direct observation of the world without being accompanied by reasoning, judgments and superior abstractions, will not give the foreskin of a satisfactory spiritual evolution, in harmony with oneself, with the fellows and the universe.

Educația reprezintă axul principal al formării personalității umane. Platon afirmă că: „nu este nimic mai dumnezeiesc decât educația, prin educație omul ajunge într-adevăr om”. În această perioadă asistăm la dezvoltarea unei noi abordări educaționale, care determină organizarea și trăirea unor experiențe de învățare ținând seama de cerințele viitorului și de necesitatea producerii unor schimbări dorite în comportamentul copilului de astăzi.

Există și se manifestă chiar și în lumea contemporană un refuz surd, dar și declarat deseori, pe care elevii îl opun școlii în general, și care poate fi numit „*a opune rezistență la educație*”. Problema de substrat este probabil căutarea răspunsurilor la întrebările: „*la ce bun studiul unui corpus de științe și arte după niște reguli pe care unii nu le cunosc, iar alții nu le acceptă?*” și „*la ce bun studiul teoretic dacă practica vieții din totdeauna cere alte cunoștințe mai puțin academice?*”. Această problemă este centrul de interes al dezbatărilor pedagogice contemporane între specialiști, părinți și elevi, toți deopotrivă implicați. Aceste cvasiconflikte între realitatea vieții sociale și pregătirea pe care o oferă școala stau la baza reformelor în învățământ, mai exact sunt părți ale unui ansamblu de mici schimbări fundamentale în individualitatea lor și care însumate, în cele din urmă, se transformă într-o reformă.

Fără educație inițială și continuă, individul lumii contemporane se va afla într-o poziție de nonsens dată de stadiul empiric al cunoașterii, iar observarea directă a lumii fără a fi însoțită de raționamente, judecăți și abstracții superioare, nu-i va oferi premisele unei evoluții spirituale satisfăcătoare, în armonie cu sine, cu semenii și cu universul.

Limba și literatura română este o disciplină prin studierea căreia se intenționează atingerea unor obiective și competențe specifice, iar finalitățile generale ar fi următoarele:

- **Formarea unui sistem de atitudini, valori și comportamente** axate pe: consolidarea interesului pentru învățare și autoeducare; conștientizarea valorilor spirituale și etice vehiculate prin limbă și literatură; înțelegerea semnificației limbii – și a creației spirituale, în general – în conturarea identității naționale și a integrării acestora în universal; formarea unui profil civic și moral, premisă a inserției active în social; structurarea unui sistem axiologic deschis, interiorizarea valorilor democratice, ale toleranței și ale dialogului intercultural;
- **Formarea unui ansamblu de cunoștințe** privind: sistemul și subsistemele limbii, ca elemente de construcție ale comunicării sociale eficiente; diversitatea, valoarea estetică a creațiilor beletristice din literatura națională și universală;
- **Valoarea unor deprinderi integratoare de exprimare și receptare orală corectă**; exprimarea în scris a unor idei, într-o formă ordonată, clară și corectă; lectura și interpretarea apropiată a unor texte;

- Formarea unor **capacități intelectuale** privind: optimizarea operațiilor gândirii și dezvoltarea creativității specifice (practica rațională a limbii, formarea reprezentărilor culturale prin intermediul limbii, însușirea unor metode și tehnici de muncă intelectuală);
- **Practica rațională a limbii** (în scopul înțelegerii structurii și funcționalității limbii, ca sistem unitar, în permanentă evoluție, stabilirea unor reguli și modele de bază ale comunicării orale și scrise, activarea cunoștințelor de limbă și adaptarea acestora la particularitățile situației de comunicare; comunicarea ideilor și sentimentelor într-un mod original, accesibil și armonios.

Problemele concrete de viață, ce trebuie rezolvate zi de zi, au un caracter integrat și nu pot fi soluționate decât apelându-se la cunoștințe, deprinderi, competențe ce nu sunt încadrate în contextul strict al unui obiect de studiu. Pentru ca elevii zilelor noastre să facă față solicitărilor lumii contemporane, trebuie să le formăm capacitatea de a realiza transferuri rapide și eficiente între discipline, de a colecta, sintetiza și de a pune la lucru împreună cunoștințele dobândite.

Copilul este autorul propriei lui învățări, iar sursa învățării lui o constituie diversitatea experiențelor cognitive, sociale, emoționale, fizice pe care le trăiește.

Abordarea integrată a curriculum-ului pune accentul pe formarea unor competențe, atitudini și valori transversale și transferabile, utile pentru dezvoltarea personală și socială a elevilor.

Curriculum-ul integrat presupune o anumită modalitate de predare și o anumită modalitate de organizare și planificare a instruirii ce produce o inter-relaționare a disciplinelor, astfel încât să răspundă nevoilor de dezvoltare a elevilor.

Evoluția practicii pedagogice contemporane cunoaște o dinamică importantă. La noi în țară, s-a propus un astfel de curriculum integrat pentru prima dată în anul 2008, la grădiniță, iar în anul 2012 pentru clasele pregătitoare, întâi și a doua. Integrarea curriculară își manifestă beneficiile la clasele pre-primare și primare și se datorează atât particularităților de învățare a copiilor, cât și modului de organizare a predării.

Curriculum integrat și predarea integrată presupun mai mult decât o schimbare de curriculum și strategie de predare, presupun abordări și perspective ce depășesc granițele specializate ale paradigmatelor educaționale și ale modelelor teoretic – explicative și practice.

De aceea, în continuare voi enumera câteva dintre beneficiile abordării curriculum-ului de tip integrat.

- ✚ Hrănește și refortifică abilitățile și cunoștințele învățate într-o arie de studiu și le utilizează în alta;
- ✚ Conferă elevilor experiențe academice din ce în ce mai bogate extinzând contextul și aplicabilitatea deprinderilor și informațiilor lor;
- ✚ Eficientizează utilizarea timpului de învățare pentru cunoștințele, competențele dintr-o arie spre a fi utilizate ca suport în alta.

Dimensiunea integrată a curriculum-ului presupune, atât relaționarea disciplinelor școlare cu scopul de a evita izolarea lor tradițională, cât și acțiunea de a asocia diferitele obiecte de studiu, din același domenii diverse într-una și aceeași planificare a învățării.

După cum afirmă J. Piaget „cunoștința provine din acțiune”, iar didactica modernă subliniază faptul că elevul nu mai este receptor de informație, ci subiect al cunoașterii și acțiunii.

Predarea integrată a cunoștințelor este considerată o strategie modernă de organizare și desfășurare a conținuturilor, iar conceptul de activitate integrată se referă la o acțiune în care se îmbrățișează metoda de predare-învățare a cunoștințelor, îmbinând diverse domenii și constituirea deprinderilor și abilităților elevilor. Diferitele paradigme de integrare a curriculum-ului cu ample deschideri în planul predării integrate aduc transformări demersurilor de elaborare a strategiilor didactice.

Atât succesul școlar cât și succesul în viața personală și socială este dat tocmai de capacitatea de a ieși din tiparul unei discipline și de a realiza conexiuni și transferuri rapide între discipline, pentru rezolvarea problemelor concrete din viața de zi cu zi.

Activitatea integrată aduce mai multă coerență în procesul de predare-învățare și se dovedește a fi o soluție pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu viața societății, cultura și tehnologia didactică.

BIBLIOGRAFIE:

- Ciolan, L. (2008), *Învățarea integrată – fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*, Editura Polirom, Iași;
- Cucoș, C., (2006), *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași;
- Bocoș, M., Chiș, V., (2012), *Abordarea integrată a conținuturilor curriculare, particularizări pentru Învățământul primar*; Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca;
- Manolescu, M., (2004), *Curriculum pentru învățământul primar și preșcolar. Teorie și practică*, Universitatea din București, Editura Credis;
- Văideanu, G., (1988), *Educația la frontiera dintre milenii*, Editura Politică, București;
- Bicajan, E., O., (2014), *Aplicații ale predării integrate la ciclul achizițiilor fundamentale*, Editura Rovimed Publishers, Bacău;
- Chiș, V.,(2002), *Provocările pedagogiei contemporane*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca.

ROLUL ACTIVITĂȚILOR NONFORMALE ÎN EDUCAREA ADOLESCENȚILOR

Prof. Gabriela Codruța DUMITRESCU
Colegiul Tehnic “Domnul Tudor”,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

ABSTRACT

According to the Convention of Children’s Rights, the main role of education is to shape the child’s personality and talent in order to prepare him/her for active life. The present paper-entitled “The importance of the non-formal activities in educating teenagers”- intends to approach this subject from two perspectives - theoretical and practical. As an example of good practice, we have chosen to present some of the activities taking place every year at “Domnul Tudor” Technical College under the coordination of “Save the Children” Organization. The teenagers taking part in such activities learn how volunteering can become an enriching experience not just for the people who are helped, but also for all the others who choose to actively participate in this process.

Platon definea educația ca fiind „arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele.” Aristotel, în lucrarea sa „Politica”, considera că „educația trebuie să fie un obiect al supravegherii publice, iar nu particulare”. Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul „nu poate deveni om decât dacă este educat.”

La ora actuală, conform exigențelor europene și nu numai, societatea noastră solicită afirmarea unei personalități competitive, capabile să-și modeleze viitorul; privită din această perspectivă, educația capătă în lumea modernă o dimensiune-cheie. Rolul major al educației se relevă și în Convenția cu privire la Drepturile copilului, art.29 acolo unde se stipulează: „Educația trebuie să fie dirijată în sensul dezvoltării personalității și talentelor copilului, pregătindu-l pentru viața activă ca adult”. Astfel se impune și nevoia de menținere a unei școli moderne, o școală deschisă ce pledează pentru umanizarea procesului de învățământ, o școală care oferă subiectului educației – elevului – condițiile necesare privind valorificarea nevoilor, intereselor, aspirațiilor sale individuale, favorizându-i devenirea, asigurându-i succesul. În acest sens apreciem importanța activităților nonformale derulate în școli, activități prin care elevii sunt îndrumați să dobândească: o gândire independentă, nedeterminată de grup, toleranță față de ideile noi, capacitatea de a descoperi probleme noi și de a găsi modul de rezolvare a lor și mai ales posibilitatea de a critica constructiv.

Înainte de toate am înțeles cu toții cât de important este ca profesorul însuși să fie creativ, pentru că numai așa poate să aducă în atenția elevilor săi tipuri de activități extrașcolare care să le stârnească interesul, curiozitatea, imaginația și dorința de a participa necondiționat la desfășurarea acestora. În acest context considerăm că este util să prezentăm câteva modele de activități care se pot derula cu elevii noștri. Ne vom axa în special pe activitățile de voluntariat care au un mare impact nu numai la nivel național, ci și internațional.

Voluntariatul este activitatea de interes public desfășurată de persoane fizice denumite voluntari, în cadrul unor raporturi juridice, altele decât raportul juridic de muncă și raportul juridic civil de prestare a unei activități remunerate. Activitățile de voluntariat sunt activități de interes public desfășurate în domenii cum sunt: asistența și serviciile sociale, protecția drepturilor omului, medico-sanitar, cultural, artistic, educativ, de învățământ, științific, umanitar, religios, filantropic, sportiv, de protecție a mediului, social și comunitar.

În fiecare an, la fiecare unitate școlară se derulează activități de voluntariat cu ocazii diferite. Astfel, la Colegiul Tehnic “Domnul Tudor”, elevii participă alături de profesorii coordonatori la strângerea de alimente pentru persoanele nevoiașe cu ocazia Sfințelor Sărbători de iarnă sau donează legume și fructe în cadrul campaniei denumite în mod sugestiv “Săptămâna legumelor”.

În același context, în fiecare an școlar se desfășoară în parteneriat cu Organizația “Salvați Copiii” România activități variate la care participa elevi voluntari de la diferite clase. Organizația menționată este o organizație neguvernamentală, de utilitate publică, non-profit, care promovează de 18 ani drepturile copilului, în acord cu Convenția Națiunilor Unite cu privire la Drepturile Copilului.

“Salvați Copiii” este membră a Alianței Internaționale Save the Children, cea mai mare organizație independentă din lume de promovare a drepturilor copiilor, ce cuprinde 27 de membri și desfășoară programe în peste 100 de țări. Salvați Copiii România este implicată în diferite proiecte de educație, protecție socială și advocacy pentru copiii din familii sărace, copiii victime ale violenței, copiii victime ale exploatării prin muncă, copiii străzii, copiii refugiați, copiii din comunitățile dezavantajate, copiii cu dizabilități etc., lucrând cu copiii și familiile acestora pentru îmbunătățirea vieții lor de zi cu zi și realizarea unor planuri de viitor. Anual, în programele sale sunt implicați peste 30.000 de copii și 1.000 de voluntari.

Drepturile copilului reprezintă un domeniu de mare interes, în direcția căruia se îndreaptă politici, strategii, programe de acțiune și inițiative atât ale autorităților publice, cât și ale organizațiilor neguvernamentale. Văzute prin prisma noilor tehnologii de comunicare, drepturile copilului capătă conotații noi și creează diferite responsabilități actorilor sociali.

Anual, organizația își propune să abordeze teme de interes pentru toți factorii implicați în procesul educativ; fie că este adus în discuție accesul la educație sau violența domestică, fiecare temă abordează fenomenul și implicațiile sale nu doar din perspectivă teoretică, ci mai ales practică. De obicei fiecare activitate se desfășoară sub coordonarea consilierului școlar din cadrul liceului nostru împreună cu CJRAE, reprezentanți ai Crucii Roșii, Poliției, ISJ, dar și cadrele didactice și elevii voluntari implicați în mod direct la buna desfășurare a acestui proiect.

De fiecare dată, elevii descoperă nu doar date statistice interesante, ci exemple concrete de viață din care pot extrage cu ușurință pilde de conduită morală. Astfel, la una din activitățile derulate în școală, am aflat că exploatarea economică sau sexuală a fetelor din România este direct influențată de nivelul scăzut de educație. Din acest motiv, pentru se gmentul de vârstă cuprins între 14 și 25 de ani, persoanele de sex feminin sunt mai vulnerabile în fața fenomenului de trafic de persoane decât cele de sex masculin, potrivit statisticilor Agenției Naționale Împotriva Traficului De Persoane (ANITP).

Nivelul scăzut de educație, foarte multe dintre tinerele traficate având cel mult studii gimnaziale, se corelează cu o vulnerabilitate accentuată în fața exploatării sexuale în scop comercial sau prin muncă. În România, 42% dintre persoanele traficate spre exemplu doar în 2010 au cel mult studii gimnaziale, mai mult de un sfert din totalul victimelor fiind fără studii sau cu studii elementare (ANITP, Victima traficului de persoane).

Pornind de la aceste date, elevele voluntare și-au prezentat în mod deschis părerile cu privire la acest fenomen care capătă proporții din ce în ce mai alarmante. Am fost surprinși toți cei prezenți să descoperim modul în care unele voluntare au reușit să treacă peste situații grele din viața lor (lipsa banilor, dezamăgiri în dragoste, divorțuri în familie, lipsa unei comunicări reale cu părinții) pentru a-și continua studiile.

În urma acestor prezentări și a schimburilor de păreri între participanți, cu toții am avut de învățat: mulți dintre elevii spectatori au realizat cât de norocoși sunt având parte de susținerea familiilor lor în demersul educativ, voluntarele care și-au destăinuit povestea de viață au realizat că împărtășind din experiența lor ajută indirect în luarea unor decizii, iar noi profesorii am înțeles o dată în plus că o bună educație se realizează prin împletirea fructoasă a celei formale cu cea informală și non-formală.

În noul context, al tehnologizării comunicării între oameni, Organizația “Salvați Copiii” România consideră că toți copiii trebuie sprijiniți pentru a-și crea o atitudine responsabilă. Ca participant voluntar în cadrul acestor campanii, consider că activitățile pe care organizația le propune spre dezbateră în fiecare an reprezintă oportunități ideale de dezvoltare individuală și de grup. Mai mult, participând constant cu elevii noștri la astfel de întruniri, am realizat cu toții că ceea ce sistemul de învățământ încearcă să realizeze nu se va putea niciodată susține atâta timp cât nu oferim o aplicabilitate reală pentru cunoștințele dobândite. Totodată, demersul instructiv-educativ pe care dascălii îl derulează în școli nu va fi pe deplin eficient dacă nu se bucură și de susținerea societății civile în calitatea sa de beneficiar direct al “produselor” educației.

BIBLIOGRAFIE:

1. www.salvaticopiii.ro
2. Legea nr. 18/1990 pentru ratificarea Convenției cu privire la drepturile copilului (publicată în Monitorul Oficial nr. 314 din 13 iunie 2001).

ARTA ȘI ȘTIINȚA PREDĂRII PRIN UTILIZAREA METODELOR INTERACTIVE DE GRUP ÎN ACTIVITĂȚILE CU PREȘCOLARII

*Prof. înv. preșc. Luiza–Daniela DURALIA
Școala Gimnazială “Dimitrie Grecescu”,
Drobeta-Turnu-Severin, jud. Mehedinți*

Learning methods are first-rate tools in the hands of the educator, is the effective way of organizing and leading learning, a common way of doing what brings together the teachers and children 's efforts in a familiar way. In the kindergarden, a particular emphasis is put on the use of active learning and cooperation, and they compete for notable performance. When using active learning methods, children assimilate to a deeper level, retain ideas for longer, motivate and like school, and correlate something they have learned.

Metodele de învățare constituie instrumente de prim rang în mâna educatorului, este calea eficientă de organizare și conducere a învățării, un mod comun de a proceda care reunește într-un tot familiar eforturile cadrului didactic și ale copiilor. În grădiniță un accent deosebit se pune pe folosirea învățării active și pe cooperare, acestea concurând la obținerea unor performanțe notabile. Atunci când se folosesc metodele de învățare activă toți copiii asimilează la un nivel mai profund, rețin ideile mai mult timp, sunt motivați și le place școala, și pot corela ceva ce au învățat.

Educatorea trebuie să găsească acele metode care să permită „stocarea” informației pentru mai mult timp, copiii înșiși trebuie să organizeze ceea ce au auzit și văzut într-un tot ordonat și plin de semnificații. Dacă copiilor nu li se oferă ocazia discuției, a investigației, a acțiunii și eventual a predării, învățarea nu are loc.

Modernizarea și perfecționarea metodologiei didactice presupune sporirea caracterului activ al metodelor de învățământ, adică aplicarea acelor metode care au un pronunțat caracter formativ. Pentru a realiza o educație de calitate centrată pe copil este necesar ca activitățile de învățare să fie combinate cu activitățile de cooperare, de învățare în grupși de muncă interdependentă. Folosirea metodelor interactive de grupîn activitatea cu preșcolarii mi-a permis să experimentez, să caut noi variante pentru a spori eficiența activității instructiv-educative din grădiniță, prin directă implicare a preșcolarului și mobilizarea efortului său cognitiv. Adevărata învățare este aceea care permite transferul achizițiilor în contexte noi.

Lucrul în echipă a oferit copiilor posibilitatea de a-și împărtăși părerile, experiența, ideile, strategiile personale de lucru, informațiile, iar timpul de soluționare al problemelor a fost de cele mai multe ori mai scurt. Așadar, metodele interactive determină solicitarea mecanismelor gândirii, ale inteligenței, ale imaginației și creativității. Ele sunt totodată mijloace prin care se formează și se dezvoltă priceperile, deprinderile și capacitățile copiilor, de a folosi roadele cunoașterii transformând exteriorul în facilități interioare, formându-și caracterul și dezvoltându-și personalitatea.

Utilizând metode active de predare-învățare, educatoarea trebuie să aibă în vedere că învățarea prin cooperare nu este un scop în sine, ci un mijloc de atingere a obiectivelor prin fiecare membru al grupului în parte. Trebuie să se orienteze când și cum anume aplică strategia învățării prin cooperare: frontal – considerând toată grupa o echipă, sau împărțind-o în grupuri mici și

adaptând sarcinile de instruire la caracteristicile individuale și de afinitate ale membrilor, raportându-se atât la timp, cât și la conținut.

Construirea diferențiată a sarcinilor de învățare trebuie să fie realizată cu maximum de profesionalism, astfel încât să faciliteze succesul atât al sarcinii în sine, cât și al fiecărui copil. După fiecare metodă aplicată se pot obține performanțe pe care copiii le percep și-i fac responsabili în rezolvarea sarcinilor de lucru viitoare. Copiii înțeleg și observă că implicarea lor este diferită, dar încurajați își vor cultiva dorința de a se implica în rezolvarea sarcinilor de grup. Grupul înțelege, prin exercițiu, să nu-și marginalizeze partenerii de grup, să aibă răbdare cu ei, exersându-și toleranța reciproc.

Educatorea trebuie să știe cum să-i motiveze pe copii atât instructiv, dar și afectiv, să mențină întregului grup un tonus afectiv pozitiv, constructiv. Trebuie, însă, să avem mare grijă, când, cum și ce metodă aplicăm, deoarece demersurile didactice pe care le inițiem trebuie să fie în concordanță cu particularitățile de vârstă și posibilitățile cognitive și practice ale copiilor. Nu orice metodă poate fi aplicată în cadrul oricărei categorii de activitate sau la orice nivel de vârstă.

În alegerea metodelor pe care le vom aplica în activitate trebuie să ținem cont de tema activității, de tipul ei (de predare, consolidare, evaluare) și de nivelul de dezvoltare intelectuală al copiilor. De aceea, este necesar, din partea educatoarelor, un studiu profund al acestor metode, o analiză amănunțită, creativitate, responsabilitate didactică și capacitate de adaptare și aplicare.

Copiii, la activitățile organizate prin metode interactive, se ajută unii pe alții să învețe, împărtășindu-și ideile, învață cum să învețe, se exprimă liber, experimentează. În cazul utilizării metodelor interactive, copiii trebuie să asigure conducerea grupului, să coordoneze comunicarea, să stabilească un climat de încredere, să ia decizii, să medieze conflicte, să fie motivați să acționeze conform cerințelor educatoarei.

Educatorea aranjează mobilierul din grupă în mod corespunzător, grupează copiii în număr adecvat metodei utilizând o modalitate cât mai ingenioasă de grupare (sexul, prietenii, diferite jocuri, nivelul abilităților într-un anumit domeniu etc.) și stabilește dimensiunea grupului (de la 2 la 6 copii).

Un pas important în desfășurarea în condiții cât mai bune a activității, o constituie stabilirea regulilor de lucru (se vorbește pe rând, nu se atacă persoana ci, eventual, opinia sa, se lucrează în echipă, nu se monopolizează discuția, nu rezolvă unul singur sarcina de lucru), a obiectivelor activității și a timpului avut la dispoziție. O sarcină foarte importantă ce revine cadrului didactic este aceea de a găsi calea de constituire a grupului de lucru.

Modalitățile sunt foarte variate și indicat este ca educatoarea să aleagă calea care va duce la formarea unor grupuri omogene în care să se poată obține cele mai bune rezultate.

Metodele interactive de grup sunt modalități moderne în primul rând de stimulare a învățării experiențiale, de exersare a capacităților de analiză, de dezvoltare a creativității copiilor. Specific acestor metode este faptul că ele promovează interacțiunea dintre preșcolari, schimbul de idei, de cunoștințe, asigurând un demers interactiv al actului de predare-învățare-evaluare astfel copii nemaiputând să se plictisească.

Prin folosirea acestor metode, preșcolarii sunt puși în fața unui efort intelectual cât și psihic, de abordare a altor demersuri interdisciplinare prin studiul mediului concret și prin corelațiile elaborate interactiv, în care își asumă responsabilități, formulează și verifică soluții.

De asemenea, aceste metode implică toți copiii și le dezvoltă abilitățile de comunicare, creativitate, cât și libertatea în gândire și acțiune, îi ajută să ia decizii corecte și să argumenteze deciziile luate. Aceste metode presupun respectarea particularităților de vârstă, îmbinarea diferitelor forme de activitate, îmbinarea muncii individuale cu munca pe grupuri și activitatea frontală, evaluarea corectă a rezultatelor obținute și reconstituirea relației educatoare-copil.

Metodele de învățare activă implică copiii în procesul de învățare în sensul formării lor ca participanți activi la procesul de educare, astfel fiind ajutați să înțeleagă lumea în care trăiesc și să aplice în diferite situații de învățare ceea ce au învățat. Aceste metode sunt folosite din ce în ce mai mult în practica educațională alături de cele tradiționale.

BIBLIOGRAFIE:

- Pintilie M., *Metode moderne de învățare evaluare*”, Editura Eurodidact, Cluj Napoca, 2002.
- Oprea Crenguța-Lăcrămioara, — Strategii didactice interactive — ,Editura Didactica și Pedagogică, București, 2010.
- Ion Negret Dobridor, —Știința învățării— , Ed. Polirom, Iași, 2005.
- <http://psihopedagogie.blogspot.ro>
- <http://www.ise.ro/revista-de-pedagogie-2013-%C2%95nr-2>

PERSPECTIVE MODERNE ÎN ABORDAREA INOVATIVĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Prof. înv. preșcolar Silvia ENACHE
Grădinița cu Program Prelungit Nr.7,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

Motto: „«Activ» este copilul care depune efort de reflecție personală, interioară și abstractă, care întreprinde o acțiune mintală de căutare, de cercetare și redescoperire a adevărilor”.
(I. Cerghit)

In today's society there is a dynamic process that forces all social categories to keep up with the evolution of the society and implicitly with the evolution of education. In education can also take place rapid transformations, starting with the creation of a learning environment which can streamline teaching techniques and the intellectual work, or it can slow them down or even block them. The needs and requirements of children „actors” on the educational stage demands teachers to have a new and radical approach to teaching.

În societatea actuală, are loc un proces dinamic care obligă toate categoriile sociale să țină pasul cu evoluția societății și implicit a educației. Și în învățământ au loc transformări rapide pornind de la crearea mediului de învățare care poate eficientiza tehnicile de învățare și de muncă intelectuală, le poate bloca sau încetini. Nevoile și cerințele copiilor „actori” pe scena educațională pretind dascălilor o schimbare radicală a modului de abordare a activității didactice.

La nivelul segmentului preșcolar se conturează dezvoltarea unei noi abordări educaționale, o abordare care determină organizarea și trăirea unor experiențe de învățare ținând seama de cerințele viitorului și de necesitatea producerii unor schimbări dorite în comportamentul copilului de astăzi, o abordare care încearcă o îmbinare a ideilor pedagogiilor alternative moderne, cu ideile pedagogiei tradiționale autohtone.

Noul curriculum pentru învățământul preșcolar aduce noi accente care pun în valoare dezvoltarea globală a personalității copilului. Un accent deosebit este acela al diversificării strategiilor de predare – învățare – evaluare, caracterizat prin folosirea de metode activ-participative, prin asigurarea de valențe formative ale jocului, ca activitate de bază a copilului, precum și printr-o evaluare a fiecărui copil în raport cu el însuși.

Învățământul preșcolar are un anumit specific, dacă ne gândim la vârsta celor ce-l urmează, ceea ce nu exclude utilizarea metodelor active-interactive. Felul în care educatoarea solicită întrebări, felul în care organizează activitatea de formare și informare a copilului, prin accentul pe care-l pune pe dezvoltarea proceselor cognitive-aplicative, influențează comportamentul activ și creativ al copilului. Jocul de rol, experimentul, observația, jocul interactiv, portofoliul, metoda proiectului, sunt câteva din metodele interactive ce se pot utiliza cu succes în grădiniță. Jocul de rol, Experimentul, Observația, Jocul interactiv, Lotus, Portofoliul, Metoda proiectului, Mozaic, Ciorchinele, Metoda pălăriilor gânditoare, Știu/vreau să știu/am învățat, Cubul, Brainstorming, Metoda bulgărului de zăpadă, Metoda R.A.I. “Răspunde-Aruncă-Interoghează” sunt câteva din metodele interactive ce se pot utiliza cu succes în grădiniță.

Curriculum-ul pentru învățământul preșcolar lasă libertatea de a organiza cât mai creativ și personalizat actul didactic. Fiecare cadru didactic își poate alege propriul demers, personalizat, modern, care să fie compatibil cu stilul didactic, cu obiectivele și conținuturile activităților.

Calea de învățare pe care o parcurg copiii este determinată de metoda folosită. Această “cale” devine cel mai spectaculos exercițiu de interacțiune dintre mințile lor, care ne bucură când observăm progrese de la o perioadă la alta.

Metodele activ-participative solicită efortul personal de gândire, imaginație, memorie și voință, dar și valorifică maximal potențialul de cunoaștere, acțiune și trăire al copilului. Efectele formativ – educative ale învățării sunt în raport direct proportional cu nivelul de angajare și participare individuală și colectivă. În opoziție cu metodologia tradițională, pentru care elevul rămâne mai mult un auditoriu sau un simplu spectator, gata să recepteze pasiv ceea ce i se transmite ori i se demonstrează, metodele active au tendința să facă din acesta un actor, un participant activ în procesul învățării, pregătit să-și însușească cunoștințele pe calea activității proprii, a unei angajări optime a gândirii, a mobilizării tuturor funcțiilor intelectuale și energiilor emoțional – motivaționale în raport cu sarcina de învățare dată. Esențial în pregătirea cadrului didactic pentru lecție este de a putea pune în joc toate cunoștințele sale și întreaga lui pricepere, nu pentru a transmite pur și simplu niște cunoștințe de-a gata ce trebuie să fie însușite, ci de a insufla elevilor săi dorința și posibilitatea de a le dobândi, pe cât este cu putință, prin ei înșiși, printr-un studiu cât mai activ.

Ce fac copiii?

- Copiii studiază individual situația prezentată, își împărtășesc ideile, se ajută unii pe alții să înțeleagă și să găsească soluții. Astfel, copiii trebuie să fie capabili:
- Să asigure conducerea grupului; să coordoneze comunicarea; să stabilească un climat de încredere; să poată lua decizii; să medieze conflictele; să fie motivați să acționeze conform cerințelor educatoarei.

Ce face educatoarea?

- Asigură ambianța propice muncii în echipă, aranjând mobilierul din clasă în mod corespunzător;
- Stabilește criteriul de grupare (sexul, prietenii, nivelul abilităților într-un anumit domeniu, diferite jocuri, etc.) și dimensiunea grupului (de la 2 la 6 copii).
- Stabilește regulile de lucru (se vorbește pe rând, nu se „atacă” persoana, ci opinia sa, copiii se consultă între ei, nu se monopolizează discuția, nu rezolvă unul singur sarcina, se lucrează cu culori diferite etc.).
- Explică foarte clar obiectivele activității, specifică timpul pe care îl au copiii la dispoziție.

Avantajele interacțiunii:

- lasă mai multă libertate de exprimare și acțiune atât pentru copil, cât și pentru educatoare; stimulează efortul și productivitatea individului; dezvoltă capacitățile copiilor de a lucra împreună – componentă importantă pentru viață și pentru activitatea lor profesională viitoare; dezvoltă inteligențele multiple; stimulează și dezvoltă capacități cognitive complexe; munca în grup permite împărțirea sarcinilor și responsabilităților în părți mult mai ușor de realizat; timpul de soluționare a problemelor este de cele mai multe ori mai scurt în cazul lucrului în grup decât atunci când se încearcă găsirea rezolvărilor pe cont propriu; cu o dirijare adecvată, învățarea prin cooperare dezvoltă și diversifică priceperile, capacitățile și deprinderile sociale ale elevilor; grupul dă un sentiment de încredere, de siguranță, antrenare reciprocă a membrilor ce duce la dispariția fricii de eșec și curajul de a-și asuma riscul; asigură un demers interactiv al actului de predare-învățare-evaluare, adaptat nevoilor de individualizare a sarcinilor de lucru pentru fiecare copil, valorificând și stimulând potențialul creativ și originalitatea acestuia;

Pentru a facilita și moderniza învățarea am organizat deseori activități desfășurate pe grupuri mici de copii. Astfel, copiii au cooperat în rezolvarea sarcinilor de lucru, și-au exprimat propriile puncte de vedere, au argumentat, au pus întrebări cu scopul de a înțelege, au schimbat ideile cu ceilalți. Pe tot parcursul desfășurării acestor activități am fost partener de învățare, am intervenit acolo unde a fost nevoie, am îmbunătățit sarcinile, am ajutat copiii să înțeleagă și să explice punctele de vedere.

Vă prezint în continuare câteva exemple de activități desfășurate cu copiii pe baza aplicării metodelor interactive:

Metoda “Schimbă perechea”

Este o metodă de lucru în perechi. Se împarte clasa în două grupe egale ca număr de participanți. Se formează două cercuri concentrice, copiii fiind față în față pe perechi.

Educatorea dă o sarcină de lucru. Fiecare pereche discută și apoi comunică ideile. Cercul din exterior se rotește în sensul acelor de ceasornic, realizându-se astfel schimbarea partenerilor în pereche.

Copiii au posibilitatea de a lucra cu fiecare membru al grupei. Fiecare se implică în activitate și își aduce contribuția la rezolvarea sarcinii.

Exemplu: Pentru activitatea matematică.

Tema: „Numere pare / impare”

Etapele activității:

1. *Se organizează colectivul în două grupe egale.* Fiecare copil ocupă un scaun, fie în cercul din interior, fie în cercul exterior. Stând față în față, fiecare copil are un partener.

2. *Educatorea comunică cerința:* „Spune un număr par/impair!”.

3. *Lucru în perechi.* Copiii lucrează doi câte doi pentru câteva minute.

Copilul aflat în cercul interior spune un număr par/ impar celălalt va da exemplu de un alt număr. Apoi copiii din cercul exterior se mută un loc mai la dreapta pentru a schimba partenerii, realizând astfel o nouă pereche. Jocul se continuă până când se ajunge la partenerii inițiali sau se termină.

4. *Analiza ideilor și a elaborării concluziilor.* În acest moment, copiii se regroupează și pe tabla magnetică aranjează în ordine crescătoare/ descrescătoare numerele pare /impare.

Metoda „Turul galeriilor “

Tema: „Peisajul anotimpurilor”- *Activitate practică*

Copiii se împart pe grupe, își aleg tema și materialele necesare pentru a realiza câte o lucrare colectivă, ca de exemplu: “*Peisaj de iarnă (primăvară, vară, toamnă)*”.

După terminarea lucrării fiecare echipă își afișează peisajul realizat întrun loc deja stabilit.

Grupurile de copii trec pe la toate lucrările și vor completa, vor aduce îmbunătățiri și vor face observații la ceea ce au lucrat colegii lor.

La sfârșit se face o analiză a lucrărilor realizate.

Folosind acest mod de lucru este important să ținem seama de avantaje și dezavantaje, având în vedere că o bună organizare a activității în echipă este un succes pentru învățământul preșcolar care trebuie să țină pasul cu întreg sistemul de învățământ românesc și să meargă împreună spre un învățământ modern.

BIBLIOGRAFIE:

1. Crenguța-Lăcrimioara Oprea, Strategii didactice interactive, Editura didactică și pedagogică, București, 2007.
2. Breben S., Gognea E., Metode interactive de grup, Editura, Arves, 2007.
3. Miron Ionescu, Educația și dinamica ei, Editura, Tribuna învățământului, București, 1998.
Ion Frățilă, Tendințe în evoluția procesului de învățământ, Revista, Învățământul preșcolar, nr.2-3 1991.

METODE ȘI MIJLOACE VALORIZATE PRIN UTILIZAREA TIC

METHODS AND MEANS VALUED BY USING OF PC'S

*Prof. Aurora FILIGEANU
Liceul Teoretic Bechet, jud. Dolj*

REZUMAT

The heuristic conversation presents a dialogue that takes place between the teacher and the student, raising the student's interest through a set of questions that ultimately lead to a response to a given problem.

The question is the boundary between know and do not know and therefore is successful in any learning situation.

The cube method is a method of cooperative learning that involves exploring a subject from multiple perspectives, allowing for a complex and integrative approach to a theme.

Conversația euristică

Conversația euristică prezintă un dialog, ce are loc între profesor și elev, trezind interesul elevului printr-un set de întrebări, care în final duc la obținerea unui răspuns la o problemă dată.

Întrebarea, este granița dintre *știu* și *nu știu* și de aceea are succes în cazul oricărei situații de învățare.

Întrebarea reprezintă o parte a răspunsului, cealaltă parte fiind căutată în bagajul de cunoștințe existent.

Prin această metodă, elevii sunt determinați să facă propriile conexiuni între cunoștințele dobândite cu scopul de dobândi noi cunoștințe.

O întrebare trebuie formulată clar și precis.

În educație, întrebările au un rol determinant. Întrebarea este începutul cunoașterii și al dezvoltării, și adevărata cunoaștere nu se află în răspuns, ci în punerea întrebărilor și urmărirea neîncetată a răspunsurilor, care la rândul lor trezesc alte întrebări, și care conduc, în final, la găsirea unor soluții.

În sistemul educativ, există un dialog permanent între participanții la demersul didactic.

Acest tip de formă de predare cere o inteligență productivă, curiozitate, libertate și independență în gândire.

În rezolvarea unei probleme, profesorul este cel care ghidează dialogul, întrebările fiind puse elevilor astfel încât aceștia să fie cei care reușesc să rezolve problema. Setul de întrebări se poate schimba, în funcție de răspunsurile elevilor.

Elevii au șansa să dezvolte idei, să caute și să găsească răspunsuri.

Profesorii nu trebuie să raporteze răspunsurile la ceea ce ar răspunde ei, ci să determine elevii, ca prin răspunsurile lor, să ajungă la obiectivul propus.

Trebuie să avem în vedere că intervenția profesorului în cadrul discuțiilor poate avea urmări negative, elevii pot să evite participarea la dialog sau să participe formal la această secvență de învățare.

Profesorul trebuie să încerce să realizeze un parteneriat cu elevii, să încurajeze participarea acestora la dialog și să adapteze șirul întrebărilor astfel încât răspunsurile să conducă la rezolvarea problemei propuse.

Întrebarea, este cea care schimbă moduri de gândire, efectuează trecerea de la o informație limitată la una concretă și clară.

Întrebarea este o invitație la acțiune, reprezintă un instrument, cu ajutorul căruia se pot obține cunoștințe.

Întrebarea poate schimba unele păreri existente anterior.

O întrebare este calificată ca fiind corectă dacă:

- problema supusă interogării are sens;
- cel întrebător poate da răspunsuri;
- nu este ambiguă.

Tipul întrebărilor trebuie să fie flexibil, adaptat la demersul didactic:

- întrebări de tip reproductiv: ce?, când?, unde?;
- întrebări de tip ipotetic: dar?, dacă?, dar dacă ?;
- întrebări de tip evaluativ: de ce?, care este mai bun, eficient?

În conversația euristică întrebările se succed dinamic, în dependență de legăturile și completările dintre ele. O întrebare poate genera o altă întrebare dar în același timp poate ascunde o întrebare neformulată.

Conversația poate fi susținută, pe tot parcursul ei, de o serie de resurse TIC. Tabla interactivă („Smart Board”) este doar una dintre ele. Succesiunea de întrebări poate fi dirijată și de impactul vizual. Această tablă nu a fost creată pentru a sta în fiecare clasă. Cel puțin deocamdată.

Metoda cubului

Metoda cubului este o metodă de învățare prin cooperare ce presupune explorarea unui subiect din mai multe perspective, permițând abordarea complexă și integratoare a unei teme.

Se recomandă, în general, parcurgerea următoarelor etape:

- Realizarea unui cub pe ale cărui fețe sunt scrise cuvintele: DESCRIE, COMPARĂ, ANALIZEAZĂ, ASOCIAZĂ, APLICĂ, ARGUMENTEAZĂ.
- Anunțarea subiectului pus în discuție.
- Împărțirea clasei în șase grupe, câte una pentru fiecare față a cubului.
- Există mai multe modalități de stabilire a celor șase grupuri. Modul de distribuire se poate face aleatoriu (fiecare grupă rostogolește cubul și primește ca sarcină de lucru perspectiva înscrisă pe fața de sus) sau poate fi decis de profesor, în funcție de anumite criterii care vizează responsabilitatea individuală și de grup, specializarea pe sarcini a membrilor echipelor și oportunități de grup.
- Colaborarea și redactarea materialului la nivelul fiecărui grup.
- Afișarea formei finale a materialelor astfel încât toți elevii să poată vizualiza rezultatele.

Cunoașterea colaborativă reprezintă o modalitate de a genera cunoștințe prin coordonarea unor activități comune în cadrul unui grup.

Integrarea TIC în aplicarea acestei metode conduce la alegerea unor produse care:

- solicită gândirea elevului;
- dezvoltă abilități de comunicare;
- lărgeste viziunea asupra temei;
- oferă elevilor posibilitatea de a-și dezvolta competențele necesare unei abordări complexe a temei, deoarece presupune abordarea temei din mai multe perspective;
- încurajează exprimarea punctelor de vedere individuale;

Soluțiile TIC, facilitează foarte mult colaborarea dintre elevi. Aceștia pot folosi Internetul pentru a găsi informații și pentru a realiza anumite sarcini.

Pentru a nu uita de unde au luat informațiile, profesorul îi poate învăța să folosească un sistem de bookmarking colaborativ (de exemplu, <http://del.icio.us/>) și să-și salveze link-urile către paginile sursă.

Elevii fiecărui grup pot realiza materialul comun utilizând GoogleDocs, documentele realizate pot fi uploadate pe platforma Moodle, fiecare elev își poate exprima punctul de vedere în legătură cu tema propusă în cadrul forumului dedicat acestei teme.

Metoda cubului este foarte bine susținută de TIC atunci când profesorul inițiază pe Wiki un proiect aferent temei la care să participe cele 6 echipe.

Wiki este o tehnologie Web 2.0 care se bazează pe principiul colaborării dintre mai mulți utilizatori cu scopul de a dezvolta un conținut comun.

Punctele slabe ale metodei sunt:

- eficiența scăzută în grupurile mari;
- imposibilitatea cuantificării exacte a contribuției fiecărui elev la rezolvarea sarcinii de lucru; Oportunitățile acestei metodei se identifică în:
- stimularea creativității elevilor;
- crearea unui mediu colaborativ;

Atunci când profesorul alege să folosească această metodă trebuie să țină cont de amenințările :

- unii elevi pot domina grupul;
- nu se realizează un echilibru la nivel de grup;
- se poate obține un randament scăzut al elevilor emotivi

BIBLIOGRAFIE:

1. CRISTEA, Sorin. Studii de pedagogie generală. București: Editura Didactică și Pedagogică, 2004.
2. CRISTEA, Sorin ș.a. Curriculum pedagogic pentru formarea personalului didactic. Vol.I. București: Editura Didactică și Pedagogică, 2006.
3. DANCSULY, A. ș.a. Pedagogie. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1979.
4. JINGA, Ioan ș.a. Manual de pedagogie. București: Editura All Educational, 1998.

METODA PROIECTULUI LA ORELE DE TIC

Prof. Mihaela-Camelia FLOREA
Colegiul Tehnic “Domnul Tudor”,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

Learning based on projects is a model of learning focused on the student. This type of learning leads to the development of IT skills and knowledge, due to extensive tasks that promote investigation and authentic demonstrations of learning through results and performances. Making a project during IT classes influences the intellectual development of the students through: stimulating their interest toward the new and their imagination, the development of a logical way of thinking, the simulation of different phenomenon and processes, the enrichment of their practical abilities and also the consolidation of their social skills.

Învățarea bazată pe proiecte este un model de instruire centrat pe elev. Acest tip de învățare dezvoltă cunoștințe și capacități în domeniul TIC prin sarcini de lucru extensive, care promovează investigația și demonstrațiile autentice ale învățării prin rezultate și performanțe. Educația prin metoda proiectului este orientată de întrebări cheie ale curriculumului care fac legătura între standardele de performanță (obiective de referință și competențe specifice), capacitățile cognitive de nivel superior ale elevilor și contexte din viața reală. Unitățile de învățare care utilizează metoda proiectului includ strategii de instruire variate, menite să îi implice pe elevi indiferent de stilul lor de învățare. Disciplinele informatice, prin esența lor, conduc spre dezvoltarea de proiecte, ca o finalitate a procesului de predare-învățare. Tehnologia este utilizată tot pentru a sprijini învățarea și documentarea în realizarea produsului finit. Pe întreg parcursul desfășurării proiectului, sunt incluse diferite metode de evaluare pentru a asigura calitatea activităților de învățare.

Proiectul are obiective operaționale clare, care sunt în conformitate cu standardele de performanță (obiectivele de referință și competențele specifice) și se concentrează pe ceea ce trebuie să știe elevii ca rezultat al activităților de învățare. Concentrându-se pe obiective, profesorul definește în planul de evaluare modalitățile corespunzătoare prin care elevii demonstrează ceea ce au învățat și organizează activitățile de învățare și procesul de instruire. Activitățile proiectului au drept rezultat produsele elevilor și performanțe legate de sarcini realizate de aceștia, precum prezentările convingătoare, care demonstrează că au înțeles obiectivele operaționale și standardele de performanță.

Introducerea unei unități de învățare bazate pe un proiect se realizează prin intermediul unor întrebări care exprimă idei importante și durabile, cu un caracter transdisciplinar. Elevii sunt provocați să cerceteze mai în profunzime subiectul cu ajutorul întrebărilor de conținut, care se concentrează pe obiectivele operaționale și pe standarde de performanță. Există trei tipuri de întrebări cheie ale curriculumului: esențiale, specifice unității de învățare și specifice conținuturilor. Întrebările esențiale au un caracter general și sunt întrebări deschise care abordează idei importante și concepte durabile pe care oamenii se străduiesc să le înțeleagă. Acestea depășesc de multe ori granița unei singure discipline și îi ajută pe elevi să vadă legătura dintre subiecte. Întrebările unității sunt direct legate de proiect și sprijină investigațiile cu privire la întrebarea esențială. Acestea ajută la demonstrarea înțelegerii de către elevi a conceptelor de bază ale proiectului. Întrebările de conținut au mai mult un caracter factual și sunt conforme standardelor de performanță.

Proiectele au relevanță pentru viața elevilor și pot implica reprezentanți ai comunității sau experți din exterior, care asigură un context pentru învățare.

Cu ajutorul TIC, elevii au un control mai mare asupra produselor finale, precum și posibilitatea de a personaliza aceste produse. Elevii pot depăși limitele sălii de clasă colaborând cu alți elevi aflați la distanță prin intermediul email-ului sau al propriilor site-uri sau prezentându-și rezultatele învățării cu ajutorul instrumentelor multimedia. Activitățile proiectului sprijină dezvoltarea atât a capacităților cognitive, cât și a celor metacognitive, precum colaborarea, auto-monitorizarea, analiza datelor sau evaluarea informațiilor. Pe parcursul proiectului, întrebările cheie ale curriculumului îi provoacă pe elevi să gândească și să facă legătura cu concepte care contează în lumea reală.

Organizarea activităților de realizare a proiectelor presupune din partea profesorului următoarele activități:

- Stabilirea titlului: profesorul poate să decidă tema proiectului sau poate să permită elevilor să o facă
 - Stabilirea grupelor de lucru: se va face de către profesor după consultarea prealabilă a elevilor
 - Stabilirea timpului de lucru: profesorul trebuie să proiecteze atât timpul alocat elevilor pentru realizarea proiectului cât și timpul pentru prezentarea și evaluarea proiectelor
 - Stabilirea obiectivelor și a competențelor vizate
 - Ghidarea activității: presupune îndrumarea elevilor cu privire la rolul și sarcinile de lucru ale fiecăruia, indicații la părțile pe care elevii nu știu să le dezvolte, indicarea de bibliografie suplimentară
 - Evaluarea: profesorul decide criteriile după care vor fi evaluați elevii
- Avantajele învățării prin metoda proiectului sunt:
- Încurajarea spiritului investigativ și a gândirii de nivel superior
 - O participare mai bună, sporirea încrederii în sine și ameliorarea atitudinii cu privire la învățare
 - Achizițiile în domeniile cunoașterii sunt egale sau mai bune decât cele generate de alte metode, iar elevii implicați în proiecte își asumă o responsabilitate mai mare în ceea ce privește propriul studiu decât pe parcursul activităților didactice tradiționale
 - Oportunități de formare a unor competențe complexe, cum ar fi capacități de gândire de nivel superior, rezolvare de probleme, abilități de colaborare și competențe de comunicare
 - Accesul la o gamă mai largă de oportunități de învățare în clasă, constituind o strategie de implicare a elevilor care provin din diverse medii culturale

Învățarea prin metoda proiectului este un model de instruire care implică elevii în investigarea unor probleme captivante. Proiectele care oferă mai multe oportunități de învățare pot fi semnificativ diferite în ceea ce privește aria tematică sau scopul și pot fi aplicate la clase diferite și la mai multe niveluri de studiu. Proiectele angajează elevii în roluri active, cum ar fi: luarea deciziei, investigare, documentare.

În cadrul orelor de TIC, elevii pot realiza pagini web de prezentare a școlii, a orașului, a țării (cu obiective turistice), a culturii, obiceiurilor și tradițiilor poporului român, materiale didactice, reviste școlare, prezentări multimedia, jocuri didactice în scopul aprofundării cunoștințelor și dezvoltării abilităților practice sau în scopul îmbogățirii acestora.

În timp ce lucrează la proiecte, elevii își dezvoltă competențe pentru lumea reală, cum ar fi colaborarea și luarea unor inițiative, rezolvarea unor probleme complexe, o comunicare eficientă. TIC influențează dezvoltarea intelectuală a elevilor prin: stimularea interesului față de nou, stimularea imaginației, dezvoltarea unei gândiri logice, simularea pe ecran a unor fenomene și procese, aprecierea obiectivă a rezultatelor și proceselor obținute.

BIBLIOGRAFIE:

1. Adăscăliței, Adrian - *Instruire asistată de calculator. Didactică informatică*, Iași, Editura Polirom, 2007.
2. Ionescu, Mihaela - *Managementul clasei. Un pas mai departe. Învățarea bazată pe proiect*, București, Editura Humanitas Educational, 2003.

C.D.I-UL ... POARTA SPRE UNIVERSUL CUNOAȘTERII

Prof. Valerica FLOREA
Școala Gimnazială Făcăieni, jud. Ialomița

The school has a very important rol in education, in the formation of future adults. The children are guided by the teachers to acquire the fundamental notions of the various educational disciplines, but also to explore themselves with computers from CDIs, under the supervision of the documentary teacher. This way students find their necessary informations.

Modern pedagogy aims that the instructive-education process to be achieved with the help of computers since kindergarten, thus increasing the quality of the education act.

În formarea unui om, cel mai important rol îl are educația. Educația este cea care ne deosebește. Orice om primește două tipuri de educație: una pe care și-o oferă el însuși și una mai însemnată, aceea pe care o primește de la alții. Imediat după familie, școala este cea care se ocupă cel mai mult de educația unui individ. Școala nu este doar o instituție de învățatură, ci un templu al cărui preoți sunt profesorii.

ROLUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

“La ce folosește școala?”

Știu că există nenumărate răspunsuri la această întrebare, subiective și obiective. Ei bine, nu mi-am propus să citez așa ceva, ci pur și simplu să-mi exprim parerea pe care nu ați afla-o în niciun alt context.

Școala în sine nu înseamnă doar o clădire, ci înseamnă un loc în care venim zi de zi pentru a ne pregăti pentru viitor. Între pereții acestei clădiri se află ziua de mâine. Menirea acestei școli nu este de a ne furniza informații pe care o dată cu trecerea timpului să le uităm, ci de a deștepta în noi dorința de a învăța mereu lucruri noi, pentru tot restul vieții.

Dascălul, la fel și responsabilul CDI, au un rol foarte important în educația copilului. De cele mai multe ori elevii îndrăgesc sau nu, o materie în funcție de profesor. El este cel care inspiră, stârnește curiozitate, povățuiește, blamează sau pedepsește.

Profesorul are acea putere de a inspira și influența copiii prin intermediul personalității sale. El trebuie să devină un ghid pentru elevi, să îi conducă spre a-și dori să cunoască tot mai multe, să învețe din propriile greșeli și astfel să devină cât mai interesați de materia respectivă; dar, cărțile și calculatorul cuceresc copiii de la ...prima”întâlnire”.

ROLUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PREȘCOLAR

Primii ani din viața copilului sunt despre atașament, afecțiune, dragoste necondiționată, siguranță și explorare. Știm deja că fiecare copil este unic în felul său și că el este cel care ne ghidează întotdeauna în procesul lui de învățare.

Perioada copilăriei și cu precădere perioada primilor ani de viață are un impact durabil asupra vieții adultului. Este perioadă în care copilul își dezvoltă capacitatea de a gândi, de a vorbi și de a raționa, iar totodată este perioada propice în care își fixează baze solide ale sistemului de valori, de luare a deciziilor și de relaționare. Mergând pe principiul imitării și al modelării comportamentelor dezirabile încă de la cele mai fragede vârste, putem înțelege importanța și rolul

grădiniței în această formare, deci consider că e momentul ideal în care copilul să facă prima sa vizită la C.D.I.

IMPORTANȚA CDI-ULUI ÎN EDUCAȚIA PREȘCOLARULUI/ȘCOLARULUI

Utilizarea calculatorului în educația preșcolară permite transmiterea și asimilarea noilor cunoștințe într-un mod atractiv pentru copii. Procesul de educație este mult mai eficient. Copiii învață jucându-se, sunt puși în situația de găsi repede soluții și de a lua decizii pentru rezolvarea problemelor. Calculatorul este un mijloc de instruire care ține atenția copilului activă pe tot parcursul activității de învățare.

Imaginația, la vârsta preșcolară, intră într-o nouă fază de dezvoltare, capătă noi aspecte. Formarea competențelor descrise prin programa școlară nu este posibilă doar prin utilizarea unor strategii clasice de predare-învățare-evaluare. Instruirea diferențiată individuală, pe nivel de vârstă, cu ajutorul softului educațional, poate fi o alternativă de succes.

Folosirea calculatorului în grădiniță constituie o modalitate de creștere a calității predării și învățării. Operarea pe calculator reprezintă o nouă strategie de lucru a educatoarei cu copiii, prezintă importante valențe formative și informative, este un nou mod de instruire. Prin intermediul computerului se oferă copiilor justificări și ilustrații ale proceselor și conceptelor abstracte, ale fenomenelor neobservate sau greu observabile. Alături de mijloacele didactice clasice, calculatorul este un instrument didactic ce poate fi folosit în scopul eficientizării tuturor activităților din grădiniță. Interesul copiilor se menține pe tot parcursul activităților, folosind acest mijloc didactic.

În învățământul preșcolar, jocul este principala formă de organizare a procesului instructiv-educativ, iar calculatorul, este pentru copil, un alt mod de a învăța jucându-se, este parte din spațiul socio-cultural al lui, care îl pun în situația de a găsi rapid soluții, de a se adapta la o lume în care informația circulă, îi influențează limbajul și comunicarea non-verbală și totul cu pași repezi.

Învățarea asistată de calculator reprezintă o cale de instruire eficientă. Experiențele cognitive și de exprimare care îi introduc pe copii în lumea oferită de programele multimedia trebuie să fie în concordanță cu mediul educațional din care provin ei. Prin aceste activități, oferim copiilor șanse egale la educație, indiferent de mediul în care cresc și se dezvoltă.

Prin utilizarea calculatorului, procesul de predare-învățare-evaluare capătă noi dimensiuni și caracteristici, permite transmiterea de noi cunoștințe și sugerează semnificațiile acestora. Strategiile de predare-învățare folosite pot sprijini și stimula procesele învățării active. Cunoașterea este un drum ce se deschide pe măsură ce înaintăm. Procesul de învățare devine mai interesant și mai plăcut prin intermediul calculatorului. Imaginile vii colorate, însoțite de texte sugestive, permit dezvoltarea limbajului și a vocabularului celor mici. Bagajul de cunoștințe generale crește, pornind de la noțiuni simple, cum ar fi culorile și ajungând până la cunoașterea de poezii, cântece, precum și a unor proverbe și zicători. Noțiunile elementare, cum ar fi animale domestice și sălbatice, anotimpuri, etc., încep să aibă înțeles de la vârste fragede, dându-le astfel posibilitatea să le învețe mult mai ușor.

Soft-urile sunt bine structurate, copilul poate alege orice etapă din cele prezentate cu ajutorul mouse-ului, sau poate repeta anumite secvențe, pentru a ajunge să cunoască și să înțeleagă toate noțiunile cuprinse în jocul respectiv.

Unul dintre obiectivele importante ale învățământului preșcolar este pregătirea pentru școală, cu multe aspecte pe care le îmbracă: motivațional, intelectual, afectiv, fizic, completate și prin activități comune, complementare, individuale, în care este utilizat calculatorul, ca mijloc de învățământ integrat în acestea. Folosind tastele, copiii se familiarizează cu literele, încep să scrie cuvinte simple, numele și prenumele, învață mult mai ușor cifrele și rezolvă probleme simple de adunare și scădere cu 1-2 unități, într-un mod foarte plăcut de ei.

Metoda instruirii asistate de calculator oferă accesul comod și eficient la informațiile și cunoștințele cele mai noi, este o metodă nouă și eficientă de predare-învățare-evaluare a cunoștințelor și de formare permanentă. Unele reprezentări pot fi reproduse doar prin intermediul

calculatorului, care oferă metode și tehnici privind grafica, animația, sunetul. De exemplu, evoluția unor fenomene fizice, chimice, biologice, etc., care se desfășoară dinamic, nu pot fi reprezentate sau studiate, decât folosind calculatorul.

Jocurile de orientare de tip labirint îl ajută pe copil să folosească tastele de deplasare stânga-dreapta, sus-jos, să-și dezvolte viteza de reacție, coordonarea oculo-motorie, dar și spiritul de competiție, capacitatea de acțiune individuală. Am observat o îmbunătățire a capacității de concentrare a atenției, creșterea stabilității în acțiune, chiar și la unii copii, care, în alte activități, au o slabă concentrare a atenției.

Jocurile pe calculator îl pun pe copil în situația de a rezolva sarcini, care altfel ar părea inaccesibile, dar atmosfera plăcută de lucru, caracterul ludic al acțiunii, posibilitatea îndreptării greșelilor, „stimulentele” primite: încurajări, aplauze, imagini cadou, diplome de învingător, medalii, situarea în fruntea clasamentului, melodii, îi creează copilului emoții pozitive, bucuria că a rezolvat singur o sarcină și îl responsabilizează, trecând de la învățarea pasivă la cea activă, în care își însușește cunoștințele, acționând într-o strânsă relație de comunicare interactivă calculator-copil. Mișcarea imaginilor, culorile diferite, dialogul, spiritul de glumă și de joc, fac ca factorii stresanți, inhibitori să dispară, iar copilul să acționeze fără constrângeri.

Prezentarea și organizarea conținuturilor, în situații de învățare asistate de calculator, trebuie să se facă în funcție de cerințe instructive, care facilitează și optimizează învățarea. În învățământul tradițional, profesorul dispune de posibilități multiple pentru a verifica și stimula învățarea. Rostul unui program de învățare, este de a formula sarcini, de a oferi scheme de abordare a informației, de a realiza feed-back-ul, dar și de a motiva copilul pentru continuarea instruirii. Materialele audio-vizuale pun la dispoziție resurse valoroase pentru sistemul de învățare. Instruirea asistată de calculator este folositoare, dacă copilul este activ și motivat, el învață fiind implicat și provocat să se gândească la ceea ce i se prezintă.

Calitatea interacțiunii cu copilul este o caracteristică de primă importanță a unui soft educațional; de ea depinde măsura în care se produce învățarea.

Pedagogia modernă pune în prim plan copilul, cu trebuințele și nevoile lui de dezvoltare. Copiii vor să se descurce singuri și vor în același timp ca persoanele în care au încredere să-i orienteze și să-i ocrotească.

Responsabilul C.D.I. dovedește competență dar și dragoste pentru copii, atunci când le oferă posibilitatea de a avea inițiativă.

BIBLIOGRAFIE:

1. BERINDEI, Cosmina, RĂȘINAR, Mihaela, KUDOR, Dorina, SAVA, Eleonora, PETRI, Alina, STĂNILĂ, Corina, *Management cultural în centrele de documentare și informare*, Cluj-Napoca 2009.
2. DOBRA, Lavinia, *Lectura – prioritate a demersului educativ*, Emma books, Sebeș, 2014.
3. BĂDĂU, Georgeta, PANAIT, Antonina, *Amenajarea și gestionarea unui CDI*, Alba Iulia, 2006.
4. *Centrul de documentare și informare*, Alba Iulia, 2006

INOVAȚIE ȘI CREAȚIE ÎN ACTIVITATEA EDUCATIONALĂ

*Prof. Anda Ramona FRIMU
Școala Gimnazială Nr.3,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

The quality of education is a desideratum of the school institution, a set of actions and programs capable of meeting the expectations of the beneficiaries and the quality standards, depending on complex realities economic, political, administrative and cultural context of a country in a European context.

Ensuring the quality of education means having the ability to provide education programs in compliance with the standards of national and European education policies. This process complex requires good planning and effective realization of the expected learning outcomes, monitoring, self-evaluation and evaluation of results and their continuous improvement.

În societatea contemporană, cu schimbări rapide și efecte imediate, educația și învățământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât putem vorbi despre o permanentă inovație și creație în activitatea didactică.

Obiectivul general este acela de a promova creativitatea ca factor cheie în dezvoltarea competențelor personale, antreprenoriale și sociale prin învățarea pe tot parcursul vieții dar și de a găsi strategii moderne folosite pentru asigurarea unei educații de calitate în învățământ.

Pentru elevi, școala viitorului trebuie să promoveze o educație de calitate și să fie axată pe valori în care elevii să creadă, în care să se regăsească, îndeplinind două condiții, fundamentale din punctul lor de vedere: școala viitorului trebuie să le placă și să fie eficientă.

Prioritatea învățământului o constituie informatizarea, softul educațional, reprezentat de programele informatice special dimensionate în perspectiva predării unor teme specifice, ceea ce reprezintă o necesitate evidentă.

Utilizarea calculatorului în procesul instructiv-educativ facilitează realizarea scopurilor didactice și idealurilor educaționale.

Calculatorul nu este utilizat pentru a înlocui activitatea de predare a cadrului didactic, ci pentru a veni tocmai în sprijinul predării, ajutându-l astfel să-și îndeplinească mai bine funcția sa didactică fundamentală. Programul de calculator poate deveni un suport important pentru o predare eficientă.

Formarea capacității de a utiliza calculatorul ,de a folosi internetul este benefică elevilor,atât în activitatea școlară cât și în cea extrașcolară, în plan cognitiv cât și psihic,prin relaționarea cu lumea oferită de aceste instrumente de lucru ale mileniului al III-lea.

Promovarea sănătății și a stării de bine a elevului determina de asemenea o dezvoltare optimă din punct de vedere somatic, fiziologic, mintal, emoțional, social și spiritual.

Este foarte important ca în formarea unui stil de viață sănătos pentru școlari să se pună accent pe:

- autocunoașterea și construirea unei imagini pozitive despre sine;
- comunicare și relaționare interpersonală;
- controlul stresului;
- dezvoltarea carierei profesionale;
- prevenirea accidentelor și a comportamentelor cu risc pentru sănătate;
- prevenirea atitudinii negative față de sine și viață.

În abordarea creativității în procesul educațional, elevul trebuie încurajat să gândească independent, să își asume riscuri și responsabilități în demersul său spre formare intelectuală.

Evaluarea pentru asigurarea calității și rezultatele obținute trebuie să ne lărgească perspectiva asupra situației reale din școli, să identifice nivelul de pregătire al elevilor și să ne ajute să descoperim componentele ce au nevoie de sprijin în dezvoltare.

Un obiectiv important ce ar trebui stabilit pentru anii următori este de a dezvolta un indicator internațional al capacității de a învăța, toate acțiunile bazându-se pe cercetarea științifică.

Învățământul modern are ca sistem de referință competențele generale și specifice pe care trebuie să le dobândească cel ce învață – elevul – pe parcursul și la finele unui ciclu de instruire, al unui an de studiu etc. Centrarea pe competențe reprezintă o preocupare majoră în triada predare-învățare-evaluare.

Noua imagine a profesorului trebuie stabilită prin luarea în considerare a tuturor abordărilor de până acum, de la conceperea ca distribuitor de recompense sau ca sursă de informații, până la cea de „manager al învățării”.

Pentru fiecare profesor sunt fundamentale două roluri, cel de manager și cel de evaluator.

Procesul instructiv-educativ trebuie astfel conceput și desfășurat, încât să-i convingă pe elevi să prețuiască propria moștenire națională, să primească contribuțiile originale ale oricărei națiuni la civilizația modernă, pregătind atât elevii, cât și dascălii să înțeleagă valoarea diversității și a independenței de spirit.

Educația este factorul hotărâtor al dezvoltării psihoindividuale a persoanei. Ea sistematizează și organizează influențele mediului, dezvoltă personalitatea.

Creativitatea, în termeni generali, este un proces mental care permite generarea de idei și concepte noi sau asocieri originale între concepte și idei deja existente.

Lumea modernă pune accentul pe folosirea mai eficientă a cunoașterii și a inovației. Este necesară extinderea abilităților creatoare ale întregii populații, mai ales ale acelor care le permit oamenilor să se schimbe și să fie deschiși față de idei noi într-o societate diversă din punct de vedere cultural, bazată pe cunoaștere.

Pentru 2009, Comisia Europeană a sugerat evidențierea rolului pe care creativitatea și inovația îl joacă în generarea prosperității.

Obiectivul principal este promovarea unor abordări inovative și creative în diferite domenii de activitate.

Educația și formarea profesională sunt factori decisivi pentru realizarea acestui lucru. Activitățile anului 2009 ar trebui să se concentreze pe crearea unui mediu favorabil pentru creativitate și inovație și să stimuleze o strategie pe termen lung.

Ar trebui, de exemplu, să se pună accent pe o gamă largă de subiecte, precum matematica, știința și informația și alte tehnologii.

Noul mileniu aduce noi cerințe educaționale care impun noi metode, altele decât cele folosite până acum. O importanță majoră în pregătirea elevilor pentru noile cerințe, o au cele trei forme ale educației și anume:

educația formală însemnând învățare sistematică, structurată și gradată cronologic, realizată în instituții specializate de către un personal specializat;

educația nonformală constând în activități educative desfășurate în afara sistemului formal de învățământ de către diferite instituții educative;

educația informală care se referă la experiențe de învățare spontană, cotidiană, existențială, desfășurate în medii culturale care nu au educația ca scop principal.

Criteriul de calitate aplicat educației are un rol foarte important deoarece măsurile propuse pentru a promova creativitatea și capacitatea pentru inovare vor fi adaptate fiecărei etape din cadrul învățării continue.

Focalizată pe unitatea de învățare, evaluarea ar trebui să asigure evidențierea progresului înregistrat de elev în raport cu sine însuși pe drumul atingerii obiectivelor prevăzute în programă.

Este important să fie evaluată nu numai cantitatea de informație de care dispune elevul, ci, mai ales, ceea ce poate el să facă utilizând ceea ce știe sau ceea ce intuiește.

Fiecare activitate de evaluare a rezultatelor școlare este însoțită de o autoevaluare a procesului pe care profesorul l-a desfășurat cu toți elevii și cu fiecare elev în parte. Astfel poate fi descris nivelul de formare a competențelor pentru fiecare elev și pot fi stabilite modalități prin care se pot regla, de la o etapă la alta, activități de învățare-formare a elevilor, în mod diferențiat.

De o importanță deosebită este realizarea unui echilibru dinamic între evaluarea scrisă și evaluarea orală; aceasta din urmă, deși presupune un volum mare de timp pentru aprecierea tuturor elevilor și blocaje datorate emoției sau timidității, prezintă avantaje deosebite, precum: realizarea interacțiunii elev-profesor; demonstrarea stadiului de formare a unor competențe prin intervenția cu întrebări ajutătoare, demonstrarea comportamentului comunicativ și de interrelaționare al elevului etc.

De asemenea este necesară folosirea cu o mai mare frecvență a metodelor de autoevaluare și de evaluare prin consultare, în grupuri mici, vizând verificarea modului în care elevii își exprimă liber opinii proprii sau acceptă cu toleranță opiniile celorlalți, capacitatea de a-și susține și motiva propunerile etc.

Managementul clasei este un domeniu de cercetare în științele educației care studiază atât perspectivele de abordare ale clasei de elevi cât și structurile dimensionale ale acesteia, în scopul facilitării intervenției cadrului didactic în situații de criză micro-educatională și a evitării consecințelor negative ale acesteia.

Trebuie pus accent pe dimensiunile managementului clasei:

dimensiunea ergonomică – se referă la dispunerea mobilierului, vizibilitatea, amenajarea sălii de clasă;

dimensiunea psihologică - se referă la cunoașterea, respectarea și exploatarea particularităților individuale ale elevilor;

dimensiunea socială – se referă la clasă ca și grup social;

dimensiunea operațională - se referă la instrumentele operaționale care sunt recompensele și pedepsele;

dimensiunea inovatoare – se referă la cunoașterea practicii educaționale la un moment dat, cunoașterea tendințelor și tradițiilor activităților educaționale vizate, cunoașterea orizonturilor de așteptare ale elevilor;

dimensiunea normativă – se referă la norme, ansambluri de reguli care reglementează desfășurarea unei activități educaționale.

O importanță deosebită în inovația și creația în activitatea didactică o au rolurile manageriale ale cadrului didactic: de planificare (planifică activitățile cu caracter instructiv - educativ); de organizare (organizează activitățile clasei); de comunicare (comunică idei, cunoștințe, ascultă efectiv, oferă feedback, stabilește canalele de comunicare); de conducere (conduce activitățile cu elevii, desfășurate în clasa și în afara ei); de coordonare (sincronizează obiectivele individuale cu cele comune clasei, contribuind la întărirea grupului și formării echipelor de lucru); de îndrumare (prin intervenții punctuale adaptate unor situații specifice, recomandări); de motivare (prin întăriri pozitive, prin utilizarea aprecierilor verbale și non-verbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive); de consiliere (de orice tip, în probleme personale sau legate de școală); de control (în scopul cunoașterii stadiului în care se află activitatea de realizare a obiectivelor și nivelul de performanță); de evaluare (măsura în care scopurile și obiectivele au fost atinse).

Anul European al Creativității și Inovației are ca obiectiv promovarea unor abordări inovative și creative în diferite domenii de activitate, la toate nivelurile, având totuși ca punct principal educația și cultura.

Pentru a susține creativitatea, predarea declarativă, de tip clasic trebuie depășită și înlocuită cu metode care pun accent pe explorare, pe descoperire, pe încurajarea gândirii critice a elevului, pe participarea activă a acestuia la formarea și dezvoltarea sa intelectuală.

În viziunea metodelor moderne, demersul didactic se centrează pe elev și are în vedere transformarea acestuia din “obiect” al procesului didactic în “subiect activ” al propriei deveniri.

Modelul de proiectare a activității didactice are în vedere trecerea de la centrarea pe conținut la centrarea pe activitatea elevului, care presupune deplasarea accentului în activitatea didactică:

Ar trebui să se țină cont de toate formele de inovație socială și antreprenorială. De asemenea, ar trebui să se acorde atenție creației artistice și noilor abordări în domeniul culturii.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ionescu M., Radu I. - ”Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj – Napoca, 2001;
2. Alois Gherguț, - “Management general și strategic în educație”, Ed. Polirom, Iași, 2007;
3. I. Cerghit – “Sisteme de instruire alternative”, Aramis, Bucuresti, 2002.

ABORDĂRI CURRICULARE INOVATIVE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

*Prof. dr. Mihaela FULGA
Grădinița cu Program Prelungit Nr.7,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

In contemporary society, with rapid changes and immediate effects, education must be renewed, supplemented, adapted so that we can discuss of a permanent innovation and creation in didactic activity.

În societatea contemporană, cu schimbări rapide și efecte imediate, educația și învățământul trebuie reînnoite, completate, adaptate, astfel încât să putem vorbi despre o permanentă inovație și creație în activitatea didactică.

Problemele concrete de viață, ce trebuie rezolvate zi de zi, au un caracter integrat și nu pot fi soluționate decât apelându-se la cunoștințe, deprinderi, competențe ce nu sunt încadrate în contextul strict al unui obiect de studiu.

Pentru ca preșcolarii/elevii zilelor noastre să facă față solicitărilor lumii contemporane, trebuie să le formăm capacitatea de a realiza transferuri rapide și eficiente între discipline, de a colecta, sintetiza și de a pune la lucru împreună cunoștințele dobândite.

Abordarea integrată a curriculum-ului pune accentul pe formarea unor competențe, atitudini și valori transversale și transferabile, utile pentru dezvoltarea personală și socială a copiilor/elevilor.

Integrarea curriculară este o modalitate inovatoare de proiectare a curriculum-ului care presupune sintetizarea și organizarea didactică a conținuturilor din domenii diferite ale cunoașterii astfel încât să se asigure achiziția de către preșcolari a unei imagini coerente, unitare despre lumea reală. „Integrarea curriculară reprezintă o strategie de proiectare și predare a curriculumului ce presupune crearea de conexiuni semnificative, relevante, între domeniile de cunoaștere și de dezvoltare, teme sau competențe, în vederea construirii unei viziuni holistice și interactive asupra lumii reale”(Glava, A.,Pocol, M,TătaruL.,2009, pag38).

Literatura pedagogică oferă diferite soluții metodologice:

- abordarea intradisciplinară, verticală propune predarea-învățarea-evaluarea diferitelor noțiuni și principii în interiorul unei discipline, stimulând „securitatea cunoștințelor” dar și „paradoxul enciclopedismului specializat”;

- abordarea interdisciplinară, orizontală, propune corelarea conținuturilor unor discipline diferite la nivelul unui de câmp de aplicabilitate comun, care stimulează raționalizarea raporturilor formative dintre „cantitatea de cunoștințe și volumul de învățare”, diminuând însă dimensiunea verticală a informației;

- abordarea pluridisciplinară, transversală propune rezolvarea unor teme. probleme, situații complexe, dependente de mai multe discipline și principii organizatorice, ceea ce stimulează capacitatea de integrare a informației și de operaționalizare a acesteia „la nivelul unor probleme mari” (vezi D Hainault, L., coordonator, 1981, pag.211-216)” (Cristea, S, 2002, p.240).

- abordarea transdisciplinară propune întrepătrunderea mai multor discipline /domenii pentru a se realiza un nou domeniu / domenii de cunoaștere.

Implementarea curriculumului integrat angajază copilul/elevul în procesul învățării, încurajază comunicarea și relațiile interpersonale, oferă profunzime, trainicie și reactivarea rapidă a

cunoștințelor, reduce timpul de învățare, deci este benefică atât educatorilor cât și educabililor, dar și societății prin faptul că răspunde pieței muncii.

Indiferent de abordarea aleasă, un argument ce susține implementarea curriculumului integrat este scurtarea timpului învățării prin “împrumuturile” dintr-o arie, utilizate ca suport pentru alta. Profunzimea, trainicia și reactivarea rapidă a cunoștințelor generată de perspectiva integrată este datorată relaționării informațiilor predate cu concepte, idei, practici, din viața elevului (copiii identifică mai ușor relațiile dintre idei și concepte, dintre temele abordate în grădiniță.

Curriculumul integrat răspunde, de asemenea, exigențelor pieței muncii, deoarece asigură pregătirea absolvenților pentru viața socială și profesională prin utilizarea unor teme ce au o puternică legătură cu viața cotidiană. Sintetizând argumentele formulate putem spune fără să greșim, despre curriculumul integrat, că este o necesitate a societății noastre și oferă o multitudine de beneficii:

- angajază elevului în procesul predare-învățare;
- încurajază comunicarea și relațiile interpersonal;
- oferă profunzime, trainicie și reactivarea rapidă a informațiilor;
- scurtează timpul de învățare;
- răspunde pieței muncii.

Prin utilizarea metodelor inovative, ne propunem o implicare activă și creativă a copiilor pentru stimularea gândirii productive, a gândirii divergente și laterale, libertatea de exprimare a cunoștințelor, a gândurilor, a faptelor.

Pentru un copil preșcolar” a fi eficient” în viața de zi cu zi înseamnă a exersa cunoștințele în diferite contexte, a face față unor situații problemă care pot apărea în secvențele reale de viață, trebuie încurajat să gândească independent, să își asume riscuri și responsabilități în demersul său spre formare intelectuală.

Exemplele de bună practică în învățarea integrată sunt la îndemâna tuturor. Nu pot fi date rețete pentru practică, dar trebuie să ținem cont că în curriculumul actual experiența directă a copiilor prin contact cu mediul concret, face posibilă înțelegerea informațiilor obținute pentru toți analizatorii. Se dezvoltă prin joc și activități atractive, capacitatea de a prelucra informații într-un fel unic, conform unicității personalității copilului.

Activitățile cu preșcolarii trebuie astfel organizate încât să dezvolte capacități de îndeplinire a unor sarcini acționale, de rezolvare de probleme, să-și exerseze deprinderi în activitatea grupului din care fac parte, ei fiind implicați prin acțiuni de a-și însuși deprinderi noi, exersând algoritmul de lucru impus de metodele și tehnicile utilizate.

Obiectivele unei activități integrate vizează exersarea gândirii integrate prin provocarea copiilor la joc, rezolvare de probleme prin realizarea de conexiuni între fapte/comportamente, între exemplele date de mai mulți colegi la aceeași problemă și capacitatea de a sintetiza informația la nivel conceptual, ajutați de educatoare prin introducerea unor metode interactive de grup adecvate, antrenând diferențiat copiii.

Prin metode, jocuri integrate/interactive ei devin cu adevărat activi și la un moment dat își asumă rolul de a produce, de a crea cunoștințe

Cele mai productive strategii și metode de predare integrată, recunoscute ca promotoare ale unei învățări autentice-eficiente sunt: învățarea bazată pe proiect, învățarea bazată pe rezolvare de probleme, învățarea prin aventură.

O idee pedagogică acceptată, experimentată și aplicată în învățământul preșcolar, este *învățarea bazată pe proiect*. Cele mai recomandate/întâlnite teme de proiect sunt temele integrate la nivelul tuturor domeniilor experiențiale cât și în alte activități organizate de grădiniță. Activitățile în cadrul învățării pe bază de proiect sunt predominant activități de studiu mediului concret care debutează în general prin „lecții plimbare” sau „lecții despre lucruri”. Experiența de viață a copiilor despre subiectul investigat este suportul care facilitează abordarea integrată a cunoștințelor.

Tipul de *învățare gen aventură* se bazează pe interesul și curiozitatea copilului pentru cunoaștere, fără a ține seama de pericol. Acest tip de învățare poate fi integrată în toate celor 6 teme

propuse de curriculum: natura, istoria, viața etc., ele reprezintă adevărate depozite de experiență înmagazinate, care așteaptă a fi descoperite rând pe rând de generațiile care se succed.

Astfel în cadrul proiectelor: „Incursiune în corpul uman”, „Bătrânii povestesc”, „Învăț dăruind”, „Tainele focului”, „România ieri-astăzi-mâine”, aventura cunoașterii se derulează sub formă de poveste, de la care derivă o varietate de activități practice, pilej de descoperire prin exerciții de creativitate de grup, jocuri de meditație și reflecție asupra celor observate, alte forme de exprimare în care copilul trăiește experiențe autentice, inedite.

Învățarea cu prilejul unei aventuri este durabilă deoarece trăirile sunt profunde. De aceea spune că acest tip de proiect poartă în el durabilitatea. Învățarea *bazată pe probleme*, constă în identificarea și găsirea soluțiilor pentru problema în cauză, utilizând achizițiile anterioare ale activității de învățare și calitățile gândirii.

De ce am opta pentru acest tip de proiect Este o întrebare firească. Problemele pe care le implică viața, care pot fi explorate, investigate practice sunt la îndemâna educatoarei. Nerespectarea unor reguli, legi, regulamente. Se poate prezenta o imagine ce înfățișează un fenomen, un comportament sau o acțiune de exemplu :”Joacă-te să înveți, învață să te joci!”, ”Nu trăim pe o insula pustie”, ”Eu în mijlocul naturii”, ”Pământul văzut de sus- Poluarea”

Este o abordare modernă a temelor curriculumului preșcolar. Acest tip de învățare bazată pe probleme își propune să-i aducă pe copii în situația de a identifica și găsi soluții pentru probleme contextualizate, utilizând achizițiile anterioare ale învățării și capacitățile de analiză și sinteză. Acest tip de activități de învățare dau o orientare proactivă și creativă, transformând problemele în oportunități și oferind soluții alternative argumentate.

Cultivarea gândirii inovatoare a devenit o sarcină importantă a școlilor contemporane. Stimularea creativității copiilor/elevilor se poate realiza printr-o susținută și elevată pregătire teoretică și practică; dinamizarea inițiativei și muncii independente, a spiritului critic științific; dinamizarea activității de documentare și experimentare independentă; receptivitatea față de nou; pasiune pentru știință în concordanță cu aptitudinile fiecăruia.

CONCLUZII

Integrarea conținuturilor este o necesitate și un deziderat;

Strategiile de predare/ învățare integrată, precum și nivelurile la care acestea se realizează sunt condiționate de o multitudine de factori, de natură obiectivă și subiectivă;

Aceste modalități de integrare au avantaje, dar și dezavantaje;

În dorința noastră de a fi moderni, de a inova practica școlară, trebuie prudență, deoarece echilibrul dintre extreme (diferențiere pe discipline vs integrare totală) se pare că este soluția cea mai eficientă;

Abordarea integrată a conținuturilor se încadrează în seria noilor orientări educaționale, pe care numeroase cadre didactice au transformat-o de-a lungul timpului din premisă educațională în demers educativ utilizat în mod frecvent în practica de zi cu zi;

Activitățile integrate sunt de o reală importanță în eficiența actului didactic, dar nu trebuie făcută o delimitare bruscă între activitățile tradiționale și cele integrate, în sensul că izolându-le și organizând procesul instructiv-educativ doar în baza unui tip de activitate sau altul, nu vom obține același rezultat ca și în cazul în care în planificarea activității pedagogice se încearcă împletirea fructuoasă a acestor tipuri de activități;

Cadrului didactic îi revine rolul de a se orienta spre folosirea celor mai eficiente căi și metode, indiferent dacă ele își au originea într-o alternativă pedagogică modernă sau în pedagogia tradițională. În același timp, cadrul didactic este cel care realizează integrarea, compatibilizarea conținuturilor și stabilește relevanța acestora în raport cu cerințele curriculare și așteptările comunității.

BIBLIOGRAFIE:

- Bocoș, M., Chiș, V., *Abordarea integrată a conținuturilor curriculare, particularizări pentru învățământul primar*, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2014;
- Cerghit, I; Vlăsceanu, L., *Curs de pedagogie*, Tipografia Univ. București, 1988;
- Ciolan, L., *Învățarea integrată, Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*, Editura Polirom,, Iași, 2008;
- D Hainault, *Programe de învățământ și educație permanentă*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981
- Iucu, R., *Instruirea școlară*, Editura Polirom, Iași, 2002;
- Manolescu, M., *Curriculum pentru învățământul primar și preșcolar Teorie și practică*, Editura Credis a Universității București, 2004;
- Păun, E. Potolea, D. *Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative*. Editura Polirom, Iași, 2002;
- Potolea, D; Manolescu, M. *Teoria și metodologia curriculumului. M.E.C. Proiectul pentru învățământ rural*, București, 2006.

METODE INTERACTIVE APLICATE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

*Prof. învă. preșcolar Claudia GAVRILESCU
Școala Gimnazială Padeș / Grădinița Motru-Sec, jud. Gorj*

The interactive methods applied in preschool education stimulate creativity, communication, activation of all children and capacity building such as: constructive critical spirit, independent thinking and action, finding creative and daring ideas in solving learning tasks. These methods place the preschool at the center of action, helping the development of a creative, independent, personality."

Metodele interactive de grup sunt modalități moderne de stimulare a învățării experiențiale, de exersare a capacităților de analiză, de dezvoltare a creativității copiilor.

Specific acestor metode este faptul ca ele promovează interacțiunea dintre preșcolari, schimbul de idei, de cunoștințe, asigurând un demers interactiv al actului de predare-învățare-evaluare. Prin folosirea acestor metode, preșcolarii depun un efort intelectual, de exersare a proceselor psihice, de abordare a altor demersuri interdisciplinare prin studiul mediului concret și prin corelațiile elaborate interactiv, în care își asumă responsabilități, formulează și verifică soluții.

Una dintre modalitățile de dezvoltare ale imaginației și gândirii divergente o reprezintă aplicarea metodelor interactive, activități care implică participarea activă a preșcolarilor în timpul desfășurării acestora.

Majoritatea activităților desfășurate în grădiniță se realizează sub formă de joc (joc liber, joc de rol, joc didactic), acțiunile, elementele sau procedeele acestuia sunt mijloace prin care devine o acțiune plăcută, distractivă, relaxantă. Jocurile didactice antrenează copiii la o activitate intelectuală al cărei efort nu este conștientizat, dinamizează participarea și favorizează obținerea de performanțe.

Cunoașterea metodelor interactive, introducerea prin joc ale acestora reprezintă un beneficiu în captarea atenției celor mici, în dezvoltarea creativității, în implicarea activă a acestora la propria formare.

Câteva din metodele interactive aplicate la grădiniță:

- Metoda Mozaic;
- Tehnica Acvariu;
- Metoda Pălăriilor Gânditoare;
- Metoda Bula Dublă;

Metoda Mozaic

Reprezintă învățarea prin cooperare, prin interdependența grupurilor și exercitarea statutului de expert în rezolvarea unei sarcini de învățare ; documentarea și prezentarea rezultatelor studiului independent celorlalți, devenind expert pentru tema studiată.

Tehnica Acvariul

Este tehnica ce evaluează comportamentul preșcolarului în timpul unei activități de învățare organizată în grup precum și evaluarea întregului grup.

Metoda Pălăriilor gânditoare

Tehnică interactivă de stimulare a creativității, are la bază interpretarea de roluri prin care copiii își exprimă liber gândirea, dar în acord cu semnificația culorii pălăriuțelor care definesc rolul. (Pălăria albă - fapte obiective și cifre / Pălăria roșie- emoții, sentimente, intuiții / Pălăria neagră- dezavantaje, dificultăți și elemente negative/ Pălăria galbenă- optimism, speranță, gândire pozitivă, beneficii / Pălăria verde- creativitate, idei noi / Pălăria albastră- organizarea procesului de gândire, concluzia.)

Această metodă se folosește la toate poveștile, pentru că dezvoltă creativitatea copiilor, iar pălăriuțele îi stimulează să aibă multe idei.

Metoda Bula Dublă

Este o metodă de predare-învățare, ușor de aplicat, care grupează asemănările și deosebirile dintre două obiecte, fenomene, idei, concepte etc.. Ea este reprezentată grafic din două cercuri mari în care se așează câte o imagine care denumește subiectul abordat. De cele două cercuri mari se află relaționate prin linii alte cercuri mici situate între cercurile mari în care se specifică asemănările, iar în cercurile exterioare se specifică caracteristicile fiecărui termen, particularitățile sau deosebirile.

Toate metodele interactive de grup stimulează creativitatea, comunicarea, activizarea tuturor copiilor și formarea de capacități ca: spiritul critic constructiv, independența în gândire și acțiune, găsirea unor idei creative, îndrăznețe în rezolvarea sarcinilor de învățare.

BIBLIOGRAFIE:

1. Revista Învățământului Preșcolar, nr. 3-4, Editura Arlequin, București, 2011.
2. ȘTEFANIA ANTONOVICI, GABRIELA NICU „Jocuri interdisciplinare”, Editura Aramis, București, 2004.
3. SILVIA BREBEN, ELENA GONGEA, GEORGETA RUIU, MIHAELE FULGA, Metode interactive de grup, Editura Aves, 2007.

PROFESORUL DE RELIGIE ȘI PROBLEMELE COMUNITĂȚII

*Prof. Ileana Lavinia GEORGESCU
Școala Gimnazială “Elena Farago”,
Craiova, jud. Dolj*

If all students would relate to everyday life, what they learn in religious lessons in the world would be less bad and people would be more lenient.

Informing students about community issues (poverty, racism, people with disabilities, HIV / AIDS, domestic violence, etc.) from the perspective of the Christian faith teaching has become a necessity for the Romanian educational system due to religious, moral, and social behavior of these realities of contemporary society.

Vârsta copilăriei și a preadolescenței este cea mai însemnată pentru a întreprinde formarea religioasă a omului.

Este necesar și posibil ca la ora de religie în școală sensul vieții elevului să devină iubirea lui Dumnezeu și iubirea de semeni.

Dacă toți elevii ar raporta la viața de zi cu zi ceea ce învață în orele de religie și ar avea un comportament ca atare în familie, în societate, la școala și în orice împrejurare, dacă s-ar arăta receptivi față de cei cu nevoi și suferințe, viața ar fi mai ușoară, în lume ar exista mai puțin rău iar oamenii ar fi mai îngăduitori – acestea sunt gândurile și speranțele profesorilor de religie și nu numai.

Informarea elevilor în ceea ce privește problemele comunității (sărăcie, rasism, persoane cu dizabilități, HIV/SIDA, violența în familie etc.), din perspectiva învățaturii de credință creștină, a devenit o necesitate pentru sistemul educațional românesc datorită implicațiilor în plan religios, moral și social pe care le comportă aceste realități ale societății contemporane.

Formarea prin intermediul orelor de religie de atitudini și conduite ale elevilor conforme cu învățătura revelată, referitor la consecințele discriminării, este de natură să determine modificări la nivelul societății în sensul înțelegerii vieții și a ființei umane la valoarea pe care au primit-o de la Dumnezeu.

În ceea ce privește tipurile de intervenție posibile prin intermediul școlii, prin implicarea în activități extra-școlare/curiculare; modalitățile de lucru cu elevii pentru prevenirea și reducerea efectelor discriminării, profesorul de religie trebuie să imagineze strategii privind schimbarea de atitudini. Ori schimbarea de atitudini care este un proces de durată și tocmai de aceea, strategia profesorului de religie trebuie privită și alcătuită ca un proces, ci nu doar ca un ciclu de predici sau alte intervenții imediate dar fără efect în timp.

Principalele activități ce pot fi realizate de către profesorul de religie împreună cu elevii săi la nivelul comunității pot fi: campanii de informare și sensibilizare a opiniei publice privind problemele comunității (atât campanii la nivelul școlii cât și campanii de stradă); mese rotunde, dezbateri, întâlniri cu specialiști; concursuri școlare și interșcolare; programe de caritate destinate ajutorării diferitelor categorii de persoane aflate în dificultate; expoziții de pictură, desene, colaje; realizarea de panouri informative; inițierea unor campanii de strângere de fonduri; realizarea de broșuri, pliante, reviste, grupuri de discuții on-line etc.

Personal, în perioada mai 2005 – noiembrie 2006, am coordonat activitățile Clubului de Inițiativă Comunitară pentru Tineret **Impact_33**, club înființat de Școala Generală nr.33 Craiova în parteneriat cu Fundația *Noi Orizonturi* din Lupeni, Hunedoara.

Principalele activități *C.I.C.T – IMPACT_33* au fost: proiecte de educație civică de stimulare a tinerilor și locuitorilor din oraș; proiecte de ecologizare a zonelor din oraș și din afara acestuia; proiecte de ajutorare a familiilor aflate în imposibilitate materială cu alimente, haine, rechizite etc.

Dumnezeu nu bate pe nimeni.

Dumnezeu nu discriminează pe nimeni.

Dumnezeu ne iubește pe toți!

BIBLIOGRAFIE:

- Formare de formatori pentru munca de prevenire și intervenție comunitară în situațiile de violență domestică, material adaptat și prelucrat de: Iolanda Beldianu – Asociația Pas Alternativ - Brașov și Dina Loghin – Fundația „Șanse Egale pentru Femei” – Iași; Sinaia – decembrie 2005;
- Prof. drd. Gheorghe I. și colectivul de autori - *Didactica aplicată a disciplineri religie*, Craiova, Ed. 2006;
- Radu, I.T., (2001), *Evaluarea procesului de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, București;

STRATEGII DIDACTICE INOVATIVE

*Prof. Aurelia GHIDEL
Școala Gimnazială "Petre Sergescu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

"Trebuie să-i pregătim pe elevi pentru viitorul lor, nu pentru trecutul nostru" - IAN JUKES

The world is continuously changing. The way we think and our beliefs are different. Our working means and techniques are constantly improved and renewed. The essence of this continuous evolution of the world has always been our creativity. Critical thinking, innovation, artistic spirit, games, accompanied by certain methods and educational strategies, lead the creativity thread to the educational ideal of the twenty-first century: pupils' preparation for real life.

Lumea e într-o continuă schimbare, mentalitățile și credințele fiecăruia sunt diferite, instrumentele și tehnicile de lucru sunt constant inovate și îmbunătățite. Seva acestei evoluții continue a lumii a fost și va rămâne creativitatea. Gândirea critică, inovația, spiritul artistic, jocul alături de anumite metode, strategii educaționale, conduc firul creativității spre idealul educațional al secolului XXI: pregătirea elevilor pentru viața reală.

Școala e laboratorul în care elevii descoperă, experimentează, cercetează, creează și evaluează prin intermediul propriului filtru de gândire, al ritmului individual de învățare, iar profesorul e cel care îi dirijează / ajută să-și descopere aspirațiile, așteptările, motivațiile și îi îndrumă spre adevărul practic al vieții, prin implicarea în contexte reale de învățare.

Profesorii de mâine vor fi cei pe care îi formăm noi, profesorii de azi. Profesorii trebuie să fie artiștii care, cu răbdare, talent, responsabilitate, curaj și dragoste transformă elevii în oamenii de mâine. Ce înseamnă educația secolului 21? Înseamnă învățarea pe tot parcursul vieții: învățăm să conviețuim, să adunăm cunoștințe, să acționăm, să aplicăm - învățăm pentru întreaga viață. Noile tehnologii sunt considerate a fi instrumentele efective pentru dezvoltarea competențelor secolului 21. Inovația necesită o minte deosebită și doritoare să încerce noi metode și strategii prin care să-i folosim pe elevi în avantajul lor; să-i pregătim pentru viitor punându-i în contexte practice de viață, pentru a lua atitudine, a se alătura comunității din care fac parte și demonstrează implicarea în problemele acestora (prin activități extrașcolare). Când elevii proiectează, plănuiesc, efectuează și prezintă public un proiect de valoare reală (pentru ei înșiși, pentru comunitate) are loc o transformare asupra percepției despre ei înșiși, despre relația lor cu învățarea și sentimentele de apartenență la locul și lumea din jurul lor. Într-o lume în care telefonul mobil are mai multe informații decât există într-o bibliotecă, rolul profesorului devine tot mai diversificat, dificil, ca și structura lecției.

Metode de predare specifice secolului 21 sunt **rezolvarea de probleme prin colaborare, IT, informații și alfabetizare de tip economic**. Rolul profesorului nu mai e acela de a furniza informații, ci de a ghida, discuta, măsura progresul elevilor. Școala inovativă are săli de clasă proiectate pentru exercitarea de cunoștințe, aplicarea lor și nu doar pentru primirea lor. Primirea și aplicarea informațiilor pot avea loc în același timp și în același spațiu.

Provocările secolului 21 plasează idealul educațional pe bunătatea elevilor. Ei trebuie să fie învățăceii rezistenți, capabili să facă greșeli și să învețe din ele. Să devină independenți, să-și asume

procesul de învățare, să fie flexibili, gata să utilizeze strategii de învățare care să-i ajute să navigheze și să se adapteze la o lume care se schimbă continuu și rapid.

Strategiile instruirii sunt „un mod de abordare a învățării și predării, de combinare și organizare optimă a metodelor și mijloacelor avute la dispoziție, precum și a formelor de grupare a elevilor în vederea atingerii obiectivelor urmărite” (după I. Parent și Ch. Nero, 1981).

În cadrul predării – învățării se pot utiliza metode care sunt expresia celor mai noi inovații pedagogice și care pun accent pe dezvoltarea personalității elevului. Acestea intră din ce în ce mai mult în practica educațională, în diferite grade de aprofundare sau în combinație cu unele dintre metodele tradiționale.

● **Brainstorming-ul** – metoda asaltului de idei – este una dintre cele mai utile metode în practica pedagogică deoarece stimulează creativitatea participanților și duce la descoperirea unor soluții inovatoare pentru problemele puse în discuție, definind totodată un cadru propice pentru instruirea școlară. Brainstorming-ul presupune amânarea evaluării ideilor emise pentru o etapă ulterioară, în prima etapă nicio afirmație nefiind supusă unui demers critic. Astfel se dezvoltă o atmosferă constructivă, fiecărei idei acordându-i-se maximum de atenție, diminuându-se o serie de factori inhibitori și blocaje ale spontaneității în gândire, care produc rutina intelectuală. Metoda presupune parcurgerea mai multor etape. Prima, de ordin cantitativ, reunește un grup de 5 -12 persoane, care dezvoltă cât mai multe idei. În a doua etapă urmează o „perioadă de incubare”, de reflecție, evaluare și selecție a ideilor sau soluțiilor propuse. Grupul de persoane care va realiza acest lucru poate fi format din aceleași persoane care au emis ideile sau dimpotrivă.

În practica școlară trebuie remarcat faptul că elevilor le vine destul de greu să se integreze rapid și eficient într-o astfel de activitate, deoarece dezvoltarea unui climat de lucru pozitiv, din care critica să fie complet eliminată, este o situație nefamiliară elevilor noștri. Pe de altă parte, brainstorming-ul este mai ușor de realizat pe grupe omogene, dar este mai puțin eficient – în ceea ce privește originalitatea ideilor – decât dacă are loc pe grupe eterogene.

● **Reuniunea Phillips 66** este o metodă de tip brainstorming, care permite utilizarea unui număr mai mare de participanți, împărțiți în 5 – 6 echipe funcționale, fiecare cuprinzând câte șase persoane. În cadrul microgrupurilor formate, se desemnează un conducător de discuții cu rol de moderator, activitatea în echipă desfășurându-se pe trei coordonate: pregătirea, desfășurarea și valorificarea producției de idei. Această metodă presupune două faze: discuția pe grupe și dezbateră în plen.

Grupul își desemnează prin opțiune comună și vot un lider și un secretar de discuții. În cadrul metodei este foarte important modul de înregistrare a informațiilor: o înregistrare directă, agresivă chiar, poate inhiba pe unii dintre membri grupului în a emite ideile în forma lor inițială. Fiecare echipă dezbate separat, timp în care fiecare participant se implică activ în soluționarea eficace a problemelor. Importanța deosebită a dezbaterilor de grup este și aceea a activizării fiecărui participant, în condițiile unei activități cu un număr largit de persoane. Totodată liderul de grup trebuie să-și îndeplinească rolul de moderator și să nu-și impună propriile convingeri și idei în cadrul dezbaterii. Trebuie să se insiste asupra caracterului formativ al activității, prioritar celui concurențial. Evaluarea generală a ideilor este apanajul cadrului didactic, care va sintetiza informațiile rezultate din analizele de grup și din dezbateră în plen, va accentua ideile valoroase, va dezvolta aspectele apărute în derularea reuniunii pe care le poate utiliza în acoperirea cognitivă și motivațională a demersului său și va încuraja activitățile de învățare prin descoperire.

● **Controversa creativă** este o metodă asemănătoare celei prezentate anterior, centrată nu doar pe problemă și pe soluționarea acesteia, ci și pe regăsirea întregului prin experiența părților uneori contradictorii. Grupul se va diviza în microgrupuri, care să conțină patru persoane. În fiecare microgrup doi dintre participanți trebuie să susțină cu fermitate o poziție într-un caz controversat, ceilalți doi susținând cu aceeași fermitate poziția contrară. Acest mod de lucru cultivă spiritul de

competiție, de implicare profundă și completă. Ideea de bază a acestei metode este dezvoltarea integralității unui fenomen prin articularea elementelor componente ale sale, aflate de multe ori într-o aparentă opoziție.

- **Tehnica „focus grup”** este tot o metodă care utilizează potențialul de învățare și producția de idei în cadrul grupurilor. În cadrul acestei tehnici este presupusă o discuție focalizată, care trebuie să furnizeze un complex informațional calitativ. O caracteristică importantă a acestei metode este că participanții își pot modifica sau chiar schimba total părerile până la finalul discuțiilor.

Această metodă este complexă, nu neapărat prin modul de desfășurare, ci prin felul în care atinge obiectivele pe care și le propune. Avantajele ei sunt că apropie participanții de lucrul într-un grup natural, le dezvoltă plăcerea pentru discuție, care se desfășoară într-un climat pozitiv și introduce maniera pozitivă de focalizare pe o activitate sau sarcină, dezvoltând strategii naturale de ocolire ori de diminuare a divagațiilor și fenomenelor de perturbare a comunicării.

- **Tehnica „acvariului”** presupune extinderea rolului observatorului în grupurile de interacțiune didactică. Scaunele dintr-o încăpăre sunt așezate concentric, în două cercuri. Cei din cercul interior primesc un timp pentru a discuta o problemă controversată. Cei din cercul exterior ascultă ceea ce se discută în interior, fac observații cu privire la cum se relaționează, gradul de stabilire a consensului, modul în care se dezvoltă microclimatul, apariția conflictului și tipul de strategii adoptate de colegii lor din cercul din interior cu scopul de a le rezolva. Toate acestea se vor nota pe fișe de observare. Când această etapă este finalizată, se schimbă rolurile și locurile.

Utilizarea acestor metode și tehnici nu trebuie făcută însă în lipsa unor combinații și armonizări cu metodele așa-numite tradiționale deoarece avantajele și dezavantajele lor sunt complementare. Metodele moderne pun accent deosebit pe dezvoltarea individului în interiorul grupului. Ele contribuie la acoperirea întregii sfere de interes a persoanei educate, persoană care reprezintă resursa și creatorul de resurse pentru anii viitori.

Abilitățile ce trebuie dezvoltate în școală sunt: **spiritul antreprenorial** (economie, finanțe și management), **lucrul în echipă** (te învață să fii organizat, să accepți schimbul de idei), **tehnologie** (elevii să știe cum să folosească noile tehnici pentru a învăța, a crea și descoperi), **cetățean global** (programa nu poate ignora studiul sistemelor sociale, al istoriei și economiei globale), **rezolvarea problemelor** (elevii trebuie ajutați să găsească singuri cele mai bune soluții), **comunicarea** (să învețe să vorbească fluent, să își exprime ideile liber și cu propriile argumente), **inteligența emoțională** (propriile sentimente trebuie conștientizate și folosite în viața socială), **a fi lider** (o abilitate rară pe care profesorul ar trebui să o remarce și să o încurajeze). Elevul trebuie pus mereu în situația de a judeca, a coopera, a avea păreri, a analiza răspunsurile auzite, a identifica răspunsurile corecte din care, apoi, descoperă cunoștințe noi. Un dascăl profesionist va trebui să adapteze demersul didactic astfel încât să promoveze relații cooperante și stil de lucru cooperant, gândire critică bazată pe cunoștințe academice iar elevii să poată învăța abilitățile esențiale pentru succesul în lumea de azi.

BIBLIOGRAFIE:

- I. CERGHIT - Perfecționarea lecției în școala modernă, EDP - București, 1983.
- I. JINGA - Educația permanentă, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1979.
- I. BONTAȘ - Pedagogie, Ed. ALL EDUCATIONAL S A, 1998.
- A. ROȘCA - Creativitatea, Ed. Enciclopedică Română, București, 19
- I. CERGHIT, Metode de învățământ, Polirom, Iasi, 2006.
- I. NICOLA, Tratat de pedagogie școlară, Ed. Aramis, București, 2003.

FUNȚIILE METODELOR DIDACTICE

- THE FUNCTIONS OF DIDACTIC METHODS –

Prof. Ion GHIOCA
Liceul Teoretic Bechet, jud. Dolj

REZUMAT

Focusing on the learner, on his / her needs, interests and aspirations, on his / her subjectivity, requires a reconsideration of the competencies required for the exercise of the teaching profession, and of its specific standards. Valorizing the students, applying the principles of pedagogy of differentiation and of pedagogical constructivism, the educator will bring to the artistic rank the instructive-educational process and the ends of the education.

Funcția cognitivă

Metodele didactice îndeplinesc o funcție cognitivă în măsura în care reprezintă o cale de acces la cunoaștere. Prin intermediul acestora elevul, sprijinit de profesor, își însușește valorile culturii și științei. Metoda devine astfel un mod de a afla, de a descoperi, de a cerceta realitatea înconjurătoare, de a-și însuși cunoștințe, de a-și forma abilități cognitive. Prin intermediul metodelor didactice profesorul aduce realitatea mai aproape de elev, creând situații de viață, facilitând învățarea. Experiențele didactice propuse de către cadrul didactic sunt dirijate metodologic de acesta către atingerea dezideratelor educative.

Funcția formativ-educativă

Pe lângă țeluri de ordin cognitiv (de cunoaștere), metodele didactice îndeplinesc și funcții de formare și exersare a priceperilor, deprinderilor, capacităților de cunoaștere și acțiune, având rol în formarea și dezvoltarea personalității ca întreg. Prin metodele folosite, profesorul influențează formarea și dezvoltarea unor atitudini, emoții, sentimente, interese, convingeri.

Funcția motivațională

Un criteriu de apreciere a eficienței unui demers instructiv-educativ îl constituie gradul de plăcere în învățare. Metoda didactică îndeplinește în acest sens o funcție motivațională în măsura în care reușește să facă activitatea să fie atractivă, să stimuleze motivația în învățare, interesul pentru studiu menit să susțină efortul cognitiv de mobilizare psihică.

Funcția instrumentală

Metoda este un instrument, o modalitate, o cale de atingere a dezideratelor propuse. Este liantul dintre obiective și rezultate. Pentru a atinge rezultatele, profesorul trebuie să stăpânească arta didacticii ce presupune știința de a-i învăța și pe alții ceea ce știi deja foarte bine, într-un mod plăcut, atractiv, accesibil.

Funcția normativă (de optimizare)

Din această perspectivă, metoda arată cum să se procedeze pentru obținerea rezultatelor dorite. Optimizarea activității presupune găsirea variantei eficiente de combinare a variabilelor didactice și sugerarea unui traseu flexibil de realizare a activității instructiv-educative. Pentru a fi eficientă, metoda trebuie să fie aplicată în strânsă corelație cu celelalte componente ale procesului de învățământ, respectând totodată normativitatea didactică.

BIBLIOGRAFIE:

1. JINGA, Ioan ș.a. Manual de pedagogie. București: Editura All Educational, 1998.
2. MACAVEI, Elena. Pedagogie. Propedeutică. Didactică. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1997.
3. MIALARET, Gaston. Introducere în pedagogie. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1981.
4. NICOLA, Ioan. Tratat de pedagogie școlară. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1996.
5. NICOLA, Ioan. Pedagogie generală. Noțiuni fundamentale. Manual pentru clasa a IX-a - școli normale. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1997.
6. NICULESCU, Rodica Mariana. Pedagogie generală, București: Editura Scorpion 7, 1996.

EDUCAȚIA PERMANENTĂ

*Secretar Luminița GOICEANU
Școala Gimnazială "Regele Mihai",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Education is nothing but studying different kinds of subjects to gain knowledge and understanding and trying to apply it in daily life. Education is not only the book knowledge also learning something practically. Education doesn't mean to just go schools and colleges daily and attend exams, it is meant for gathering knowledge relating it to our lives. Even a robot can read and write, but human being uses the knowledge wisely. It makes a human being, something more than actually he was provided with.

Educația nu trebuie (nu poate) să se rezume la ceea ce oferă școala de toate gradele, oricât de elevată ar fi ea. Educația trebuie să continue concomitent cu școala, exercitată de alți factori educativi (familia, mass media) cât și după absolvirea școlii și facultății, să continue tot timpul și toată viața. Aceasta pentru a feri omul de suficiența, de limitele instruirii și dezvoltării personalității sale.

Educația permanentă este un sistem educațional deschis, compus din obiective, conținuturi, forme și tehnici educaționale, care asigură întreținerea și dezvoltarea continuă a potențialului cognitiv, afectiv și acțional al personalității, al capacităților și deprinderilor de autoeducație, formarea de personalități independente și creative. Educația permanentă este nemijlocită legată de diagnoza și prognoza educației, de programare și de inovare pe termen lung a educației.

Educația permanentă ne fereste de îmbătrânirea timpurie din punctul de vedere cerebral și psiho-social, ne menține tinerețea spirituală. Savantul japonez Matsuzawa spunea: să gândești activ, continuu și intens căci oprești îmbătrânirea creierului (desigur, pentru o anumită perioadă) și obții performanțe deosebite, până la creații de mare valoare și eficiență.

Educația permanentă, pentru a fi de valoare și eficientă, trebuie să se bazeze pe educație, fapt care cere învățământului să pregătească tineretul studios pentru autoeducație.

Educația permanentă a devenit o speranță a școlii contemporane, școala supusă excesiv perspectivei îngust-specializate. Ea se impune, de asemenea, ca o idee calauzitoare a elaborării formelor de educație a adulților. De aceea, analiza cercetărilor actuale în domeniul educației permanente este o necesitate obiectivă pentru promovarea gândirii și acțiunii pedagogice. În primul rând, pentru că prin acțiunile în spiritul educației permanente devine posibilă o sinteză a gradelor și profilelor de învățământ, a instituțiilor școlare, întemeiată pe logica proceselor educaționale și desfășurată potrivit unui sistem format din unități funcționale integrate. Conceptul și sistemul educației permanente oferă răspunsuri la numeroasele probleme ale relației predare-învățare." Cea mai largă accepție a educației permanente exprimă aria sa socială, ca tendințe și perspective ale vieții educaționale contemporane:"Educația permanentă este educația tuturor oamenilor pe tot parcursul vieții lor".

"Educația permanentă este educația tuturor oamenilor pe tot parcursul vieții lor".

Explicitând, această formulare vizează, pe de o parte, un învățământ în numeroase reperi-perioade ale vieții-în mișcare verticală, "de la tinerețe până la bătrânețe"; pe de altă parte, un învățământ în mișcare orizontală, care oferă calea de trecere, la școli de profil diferit și realizează o îmbinare continuă a educației instituționalizate cu influențele educaționale și culturale informale,

difuze. O asemenea definiție nu precizează însă conținutul pedagogic și metodele unui proces educativ de lungă durată, complex, și prin natura sa exigent. Or, obiectivele ambițioase, fără prevederea și aplicarea mijloacelor corespunzătoare rămân mereu nesaturate.

Educația ca activitate complexă, începe din primul an de viață și se continuă pe tot parcursul vieții prin cele trei forme: educația formală, informală și non-formală. De aici rezultă caracterul permanent al educației.

Necesitatea permanentei educației în plan individual și istoric a fost intuită de mult timp. Comenius afirmă: „Pentru fiecare om, viața sa este o școală de leagan până la mormant”.

Fiind un fenomen social și societatea fiind supusă unei permanente deveniri ființa umană este și ea supusă aceluși proces de educație pe tot parcursul vieții.

Educația permanentă este dependentă de educația formală pentru că omul are nevoie de o pregătire realizată în școală „pentru a învăța să învețe”. Obiectivele educației permanente nu pot fi dissociate de cele ale educației realizate în general, de cele ale educației școlare, în primul rând. Principiul educației permanente trebuie pus în relație directă cu produsul individual și social.

Educația permanentă este studiată de științele educației în mai multe direcții de abordare științifică

Educația permanentă este principiul fundamental al educației conform căruia ființa umană este supusă influenței educaționale încă de la naștere prin mediul social în care se dezvoltă și se formează în ontogeneza.

Educația permanentă presupune formarea unor comportamente specifice educației, prin integrarea individului uman într-un sistem de învățământ. Abilitatea cu deprindere de muncă intelectuală și cu o atitudine pozitivă față de învățare prin care se asigură pregătirea pentru autoeducație.

În pedagogia socială educația permanentă este abordată din perspectiva relației societate-educație. Caracterul permanent al educației este definit pe două coordonate mari:

1. Ca proces cu caracter social-istoric (educația a apărut odată cu tipul de orânduire sclavagistă și a continuat într-un sistem specific în fiecare tip de orânduire socială devenind un proces din ce în ce mai complex).
2. Ca dimensiune a vieții individului de la naștere până la vârsta retragerii din activitate.

Educația permanentă constituie un mod coerent de a da răspuns acestor noi condiții prin conducerea sistemică a proceselor educaționale și organizarea acestora potrivit unei strategii.

BIBLIOGRAFIE:

- Ioan Nicola - „Pedagogie” editura E.D.P. București – 1969.
- Paul Lengrand - „Introducere în Educația Permanentă”, - editura E.D.P. București 1973.
- Pavel Mureșan - „Educația permanentă”, - Educația științifică și enciclopedică București 1983.

STUDENT - CENTRED LEARNING

*Irina-Mariana GOLOPENȚA
Liceul Tehnologic "Matei Basarab",
Strehaia, jud. Mehedinți*

A teaching method includes the principles and methods used by teachers to enable student learning. These approaches are regulated partly on subject matter to be taught and partly by the nature of the learner. A teaching method has to be in relation with the characteristic of the learner and the type of learning it is supposed to bring about for a particular teaching method to be appropriate and efficient. The selection of teaching strategies must take into account not only the nature of the subject matter, but also how students learn. Nowadays, it is important for teaching principles to encourage the idea of creativity.

Traditionally, research into learning and teaching has concentrated on what the teacher does, discussing, for example, how to develop effective presentations or how to organise study materials, rather than on the learner's experience.

But recent studies into student learning demonstrate what Thomas Shuell stated: "Without taking away from the important role played by the teacher, it is helpful to remember that what the student does is actually more important in determining what is learned than what the teacher does."

Student-centered learning situates the students' interests first, considering that the student's voice is essential to the learning experience. In a student-centered learning space, students choose what they will learn, how they will learn, and how they will assess their own learning. This is in opposition to traditional education, also called "teacher-centered learning", which situates the teacher as the mainly "active" role while students take a more "passive", receptive role. In a teacher-centered classroom, teachers choose what the students will learn, how the students will learn, and how the students will be assessed on their learning. In contrast, student-centered learning requires students to be active, responsible participants in their own learning and with their own pace of learning.

Student-centered learning environments have been shown to be effective in higher education. They have been defined specifically within higher education as both a mindset and a culture within a given educational institution and as a learning approach broadly related to, and supported by, constructivist theories of learning. They are characterised by innovative methods of teaching which aim to promote learning in communication with teachers and other learners and which take students seriously as active participants in their own learning and foster transferable skills such as problem-solving, critical thinking, and reflective thinking.

An example of a student-centred learning method is experiential learning. Experiential learning is the process of learning through experience, and is more precisely defined as "learning through reflection on doing". Hands-on learning is a form of experiential learning but does not necessarily involve students reflecting on their product. Experiential learning is distinct from rote or didactic learning, in which the learner plays a comparatively passive role. It is related to, but not synonymous with, other forms of active learning such as action learning adventure learning, free-choice learning, cooperative learning, service-learning, and situated learning.

Experiential learning is often compared to "experiential education", but while experiential education is a more extensive theory of education, experiential learning focuses on the individual learning process. Thus, compared to experiential education, experiential learning is concerned with more specific topics connected to the learner and the learning context. The general concept of learning through experience is ancient. But, as an articulated educational approach, experiential learning is much more recent. Beginning in the 1970s, David A. Kolb helped to develop the modern

theory of experiential learning, drawing heavily on the work of John Dewey, Kurt Lewin, and Jean Piaget.

Experiential learning has some important teaching benefits. Peter Senge, author of "The Fifth Discipline" (1990), states that teaching is of great relevance to motivate and inspire people. Learning only has good outcomes when learners have the aspiration to absorb the knowledge. That is the reason why experiential learning requires the showing of directions for learners.

Experiential learning encompasses a hands-on approach to learning that moves away from just the teacher at the front of the room transmitting and transferring their knowledge to students. It transforms learning into an experience that steps aside the classroom and aims at delivering a more involved way of learning.

Experiential learning focuses on the learning process for the individual. One example of experiential learning is going to the zoo and learning through observation and interaction with the zoo environment, contrary to reading about animals from a book. Thus, one makes discoveries and experiments with knowledge firsthand, instead of hearing or reading about others' experiences. Likewise, in business school, internship, and job-shadowing, opportunities in a student's field of interest can provide valuable experiential learning which contributes significantly to the student's overall understanding of the real-world environment.

Another example of experiential learning involves learning how to ride a bike, a process which can illustrate the four-step experiential learning model (ELM) as set forth by Kolb. Following this example, in the "concrete experience" stage, the learner physically experiences the bike in the "here-and-now". This experience forms "the basis for observation and reflection" and the learner has the opportunity to consider what is working or failing (reflective observation), and to think about ways to improve on the next attempt made at riding (abstract conceptualization). Every new attempt to ride is informed by a cyclical pattern of previous experience, thought and reflection (active experimentation).

Most teachers are aware of the important role experience plays in the learning process. The role of emotion and feelings in learning from experience has been recognized as an important part of experiential learning. While those factors may improve the likelihood of experiential learning occurring, it can occur without them. Rather, what is essential in experiential learning is that the individual is encouraged to directly involve themselves in the experience, and then to reflect on their experiences using analytic skills, in order that they gain a better understanding of the new knowledge and retain the information for a longer time.

Reflection is a vital part of the experiential learning process, and like experiential learning itself, it can be facilitated or independent. Dewey wrote that "successive portions of reflective thought grow out of one another and support one another", generating a platform for further learning, and allowing for further experiences and reflection. This reinforces the fact that experiential learning and reflective learning are iterative processes, and the learning builds and develops with further reflection and experience. Facilitation of experiential learning and reflection is challenging, but "a skilled facilitator, asking the right questions and guiding reflective conversation before, during, and after an experience, can help open a gateway to powerful new thinking and learning". Jacobson and Ruddy, building on Kolb's four-stage Experiential Learning Model and Pfeiffer and Jones's five stage Experiential Learning Cycle, took these theoretical frameworks and created a simple, practical questioning model for facilitators to use in promoting critical reflection in experiential learning. Their "5 Questions" model is as follows: Did you notice?; Why did that happen?; Does that happen in life?; Why does that happen?; How can you use that? These questions are posed by the facilitator after an experience, and gradually lead the group towards a critical reflection on their experience, and an understanding of how they can apply the learning to their own life. Although the questions are simple, they allow a relatively inexperienced facilitator to apply the theories of Kolb, Pfeiffer, and Jones, and deepen the learning of the group.

Experiential learning can exist without a teacher and relates solely to the meaning-making process of the individual's direct experience. However, though the gaining of knowledge is an

inherent process that occurs naturally, a genuine learning experience requires certain elements. According to Kolb, knowledge is continuously gained through both personal and environmental experiences. Kolb states that in order to gain genuine knowledge from an experience, the learner must have four abilities: to be willing to be actively involved in the experience; to be able to reflect on the experience; to possess and use analytical skills to conceptualize the experience; and possess decision making and problem solving skills in order to use the new ideas gained from the experience.

Student-centered typically refers to forms of instruction that, for example, give students opportunities to lead learning activities, participate more actively in discussions, design their own learning projects, explore topics that interest them, and generally contribute to the design of their own course of study.

BIBLIOGRAFIE:

1. Hoidn, Sabine (2017). *Student-Centered Learning Environments in Higher Education Classrooms*. New York, NY: Palgrave Macmillan.
2. Johnson, Eli (2013). *The Student Centered Classroom: Vol 1: Social Studies and History*. p. 19. ISBN 1317919491.
3. Shuell, T.J. (1986). "*Cognitive Conceptions of Learning*), 429.

ACTIVITATEA INTEGRATĂ - STRATEGIE MODERNĂ ÎN ÎNVĂȚAREA PREȘCOLARĂ

*Prof. învă. preșcolar Lavinia Nicoleta GRANCEA
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 19,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

The success of integrated content delivery in kindergarten is largely based on the degree of structuring of the projected content, in a unitary vision, following certain finality.

The new demands of children and society require that the teaching and teaching methodology should be supple and permissive to the dynamics of change that takes place in the components of the instructive and educational process. In order to implement these ideals of society, to develop children's creativity, new methods and means are needed to ensure this.

"Lăsați copilul să vadă, să audă, să descopere, să cadă, să se ridice și să se înșele. Nu folosiți cuvinte când acțiunea, faptul însuși, sunt posibile."

Modernizarea continuă a procesului instructiv-educativ, impune ca strategiile aplicate să fie cât mai riguros selectate și într-o formă accesibilă, novatoare. Prin folosirea diversificată a metodelor, educatoarea urmărește eludarea monotoniei, plictisului, rutinei, deschizând în sufletul copilului dorința de învățare într-un mod eficient și creativ.

Printre experiențele consacrate de organizare a conținuturilor învățământului pot fi catalogate ca inovații: abordarea interdisciplinară, predarea integrată a cunoștințelor, organizarea modulară și învățarea asistată de calculator.

Instruirea interactivă reprezintă un tip superior de instruire, care se bazează pe activizarea subiecților instruirii, pe implicarea și participarea lor activă și deplină în procesul propriei formări, precum și pe instaurarea de interacțiuni, schimburi intelectuale și verbale, schimburi de idei, confruntare de opinii, argumente etc. între aceștia.

Învățarea activă are la bază implicarea copilului în procesul de învățământ transformându-l într-un coparticipant la propria instruire și educare. Prin accentuarea caracterului formativ educativ a tuturor strategiilor se contribuie la dezvoltarea potențialului individual, a capacității de a opera cu informațiile asimilate, de a le aplica în practică, la dezvoltarea capacității de a investiga de a căuta soluții situațiilor problemă.

Predarea integrată a cunoștințelor este considerată o metodă, o strategie modernă, iar conceptul de activitate integrată se referă la o activitate în care se abordează ca metoda predarea-învățarea cunoștințelor. Această manieră de organizare a conținuturilor învățământului este oarecum similară cu interdisciplinaritatea, în sensul că obiectul de învățământ are ca referință nu o disciplină științifică, ci o tematică unitară, comună mai multor discipline.

De multe ori se fac confuzii între conceptele de organizare interdisciplinară și organizare integrată. Din punct de vedere al cunoașterii, deosebirea dintre cele două constă în aceea că interdisciplinaritatea identifică o componentă a mediului pentru organizarea cunoașterii, în timp ce integrarea ia ca referință o idee sau un principiu integrator care transcende granițele diferitelor discipline și grupează cunoașterea în funcție de noua perspectivă, respectiv tema. În DEX conceptul „a integra” îi corespund următoarele: a include, a încorpora, a armoniza într-un tot, iar „integrarea” – ca sintagma este explicată ca: reuniunea în același loc, respectiv în aceeași activitate a mai multor activități de tip succesiv. Prin metoda predării integrate, copiii pot să participe, să se implice cât mai

mult, atât efectiv cât și afectiv, prin antrenarea unor surse cât mai variate, prin prezentarea conținutului cu ajutorul experiențelor diverse, exersării tuturor analizatorilor, învățarea prin descoperire.

Cultivarea unor trăsături cum ar fi: curiozitatea, admirația, imaginația, gândirea critică, spontaneitatea și plăcerea în experiențele estetice se realizează pe calea predării grupate, pe subiecte sau unități tematice, așa numita predarea tematică.

Se crede că învățarea integrată se reflectă cel mai bine prin această predare tematică, care sprijină dezvoltarea concomitentă a unor domenii, în loc să se concentreze pe un aspect izolat, lucru nefiresc pentru dezvoltarea copilului. Procesul educațional trebuie să fie creativ, interdisciplinar, complex, să-i stimuleze pe copii în vederea asimilării informațiilor. Pentru a fi posibilă abordarea în manieră integrată, educatoarea stabilește clar, precis obiectivele și conținuturile activităților zilnice, iar pe baza acestora concepe un scenariu cât mai interesant al zilei. În vederea realizării obiectivelor propuse pentru fiecare domeniu experiențial se gândește atent repartizarea sarcinilor activităților zilnice la fiecare sector de activitate. Întreg programul se desfășoară prin joc, dar nu un joc întâmplător, ci unul organizat, în care copilul are prilejul să exploreze medii diferite și să îndeplinească sarcini fie individual, fie în grup. Educatoarea are rolul unui ghid atent, organizând în așa fel activitatea încât, să le ofere copiilor o paletă variată de opțiuni, care să permită realizarea celor propuse la începutul abordării programului. În activitățile integrate, accentul va cădea pe grup și nu pe întreaga clasă, în care o idee transcende granițele diferitelor discipline și organizează cunoașterea în funcție de noua perspectivă, respectând tema de interes.

În cadrul activităților integrate, abordarea realității se face printr-un demers global, granițele dintre categorii și tipurile de activități dispar, se contopesc într-un scenariu unitar și de cele mai multe ori ciclic, în care tema se lasă investigată cu mijloacele diferitelor științe. Varietatea materialelor spre care sunt orientați copiii, îi încurajează să se manifeste, să observe, să gândească, să-și exprime liber ideile, să interpreteze date, să facă predicții.

Abordarea integrată a activităților promovează învățarea centrată pe copil, acesta beneficiind de:

- posibilitati de a se manifesta natural, fără a sesiza că aceasta activitate este „impusa”;
- personalitatea copilului se dezvoltă;
- copilul învață lucrând;
- mai multă libertate în acțiune;
- oportunități de a se implica în pregătirea activităților cautând și aducând diferite materiale de acasă;
- sporirea încrederii în propriile posibilități, devenind capabili să îndeplinească sarcinile ce le-a ales sau li s-au încredințat;
- orice lucrare care se finalizează duce la dezvoltarea personalității copilului;
- educarea capacității de a lucra în grup, de a ajuta la îndeplinirea sarcinilor echipei;
- manifestarea creativității în toate domeniile;
- contribuie la formarea stimei de sine și la dezvoltarea spiritului participativ;

Educatoarea trebuie să fie preocupată să conceapă scenarii care să ofere situații de învățare interesante pentru copii, are următoarele oportunități:

- încurajează diferite tipuri de comportament;
- cunoaște mai bine copiii;
- aplică metode noi, activ-participative;
- stabilește relații de tip colaborativ cu celelalte educatoare și grupe din unitate, cu părinții copiilor.

Reușita predării integrate a conținuturilor în grădiniță, ține în mare măsură de gradul de structurare a conținutului proiectat, într-o viziune unitară, urmărind anumite finalități.

Noile cerințe ale copiilor și ale societății, impun ca sistemul de instruire și de metodologie didactică să fie suplu și permisiv la dinamica schimbării, care au loc în componentele procesului

instructiv și educativ. Pentru a implementa aceste idealuri ale societății, adică de dezvoltare a creativității copiilor, este nevoie de noi metode și mijloace care să asigure acest lucru.

Trebuie însă, să folosim pe scară largă metodele activ- participative, prin apelarea la metode pasive, dar când este nevoie, prin maximizarea dimensiunii active a acestora, prin punerea în valoare a aspectelor calitative ale metodei.

Se poate considera, astfel, că orice metodă posedă la un moment dat trăsături care să se integreze succesiv în procesul instructiv educativ, deoarece nu putem renunța la anumite metode, pentru că astfel preșcolarul nu ar mai avea nici un punct de pornire de la care să creeze.

Un copil își manifestă spiritul creativ atunci când: se implică activ în procesul de formare și învățare, adoptă o atitudine activă și interactivă; explorează mediul și găsește soluții personale; problematizează conținuturile și face descoperiri; elaborează produse intelectuale unice .

Acest fenomen al creativității trebuie să-l urmărim și să-l dezvoltăm în permanență , fără a-l bloca.

Activitatea integrată se dovedește a fi o soluție pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu societatea, cultura și tehnologia didactică. Ea lasă mai multă libertate de exprimare și acțiune atât pentru copil cât și pentru educatoare.

Prin aceste activități se aduce un plus de lejeritate și mai multă coerență procesului didactic, punându-se accent pe joc ca metodă de bază a acestui proces.

BIBLIOGRAFIE:

- ***Programa activitatilor instructiv - educative din gradinita;
- Ministerul educatiei si cercetarii "Metoda proiectelor la varstele timpurii", Ed. Miniped, Buc., 2002;
- Revista Invatamantului Prescolar nr. 3-4/2003;
- Revista Invatamantului Prescolar nr.1-2/2004.

PREDAREA INTEGRATĂ, O REALĂ NECESITATE

- THE INTEGRATIVE TEACHING, A REAL NEED -

*Prof. Nicoleta GRĂDINARU
Liceul Teoretic Bechet, jud. Dolj*

REZUMAT

The integrated approach of contents is part of the series of new educational guidelines, which many teachers have transformed over time from the educational premise into educational approach commonly used in every day practice.

I believe that the integrated activities are of a real importance in the efficiency of the teaching act, however, i believe that there should be no plain delimitation between traditional activities and those that ar traditional integrated in the sense that they insolate them and organise the instructive – educational process only on the basis of a type activity or another, we will not get the same result as if in the planning of the activity we try to combine fruitfully these kinds of activities.

The teacher has the role of pointing towards the most efficient ways and methods, regardless of whether they originated in a modern pedagogial alternative or in traditional one. At the same time, the teacher is the one who achieves integration, compatibility content and establishes their relevance in relation to curricular requirements and community expectation.

Educația reprezintă axul principal al formării personalității umane. Platon afirmă că : „nu este nimic mai dumnezeiesc decât educația, prin educație omul ajunge într-adevăr om”. În această perioadă asistăm la dezvoltarea unei noi abordări educaționale, care determină organizarea și trăirea unor experiențe de învățare ținând seama de cerințele viitorului și de necesitatea producerii unor schimbări dorite în comportamentul copilul de astăzi.

Problemele concrete de viață, ce trebuie rezolvate zi de zi, au un caracter integrat și nu pot fi soluționate decât apelându-se la cunoștințe, deprinderi, competențe ce nu sunt încadrate în contextul strict al unui obiect de studiu. Pentru ca elevii zilelor noastre să facă față solicitărilor lumii contemporane, trebuie să le formăm capacitatea de a realiza transferuri rapide și eficiente între discipline, de a colecta, sintetiza și de a pune la lucru împreună cunoștințele dobândite.

Copilul este autorul propriei lui învățări, iar sursa învățării lui o constituie diversitatea experiențelor cognitive, sociale, emoționale, fizice pe care le trăiește.

Abordarea integrată a curriculum-ului pune accentul pe formarea unor competențe, atitudini și valori transversale și transferabile, utile pentru dezvoltarea personală și socială a elevilor.

Curriculum-ul integrat presupune o anumită modalitate de predare și o anumită modalitate de organizare și planificare a instruirii ce produce o inter-relaționare a disciplinelor, astfel încât să răspundă nevoilor de dezvoltare a elevilor.

Evoluția practicii pedagogice contemporane cunoaște o dinamică importantă. La noi în țară, s-a propus un astfel de curriculum integrat pentru prima dată în anul 2008, la grădiniță, iar în anul 2012 pentru clasele pregătitoare, întâi și a doua. Integrarea curriculară își manifestă beneficiile la clasele pre-primare și primare și se datorează atât particularităților de învățare a copiilor, cât și modului de organizare a predării.

Curriculum integrat și predarea integrată presupun mai mult decât o schimbare de curriculum și strategie de predare, presupun abordări și perspective ce depășesc granițele specializate ale paradigmele educaționale și ale modelelor teoretic – explicative și practice.

De aceea, în continuare voi enumera câteva dintre beneficiile abordării curriculum-ului de tip integrat:

- ✚ Hrănește și refortifică abilitățile și cunoștințele învățate într-o arie de studiu și le utilizează în alta;
- ✚ Conferă elevilor experiențe academice din ce în ce mai bogate extinzând contextul și aplicabilitatea deprinderilor și informațiilor lor;
- ✚ Eficientizează utilizarea timpului de învățare pentru cunoștințele, competențele dintr-o arie spre a fi utilizate ca suport în alta.

Dimensiunea integrată a curriculum-ului presupune, atât relaționarea disciplinelor școlare cu scopul de a evita izolarea lor tradițională, cât și acțiunea de a asocia diferitele obiecte de studiu, din același domenii diverse într-una și aceeași planificare a învățării.

După cum afirmă J. Piaget „cunoștința provine din acțiune”, iar didactica modernă subliniază faptul că elevul nu mai este receptor de informație, ci subiect al cunoașterii și acțiunii.

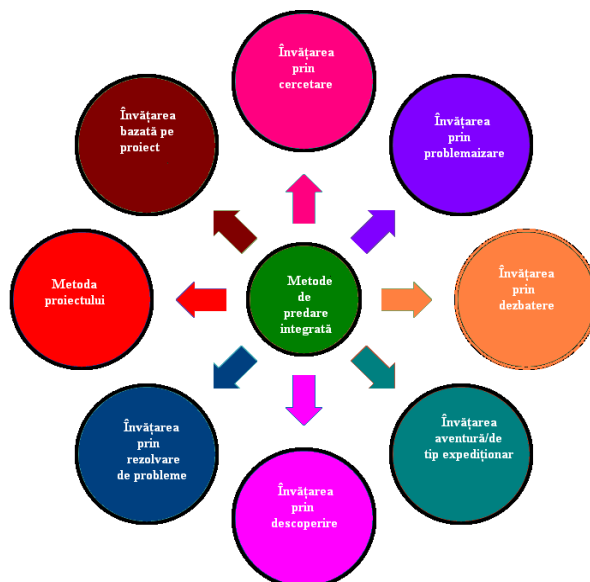
Predarea integrată a cunoștințelor este considerată o strategie modernă de organizare și desfășurare a conținuturilor, iar conceptul de activitate integrată se referă la o acțiune în care se îmbrățișează metoda de predare-învățare a cunoștințelor, îmbinând diverse domenii și constituirea deprinderilor și abilităților elevilor. Diferitele paradigme de integrare a curriculum-ului cu ample deschideri în planul predării integrate aduc transformări demersurilor de elaborare a strategiilor didactice.

Argumente ale predării integrate :

- ✚ Angajarea responsabilă a elevilor în procesul învățării;
- ✚ Încurajarea comunicării și a relațiilor interpersonale prin valorificarea valențelor formative ale sarcinilor de învățare în grup prin colaborare;
- ✚ Transformarea cadrului didactic în factor de sprijin, mediator, facilitator și diminuarea funcției sale de „furnizor de informații”.

Ioan Neacșu afirmă că „educatorii sunt solicitați astăzi, în mod continuu, să promoveze învățarea eficientă. Și nu orice învățare eficientă, ci una participativă, activă și creativă”. Metode de predare ale profesorului pot fi convertite de către elevi în metode de învățare deoarece metodele de predare induc și învățarea. În accepțiune modernă, metodele de învățământ reprezintă modalități de acțiune, instrumente cu ajutorul cărora elevii sub îndrumarea profesorului sau în mod independent, își însușesc cunoștințe, își formează și dezvoltă priceperi și deprinderi intelectuale și practice, aptitudini, atitudini.

Cele mai productive strategii și metode de predare integrată, recunoscute ca promotoare ale unei învățări autentice-eficiente sunt :

În încercarea de a sintetiza diferite orientări teoretice putem aprecia faptul că abordarea integrată a conținuturilor iese din monotonia aceleiași tehnici de predare a unor lecții care le oferă elevilor posibilitatea de a explora în profunzime domenii noi, de a acumula cunoștințe în mod independent și de a dezvolta competențe precum creativitatea, spiritul de inițiativă.

Atât succesul școlar cât și succesul în viața personală și socială este dat tocmai de capacitatea de a ieși din tiparul unei discipline și de a realiza conexiuni și transferuri rapide între discipline, pentru rezolvarea problemelor concrete din viața de zi cu zi.

Activitatea integrată aduce mai multă coerență în procesul de predare-învățare și se dovedește a fi o soluție pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu viața societății, cultura și tehnologia didactică.

BIBLIOGRAFIE:

- Ciolan, L. (2008), *Învățarea integrată – fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*, Editura Polirom, Iași;
- Cucos, C., (2006), *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași;
- Bocoș, M., Chiș, V., (2012), *Abordarea integrată a conținuturilor curriculare, particularizări pentru Învățământul primar*; Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca;
- Manolescu, M., (2004), *Curriculum pentru învățământul primar și preșcolar. Teorie și practică*, Universitatea din București, Editura Credis;
- Văideanu, G., (1988), *Educația la frontiera dintre milenii*, Editura Politică, București
- Bicaian, E., O., (2014), *Aplicații ale predării integrate la ciclul achizițiilor fundamentale*, Editura Rovimed Publishers, Bacău
- Chiș, V., (2002), *Provocările pedagogiei contemporane*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca.

THE ART OF TEACHING

*Prof. Ana Maria GRECU
Colegiul Național Pedagogic "Ștefan Odobleja",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Education is unfolding the wings of head and heart together. The job of a teacher is to push the students out of the nest and strengthen their wings. (Amit Ray)

What are the *real* skills that teachers need to be successful in the classroom? Patience? Empathy? Passion? Purpose? Subject knowledge? Research, observe, instruct, and ultimately determine your own key qualities for what makes a good teacher.

When I did a Google search for the subject, the Art of Teaching, I came up with 160 million entries. I believe that the phrase "the art of teaching" is something very real, especially to those who love this profession, generally easy to explain, and not very well appreciated or understood. Nevertheless, I am sure the 160 million entries on the internet would define the art of teaching many different ways.

In his book, *The Courage to Teach: Exploring the Inner Landscape of a Teacher's Life*, Parker Palmer writes a thought-provoking description of what a teacher feels. "I am a teacher at heart, and there are moments in the classroom when I can hardly hold the joy. When my students and I discover uncharted territory to explore, when the pathway out of a thicket opens up before us, when our experience is illuminated by the lightning-life of the mind—then teaching is the finest work I know." Every good teacher can describe moments like this, times when students' minds light up the classroom with perceptive insights, new ways to solve old problems, challenging questions that do not have simple answers, or humorous moments that momentarily suspend the learning. These moments are treasured memories for the teacher and the student.

Parker explains that there is the flipside to this fairy tale view of teaching. "But at other moments, the classroom is so lifeless or painful or confused — and I am so powerless to do anything about it — that my claim to be a teacher seems a transparent sham." In these seemingly helpless moments, everyone in the classroom could be perceived as the enemy. A good teacher understands that teaching is an organic process, a mix of good days and bad days. The good teacher finds a way to learn from both types of experiences, bringing back to the classroom a heightened awareness of how to teach well.

The art of teaching, like art itself, is comprised of many different factors; knowledge of subject, knowledge of teaching techniques, knowledge of students, integrity of the teacher and identity of the teacher. Contrary to what some educational writers believe good teaching cannot be condensed to effective techniques. When I speak with students about why their favorite teachers are effective, they respond with a statement that suggests the teacher instills into his or her work passion, charisma and often a sense of humor.

Good teachers possess a strong capacity to connect with their students. Parker Palmer writes, "They are able to weave a complex web of connections among themselves, their subjects, and their students so that students can learn to weave a world for themselves." Different teachers will use a variety of techniques to achieve this goal, but they all have in common the inner drive to connect with their students. Again, I draw on my conversations with students about good teachers, the common ingredient being they go beyond their craft by extending themselves with great generosity to help students learn and grow. In doing this they make a connection that allows the student to be receptive to learning. From my experience as a teacher, students are often afraid of failing, of not understanding the concepts, of being asked to participate in things they would rather

avoid, of having their lack of knowledge revealed, or of looking silly in front of their peers. As a student, I remember those fears very clearly. Good teachers realize that some fears can be turned into opportunities for learning and growth. A good teacher is able to take a student's fears and transform them from impervious obstacles to learning into moments of receptivity to learning.

In the end, the art of good teaching is about inviting each student to affirm his or her unique voice. It is not about getting the student to conform to the teacher's views or ways of thinking. The good teacher is helping the student find meaning in his or her words by asking good questions, requiring the student to probe deeper, or helping the student move between the concrete and abstract nature of the idea.

Finally, every good teacher, like every good parent, is trying to help the student navigate a delicate balance between independence and discipline. For a student to learn effectively, he or she must be willing to explore the outer limits of understanding ideas. Helping a student become an independent learner is central to the art of good teaching. However, this journey requires the student to be highly disciplined in his / her approach. There are skills to be learned, knowledge to be acquired, and methods to be used. Good teachers know how to help students obtain these things without alienating the student. The tension between discipline and freedom is something a good teacher knows how to manage. Education has the power to transform. *Real teaching is an art form, not a delivery system. (Sir Ken Robinson).*

BIBLIOGRAPHY:

- Parker J. Palmer, *The Courage to Teach: Exploring the Inner Landscape of a Teacher's Life*- Wiley Imprint, 2007.
- Robert J. Marzano, *The Art and Science of Teaching: A Comprehensive Framework for Effective Instruction*, ASCD, Virginia, 2007.
- Gilbert Highet, *The Art of Teaching*, Vintage books edition, 1989.

ARTA ȘI STILUL DE PREDARE AL PROFESORULUI

*Prof. Marilena Violeta GRECU
Colegiul Național Economic "Theodor Costescu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Educational style designates a constellation of features that circumscribe the teacher's behavior in his or her relationships with students. Style highlights what is specific to each teacher, his "personal" note in fulfilling the attributions his own statute hampers.

By understanding his / her own style of learning and teaching, the teacher takes the first step towards realizing that not all students learn it and that some problems arise because of the inadequacy of the teaching style with the learners' style of learning.

Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori și, din acest punct de vedere, educația va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situație precisă, indicațiile generale date de cărțile de metodologie.

Stilul de predare reunește particularitățile individuale ale profesorului, „modalitatea sa proprie de lucru cu elevii”, „stilul său original de instruire a elevilor”. Pentru surprinderea specificului dependenței acestui proces de personalitate a profesorului s-a introdus conceptul de „stil educațional” sau „stil de predare”. El s-a impus relativ mai recent în literatura pedagogică pe baza investigațiilor întreprinse asupra comportamentului didactic al profesorului și, în general, asupra relației profesor-elevi.

Stilul de predare al profesorului imprimă pecetea personalității în rezolvarea problemelor, în orientarea soluțiilor. Stilul de activitate didactică desemnează felul în care profesorul organizează și conduce procesul de învățământ, presupunând anumite abilități, îndemnări sau priceperi din partea acestuia. Stilul cadrului didactic se concretizează prin alegerile potrivite cu situațiile de instruire, în alegerea metodelor și formelor de lucru pedagogic prin care el realizează un randament/permanență pedagogică superioară. Cadrele didactice eficiente și-au elaborat întotdeauna propriile lor stiluri de predare, care influențează, într-un fel sau altul, modul în care elevii se raportează la profesor și la sarcina de învățare ori la atmosfera din clasă.

Stilul educațional desemnează o constelație de trăsături care circumscriu comportamentul profesorului în relațiile sale cu elevii. Stilul scoate în evidență ceea ce este specific fiecărui profesor, nota sa „personală” în realizarea atribuțiilor pe care le încubă propriul statut. Chiar dacă stilul mai multor profesori se constituie relativ din aceleași elemente, ponderea și modul în care ele se corelează diferă de la unul la altul. Se pot distinge „stiluri individuale- care dau identitatea fiecărui profesor, stiluri grupate – care subsumează sub aceeași categorie cadrele didactice cu particularități stilistice asemănătoare și stiluri generalizate – care reprezintă modalități generale de conducere educațională, cu valoare de strategii.”

Diferențele stiluri se pot constitui în funcție de câteva dominante sau aspecte constante care pot să caracterizeze conduita profesorilor, ca de exemplu: deschidere spre inovație – înclinație spre rutină; centrare pe angajarea elevului – substituirea învățării cu predarea; centrare pe conținut – preocupare pentru dezvoltarea elevului; apropiat (afectiv) – distant (față de elevi); permisiv – autoritar (în relațiile cu elevii); nivel înalt de exigențe – exigențe scăzute; prescripție (dirijare riguroasă) – independentă. De exemplu, dacă avem în vedere distincția inovație-rutină, atunci se pot face următoarele constatări: există unii profesori care dovedesc mai multă flexibilitate decât alții în comportamentul lor didactic; aceștia sunt receptivi la ideile și experiențele noi; sunt atașați comportamentului explorativ, manifestă îndrăzneală, mai multă independență în gândire și acțiune

didactică; au capacitatea de a-și asuma riscuri; ei sunt dispuși să încerce noi practici, noi procedee, idei etc. Sunt stiluri creative.

Alt exemplu, văzut prin prisma centrare pe conținut - centrare pe dezvoltarea personalității: există profesori atașați materiei sau subiectelor predate; elaborează în mod detaliat și logic conținutul lecției, fixează criterii stricte privind pregătirea elevilor; sunt severi și distanți în predarea materiei. Aceștia predau materia ca scop în sine și pentru sine; contrar, sunt profesorii atașați dezvoltării personalității elevilor; ei fac din conținutul predat un instrument de exersare și dezvoltare a gândirii; ei sunt preocupați de tratarea diferențiată și cu căldură a elevilor, de individualizarea, pe cât posibil, a predării. Acești profesori raportează în permanență conținuturile nou-predate la viața și experiența proprie a elevilor, la diferitele aspecte ale vieții lor intelectuale, morale, civice, estetice și practice, urmărind cum progresașă aceștia din toate punctele de vedere.

Stilul de predare se referă la: originalitatea în activitatea didactică; la felul în care sunt alese și utilizate strategiile de către profesor; capacitatea de a îmbogăți practica școlară introducând variație; activități mai vii, mai nuanțate în clasă; capacitatea de a induce comportamente variate de învățare contribuind la modelarea stilurilor de muncă.

Învățarea este un act personal și cere participare personală. Problema esențială de care depinde producerea învățării eficiente este problema implicării, a angajării celui care învață în actul învățării. Tot secretul noilor orientări metodologice, procedee metodice sau sisteme tehnologice constă în capacitatea profesorului de a face din elev un colaborator activ în procesul asimilării cunoștințelor și a deprinderilor cerute de programa de învățământ, cum se exprima pedagogul V. Bunescu, de a-i orienta activitatea didactică în așa fel încât nimic-pe cât posibil - să nu i se pară de-a gata și să fie dirijat să cucerească cultura generală și tehnico - profesională prin efort propriu. Sunt considerate activ –participative toate acele metode care sunt capabile să mobilizeze energiile elevului, să-și concentreze atenția, să-l facă să urmărească cu interes și curiozitate lecția, să-i câștige adeziunea logică și afectivă față de cele nou - învățate; care-l îndeamnă să-și pună în joc imaginația, înțelegerea, puterea de anticipare, memoria etc.

Stilul de predare devine o necesitate în susținerea unei prestații didactice de calitate și eficiență. Este de fapt abilitatea profesorului de a se comporta utilizând diferite stiluri educaționale în vederea atingerii obiectivelor. O îndrumare, pas cu pas, care impune, de-a gata, noile cunoștințe, fără să lase elevilor timp și loc de gândire, să formuleze întrebări, să aprecieze, nu va face decât să stânjenească afirmarea spontaneității, a gândirii și imaginației, a creativității; în schimb, o dirijare care incită la căutări, care sugerează are alte urmări. Lectura independentă, dialogul euristic, învățarea prin explorare și descoperire, discuțiile colective etc., implică elevii în învățare mai mult decât o explicație, o expunere ori o demonstrație.

Profesorul, prin întreaga sa activitate, trebuie să realizeze două mari componente: pe de o parte *informarea*, transmiterea de cunoștințe, iar pe de altă parte, *formarea*, respectiv asigurarea condițiilor optime pentru dezvoltarea armonioasă a personalității elevilor. Activitatea instructiv-educativă a profesorului nu se poate rezuma doar la simpla desfășurare “funcționarească” a unei “zile de muncă” pe baza unui orar școlar. Ea presupune formarea și orientarea unor colective de elevi, asigurarea tuturor condițiilor necesare formării și dezvoltării fiecărui elev, în funcție de posibilitățile sale și de cerințele sociale exprimate prin idealul educativ.

În privința rezultatelor școlare este demonstrat deja, că cea mai mare eficiență o are tratarea conținuturilor într-o manieră realistă, corelarea cu viața reală, cu nevoile cognitive și afective pe care le impune societatea contemporană. Un profesor modern nu înseamnă numai sau în primul rând un profesor care să folosească cele mai performante computere, ci un profesor foarte bine informat, cu mintea flexibilă și deschisă la nou, un profesor care să fie conștient că munca lui are misiunea să pregătească elevii pentru viață; elevii de astăzi vor trebui să fie competitivi, să obțină succese în 2020, deci, profesorii lor trebuie să întrevadă căror provocări vor fi supuși și să-I doteze cu cele mai utile cunoștințe, aptitudini și atitudini. Prin atitudinea și comportamentul său la clasă, profesorul trebuie să confere credibilitate valorilor, conținuturilor și principiilor pe care le predă,

demonstrând că ele nu sunt noțiuni abstracte ci realități valabile în lumea reală, dincolo de zidurile școlii.

Elevul trebuie să fie partenerul profesorului în procesul de investigare a realității și este evident deci, că acest tandem nu poate funcționa dacă metodele de predare folosite nu sunt acordate cu metodele de învățare ale elevului. Astfel, profesorul trebuie să își cunoască foarte bine colectivul cu care lucrează și pe fiecare elev în parte, pentru a stimula, respectiv pondera la fiecare, exact elementele care necesită respectiva intervenție, în măsura adecvată.

Înțelegându-și propriul stil de învățare și predare, profesorul face primul pas spre realizarea faptului că, nu toți elevii învață ca el și că unele probleme apar din cauza nepotrivirii stilului de predare cu stilul de învățare al elevilor cărora se adresează.

”Nimic nu este mai inechitabil decât tratamentul egal aplicat celor ce nu sunt egali” spunea Vaughn.

Astfel, nu există un mod bun sau rău de predare, ci un mod mai adecvat decât altul pentru anumite situații concrete. De aceea există o multitudine de metode moderne, care, îmbinate cu cele tradiționale, vin în sprijinul profesorului care trebuie să fie o punte spre ceea ce va deveni elevul său. W. Shakespeare spunea: “știm ce suntem, dar nu ce vom deveni”.

BIBLIOGRAFIE:

1. Abric, J.-Cl., Psihologia comunicării : teorii și metode, Iași, Editura Polirom, 2002.
2. Bontaș, I., Tratat de pedagogie. București: Editura BIC AL.,2007.
3. Leroy, G., Dialog în educație, Editura Didactică și Pedagogică, 2006.
4. Sălăvăstru, Dorina, Psihologia educației, Iași, Editura Polirom, 2004.

STRATEGII DIDACTICE INTERACTIVE ȘI ROLUL LOR ÎN EFICIENTIZAREA PROCESULUI DE PREDARE-ÎNVĂȚARE

*Diana-Maria GUȘMAN
Școala Gimnazială "Dumitru Crașoveanu",
Izvoru Bîrzii, jud. Mehedinți*

Learning is dependent on the pedagogical approaches teachers use in the classroom. A variety of pedagogical approaches are common in schools, but some strategies are more effective and appropriate than others. The effectiveness of pedagogy often depends on the particular subject matter to be taught, on understanding the diverse needs of different learners, and on adapting to the on-the-ground conditions in the classroom and the surrounding context. In general, the best teachers believe in the capacity of their students to learn, and carefully utilize a range of pedagogical approaches to ensure this learning occurs.

Tranziția de la o cultură a modernității, din perspectiva căreia cadrele didactice „își exercită mai mult puterea decât autoritatea” la o cultură postmodernă ale cărei valori, principii, idei se află încă în plin proces de coagulare, a început deja. O schimbare de optică, de strategii și practici educaționale devine condiție a asigurării calității în educație.

Aplicată în științele educației, concepția constructivistă propune „schimbarea paradigmei educaționale, de la transmiterea de tip behaviorist a cunoașterii la abordarea cunoașterii într-un proces de comunicare și cooperare, în care elevul are un rol activ”.

Centrarea pe cel care învață, pe nevoile, pe interesele și aspirațiile sale, pe subiectivitatea sa, impune o reconsiderare a competențelor necesare pentru exercitarea profesiei didactice, respectiv a standardelor specifice acesteia.

Valorizând elevii, aplicând principiile pedagogiei diferențierii și ale constructivismului pedagogic, educatorul trebuie să își proiecteze strategia didactică astfel încât de intervenția sa formativă să beneficieze fiecare elev, iar învățarea să devină un proces constructiv. În organizarea și implementarea demersului lui strategic, cadrul didactic trebuie să pornească de la următoarele idei cu valoare de principii aplicative:

- deplasarea accentului dinspre activitatea de predare spre cea de învățare, centrată pe elev;
- reconsiderarea rolului profesorului ca organizator și facilitator al procesului de învățare în care sunt implicați elevii săi;
- conștientizarea elevilor cu privire la necesitatea implicării lor în procesul propriei formări;
- încurajarea și stimularea participării active a elevilor în planificarea și gestionarea propriului parcurs școlar;
- diferențierea demersurilor didactice în raport cu diferitele stiluri de învățare practicate de către elevi.

Strategia didactică reprezintă un concept caracterizat de o pluralitate semantică. Pentru a demonstra această afirmație, propunem spre analiză un scurt inventar definițional. Strategia didactică este:

- Un ansamblu de acțiuni și operații de predare-învățare în mod deliberat structurate sau programate, orientate în direcția atingerii, în condiții de maximă eficacitate a obiectivelor prestabilite.
- Ansamblul mijloacelor puse în lucru pentru a atinge scopul fixat începând de la organizarea materială și alegerea suporturilor până la determinarea sarcinii de învățare și a condițiilor de realizare. Toate acestea vor depinde de obiectivele propuse a fi atinse și de fazele formării trăite de subiect.
- O acțiune decompozabilă într-o suită de decizii-operații, fiecare decizie asigurând trecerea la secvența următoare pe baza valorificării informațiilor dobândite în etapa anterioară. În acest sens, strategia devine un model de acțiune, care acceptă în ab initio posibilitatea schimbării tipurilor de operații și succesiunea lor.
- Un grup de două sau mai multe metode și procedee integrate într-o structură operațională, angajată la nivelul activității de predare-învățare-evaluare, pentru realizarea obiectivelor pedagogice generale, specifice și concrete ale acesteia, la parametri de calitate superioară.

Strategiile didactice interactive promovează o învățare activă, implică o colaborare susținută între elevi care, organizați în microgrupuri, lucrează împreună pentru realizarea unor obiective prestabilite. Cadrul didactic plasează accentul nu pe rolul de difuzor de mesaje informaționale, ci pe rolurile de organizator, facilitator și mediator al activităților de învățare.

Demersul didactic este conceput astfel încât nu îl mai are în centru pe profesor, ci pe elev. Rolul profesorului rămâne unul capital, însă, renunțând la vechile practici educaționale rigide și uniforme, el devine organizator al unui mediu de învățare adaptat particularităților și nevoilor beneficiarilor, facilitând procesul învățării și dezvoltarea competențelor. Proiectând și realizând activități de predare-învățare-evaluare bazate pe strategii didactice interactive, cadrul didactic oferă elevilor multiple ocazii de a se implica în procesul propriei formări, de a-și exprima în mod liber ideile, opiniile și de a le confrunța cu cele ale colegilor, de a-și dezvolta competențele metacognitive.

Pentru a asigura dezvoltarea și valorificarea resurselor lor cognitive, afective și acționale, pentru a-i „instrumenta” în vederea adaptării și inserției optime în mediul socio-profesional, este esențială construirea unor strategii didactice bazate pe acțiune, aplicare, cercetare, experimentare. Astfel, li se va crea elevilor ocazia de a practica o învățare de calitate, de a realiza achiziții durabile, susceptibile de a fi utilizate și transferate în diverse contexte instrucționale și nu numai. Beneficiind de o îndrumare competentă, având suportul unor profesori care îi respectă și sunt interesați continuu de ameliorarea nivelului lor de achiziții și competențe, elevii vor avea posibilitatea să realizeze obiectivele învățării și să finalizeze cu succes această activitate. În plus, și șansele lor de reușită socială vor spori considerabil.

Percepția cadrului didactic asupra elevilor suportă deci transformări radicale: imaginea elevului – receptor pasiv de informații, de cunoștințe „prefabricate” este înlocuită cu imaginea elevului activ, motivat să practice o învățare autentică, să-și formeze competențe specifice de procesare a informațiilor, de generare de noi cunoștințe, de aplicare a acestora în diferite contexte etc.

Strategia se înscrie în demersul de optimizare a instruirii, fiind un mod funcțional de gestionare a resurselor instrucționale în vederea atingerii criteriilor de eficiență și eficacitate ale procesului.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucos, C. (2008). Teoria și metodologia evaluării. Iași: Editura Polirom.
2. Joița, E. (2007). Formarea pedagogică a profesorului. Instrumente de învățare cognitiv-constructivistă. București: E.D.P.

METODA EXPERIMENTULUI LA DISCIPLINELE TEHNICE

*Prof. Lenuța Daniela HOTĂRANU
Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

"Nu încerca să fii un om de succes, ci un om de valoare!" — Albert Einstein

THE EXPERIMENT is a method of direct exploration of reality, widely used in the teaching of chemistry, physics, and technical disciplines, consisting of observation released by certain hypotheses to be investigated experimentally.

The experiment is the didactic method by which students are challenged to produce intentionally a process or phenomenon, or to modify the normal conditions of their deployment by introducing new variables for the purpose of studying them.

EXPERIMENTUL este o metodă de explorare directă a realității, folosit pe scară largă în predarea chimiei, fizicii, disciplinelor tehnice, constând în observare provocată și dirijată de anume ipoteze, ce urmează a fi verificate experimental.

Experimentul este metoda didactică prin care elevii sunt puși în situația de a provoca intenționat un proces sau fenomen, sau de a modifica condițiile normale de desfășurare a acestora prin introducerea unor noi variabile, în scopul studierii lor.

Succesul la învățătură este dependent nu numai de nivelul dezvoltării intelectuale ci, într-o însemnată măsură și de natura trăsăturilor de personalitate ale copiilor, ceea ce impune necesitatea cunoașterii și a influențării pozitive a acestor trăsături.

Învățarea prin descoperirea experimentală este o reacție împotriva metodelor bazate pe verbalizarea și memorarea mecanică, a metodelor bazate pe receptare, chiar dacă ele asigură înțelegerea celor asimilate și învățarea mai rapidă.

Metoda presupune cooperare și activitate comună din partea elevilor, pentru rezolvarea unor sarcini comune de instruire ce implică activități de determinare a valorilor unor mărimi fizice: tensiune electrică, intensitatea curentului electric, puterea electrică, rezistența electrică .

Factori care condiționează experimentul de laborator:

- existența aparaturii și a materialelor necesare pentru efectuarea experimentului;
- ceea ce se urmărește a fi realizat prin efectuarea experimentului în cadrul lecției;
- particularitățile individuale și de vârstă ale elevilor;
- interesul manifestat pentru cercetarea științei, dorința de colaborare și cooperare a elevilor.

Între teorie și practică:

- Metoda lucrărilor de laborator și a lucrărilor practice asigură legătura strânsă dintre teorie și practică. Unele lucrări practice și de laborator au ca bază exercițiile și se desfășoară după modelul acestora, iar altele după modelul tipurilor de experiment.
- În cadrul strategiei didactice analogice, predarea-învățarea se desfășoară exclusiv cu ajutorul modelelor materiale și modelelor simbolice.
- Aplicațiile practice în disciplinele tehnice reprezintă chintesența însușirii conștiente și eficiente a noțiunilor din disciplinele care compun domeniul menționat.
- Lucrările practice de laborator nu numai că sunt utile, dar au drept scop atragerea elevilor către știință, determinându-i să cunoască mai adânc modul de funcționare a lucrurilor din jurul nostru.

Ca metodă didactică, experimentul de laborator poate fi folosit în orice tip de lecție și poate fi inclus în oricare etapă a lecției pentru:

- verificarea cunoștințelor;
- captarea atenției;
- transmiterea noilor cunoștințe;
- consolidarea cunoștințelor;
- evaluarea cunoștințelor.

Chiar prin definiția sa, experimentul de laborator trebuie să constituie suportul performanței în procesul de predare-învățare a disciplinei electrotehnică, astfel că elevul trebuie inclus în chiar structura disciplinei, care nu trebuie să-i definească ceea ce el intuiește sau folosește, ci să l provoace să descopere ceea ce îl înconjoară, ceea ce se întâmplă în jurul său, pentru a găsi soluții problemelor cărora trebuie să le facă față.

Prin experimentul de laborator elevii trebuie să-și dezvolte abilitățile de a interacționa unii cu alții pentru că aceasta este situația pe care majoritatea o vor întâlni la locul de muncă.

Fiecare elev este unic. Aceștia diferă în multe moduri diferite, printre care se numără capacitatea lor de a învăța materiale diferite și viteza cu care pot să le învețe.

BIBLIOGRAFIE:

- Fotografii din arhiva personală.
- Dulamă , E., *Metodologie didactică- teorie și practică*, Editura Clusium, 2008, Cluj-Napoca.
- Ciascai L., *Didactica fizicii*, Editura Casa Cărții de Știință, 2006, Cluj.

ROLUL METODELOR MODERNE DE PREDARE

*Prof. Elena IAGĂRU-TUDOR
Colegiul Național Economic "Theodor Costescu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Modern methods are more attractive to students because they motivate them to learn, help them to co-operate, stimulate their attention, imagination, creativity to the detriment of classical methods they consider monotonous. Compared to the traditional methods where the pupil is a simple spectator and reproducer of the information provided by the didactic framework in the instructive-educational process, modern teaching methods make the pupil an active actor in the educational process and help him accumulate information and knowledge through effort thus developing their thinking and understanding.

Utilizarea metodelor interactive de predare-învățare în activitatea didactică contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv-educativ, având un caracter activ – participativ și o reală valoare activ-formativă asupra personalității elevului.

Caracteristicile metodelor interactive:

- sunt atractive;
- stimulează implicarea activă în sarcina didactică;
- stimulează inițiativa;
- asigură o mai bună punere în practică a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor;
- asigură un demers interactiv al actului de predare-învățare-evaluare;
- valorifică și stimulează potențialul creativ, originalitatea copiilor;
- acționează asupra gândirii critice a elevilor;
- elevii devin responsabili în rezolvarea sarcinilor;
- promovează învățarea prin cooperare;
- copiii învață să argumenteze acțiunile;
- îi învață pe elevi să comunice între ei și să asculte părerile celor din jur.

Metodele moderne au tendința de a se apropia cât mai mult de metodele cercetării științifice, antrenând elevii în activități de investigare și cercetare directă a fenomenelor. Utilizarea metodelor interactive în activitatea didactică are ca rezultat creșterea motivației pentru învățare și a încrederii în sine, contribuie la formarea atitudinii pozitive față de obiectele de studiu în școală și asigură condițiile formării capacității copiilor de a interacționa și de a comuni ca, pregătindu-i mai bine pentru activitatea socială.

Prin măiestria și pricepera de care dăm dovadă putem dezvolta creativitatea la elevi, dar putem ajunge și la o autostimulare a creativității.

Elevii devin treptat conștienți de puterea lor de utilizare a celor învățate și încep să-și organizeze singuri datele, își formulează cerințe, își stabilesc obiective devenind mai independenți în învățare (exemplu: se poate cere ca temă realizarea unui cadran cu sarcini „personalizate”, acestea fiind foarte variate și cu multiple valențe funcționale, unde elevii își stabilesc sarcini diversificate și de complexitate crescută).

Îmbinarea cititului cu scrisul, comunicarea cu desenul în gândirea critic, fac din activitate un joc în care elevilor le place să se implice. Este o metodă care place elevilor și care le cere orientare

în pagină, le formează gustul estetic, elevii fiind preocupați nu numai de ceea ce scriu, ci și de felul în care scriu.

Un cadru didactic care folosește metode activ-participative trebuie să fie:

- Un sfătuitor – care își ajută elevii în rezolvarea problemelor, îi motivează și își prezintă propriul punct de vedere;
- Un animator – care inițiază metode și le explică elevilor, pregătește materialele didactice și prezintă copurile învățării;
- Un observator și un ascultător – care observă elevii în timpul activității și îi poate aprecia corect;
- Un participant la învățare – care nu are impresia că este perfect și învață toată viața;
- Un partener – care poate modifica ‘scenariul’ lecției, dacă clasa o cere.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bocoș, Mușată, Instruirea interactivă. Repere pentru reflectivitate și acțiune, Editura Presa Universitară Clujană, Cluj Napoca, 2002.
2. Cerghit, I, Metode de învățământ, Ed. a I-a, Editura Polirom, Iasi, 2007.
3. Cerghit, I, Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii, Editura Aramis, București, 2002.
4. Dumitru, I, Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă, Editura, Universitatea de Vest, Timișoara, 2002.
5. Oprea, C, L, Strategii didactice interactive, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007.

METODE DIDACTICE - ISTORIE

*Prof. Carmen IONESCU
Seminarul Teologic Ortodox "Sfântul Ioan Gură de Aur",
Slobozia, jud. Ialomița*

The "Teaching Methods in History" lesson describes the activities, modern methods used at the history lesson such as "I know / I want to know / I learned", reviewing what pupils already know about a particular topic, and then asking questions who expects to find answers in the lesson.

Another example of a modern teaching method that can be easily applied is the "Hero's Blaze" method (name given by the people to the character, physical characterization, special achievements of the character, etc.)

Other methods used at the history lesson are: Spider scheme, Venn diagram.

The study of history highlights the links with other curriculum subjects such as arts, literature, social sciences.

Activitățile din clasele profesorilor sunt ghidate de referințe interne, care sunt înrădăcinate în experiența personală, mai ales cea din interiorul școlii și se bazează pe această experiență. Acest cadru de referință include credințele spre scopurile educaționale, elevi și învățare, imagini ale experiențelor bune și rele, concepții despre rolurile profesorilor și cele ale elevilor.

Aceste elemente dau sens activității curente a profesorilor, identifică cele mai potrivite acțiuni și conduc la realizarea scopurilor, iar acest tip de teorie, rolul metodologiei didactice, dă contur activității din clasă și este construită pe interpretarea acțiunilor trecute. Deci aceasta se numește după literatura de specialitate "Teorie practică" și indică faptul că o bună parte a reflecției didactice este născută din experiențele proprii și se circumscrie fără a elimina posibilitățile de generalizare, unor situații foarte concrete și precis delimitate.

Căile sau modalitățile prin care profesorii facilitează astfel procesul de învățare stau sub semnul conceptului de învățare activă și este considerat a fi un demers care asigură elevilor modalități de implicare consistentă în procesul învățării. Termenii precum "tip de învățare", "context" sau "mediu de învățare" sunt la fel de frecvent folosiți ca și cei referitori la scopurile învățării sau la rezultatele învățării.

Metoda se definește drept cale sau modalitate de lucru folosită de profesori și elevi în interacțiunea didactică pentru atingerea scopului educațional propus.

Deși se consideră că profesorul este singurul care trebuie să decidă în privința metodelor folosite, pentru a se atinge scopurile educaționale propuse, documentele curriculare, mai ales programele școlare încep să conțină elemente legate de metodologia didactică.

Odată aleasă metoda, profesorul trebuie să aibe în vedere:

- identificarea resurselor de care are nevoie pentru utilizarea sa;
- stabilirea secvențelor, formularea cerințelor și repartizarea timpului;
- integrarea rezultatelor activității elevilor în desfășurarea lecției.

Una dintre metodele activ participative care poate fi folosită în mai multe discipline de învățământ printre care și istoria este metoda „știu/vreau să știu/am învățat” care trece în revistă ceea ce elevii știu deja despre o anumită temă și apoi se formulează întrebări la care se așteaptă găsirea răspunsurilor în lecție.

Etapele metodei sunt:

1. Profesorul cere elevilor să formuleze perechi și să facă o listă cu ceea ce știu despre tema abordată.
2. În timp ce elevii realizează lista, profesorul construiește pe tablă un tabel cu următoarele coloane:
 - ceea ce știm/credem că știm
 - ceea ce vrem să știm
 - ceea ce am învățat.
3. Elevii spun ceea ce au scris, iar profesorul trece în prima coloană informațiile cu care tot grupul este de acord.
4. Folosind aceeași metodă elevii vor elabora o listă cu întrebări.
5. Elevii vor identifica întrebările pe care le au despre subiectul abordat iar profesorul le va lista în a doua coloană a tabelului.
6. Elevii citesc textul
7. După lectura textului se revine asupra întrebărilor din prima coloană, se constată la care s-au găsit răspunsurile în text și se trec în coloană „am învățat „
8. Elevii vor face comparație între ceea ce ei cunoșteau deja despre tema abordată, tipul și conținutul întrebărilor pe care ei le-au formulat și ceea ce au învățat prin lecturarea textelor.

Spre exemplu în cadrul lecției „Tudor Vladimirescu - un erou al Revoluției” metoda „știu/vreau să știu/am învățat” se poate aplica în felul următor: (pentru a fi aplicată mai ușor se poate folosi ca un fel de metodă și „blazonul eroului”).

- elevii sunt împărțiți în grupe de câte șase unde sunt solicitați să răspundă la întrebarea „Ce reprezintă un erou?” dând în același timp și exemple de eroi din istoria națională și universală.
- profesorul notează răspunsurile pe prima coloană a metodei prezentate.
- fiecare grupă de elevi completează primele două coloane cu informații, opinii, idei despre Tudor Vladimirescu.
- profesorul sintetizează răspunsurile, le notează pe tablă, iar în același timp clarifică eventualele informații greșite deținute de către elevi.
- elevii completează cu ajutorul profesorului primele două rubrici ale metodei prezentate, urmând ca ultima rubrică să fie completată de către elevi la încheierea activității.
- profesorul prezintă și tehnica „blazonului” iar elevii care sunt împărțiți deja în grupe completează acest blazon prezentat de profesor, care după completarea lui, reprezentanții grupelor sunt invitați să prezinte informațiile culese din „foițele personale” (texte la prima vedere care cuprind un desen, un epitet, un citat, etc., care reprezintă în opinia elevului pe inegalabilul erou).
- profesorul strânge foițele personale și le lipește pe blazon și apreciază viziunea elevilor la modul original de a și-l reprezenta pe Tudor Vladimirescu;
- astfel „blazonul” fiind finalizat, elevii vor completa astfel a treia rubrică „ am învățat” , rubrică care reprezintă feedback-ul întregii activități.
- profesorul apreciază astfel prin calificative /note întreaga activitate a elevilor.
- exemple de fișe care să ajute la aplicarea metodei „știu/vreau să știu/ am învățat” și a „tehnicii blazonului”.

Fișa 1. Ce reprezintă un erou?

- eroi ai istoriei universale – eroi naționali.

Fișa 2. ȘTIU/VREAU SĂ ȘTIU/AM ÎNVĂȚAT

ȘTIU	VREAU SĂ ȘTIU	AM ÎNVĂȚAT
		Se completează după elaborarea blazonului (activitatea 3) (evaluarea activității)

Fișa 3. BLAZONUL EROULUI TUDOR VLADIMIRESCU

TUDOR VLADIMIRESCU Denumire dată de popor:	
Caracterizare fizică: -date antropometrice	Caracterizare psihică: -temperament -caracter -inteligență -personalitate
Realizări politice și militare	Dorințe/Neîmpliniri
Prieteni/Tovarăși/Camarazi/Adversari	Cuvinte de îmbărbătare

Rubrica la alegere: simbol, epitet, desen, metaforă, motto (se lipsesc foițele personale).

O altă metodă care poate fi folosită în cadrul orei de istorie este „Diagrama Wenn” care este o metodă grafică folosită pentru a compara procese, evenimente, personalități și poate fi utilizată în activitățile de învățare sau la fixarea cunoștințelor, ca temă pentru acasă. Această metodă este eficientă în formarea capacității elevilor de a compara două evenimente, procese, noțiuni istorice și de a selecta asemănările dintre acestea. Diagrama este formată din două cercuri care se suprapun parțial.

Elevii pot lucra individual în perechi sau în echipă.

De exemplu, atunci când elevul lucrează individual se completează cercurile cu informațiile referitoare la problemele de comparat, iar în zona suprapusă notează asemănările. (În clasă activitate de învățare, acasă activitate de fixare a cunoștințelor)

Când se lucrează în perechi fiecare elev completează un cerc cu câte una din problemele de comparat apoi le suprapun și realizează diagrama perechii, completând asemănările.

La lucrul pe echipă se prezintă mai multe produse care sunt afișate, analizate și corectate, astfel că profesorul poate realiza o diagramă a clasei pe tablă.

Ca o evaluare formativă sunt lăudate cele mai complete și mai frumoase produse, iar elevii sunt atrași de ideea de a desena la ora de istorie și de a își prezenta rezultatele echipelor în fața claselor.

Pentru a vedea dacă activitatea a avut un impact asupra elevilor, profesorul poate folosi și o fișă de evaluare care cuprinde următoarele :

1. ce va plăcut la această activitate?
2. ce nu va plăcut?
3. ce sugestii aveți?

Metodele de învățare sunt mai ușor de aplicat dacă sunt selectate foarte bine sursele de informație și le utilizăm în așa fel încât elevii să fie încurajați să procedeze la cercetări individuale, în funcție de nivelul de cunoaștere și de cadrul general al învățării, încurajându-se în acest fel totodată curiozitatea și inițiativa lor totodată în ceea ce privește strângerea de informații și capacitatea lor de a identifica principalele evenimente istorice.

Trebuie să fie încurajate și grupurile de elevi, clasele și școlile pentru a se angaja în proiecte de cercetare sau în folosirea metodelor active pentru a crea astfel condițiile pentru dialog și pentru un schimb de idei deschis și tolerant.

Studierea istoriei ar trebui să aibă întotdeauna la bază o abordare inter și multidisciplinară, punând în valoare legăturile cu alte obiecte de învățământ din cadrul curriculum – ului, ca de exemplu literatura, geografia, științele sociale, filosofia, artele și științele.

BIBLIOGRAFIE:

1. "Tendințe în didactica istoriei " - Laura Căpiță, Carol Căpiță - Ed. Paralela 45, 2005.
2. "Istorie - Predarea istoriei și educație pentru cetățenie democratică – demersuri didactice inovative"- Mihai Manea, Eugen Palade, Nicoleta Sasu- Ed. Educația 2000+, 2006.
3. "Elemente de didactica istoriei" - Gheorghe Iutiș, Elena Cozma, Iuliana Asăvoaie - Ed. Graphys, 2008.
4. " Evaluarea școlară" - Marin Manolescu - Ed. Meteor Press, 2005.

PERFEȚIONAREA CADRELOR DIDACTICE - PREMISA INOVĂRII EDUCAȚIEI ÎN ROMÂNIA

*Prof. Mariana-Mirela IORDAICHE
Colegiul Tehnic "Decebal",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

The diversity of the educational paradigmas that refer to the teaching profession, along with the social and economic dynamics, transform the teacher into an agent of change and innovation. The personality of the teacher becomes more complex as he will need to face new challenges. It is necessary to resize the professional status of the teaching profession, to readjust the competences specific to the profession and to develop the competency profile according to current rules in order to ensure an educational process that rises to the highest standards.

A fi profesor astăzi, într-o Europă a schimbărilor, a unei societăți globalizate, multiculturală, pluralistă și dinamică este o adevărată provocare. Cadrul didactic, factor al schimbării și al progresului, își redefinește statutul profesional: din executant al unor prescripții sau rețete, el, profesorul, devine factor activ al procesului de învățământ – învață, îi învață pe cei ce învață.

Diversitatea paradigmatelor educaționale referitoare la competențele profesiei didactice, dinamica socială și economică, îl transformă pe profesor în agent al schimbării. Personalitatea cadrului didactic devine mult mai complexă, fiind nevoie să răspundă unor solicitări de tip nou. Este nevoie de o redimensionare a statutului profesional al profesiei didactice, de o reorganizare a competențelor specifice profesiei, de dezvoltarea profilului de competențe în concordanță cu normele actuale, astfel încât să fie asigurat un proces educațional la standarde de calitate.

Exigențele educaționale actuale impun configurarea unui model al profesiei didactice, în termenii trecerii de la "meserie" la "profesie". Dacă până acum, exercitarea profesiei didactice era bazată mai mult pe asimilări intuitive, imitative prin ucenicie, acum, prin asimilarea unui set de cunoștințe și dezvoltarea competențelor structurate și fundamentate într-un model profesional, putem vorbi despre profesia didactică, și, în mod special, despre profesionalizarea pentru cariera didactică, despre un model al profesiei didactice, unitar, standardizat, recunoscut în spațiul european și național. Prioritar este interesul pentru cariera didactică și evoluția în carieră în România, precum și recunoașterea socială a statutului cadrului în rândul profesiilor recunoscute la nivel social, completate de activitatea profesională susținută, în domeniul formării continue a cadrelor didactice din învățământul preuniversitar, susținute prin dezideratele politicilor educaționale la nivel european și național, și nu în ultimul rând, de necesitatea fundamentării profesiei didactice într-un model unitar. Punerea eficientă în aplicare a conceptului de "arie europeană extinsă a educației", în perspectiva cerințelor economiei bazate pe cunoaștere, a condus la înregistrarea de progrese semnificative la nivelul Uniunii Europene.

La nivel funcțional, perfecționarea personalului didactic vizează stimularea capacităților pedagogice și sociale de convertire practică a finalităților de sistem (ideal, scopuri ale educației) în obiective angajate în cadrul procesului de învățământ, în mediul școlar și extrașcolar. La nivel structural, perfecționarea personalului didactic vizează stimularea capacităților pedagogice și sociale de valorificare deplină a tuturor resurselor pedagogice (informaționale, umane, didactico-materiale, financiare) existente la nivel de sistem și de proces.

La nivel operațional, perfecționarea personalului didactic vizează stimularea capacităților pedagogice și sociale de proiectare, realizare, dezvoltare și finalizare a activităților specifice

procesului de învățămînt (lecții, cursuri, seminarii, lucrări practice, ore de dirigiență; activități extrașcolare/cu: elevii, cadrele didactice, părinții, alți reprezentanți ai comunității educative; activități: manageriale, metodice, de asistență psihopedagogică și socială, de orientare școlară și profesională, de consiliere etc.), în condiții optime, corespunzător contextului intern și extern existent, pe termen scurt, mediu și lung.

Analiza activității de perfecționare a cadrelor didactice presupune raportarea la conceptele pedagogice de formare, în general, și de formare continuă, în mod special.

Formarea constituie funcția centrală a educației (exprimată ca formare-dezvoltare permanentă necesară pentru integrarea socială optimă a personalității umane). Astfel, formarea subordonează din punct de vedere funcțional “învățămîntul care nu este decît un caz particular al formării”. Între educație și instruire, “matricea sa de funcționare se actualizează în mod diferit în formarea profesorilor, în formarea adulților în general sau în formarea elevilor”. Conceptul de formare continuă definește liniile pedagogice esențiale pentru activitatea de perfecționare a cadrelor didactice, linii conturate la nivelul sistemelor de învățămînt, pe fondul evoluțiilor înregistrate în anii 1975-1985, prin consolidarea reformelor deja întreprinse și reevaluarea priorităților într-o societate bazată pe tehnologii avansate. Formarea continuă răspunde la aceste evoluții și la problemele lor integrabile în contextul mai larg al educației permanente. Depășind semnificația tradițională, de “remediu la carențele formării inițiale insuficientă pentru întreaga carieră profesională” didactică, formarea continuă, în accepția sa (post)modernă, “începe să fie concepută ca un proces de lungă durată și de învățare permanentă”, cu două funcții generale:

- a. perfecționarea și înnoirea practicilor profesionale prin “actualizarea cunoștințelor însușite în timpul formării inițiale”;
- b. completarea formării inițiale, inclusiv prin “schimbarea eventuală a orientării profesionale, cu noi competențe sancționate prin diplome”.

Aceste funcții, accentuate în mod specific la nivelul unor sisteme de educație, generează formule diferite de organizare a formării continue: formare în timpul profesiei, formare avansată. Formarea continuă urmărește perfecționarea practicii pedagogice valorificînd mai multe modele alternative “care permit aprofundarea reflexiei și consolidarea cunoștințelor noi” în situații diversificate, proprii procesului de învățămînt.

Autoformarea apare, astfel, ca o consecință a sistemului de formare (inițială-continuă), expresie a transformărilor inovatoare promovate în cadrul procesului de învățămînt, a cercetărilor pedagogice finalizate la nivelul practicii didactice, a normelor sociale care instituie în școală “o adevărată cultură a autonomiei pedagogice”.

Aceste proiecte au rolul de a iniția derularea și facilitarea unor proiecte de mobilitate pentru cadrele didactice, în sensul în care ele reprezintă o parte componentă a programelor de dezvoltare profesională continuă și inițială. Aceste programe sunt realizabile, în universități și instituții specializate în formare continuă, prin: cursuri, conferințe pedagogice, seminarii, stagii intensive și extensive, acțiuni practice, învățămînt la distanță, universități de vară, excursii tematice (de documentare, studiu etc.).

BIBLIOGRAFIE:

- Călin Marin, 1995, “*Procesul instructiv-educativ*” *Instruirea școlară (analiza multireferențială)*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
- Maciuc Irina, “*Formarea formatorilor. Modele alternative și programe liniare*” Editura Didactică și Pedagogică, RA, București, 1998.
- Gliga, Lucia. (2002). (coord.). Standarde profesionale pentru profesia didactică. București: MEC.
- Institutul de Științe ale Educației. (2010). Revista de pedagogie, Nr. 58 (3). București: Ed. RCR Editorial.
- Iucu, Romiță. (2004). Formarea cadrelor didactice. Sisteme, politici, strategii. București: Ed. Humanitas Educațional.

ARTA ȘI ȘTIINȚA PREDĂRII

*Prof. Mihaela Carmen IORGA
Școala Gimnazială Nr.24 / Liceul Tehnic de Vest,
Timișoara, jud. Timiș*

The development of a society involves the existence of some trained people, good professionals, the one preparing them being the school.

The development of a school means didactic innovation and also the one that requests the transformation of the teachers into specialists in the domain of the curricular projection.

The teachers, with the strategies and the innovative approaches, that they use, are the ones that contribute to the development of a society.

A ști când să aplici, și mai ales pentru cine să aplici, strategiile didactice, reprezintă o artă, de aceea profesia de cadru didactic poate fi considerată, cu certitudine o artă.

Creșterea motivației elevilor pentru a-și finaliza educația obligatorie este condiționată de folosirea de către cadrele didactice a celor mai bune strategii și metode ale învățării formale și nonformale.

Acest lucru presupune introducerea unor schimbări în procesul de predare-învățare, și trebuie avut în vedere faptul că un rol important în obținerea unui act educațional reușit în ceea ce privește activitatea didactică îl constituie îmbinarea tradiționalului cu modernul.

Folosirea resurselor TIC în procesul de predare-învățare-evaluare, la majoritatea disciplinelor, oferă posibilitatea elevilor de a interacționa și de a genera noi idei pentru activități și de a evalua critic rezultatele lor.

Prin intermediul calculatorului se pot utiliza soft-uri educaționale cu conținuturi diferite care pot fi utilizate în procesul de predare a tuturor disciplinelor.

Există, de asemenea, soft-uri educaționale care fac mai bună înțelegerea unor fenomene chimice, fizice, biologice, tehnice, dar și realizarea unor experimente de mare interes pentru elevi, contribuind, în mare măsură la captarea atenției acestora.

O mare eficiență în procesul educațional o are învățarea pe bază de proiecte; aceasta reprezentând o componentă fundamentală în instruirea elevilor, contribuind la dezvoltarea unor competențe-cheie care îmbunătățesc calitatea educației.

În acest fel elevii învață să caute soluții pentru rezolvarea sarcinilor de lucru, să fie conștienți de modul în care gândesc sau de modul în care pot face alegeri inteligente în ceea ce privește strategiile pe care le vor utiliza în rezolvarea sarcinilor ce revin.

Mai mult, se pune accent pe abordarea interdisciplinară, fiind una dintre metodele care contribuie la dezvoltarea creativității elevilor, în special la disciplinele exacte (matematică, fizică, etc).

Sarcina cadrului didactic fiind aceea de a corela diferite discipline; în felul acesta elevul trebuie să coreleze problema dată cu cunoștințele dobândite anterior sau să asocieze cu noțiuni învățate la alte discipline.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, I., 2006, Metode de învățământ, Editura Polirom, Iași.
2. Cerghit I., Sisteme de instruire alternative și complementare structuri, stiluri și strategii, Ed. Aramis, București, 2002.
3. Robert J. Marzano, Arta și știința predării, 2015, Educație și formare.

PROIECTAREA CONȚINUTURILOR CU MULTIMEDIA

*Alexandru ISTODOR
Casa Corpului Didactic Mehedinți*

A multimedia learning environment, in order to be considered as effective, must follow some basic principles that should be taken into account in the design of multimedia educational applications. These principles are based on the nature of human learning.

În proiectarea activității de instruire, multimedia are ca scop nu numai să încorporeze diverse forme de media în conținut sau să insereze efecte spectaculoase (care ar putea chiar să distragă elevul de la învățat). Elementele multimedia trebuie combinate astfel încât să crească potențialul și eficiența învățării cu mult deasupra nivelului când ele sunt utilizate necombinat.

Următorul tabel prezintă diferite tipuri de media și diferitele scopuri pentru care acestea pot servi în procesul instruirii.

Tabel - Tipuri de media și scopul lor

Scop	Tipuri de media și instrumente
Navigare	<i>Butoane, linkuri, harta de imagini, harta de situri, tabla de materii, căutare, help...</i>
Explicare, narare, documentare	<i>Text (explicatia, manual de utilizare...)</i>
Prezentare modele, exemple, reprezentări	<i>Fotografii, poze, imagini Diagrame Scheme Capturi de ecran Model al unui proces(diagrama de flux)</i>
Demonstrare de relații cantitative și calitative	<i>Harta de concepte (Internetul văzut ca o hartă vizuală de concepte relaționate) Reprezentare de tip chart (chart organizațional) Grafic (reprezentarea grafică a defazajului unui circuit RLC în raport cu frecvența)</i>
Prezintă modificări în timp ale fenomenelor sau variabilelor.	<i>Animație (modificarea norilor înainte de furtună) Simulare (cum modificarea înclinației pantei modifică viteza de deplasare a unui corp) Applet (simulează mișcarea relativă între două obiecte) Video</i>
Aplicare directă în practică a ceea ce s-a învățat.	<i>Simularea (adaugarea și ștergerea de page break-uri într-un document)</i>

Cum funcționează metoda de învățare cu multimedia.

Structura unui mediu de învățare cu multimedia eficient proiectat conține patru elemente:

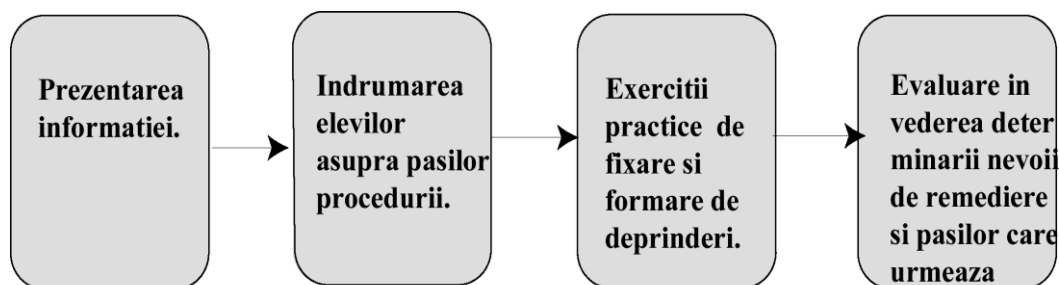

Fig 1. Înlănțuirea elementelor unui mediu de învățare cu multimedia

Deși cele patru elemente pot fi implementate și fără multimedia, multimedia le va face mult mai eficiente și pline de semnificație în proiectarea lecției. Fie exemplul: predarea-învățarea lecției "Tipuri de motoare cu ardere internă. Motorul Diesel și Otto" bazată pe text versus aceeași lecție bazată pe grafică și simulare. În varianta cu grafică și simulare cele patru elemente de mai sus sunt mai bine reprezentate. Sau putem da exemplul aceleiași lecții proiectată cu hyperlinkuri de text versus hyperlinkuri adnotate cu ilustrații și descrieri care-i ajută pe cei care învață să decidă care tip de link-uri este mai relevant pentru ei.

BIBLIOGRAFIE:

- [1] Boldea Afrodita, Boldea Costin, 2012, *Instruirea asistată de calculator*, Editura Sitech, Craiova.
- [2] Brut, M., *Instrumente pentru e-learning: ghidul informatic al profesorului modern*, Editura Polirom, Iași, 2006.
- [3] Cristea, V., Iosif, G., Marhan, A., Niculescu, C., Trăușan-Matu, Ș., Udrea, O., 2005, *Sisteme inteligente de instruire pe Web*, Editura Politehnica Press, București.
- [4] Daniel, Mara, 2009, *Strategii didactice în educația incluzivă*, ediția a II-a, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2009.

IMPLEMENTAREA TEORIEI INTELIGENȚELOR MULTIPLE ÎN PROCESUL INSTRUIRII DIFERENȚIATE LA ORELE DE ISTORIE

Prof. Liliana ISTODOR
Școala Gimnazială "Constantin Negreanu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

Gardner's concept of multiple intelligences supports the notion that individuals best interpret their world using a variety of lenses. To evaluate what learners understand, teachers must develop assessments that honor the multiple angles and perspectives that students bring to the learning environment.

Termenul „inteligență” cunoaște o multitudine de înțelesuri. În psihologie este definit atât ca proces, cât și ca aptitudine sau capacitate. În literatura, Cicero - considerat cel care consacră termenul „inter-legere/legentia”, și-l explică ca o funcție a minții de a stabili legături și de a face legături între legături. Studiul inteligenței umane a creat numeroase teorii : ereditară, monolitică, factorială, emoțională, multiplă etc.

În rândurile următoare am să mă opresc asupra teoriei inteligențelor multiple. Teoretician este Howard Gardner, care plecând de la modelul plural al lui L.L. Thurstone, a redefinit inteligența ca:

- a. Abilitatea de a crea sau rezolva într-un context cultural dat;
- b. Un set de deprinderi ale unui individ care fac posibilă rezolvarea unor situații din viață;
- c. Un potențial biopsihologic de a găsi și crea soluții la diferite probleme și care facilitează obținerea de noi cunoștințe.

Gardner identifică opt planuri bine definite ale inteligenței : lingvistică, logico-matematică, muzicală, vizuala-spațială, corporal-kinestezică, interpersonală, intrapersonală și naturalistă. Lor li se adaugă și inteligența spirituală, morală și existențială. Pentru fiecare dintre noi, unul dintre aceste planuri este dominant, fapt legat de Gardner – preluat de la J.P.Guildford, de capacitatea de creativitate dezvoltată în acel plan ca urmare a unor condiții interne și externe. Acest fapt nu anulează existența celorlalte tipuri de inteligență – enumerate mai sus, într-o proporție medie sau minimă, dar care pot fi dezvoltate la un nivel de performanță dacă se „lucrează” asupra laturii afective (încurajare și sprijin), educative (instrucție adecvată) și motivaționale (crearea situațiilor de învățare care să permită interacțiunea tuturor tipurilor de inteligență).

Teoria lui Gardner demonstrează necesitatea instruirii diferențiate. Implementarea ei în procesul instructiv-educativ poate pleca de la ideea identificării modalităților de dezvoltare a inteligențelor multiple.

Inteligența lingvistică are drept trăsături principale usurința de a citi, scrie, povesti, memora și gândi în cuvinte. Elevii inzestrați cu acest tip de inteligență preferă să citească, să scrie, să povestească, să memoreze și să cunoască înțelesul cuvintelor. Ei învață cel mai bine prin citit, ascultat, vizualizat cuvinte și texte, vorbit, scris. Sunt buni vorbitori și pot susține monologuri, puncte de vedere în cadrul unor dezbateri tematice. Acestor elevi le este necesară studierea creștomatiilor/antologiilor de texte, prezentarea unor filme cu evenimente/personalități, jocul de rol sau studiu de caz al unei personalități, rezolvarea unui rebus istoric, realizarea glosarului de termeni, realizarea unui proiect pe baza a 3-4 tipuri de surse date sau identificate, completarea textelor lacunare cu sau fără listă de termeni, realizarea eseurilor cu plan de idei sau listă de termeni etc.

Inteligența logico-matematică are drept trăsături principale ușurința de a rezolva probleme și calcule, de a învăța cu modele, de a identifica și descoperi raționamente. Elevii înzestrați cu acest tip de inteligență preferă să rezolve probleme, să formuleze întrebări la care să descopere răspunsul și modalitatea aflării, să experimenteze și, desigur, să lucreze cu numere. Ei învață cel mai bine prin problematizare, abstractizare, clasificare, identificarea relațiilor și prezentarea de modele. Acestor elevi le este necesară analiza și rezolvarea contextului, cauzelor sau urmărilor evenimentelor istorice/faptelor personalităților, rezolvarea și realizarea de grafice, analiza hărților spațio-temporale sau conceptuale, prezentarea și realizarea unui ordonator grafic sau tabel sinoptic etc.

Inteligența muzicală are drept trăsături principale ușurința de a cânta melodic, de a recunoaște, reproduce și repeta sunete și acorduri, de a-și aminti melodii, versuri și ritmuri. Elevii înzestrați cu acest tip de inteligență preferă să asculte muzică, să cânte, să intoneze, să cânte la un instrument etc. Ei învață cel mai bine pe ritmuri și melodii, asculta și cânta muzică. Acești elevi pot fi încurajați să-și prezinte proiectele și temele pe ritm (rap/hip-hop), prin cântat. Evenimente și personalități pot fi asociate cu un gen de muzică, hit, ritm sau un muzician contemporan. Momentele de introducere într-o temă nouă, desfășurarea unor etape ale activității instructiv-educativă, testele sau feed-back-ul pot fi realizate pe un fond muzical.

Inteligența vizual-spațială are drept trăsături principale ușurința de a vizualiza texte, imagini, personalități, de a citi o hartă, de a realiza o hartă sau o schemă, de a-și imagina/crea situații noi. Elevii înzestrați cu acest tip de inteligență preferă să proiecteze, să deseneze, să reprezinte grafic, să construiască, să creeze, să privească imagini, să viseze. Ei învață cel mai bine prin imagini, culori, prin vizualizare și proiectare. Pentru ei sunt necesare prezentările power point, filmele documentare și artistice, imagini, albume artistice și de imagini pentru un eveniment. Lecțiile de cultură pot fi precedate sau urmate de vizite la muzee și galerii de artă. Ei pot fi încurajați să creeze machete, mulaje, hărți în relief, să deseneze portrete ale marilor personalități, să-și reprezinte vizual evenimente prin schițarea/proiectarea hărților tactice sau desene. Excursiile și vizitele tematice pot fi experiențe instructive pentru ei.

Inteligența corporal-kinestezică are drept trăsături principale plăcerea de a face sport și activități sportive, de a dansa și de a face mișcare, de a folosi unelte și instrumente, de a „meșteri” etc. Elevii înzestrați cu acest tip de inteligență preferă să facă mișcare și activități sportive, să danseze, să atingă lucruri, să experimenteze, să folosească limbajul corporal etc. Acești elevi pot fi încurajați să proceseze cunoștințele prin intermediul experimentelor, excursiilor și vizitelor. Prezentarea culturii greco-romane antice poate fi realizată printr-o simulare a Jocurilor Olimpice, prin vizita într-un laborator de recondiționare a operelor de artă sau istorice. Cultura preistorică poate fi predată în cadrul unui muzeu de istorie sau prin organizarea unor demonstrații și ateliere de lucru meșteșugărești în cadrul cărora elevii să experimenteze personal. La sfârșitul unităților de cultură, acești elevi pot prezenta propriile lor creații.

Inteligența interpersonală are drept trăsături principale ușurința de a înțelege oamenii, de a citi caractere, de a organiza, de a comunica, de a media și rezolva conflicte, de a fi lider. Elevii înzestrați cu acest tip de inteligență preferă să fie înconjurați de prieteni, să discute și să comunice cu oamenii, să facă parte din grupuri. Ei învață cel mai bine prin realizarea activităților în cadrul grupurilor, prin raportarea la grup și cooperare cu membrii grupului, sunt lideri dar și jucători de echipă. Acestor elevi le sunt necesare organizarea activităților pe grupe cu sarcini diferențiate, în cadrul cărora pot organiza activitatea membrilor, să canalizeze energia grupului spre rezolvarea cerinței în mod optim. Ei pot fi moderatori sau lideri de echipă în dezbateri pro și contra. În cadrul proiectelor de istorie locală și orală ei sunt cei care interacționează cel mai eficient cu subiecți / intervievați.

Inteligența intrapersonală are drept trăsături principale înțelegerea de sine, analiza critică a calităților și defectelor, cunoașterea interesului personal și fixarea obiectivelor. Elevii înzestrați cu acest tip de inteligență preferă să lucreze independent și individual, duc la îndeplinire sarcinile, înregistrează rezultate pozitive deoarece își ating obiectivele. Ei pot rezolva cu mare ușurință activități/sarcini individuale, se concentrează la teste/examene, își propun și realizează proiecte

individuale de mare anvergură, rezolvă teme de reflecție. Acești elevi pot fi încurajați să-și îmbogățească cunoștințele prin dirijarea lecturii și anunțarea temelor de reflecție la începutul fiecărei unități.

Inteligența naturalistă are drept trăsături principale iubirea și înțelegerea naturii, identificarea unor elemente naturale, descoperirea și cunoașterea deosebirilor lor. Elevii înzestrați cu acest tip de inteligență preferă să se implice în natură, să studieze elementele componente și să facă deosebiri. Le place să desfășoare activități în aer liber, în natură, să exploreze lumea plantelor și animalelor, să-și îmbogățească cunoștințele despre ele și fenomene naturale. Acești elevi pot fi încurajați să-și îmbogățească cunoștințele prin comparația și studiul de caz în conținuturi despre cadrul natural al popoarelor și epocilor studiate, dirijarea lecturii și anunțarea temelor de reflecție la începutul fiecărei unități. Proiectele curriculare inter și transdisciplinare (istorie, geografie, biologie, ecologie, cultura civică) le permite îmbogățirea cunoștințelor, formarea de noi deprinderi și abilități, cadrul optim de desfășurare a activităților preferate. Excursiile și vizitele tematice, experimentele și demonstrațiile pot fi experiențe instructive pentru ei, prilejuri de a-și evidenția cunoștințele și deprinderile naturaliste, ecologice și civice.

Inteligența existențială nu are conturat clar/complet domeniul de activitate, dar se pot identifica drept trăsături principale dorința de cunoaștere a lumii, dar și a ceea ce este dincolo de ea, curiozitatea științifică, permanența interogației. Elevii înzestrați cu acest tip de inteligență sunt „căutătorii” adevărului, nu-i mulțumesc răspunsurile la îndemână, caută întrebarea din spatele răspunsului. Prin natura preocupărilor – interogativi, preocupați de propriile idei, personal consideră că ei se apropie de tipul intrapersonal și pot fi încurajați să-și îmbogățească cunoștințele prin dirijarea lecturii și anunțarea temelor de reflecție la începutul fiecărei unități.

Inteligența morală și cea spirituală sunt respinse de Gardner și de alți teoreticieni pe motive diferite. Inteligența spirituală este tratată ca o capacitate determinată de caracteristici afective. Moralitatea – domeniul de studiu al inteligenței morale, implică judecăți de valoare, pe care istoria le formează și le promovează, dar pe care inteligența nu le „vede”, datorită caracterului ei neutru.

În concluzie, implementarea teoriei inteligențelor multiple în procesul instruirii diferențiate la orele de istorie, reprezintă un mare avantaj, care nu atenuază riscuri, ca : volumul uriaș de muncă al profesorului pentru organizarea și desfășurarea procesului de predare-învățare-evaluare, reconsiderarea metodologiei didactice și pedagogice plecând de la formarea educabililor, lipsa consensului între cerințele teoretizate în politicile educaționale și ofertele reale ale societății și ale școlii românești.

BIBLIOGRAFIE:

- Cerghit, Ioan, *Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii*, Editura Aramis, București, 2002.
- Ciolan, I., *Dincolo de discipline. Ghid pentru învățarea integrată; crosscurriculară*, Ed Humanitas Educational, București, 2003.
- Drăghicescu, Luminița, Ioana Stăncescu, *Multiculturalism și educație*, în Dogaru-Ulieru, Valentin, Drăghicescu, Luminița, *Educație și dezvoltare profesională*, Ed. Fundatia Scrisul Românesc, Craiova, 2011.
- Dumitru, Anastasia, Văceanu, Aura, *Interculturalitate și interdisciplinaritate în educație*, Ed. Universitară, București, 2010.
- Mihalașcu, Doina, *Curriculum, instruire, evaluare*, Ed. Ex Ponto, Constanța, 2006.
- Vîrtop, Sorin_Avram, *Inteligență și instruire diferențiată*, în Dogaru-Ulieru, Valentin, Drăghicescu, Luminița, *Educație și dezvoltare profesională*, Ed. Fundatia Scrisul Românesc, Craiova, 2011.
- Ghidul cursului *Intel Teach – Instruire în societatea cunoașterii*, Copyright 2009 SIVCO România, pentru versiunea în limba română.

ABORDARI INOVATIVE ÎN EDUCATIE

*Prof. inv. primar Antonela ISTODORESCU
Școala Gimnazială Nr.3,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Innovation in the education requires a creative mind, opened towards new work methods and strategies. The teacher's role is to adapt to new requirements and to do research for professional development. The new school hears the student's voice, helping him develop the skills required by the real world. We are born different, we live different and this difference helps us evolve!

Ultimul secol a schimbat în întregime modul în care trăim și gândim, în care muncim și în care ne raportăm la știință, însă, paradoxal, sistemul de învățământ a cunoscut doar modificări superficiale. Astăzi, reformarea învățământului este o provocare mondială, la care experții răspund cu experimente educaționale ingenioase, greu de imaginat de către elevii de ieri.

Lumea este în continuă schimbare, mentalitatea și credințele fiecăruia sunt diferite, instrumentele și tehnicile de lucru sunt constant inovate și îmbunătățite; acestei evoluții continue a lumii a fost, este și va rămâne creativitatea.

În 1968, George Landa dat un test de creativitate pentru NASA pentru a selecta oameni de știință inovativi. Evaluarea a mers așa de bine încât a decis să o încerce pe 1600 de copii (3-5 ani). A retestat aceiași copii la vârsta de 10 ani, și iar la 15 ani. Iată care au fost rezultatele: Rezultate la 5 ani: 98% copii creativi. Rezultate la 10 ani: 30% copii creativi. Rezultate la 15 ani: 13% copii creativi. Același test dat la 280.000 adulți: 2% s-au dovedit a fi creativi. „Ceea ce am concluzionat”, a scris Land, „este faptul că comportamentul non-creativ este cel care se învață.” Gândirea divergentă, reprezintă potențialul gândirii creative și rezolvării de probleme. Nu este sinonimă cu comportamentul creativ actual, dar s-a dovedit a fi un bun estimator al creativității. Fiecare lecție ar trebui să facă un pas în față în dezvoltarea creativității cât și agândirii divergente

Inovația necesită o minte deschisă și doritoare să încerce noi metode și strategii. Caută inspirația oriunde. Cum ar fi să folosim mediul în care trăim zi de zi în avantajul nostru? Dacă țelul nostru este cel de a educa, cultiva și pregăti copiii pentru viitor, de ce să nu folosim contextele și situațiile din viața reală

Ora tradițională necesită schimbări majore, în care elevul să fie activ continuu, să fie în permanență atras deși în activitățile educative. Pașii organizării unor astfel de activități:

1. Munca individuală
2. Munca de grup (discutarea motivelor); fiecare persoană trebuie săvorbească;
3. Anunțarea în scris, pe tablă, a celor mai puternice argumente pro și contra din echipă
4. Discuții libere, întrebări, clarificări.

Interesul în procesul de învățare este caracteristica cheie pe care profesorii o împărtășesc cu elevii lor, iar profesorii trebuie să fie în măsură să efectueze o acțiune de cercetare și să fie conștienți de evoluțiile din domeniul lor, în scopul de a dezvolta practica personală (și să o împărtășească cu colegii lor). Cursanții colaborează în învățare mai mult decât ”consumă” acest fapt. Elevii sunt experți în propriul stil de învățare-ei știu cum învață cel mai bine, și care sunt lucrurile cele mai interesante pentru ei, iar școlile vor beneficia prin lucrul alături de ei, mai degrabă decât să lucreze pentru ei. Cu alte cuvinte, decât să producă spectacole, profesorii ar trebui să îi lase în spatele scenei (culise, să cerceteze). Educație profită de tehnologiile digitale și îi ajută pe elevi să devină adepți ai digitalului. Cititorii atenți pot să observe că nu este nimic "nou" cu privire la caracteristicile

anterioare educației secolului 21. Aceste idei sunt de cel puțin 100 de ani-John Dewey este, probabil, cel mai faimos "avocat" al lor.

Cu toate acestea, tehnologia digitală a făcut această viziune mai realizabilă, pentru mai multe persoane, decât oricând înainte. Aceasta a crescut, de asemenea, cu mult numărul de furnizori de educație, din care cursanții să poată alege. Școlile nu mai monopolizează sistemul prin învățarea de tip "academic", și dacă acestea nu se adaptează, lumea poate pur și simplu să le ignore.

Profesorii buni întotdeauna au ținut cont de particularitățile fiecărui elev, dar structura convențională a școlii limitează măsura în care se poate personaliza învățarea. În cele mai multe școli toată lumea studiază același lucru, în același timp, în același mod. Ce este personalizat, în general? Este nivelul de înțelegere așteptat. Acest lucru există deoarece atunci când un profesor prezintă un material la o clasă mare și apoi măsoară progresul procesului de învățare al fiecărui elev, de obicei, nu este suficient timp pentru a oferi fiecărui copil un curs de învățare adaptat la aptitudinile individuale. Cu toate acestea, acest lucru începe să se schimbe, parțial (deși nu în întregime) datorită tehnologiei digitale.

Evaluarea contează. Ceea ce alegem să evaluăm determină în mod inevitabil ceea ce este învățat. Și felul în care evaluăm lucrul respectiv determină modul în care îl predăm. Astfel, întrebarea pe care trebuie să și-o pună fiecare sistem educațional este: „Chiar evaluăm ceea ce vrem ca elevii să știe când termină școala?” Dacă vrem ca elevii noștri să plece din școală pregătiți pentru perioada de vârstă adulta, trebuie să ne asigurăm ca au experimentat și și-au însușit abilitățile așteptate de lumea reală.

Este știut faptul că implicarea părinților în educația copiilor este crucială—este o asociere puternică între implicarea familiei și progresul de învățare al elevului. Multe școli recunosc necesitatea de a lucra împreună cu părinții, pe mai multe planuri, pentru a-i ajuta pe elevi să devină cei mai buni. Unele școli merg mult mai departe, găsind abordări inovative care construiesc legături între școala și comunitate.

„Vocea elevului” – le ofera acestora un cuvânt de spus în probleme care îi afectează, a trecut de nivelul experimental de-a lungul anilor 70 până în prezent. Multe școli dispun acum de Consiliile școlare conduse de elevi, de exemplu, și s-ar putea argumenta că elevii au mai mult control asupra educației lor decât oricând înainte. Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat că foarte puțini elevi sunt implicați în procesul de luare a deciziilor strategice în școala lor. Dar, educatorii contează pe potențialul elevilor de a schimba sistemul educațional.

Conștientizarea proceselor gândirii este deosebit de importantă pentru învățarea prin proiecte deoarece elevii trebuie să ia decizii cu privire la strategiile pe care le vor utiliza și cum le vor utiliza. Diverse studii inițiate de specialiști au arătat că cei care au reușit cel mai bine să amelioreze procesul de învățare, au fost aceia care s-au concentrat pe ceea ce gândesc elevii despre procesele lor de gândire și pe cum se simt ei atunci când învață. Componentele metacogniției. Componenta de bază a metacogniției este conștientizarea proceselor gândirii. Această conștientizare include atât modalitățile prin care elevii abordează de obicei o sarcină, cât și modalități alternative prin care ar putea să o abordeze. Cei care știu cum să învețe sunt conștienți de modul în care gândesc și pot face alegeri inteligente în ceea ce privește strategiile pe care le vor utiliza. Componenta de planificare a metacogniției răspunde de „identificarea sau activarea capacităților, tacticilor și proceselor specifice, care vor fi utilizate pentru atingerea scopului”. La acest nivel, un elev are un dialog interior referitor la ceea ce ar putea face și ceea ce ar fi cel mai eficient în condițiile date. Dacă sarcina este una simplă, se poate ca persoana în cauză să nu fie conștientă de alegerile pe care le face. În cazul unei sarcini complexe, totuși, procesul metacognitiv este mai explicit, elevul gândindu-se la diferite opțiuni. Ultima componentă a metacogniției este monitorizarea. Aceasta funcționează verificând eficiența unui plan și a strategiilor folosite. De exemplu, un elev de liceu, la ora de biologie, a decis să facă o hartă pe computer pentru a repeta un capitol pentru test. După câteva minute, elevul își dăseama că îi ia mai mult timp gândindu-se la soft decât să se gândească la conținut și decide să facă harta pe hârtie. Un elev de clasa a V-a, care compilează date despre temperatură și umiditate, începe să adune șiruri lungi de numere și își dă seama că

lucrul acesta ar putea fi făcut mult mai repede și cu șanse mai mari de exactitate dacă folosește un program de foi de calcul.

Monitorizarea continuă a proceselor gândirii și efectuarea modificărilor necesare reprezintă o componentă critică a metacogniției. Cum să îi înveți pe elevi să se gândească la propria gândire?

Capacitățile metacognitive ale elevilor se formează și se dezvoltă într-un mediu în care procesele reale de gândire reprezintă o parte importantă a instruirii și a conversației curente la clasă. Pentru a crea acest mediu, profesorii și elevii trebuie să-și dezvolte un limbaj al gândirii pe care să îl utilizeze cu toții în mod consecvent. Atunci când profesorii folosesc frecvent termeni precum „strategie,” „proces” și „metacogniție”, ei comunică importanța acestor termeni elevilor și subliniază procesele care sunt importante pentru învățarea eficientă. Unii specialiști sugerează ca profesorii să afișeze postere în clasă pentru a le reaminti elevilor să gândească la propria gândire. Întrebări precum „Este aceasta cea mai bună strategie pentru sarcina asta?” sau „Funcționează planul tău așa cum ar trebui?” îi ajută pe elevi să-și amintească să fie metacognitivi. Să le acorzi elevilor timp și instrumente pentru a-i ajuta să-și dezvolte capacitățile metacognitive atunci când învață este unul dintre cele mai eficiente moduri de a-i ajuta să-și îmbunătățească rezultatele școlare. Jurnalele îi pot ajuta pe elevi să identifice strategiile pe care le-au folosit sau ar putea să le folosească și să le evalueze apoi eficiența. Construirea unui cadru prin întrebări de orientare, cum ar fi „Ce ai putea să faci în continuare?” sau „Cum funcționează strategiile pe care le-ai ales?”, le poate oferi elevilor structura care îi determină să gândească metacognitiv. Mulți elevi, mai ales cei cu cerințe speciale, pot beneficia de pe urma unei instruirii explicite, repetate, referitoare la strategiile metacognitive.

Școala a devenit un loc în care elevii pun în practică ceea ce învață din alte surse, în care cercetează și construiesc modalități de gândire proprii intereselor și personalității individuale; profesorul este cel care îndrumă activitatea elevului pe drumul cunoașterii...nimic mai mult. Schimbarea poate avea loc atâta timp cât există voință.

Ne naștem diferiți, trăim diferit, gândim diferit și tocmai această diferență ne ajută să evoluăm!

BIBLIOGRAFIE:

Anderson, L. W., & Krathwohl, D. R. (Eds.), (2001), A taxonomy for learning, teaching and assessing: A revision of Bloom's Taxonomy of educational.

Jordan, A., Carlile, O., & Stack, A. (2008). Approaches to learning: A guide for teachers. McGraw-Hill, Open University Press: Berkshire.

METODA PROIECTULUI LA DISCIPLINA GEOGRAFIE

*Prof. Mihaela MANOLEA
Colegiul Tehnic „Domnul Tudor”,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Project learning is a relatively new approach in Romanian education system . This type of learning is not appropriate for any kind of skills and disciplines. While using this type of education, both the role of the teacher and the student change. Technology is a very important factor in implementing learning through projects.

There are certain advantages that project-based learning implies for both students and teachers.

This type of learning allows the valorisation of each student by engaging them in individual and collective work, the development of autonomy and initiative, the students' habit of working with a deadline and efficiently managing their time until the project completion. It is a type of learning that does not involve formal teaching, the greatest attention being paid to the autonomy and self-governing of students.

Students will be able to develop complex and high-level cognitive skills, solving traditional problems, cooperative and communication skills and involving students in diverse cultural environments.

Geografia este descrisă ca o materie dinamică, ce răspunde schimbărilor constante de mediu.

Importanța geografiei nu poate fi suficient subliniată, având în vedere faptul ca pregătește viitoarele generații să-și gestioneze mediul pentru binele societății în ansamblu. Eficiența predării în școală poate fi măsurată prin examinarea metodelor aplicate de profesor și performanța elevilor din școală. Provocarea a fost, dintotdeauna, aceea de a face geografia mai vie, mai „reală” și mai ușor de asimilat de elevii de liceu.

Este, prin urmare, important să se analizeze modul în care această disciplină este predată în gimnaziu și liceu. Metodele tradiționale includ prelegerea, discuții, demonstrații, proiecte și metode de excursii în mediul natural.

În pedagogia modernă se urmărește permanent dezvoltarea de metode, tehnici și instrumente de lucru care să ajute, să mobilizeze și să sprijine copilul în procesul de învățare.

Astfel, metodele tradiționale aplicate în activitatea didactică pot fi îmbinate și cu alte metode complementare.

Tehnologia modernă ocupă din ce în ce mai mult loc atât în viața noastră, cât și în cea a copiilor noștri. Utilizarea acestei tehnologii pentru realizarea unor proiecte clare și care să genereze un produs finit aduce elevilor satisfacția de a fi realizat un produs prin forțele proprii, gestionându-și ei înșiși resursele materiale și temporale.

Învățarea prin proiecte reprezintă o abordare relativ nouă în cadrul învățământului românesc. Acest tip de învățare nu este adecvată oricărui tip de competențe și de discipline. În utilizarea acestui tip de abordare se schimbă atât rolul profesorului, cât și cel al elevului. Tehnologia reprezintă un factor foarte important în aplicarea învățării realizate prin proiecte.

Există anumite avantaje pe care le presupune învățarea bazată pe proiecte, atât pentru elevi, cât și pentru profesori.

Acest tip de învățare permite valorizarea fiecărui elev, prin antrenarea acestora în lucrul individual și colectiv, dezvoltarea autonomiei și a inițiativei, obișnuința elevilor de a lucra cu un termen-limită și de a-și gestiona eficient timpul pe care îl au la dispoziție până la finalizarea

proiectului. Este un tip de învățare care nu presupune predare formală, cea mai mare atenție fiind acordată autonomiei și autoordonării elevilor.

Elevii vor putea dezvolta unele abilități complexe și capacități cognitive de nivel superior, rezolvarea unor probleme tradiționale, abilități de cooperare și comunicare și implicarea elevilor în medii culturale diverse.

În același timp, printre avantajele profesorilor se numără dezvoltarea profesionalismului, îmbunătățirea comunicării cu colegii, precum și posibilitățile de a întări relațiile cu elevii. Învățarea prin proiecte tinde să fie mai eficientă decât metodele tradiționale tocmai în cazul elevilor pentru care aceste metode tradiționale nu au mare succes.

Într-un cadru în care este utilizată metoda proiectului, există câteva caracteristici:

- Există o problemă fără răspuns predeterminat.
- Există o atmosferă de tolerare a greșelii și schimbării.
- Elevii iau decizii pe baza unui cadru.
- Elevii definesc procesul prin care se va ajunge la o soluție.
- Elevii au ocazia de a reflecta asupra activităților.
- Evaluarea este continuă.
- Rezultatul este un produs finit a cărui calitate va fi evaluată.

Profesorii care vor să folosească metoda proiectului vor trebui să adopte noi strategii de instruire pentru a avea rezultate.

Metodele de instruire tradiționale nu funcționează prea bine în cazul unui proces de instruire deschis, interdisciplinar, caracteristic învățării pe bază de proiecte. Profesorii mai degrabă „antrenează” și „modelează” și vorbesc mai puțin. Ei trebuie să fie pregătiți pentru a accepta „abaterile de la direcție” care pot interveni pe parcursul desfășurării unui proiect. Profesorii se pot afla în situația de a învăța ei înșiși alături de elevi pe măsură ce proiectul se desfășoară.

Provocările specifice cu care se pot confrunta profesorii includ:

- Recunoașterea acelor situații care pot contribui la realizarea unor proiecte bune
- Structurarea problemelor ca oportunități de învățare
- Colaborarea cu colegii pentru a dezvolta proiecte interdisciplinare
- „Administrarea” procesului de învățare
- Integrarea corespunzătoare a tehnologiilor
- Conceperea unor metode și instrumente de evaluare autentice

Într-adevăr, trebuie să existe disponibilitate din partea profesorilor de a-și asuma riscuri pentru a depăși provocările inițiale. Învățarea pe bază de proiecte reprezintă un modul educațional centrat pe elev. Acest tip de învățare dezvoltă cunoștințe și aptitudini prin sarcini de lucru extinse care promovează investigația pe toată durata desfășurării proiectului.

Studiile realizate au definit metoda realizării de proiecte ca o unitate de activități desfășurate de către cursanți într-o manieră naturală pentru a atinge un scop educațional. Proiectul educațional trebuie privit ca fiind în esență o unitate de învățare, proiectată și condusă de elevi sub îndrumarea profesorului. Obiectivele proiectului sunt stabilite de către aceștia pe baza propriei lor experiențe anterioare și sunt încurajați să lucreze prin studiu în vederea atingerii acestor obiective. Proiectul educațional se poate defini și ca studiu în grup sau individual al unei situații provocatoare în viața reală în contextul său natural cu scopul de a obține o realizare pozitivă și concretă. Cele trei definiții ale proiectului reliefează faptul că: tema aleasă pentru studiu ar trebui să fie o problemă reală pentru elevi care, atunci când este rezolvată, va dezvălui o schimbare pozitivă a mediului înconjurător. De exemplu, elevii pot fi luați într-o zonă din vecinătatea orașului care a fost afectată de eroziunea solului și apoi se lucrează în grupuri pentru a conserva acest sol. Astfel, elevii se vor simți mulțumiți și își vor aprecia munca. Metoda accentuează implicarea profesorului ca ghid.

Utilizarea metodei proiectului le permite elevilor să inițieze și să continue cunoștințele, să învețe și să lucreze în ritm propriu, să-și dezvolte curiozitatea, competențele de cercetare și de abordare investigativă pentru a dobândi cunoștințele și pentru a oferi șansa elevilor să vină în contact cu problemele, provocările și oportunitățile în situația reală. Cercetătorii de la Fundația Națională pentru Cercetare Educațională din Marea Britanie au efectuat un studiu și au constatat că profesorii care folosesc metoda proiectului didactic, îmbunătățesc capacitatea elevilor de a învăța și îi încurajează să devină mai activi în rezolvarea problemelor. Raportul comandat de Royal Horticultural Society (RHS) spune că utilizarea unor proiecte ar trebui să fie folosită ca un instrument-cheie de predare mai degrabă decât ca activitate extra-curriculară, deoarece încurajează elevii să fie mai activi în rezolvarea problemelor legate de mediul lor.

Proiectul poate deveni o metodă alternativă și complementară de învățare și evaluare, puternic motivantă pentru copii deoarece acesta vizează aspecte teoretice și practice din domenii variate, implică un volum sporit de activități și permite respectarea particularităților de vârstă.

Prin aceasta metodă aprecierea capacităților și a cunoștințelor copiilor este mai complexă, identificând de asemenea, calități individuale ale copiilor.

Evaluarea prin metoda proiectelor tematice poate fi folosită în toate formele ei: inițială, continuă și sumativă. Datorită perioadei mari de timp în care se derulează proiectul, acesta poate fi un bun instrument pentru evaluarea sumativă, implicând și multe elemente de autoevaluare. Astfel, proiectul poate fi aplicat atât în desfășurarea propriu-zisă a procesului învățării, cât și ca produs final al procesului de învățare.

Evaluarea prin metoda proiectelor poate asigura, de asemenea, calitatea predării și învățării deoarece se estimează progresele de învățare, capacitățile și competențele formate și identifică ceea ce copilul nu a înțeles sau nu și-a însușit.

Proiectul este considerat un proces și în același timp un produs, deoarece prin metoda proiectelor sunt evaluați atât profesorii, prin portofoliu, harta, atragerea și implicarea în proiect a unor parteneri, cât și copiii cu rezultatele lor, prin întrebările pe care le pun pentru întocmirea inventarului de subiecte și care le descoperă interesul, care stabilesc cantitatea de cunoștințe și așteptările. Profesorul nu fixează granițele până unde trebuie să știe elevul și ce trebuie să știe, ci elevul este acela care stabilește singur cât poate și cât vrea să învețe.

Prin metoda proiectelor tematice, evaluarea elevilor verifică formarea următoarelor lor capacități și cunoștințe: însușirea unor tehnici de investigație, căutare și utilizare a bibliografiei (dicționare ilustrate, atlase, albume), a calculatorului; găsirea de soluții de rezolvare, simple și originale a unor probleme; colectarea, sortarea, inventarierea, pregătirea materialelor de lucru și aplicarea de soluții la situații noi; prezentarea concluziilor pe baza notițelor din timpul muncii de teren; capacitatea de a observa și a-și alege metoda de lucru cu echipa; capacitatea de a compara și măsura rezultatele la care ajunge el însuși, față de cele inițiale (autoapreciere).

Pentru o evaluare cât mai corectă se stabilește strategia de evaluare, în funcție de natura activităților de învățare, astfel:

Ce evaluăm – lista de întrebări, proiectul, procesul de învățare, partenerii;

Cum evaluăm – formele de evaluare;

Rolul profesorului – de partener, de ghid, de evaluator continuu și la sfârșit de proiect;

Stabilirea standardelor de evaluare.

Personalitatea profesorului își pune amprenta asupra tuturor operațiilor evaluării, prin elaborarea instrumentelor de evaluare, prin capacitatea de a discerne esențialul și de a înțelege subiecții examinați. Obiectivitatea, corectitudinea și completitudinea evaluării depind de competența și formarea profesională a acestuia. Rezultatele obținute, așadar, se manifestă în viața de zi cu zi a copilului, în comportamentul, atitudinea și relațiile sale cu cei din jur și cu mediul înconjurător.

Prin reconsiderarea rolului profesorului și responsabilizarea copilului, având la baza rezultatele obținute, a experiențelor dobândite, a factorului de implicare în studierea unei bibliografii noi și a introducerii alternativelor și a noilor strategii de învățare prin cercetare și

descoperire se promovează metoda proiectelor ca fiind o foarte bună strategie de organizare, desfășurare și evaluare a procesului educațional în școală.

BIBLIOGRAFIE:

Ioan Neacșu, Metode și tehnici de învățare eficientă, Editura Polirom, București, 2014.

Maria Eliza Dulamă, Modelul învățării depline a geografiei, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 2004.

Liliana Stan, Elemente de didactică geografică, Editura Polirom, București, 2003.

PREDAREA CARE GENEREAZĂ ÎNVĂȚARE

*Alexandra-Emilia MARCU
Școala Gimnazială "Petru Dumitriu",
Orșova, jud. Mehedinți*

Teacher engagement involves major responsibilities towards students, as teachers form, shape the young generation for study, discovering their own way, vocation, choosing a profession.

It seems that reforming education is a global challenge, ingenious experiments that are hard to imagine for our parents and grandparents.

An example is the Quest to Learn School in New York, which uses innovative methods to educate students, the method of play.

The game method involves as many students as possible, of different ages. They acquire knowledge and are interested in learning. The program is structured as a game, which is a challenge for teachers.

The main study methods can be systematized into three large groups:

1. *Passive Method*
2. *Active methods*
3. *Interactive methods.*

Technology has advanced, students will not just sit in the bank and write whole pages. They want to use their phones, tablets and computers at school. It's an active method, they can search for real-time information. I can do computer projects to present them in the school with the help of a video projector.

Educația mai mult decât orice alt domeniu presupune deschidere și receptivitate pentru a cuprinde sisteme sociale și culturale în toată complexitatea lor, pentru cunoaștere și analiză, comparație între forme de pregătire, între sisteme educaționale diferite, asocieri și disocieri operate cu luciditate și obiectivitate.¹

Meseria de a fi profesor implică responsabilități majore față de elevi, deoarece profesorii formează, modelează tânăra generație pentru studiu, pentru descoperirea propriului drum, a vocației, în alegerea unei profesii.

Și profesorii, la rândul lor, intră într-un sistem de formare continuă, de perfecționare. Acest lucru îi ajută în relația profesor-elev, sunt bine pregătiți și știu să facă față anumitor situații.

Ei bine, în secolul XXI, au existat mari schimbări în toate domeniile, dar mai puțin în sistemul de învățământ, aceste schimbări fiind superficiale.

Se pare că reformarea învățământului este o provocare mondială, se fac experimente ingenioase, care sunt greu de imaginat pentru părinții și bunicii noștri.

Un exemplu este Școala Quest to Learn din New York, care folosește metode inovatoare pentru educarea elevilor.

În urma unui parteneriat cu Institute of Play și departamentul de educație al orașului american, profesorii școlii folosesc jocul într-un mod intensiv, pentru acumularea de cunoștințe și

¹ Camelia Gavrilă, Magda Cornelia Andreescu, Liliana Andrici, *Modele europene de progres și inovare în educație prin management și leadership performant*, Editura Spiru Haret, Iași, 2013, pag.7.

creșterea interesul copiilor pentru carte. Ei consideră că metoda îi pregătește mai bine pentru provocările societății moderne în care trăim.²

Prin metoda jocului sunt implicați cât mai mulți elevi, de diferite vârste. Programa fiind structurată ca un joc, care este o provocare pentru profesori. Pe parcursul anului școlar elevii sunt implicați în activități și jocuri, iar la sfârșitul anului acumulează un bagaj de cunoștințe. Pe parcursul anilor de studiu, jocurile sunt adaptate pentru vârsta elevilor, deoarece aceștia se maturizează.

Din primele zile de existență a învățământului și până în prezent s-au format trei forme de interacțiune dintre profesor și elevi în procesul de realizare a activității de predare-învățare. Metodele principale de studiere pot fi sistematizate în trei grupe mari:

1. metode pasive
2. metode active
3. metode interactive

Metoda pasivă – este forma de interacțiune dintre profesor și elevi în procesul de realizare a activității științifice de instruire, unde profesorul este figura principală și menegerul prelegerii, iar elevii sunt masa studioasă de ascultători pasivi care sunt de accord cu profesorul. Cele mai cunoscute metode pasive sau tradiționale sunt prelegerea, expunerea și povestirea.

Metoda activă – este forma de interacțiune dintre profesor și elevi în procesul de realizare a activității științifice de instruire, unde profesorul și elevii interacționează reciproc pe parcursul prelegerii, iar elevii nu sunt masa studioasă de ascultători pasivi, dar participanți activi ai lecției.

Dacă conform metodei pasive profesorul este figura principală a lecției, atunci aici atât profesorul, cât și elevii au drepturi egale. Cele mai cunoscute metode active sau moderne sunt brainstorming, ciorchinele, mozaicul, turul galeriei.

Elevul participă activ în cadrul fiecărui reper, contribuind direct la propria sa formare, beneficiind de o educație, care stimulează gândirea critică și spiritul inovator, precum și abilitatea de a răspunde proactiv la provocările transformărilor continue din societate. Scopul final este ca elevul să fie pregătit pentru viața ca cetățean activ al unei societăți democratice.³

Metoda interactivă – forma de interacțiune dintre profesor și elevi în procesul de realizare a activității științifice de instruire, unde profesorul și studenții sînt în regim de dialog sau discuție. Profesorul dirijează elevii în scopul atingerii obiectivelor lecției, el trebuie să aibă un bagaj de cunoștințe, abilități și atitudini. Cele mai importante metode interactive sunt conversația, dialogul, problematizarea.

Trebuie să scăpăm de clișee, să înțelegem ca profesori că lumea evoluează, copiii nu mai sunt cum eram noi. Tehnologia a avansat, elevii nu vor doar să stea în bancă și să scrie pagini întregi. Ei își doresc să folosească telefoanele, tabletele și calculatoarele la școală. Este o metoda activă, ei pot căuta în timp real anumite informații. Pot face proiecte pe calculator, pentru a le prezenta în cadrul școlii cu ajutorul videoproietorului.

² https://adevarul.ro/educatie/scoala/Scolile-viitorului-metodele-inovatoare-educatie-contesta-sistemul-traditional-invatare-principii-centenare-1_5623c3fdf5eaafab2cca80ec/index.html

³ Mariela Mariana Corneanu, *Creativitate și inovație în educație*, Vol.I, Ediția a III-a, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2014, pag. 39.

BIBLIOGRAFIE:

1. Corneanu, Mariela Mariana, *Creativitate și inovație în educație*, Vol.I, Ediția a III-a, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2014.
2. Gavrilă Camelia, Andreescu Magda Cornelia, Andrici Liliana, *Modele europene de progres și inovare în educație prin management și leadership performant*, Editura Spiru Haret, Iași, 2013.
3. https://adevarul.ro/educatie/scoala/Scolile-viitorului-metodele-inovatoare-educatie-contesta-sistemul-traditional-invatare-principii-centenare-1_5623c3fdf5eaafab2cca80ec/index.html.

HISTORY OF EDUCATION

*Prof. Adriana MĂRCULESCU
Colegiul Național Pedagogic "Ștefan Odobleja",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Since the dawn of man, people have been educating younger generations in essential knowledge and skills. The history of education is extensive and rich, dating back thousands upon thousands of years – arguably to the origination of man. Both ancient civilizations and modern-day communities have unique and effective teaching styles, though the learning of today is significantly more complex than those of a thousand years ago.

Before the invention of writing, education was passed through speech, from one person to another. Legends, songs and even religious rituals were often used to communicate essential information between generations. Education at this point was strictly oral and acquired by means of memorization. With the invention of writing, education began to change. Ancient civilizations, like those in Egypt, began forming writing systems with pictorial elements. Ancient Chinese, Greek, Hebrew and Mesoamerican scripts appeared as well.

With the invention of writing came the preservation of information, which introduced writing implements, alphabets, paper and the written word into education. Literacy became extremely important, though the literacy rate in different countries varied (sometimes, literacy rates were shocking low – as low as 1%). Essential skills, such as hunting or crafting, were also taught. For the most part, education revolved around preparing the next generation for a future career; apprenticeships were common, and only educated elite was capable of extensively studying writing, literature, mathematics, astronomy and other 'higher' arts. Private schools and other learning institutions gained more and more popularity into the height of Greek and Roman civilizations, which taught similar subjects for a fee.

By the Middle Ages, education became mixed with religion. The teaching of Latin and the Bible was especially important; once again, however, only lucky elite was able to extensively study, mainly at monasteries, mosques, temples or medieval universities. China had, during the medieval ages, one of the most accessible education systems. They focused on teaching the language along with Chinese literature. Mesoamerican civilizations, however, supported widespread education even more so than China – even though higher classes typically received better education. They focused on the same general Main topics regardless of location: writing, language, astronomy, religion, history and science (such as medicine).

After the Middle Ages and the flowering of knowledge and art during the Renaissance, education began to change again. Soon, elementary schools were established for younger learning, and education began to move slowly away from its dependency on religion. Laws began to pass that required a certain amount of education to all citizens, regardless of class or socioeconomic status. This was the first time governments began significantly involved in civilian education. From here, public schools, private schools, universities and multiple educational institutions were established for general learning in math, language, reading, science, social studies and other subjects.

EDUCATION AND INNOVATION

*Prof. Marinela MARIȘ
Colegiul Tehnic de Transporturi Auto,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Education and innovation are deeply intertwined. Multiple studies have demonstrated the importance of education and training for the innovative capacity and performance of businesses and entire economies. As a country with only a few natural assets, Germany relies heavily on its ability to innovate from an economic and social point of view. We approach and analyze the subject from different angles:

Securing skilled labor in times of demographic change

Education and skill level of the workforce are important determinants of how successful businesses are in terms of innovation and therefore also constitute a measure for the competitiveness of national economies. Demographic change has a decisive impact on education and innovation since significant changes in the structure of age cohorts pose new challenges to the infrastructure of education systems and labor markets. In the future, a global and interdisciplinary perspective on education, innovation and demographics will continue to gain importance.

Innovation Indicators

We engage in analysis, design, applicability and improvement of indicators that help to examine the innovative capacity of countries. On the basis of such research fundamentals, countries can be compared with each other and the foundations of their innovative capacity can be determined. Education indicators play a central role. It is important to further develop concepts and indicators for knowledge creation and knowledge matching in a way that helps make the effects and mechanisms of education – in schools, colleges and at work – more graspable and comprehensible, thus enhancing the understanding of the relationship between education and innovation. In line with this, conceptual and methodological shortcomings should be determined and corrected and data gaps identified and closed, especially in collaboration with other organizations and institutions.

Technical education and diversity

The topic of technical education and diversity refers to Germany's status as a technology-oriented industrialized country. Against this background, technology-related innovations and thus education in natural sciences and technology are of particular importance. Accordingly, the degree of technical and scientific education is a relevant indicator for innovation in international comparisons and observations. For instance, it measures the number of graduates in science and engineering disciplines. Unlike discussions in various communities suggest, only little systematic knowledge and few reliable studies are currently available in Germany – in particular regarding the aspect of diversity.

Permeability of the Education System

Highly-qualified specialists, managers and executive personnel ensure Germany's prosperity, which is rooted in a knowledge-based economy. Continuous training and further education of citizens that may last up to retirement from active working life (and possibly beyond) build the foundation for this system of expertise. Well-trained academics and vocationally-trained qualified professionals are in high demand as baby boomers retire from professional life. In order to respond flexibly to these circumstances, the education system must be transparent in all directions and at all levels and allow

for access, change and advancement throughout one's lifespan. Under the generic term of "permeability", we conduct our research in the following issue-areas:

- Improving transition from vocational training to higher education (and vice versa);
- Increasing access to higher education;
- Recognition of educational attainment and experience in higher education courses;
- Development of new teaching and learning approaches as well as modern study models and learning methods to meet the needs of working people .

The final objective is to develop a better, sounder evidence base for the purpose of policy consulting and in order to take political action.

REFERENCES:

1. Richardson, Hannah (January 20, 2011). *"BBC News - Gove: 'Door open' for compulsory foreign language GCSE"*. Bbc.co.uk. Retrieved February 19, 2012.
2. Rhodes, Nancy C.; Pufahl, Ingrid (November 2009). *"Foreign Language Teaching in U.S. Schools: Results of a National Survey" (PDF)*. Center for Applied Linguistics. Retrieved 7 July 2018.

MESERIA DE PROFESOR, ÎNTRE ȘTIINȚĂ ȘI ARTĂ

*Prof. Simona MIGIOI
Colegiul Auto "Traian Vuia",
Târgu-Jiu, jud. Gorj*

The profession of teacher is not a profession, but an art. R. Hart made the following statement in his studies: "The teacher plays a role. It acts on some people, and they react instead. This is the physics of education. "Lately, the sphere of the teacher's roles in relation to the school has expanded far beyond its initial core, including functions such as friend, confidant, counselor, exponent of adult society, etc. The fulfillment of all these roles is significantly conditioned by the professional motivation of the teaching staff.

Profesia de cadru didactic nu este o meserie, ci o artă. R. Hart făcea următoarea afirmație în studiile sale: „Profesorul joacă un rol. El acționează asupra unor oameni, și aceștia reacționează în schimb. Aceasta este fizica educației”.

În ultima vreme, sfera rolurilor cadrului didactic în raport cu școala s-a extins cu mult dincolo de nucleul său didactic inițial, incluzând funcții cum ar fi aceea de prieten, confident, consilier, exponent al societății adulților etc. Îndeplinirea tuturor acestor roluri este semnificativ condiționată de motivația profesională a cadrului didactic.

Profesorul organizează cadrul adecvat învățării elevilor. Pentru aceasta, pe lângă stăpânirea disciplinei predate, el trebuie să stăpânească și strategiile de conducere, curriculum-ul școlar, să aibă abilități psihopedagogice și să cunoască personalitatea elevilor. Conducerea elevilor are la bază verificarea și evaluarea progreselor înregistrate de aceștia, descoperirea și diagnosticarea la timp a dificultăților întâmpinate, atât pentru aprecierea evoluției lor cât și pentru aprecierea propriei prestații a profesorului. Profesorul conduce întregul proces instructiv-educativ desfășurat în școală, nu doar învățarea elevilor. El este responsabil și, ca atare, dirijează viața de grup, influențele formative ale acesteia, fiind investit cu putere și autoritate. Înțelegând prin autoritate capacitatea profesorului de a se impune, de a-i determina pe elevi să i se subordoneze, fie prin superioritate morală, fie prin cea oficială precum și capacitatea de a lua toate măsurile pe care le consideră oportune și necesare, dar legale, consider că autoritatea trebuie să fie atributul principal al profesorului. Clasa de elevi nu trebuie să fie împărțită în conducători și conduși, ci fiecare membru al ei trebuie să îndeplinească în același timp sau succesiv roluri de conducători și executanți. Profesorul rămâne însă, permanent, în fruntea ierarhiei organizaționale a clasei. Subordonarea elevilor față de profesor este permanentă. Rămâne ca profesorul să nu transforme conducerea în abuz de putere, să nu dea comenzi și să nu ia decizii arbitrare, să stimuleze participarea activă și conștientă a elevilor la rezolvarea sarcinilor prin acțiuni comune. Iar atunci când elevii manifestă nesupunere, să privească aceste manifestări în mod realist, să le afle cauzele și să găsească rezolvări. În relațiile sale cu elevii, profesorul influențează elevii, dar este la rândul său și în același timp influențat de acțiunile și atitudinile acestora. Acesta își adaptează comportamentul, ia măsuri, impune și dispune, se consultă cu elevii sau ia măsuri independente, în funcție de situația educativă concretă și de datele lui personale (cunoștințe, convingeri, stil de muncă, temperament etc.). Motivația profesorului, satisfacțiile sau insatisfacțiile pe care le trăiește sunt în același timp urmare a reușitei sau nereușitei în activitatea sa profesională, precum și stimulent sau piedică în continuarea acestei activități.

Personalitatea cadrului didactic nu poate avea o influență importantă asupra dezvoltării fizice și psihice a elevilor, decât dacă este însoțită de o competență profesională, psihopedagogică și

psihosocială, bine definită. Există foarte multe argumente care demonstrează că fără calitățile cadrului didactic și profesionalismul lui distinct, școala n-ar funcționa. Principalele dimensiuni ale ființei sale, care au un puternic impact asupra grupurilor de elevi și a activității școlare, sunt: competența în domeniu; competența psihopedagogică și cea psihosocială; particularitățile sale de personalitate și relația lor cu sarcinile școlare; măsura îndeplinirii rolurilor; stilul activității sale cu elevii, care s-a stabilizat și îi este caracteristic. Competența în domeniu este asigurată prin studii de specialitate, dar și cursuri de perfecționare profesională și prin studiu individual permanent. Competența psihopedagogică presupune cunoștințe de specialitate și, totodată, capacitatea cadrului didactic de a determina gradul de dificultate al materialului de învățat pentru elevi, pricepera de a face materialul accesibil, posibilitățile crescânde de empatie și creativitate în munca cu elevii. Pentru a stabili raporturi optime cu elevii sunt importante următoarele trăsături de personalitate pe care cadrul didactic trebuie să le exploateze sinceritatea, valorificarea, empatia. Un bun profesor, dacă se transpune mental în locul elevilor, va înțelege mai bine când le este ușor și când le este greu, în ce anume constă dificultatea în învățarea unei discipline, capitol, temă, ce ar putea fi mai adecvat pentru ieșirea din impas, ce îi bucură, ce-i înspăimântă, ce-și doresc și de ce fug. Afecțiunea cadrului didactic corelează cu randamentul la învățatură al elevilor și, mai ales, cu volumul de muncă realizat de către aceștia. Elevii apreciază profesorii ordonați și sistematizați în conducerea clasei și organizarea activităților. Primesc de la aceștia orientări clare, știu ce au de făcut, devin ei înșiși capabili să aleagă varianta cea mai bună pentru a finaliza activitatea și a rezolva sarcinile. Orizontul cultural larg al cadrului didactic și deschiderea sa spre nou tind să-i facă pe elevi să preia modelul acestuia și să-și dezvolte ei înșiși astfel de calități. Creativitatea cadrului didactic îi poate influența pozitiv pe elevi prin propriul mod inovativ de a se manifesta în timpul lecțiilor. O componentă de bază a personalității cadrului didactic este chiar nivelul dezvoltării aptitudinilor pedagogice, specifice domeniului instructiv-educativ și care se formează de-a lungul întregii cariere. Fiecare profesor își elaborează un stil propriu de predare și relaționare cu elevii, care, de asemenea, constituie o dimensiune a personalității lui, cu mari influențe asupra elevilor. *„Profesorii eficienți sunt cei ce știu să țină o dreaptă cumpănă între controlul strâns și exigent și deplina libertate de decizie a clasei.”* (Neculau, A., 1999, p. 263) Profesorul competent este acela care are un număr de roluri principale legate de activitatea sa didactică și altele ce țin de calitatea lui de educator. Sfera rolurilor cadrului didactic în raport cu școala include acum funcții cum ar fi aceea de înlocuitor al părinților, prieten, confident, consilier, sfătuitor, exponent al societății adulților etc. Îndeplinirea tuturor acestor roluri este semnificativ condiționată de motivația profesională a cadrului didactic. Dacă profesorul și-a ales cariera didactică simțindu-se chemat pentru aceasta, dacă iubește copiii și se simte autorealizat atunci când îi ajută să se dezvolte, dacă își prețuiește propria muncă și pe sine, dacă aspiră la perfecționare didactică și la măiestrie în relația cu elevii, dacă este entuziasmat de propria activitate, atunci nu va fi doar fericit, ci va fi profesorul mileniului III, de care școala are stringentă nevoie.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucuș, Constantin (2006). *Pedagogie* (ediția a II-a revăzută și adăugită), Editura Polirom, Iași.
2. Joița, Elena (coord.) (2003). *Pedagogie și elemente de psihologie școlară*, Editura Arves, Craiova.
3. Cosmovici, Andrei și Iacob, Luminița (coord.), 1999. *Psihologie școlară*. (cap. Dimensiuni psihosociale ale activității profesorului, autori Neculau, Adrian și Boncu, Ștefan): Iași, Editura Polirom.

DESCOPERIREA SINELUI ÎN CONTEXT INTERCULTURAL

*Prof. Simona-Oana MIHAI
Colegiul Național "Barbu Știrbei",
Călărași, jud. Călărași*

It seems that nowadays we are under a constant process of discovering the importance the word 'responsibility' bears in solving many of the global issues. Not few are the ones rushing to claim their rights, though failing to notice the duties that accompany these privileges.

While randomly choosing any spot on the map, it is a fact that there are two billion children living among us. Two billion bodies and young minds that shelter a fabulous potential that should be under our care. Our CARE means their EDUCATION.

Trăim înconjurați de frumusețea și minunile creației, de miracolul vieții și de potențialul enorm al oamenilor de a-și îmbogăți existența transformând-o într-o binecuvântare deplină. Și, în același timp, trăim sub tutela unor modificări absolut radicale la nivel mental prin prisma atâtor acte de violență generate de ignoranță, nerăbdare, sărăcie în rândul unor etnii sau între acestea.

De aceea, m-am angajat într-o experiență profundă de învățare, încercând să aflu mai multe despre istoria, cultura și credințele celorlalți și, în același timp, întărindu-mi identitatea proprie și formându-mi o înțelegere mai clară și mai bine fundamentată. Din acest motiv, mi-am propus să gândesc o listă de lecturi care să faciliteze în rândul elevilor mei o filtrare a unor emoții diferite, o conștientizare a propriilor perspective și o comprehensiune a Eului prin raportare a acestuia la ce înseamnă moștenire spirituală în context global, nu neapărat european. Date fiind influențele diverse și rapid resimțite ale celorlalte culturi, am considerat că lecțiile transdisciplinare (literatură - sociologie - psihologie - filozofie - religie - limba engleză - muzică - geografie - economie) încadrate în contextul disciplinei de consiliere și orientare (sau într-una din disciplinele mai sus-numite) ar reprezenta o modalitate novatoare și provocatoare de a livra altfel Descoperirea Sinelui și de a mări gradul de toleranță în ceea ce privește diferitele grupări naționale și religioase din țara noastră și din afara acesteia.

Printre obiectivele vizate în acest demers educațional se evidențiază întărirea capacității elevilor de a lua decizii etice fundamentale, bazându-se pe valori ce promovează respectul față de alte culturi și credințe, încurajarea acestora să se implice în dialog, să asculte și să discute, în sensul dezvoltării unei mai accentuate sensibilități la diferențe și a unei mai bune înțelegeri a celorlalți, dezvoltarea abilităților adolescenților de a răspunde la nevoile societății din care fac parte cu o atitudine de reconciliere și respect pentru diversitate, contribuind astfel la construirea unei culturi a păcii, oferirea oportunității copiilor să-și aprecieze și să-și cultive spiritualitatea, afirmarea demnității umane, așa cum este exprimată în Declarația Universală a Drepturilor Omului, dezvoltarea și promovarea unor practici ingenioase și etrem de utile pentru a putea conviețui în armonie.

Procesul de învățare pentru un copil începe din momentul în care se naște, mediul în care trăiește, experiențele pe care le are și exemplele de comportament pe care i le oferim. Toate acestea contribuie la înțelegerea propriei lor persoane / personalități, dar și a lumii. Copiii nu se nasc într-o lume ideală, iar formarea acestora presupune observație, experimentare, evaluare, integrare și reacție la diverse forțe din afară asupra cărora nici părinții nu prea mai au control. Realități complexe, valori aflate în conflict și în derivă, pretenții contradictorii la adevăr și alternative confuze concurează să le câștige loialitatea. Într-un atare scenariu, există o nevoie stringentă de a

găsi modalități pentru a alimenta și conferi elevilor valorile ce îi vor ghida în a lua decizii pertinente și utile evoluției lor.

În cadrul acestor lecții cu abordare transdisciplinară, elevul va înțelege că a fi moral înseamnă mai mult decât respectarea strictă a legii, că a fi etic nu este același lucru cu a face ceea ce acceptă societatea și că valorile variază de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta, nefiind durabile. Spre exemplu, la o propunere de texte („Maitreyi”, de Mircea Eliade, „Tratat de istorie a religiilor”, de același autor, „...Isme. Să înțelegem religiile”, de Gabriel Theodore și Ronald Geaves, „Tradiții și apucături”, de Cristian Tabără, „Mara”, de Ioan Slavici, „Logodnica”, de Doina Ruști, “Dreams from my father”, de Barack Obama, “National colors”, de Mara Loveman, “Orientalism”, de Edward W. Said, “Social work in a diverse society”, de Charlotte Williams, “Debating Cultural Hybridity”, de Pnina Werbner etc.) am certitudinea că expunerea la o varietate de convingeri culturale și o serie de cutume religioase, la unicitatea unor zone nu subminează fidelitatea cuiva față de tradiția sa. Acest decor deschis îi va oferi posibilitatea elevului de a discerne în nume propriu, de a alege ce este mai bun pentru el, de a fi concesiv, fără să critice negativ sau să judece în lipsa argumentului.

Aceste ore de consiliere și orientare necesită un stil de facilitare democratic și participativ. Profesorul nu pleacă de la ideea că are răspunsurile în complexitatea lor și nici nu se va pune problema ca educabilul să nu aibă nicio idee despre etică și valori. Se va urmări un rol de ghidare și de structurare a procesului de învățare prin diverse activități al căror proces îi va ajuta pe cei prezenți să se dezvolte împreună, să-și testeze cunoștințele, reacțiile și comportamentul.

Abordări și metode ca: învățare bazată pe experiență, pe cooperare, pe probleme, pe discuții sau interiorizare asigură spațiul pentru schimb, interacțiune, confruntare, descoperire, gândire critică, reflectare și acțiune. Acestea plasează individul într-un proces automat de conștientizare și de responsabilizare, derulat în relaționarea cu alte persoane, într-o conturarea unei conduite pregătite să se adapteze unei societăți multiple.

La tehnicile sugerate în vederea derulării optime a cursurilor se adaugă jocul de rol, arta, ancheta apreciativă, dezbaterea, împărtășirea experiențelor de lectură, întocmirea focus grupurilor, masa rotundă ș.a. Spre exemplu, tema unei ore se poate concentra asupra înțelegerii de sine și a celorlalți prin aprecierea diversității. Participanții vor fi motivați să învețe mai multe despre realitatea lor și a celor din jur, fiind provocați să facă un colaj despre lume așa cum o văd ei, folosind imagini, ziare, reviste vechi pe care să le așeze pe o pânză de 2 metri. Elevii vor fi chestionați despre viziunea lor, reflectând la ideea că în acea lume vor trăi și urmașii acestora, apoi vor fi rugați să găsească acțiuni pozitive în locul unor imagini care trădează violența sau nedreptatea - dacă sunt - punându-se accent pe faptul că de cele mai multe ori suntem responsabili pentru ceea ce se întâmplă. De asemenea, vizionarea de filme poate reprezenta o strategie captivantă pentru tineri, în sensul în care acestea cresc interesul elevilor pentru conștientizarea conflictelor, a situațiilor tensionate și a ideii că oamenii pot determina diferențe considerabile („Au revoir, les enfants!”, „Credulul”, „Plângând după libertate”, „Societatea poezilor morți”, „Kolya” sau „Gandhi”). O altă tehnică interesantă este „Banca etică”, ce urmărește ajutarea participanților în găsirea de soluții pentru prejudecăți, intoleranță, folosind ideea de suport financiar ca o metaforă. Elevii vor fi căutat căi de a promova respectul în societate și vor fi descoperit cum înțelegerea reciprocă ajută la formarea unui capital social, utilizând o cutie și câteva hârtii pentru tranzacții și cecurile fictive. (acestea simbolizează soluțiile pentru probleme, retragerile sunt dilemele, iar panoul de bilanț conține activitățile desfășurate). Sigur că tinerii vor fi preocupați să scoată banca din datorii, iar efortul și succesul odată înregistrate chiar merită.

Astfel, aceste propuneri vor susține ideea că gesturile și comportamentele umane au o semnificație arbitrară și poate fi diferită de la o cultură la alta sau chiar de la o perioadă la alta în cadrul aceleiași culturi. Același gest poate avea o semnificație într-o cultură și o cu totul altă conotație într-o alta, de la vestimentație, contact vizual, formele de salut, tiparul frumuseții, sensul cuvântului OK, gesturile și mișcarea capului etc.

Spre deosebire de autistul multiculturalism, interculturalismul pune accentul pe deschiderea, una spre cealaltă, a culturilor coexistente, în tentativa de a identifica trunchiul de valori comune, omogenizatoare, din care se poate ramifica diversitatea. Este un model bazat pe toleranță, dialog, respect pentru diversitate, dar care trasează deopotrivă limitele dincolo de care dreptul la diferență dispare, pentru că ar submina organicitatea comunitară.

Dacă multiculturalismul și interculturalismul desemnează ideologii și politici în actu, termenii multiculturalitate și interculturalitate se aplică, primul, coexistenței mai multor culturi, iar cel de al doilea, schimburilor dintre culturile coexistente.

Prin urmare, de-a lungul evoluției istorice, orice cultură pierde unele trăsături și câștigă altele. Un astfel de proces trebuie acceptat și nu are nimic negativ în sine. Păstrarea identității nu trebuie să însemne morderificarea culturală. Problema este cum să facem ca să accelerăm și să controlăm evoluțiile diverselor culturi pe direcția convergenței și să punem astfel conviețuirea interculturală în locul conflictelor de acest gen, fără riscul asimilării unei culturi de către alta, de aceea integrarea unor astfel de abordări didactice în procesul educațional este una inspirată și provocatoare, generând învățare și descoperire de sine.

BIBLIOGRAFIE:

- Dungaciu, Dan *Națiunea și provocările (post)modernității*, București, Editura Tritonic, 2004
- Hermet, Guy, *Istoria națiunilor și a naționalismului în Europa*, traducere de Silvia Dram, prefață de Al. Zub, Iași, Institutul European, 1997
- Hobsbawm, Eric, *Nations and Nationalism since 1780: Programme, Mythe, Reality*, Cambridge, Cambridge University Press, 1980
- Ichim, Ofelia, *Comunicare interculturală și integrare europeană*, Ed. Alfa, Iasi, 2006
- Pierre van den Berghe, *Race and Ethnicity: a sociobiological perspective*, în „*Ethnic and Racial Studies*”, 1978, Vol. 1
- Jenkins, Richard, *Rethinking Ethnicity. Arguments and Explorations*, London, Thousand Oaks, New Delhi, Sage Publications, 1997
- Turliuc, Cătălin, *Naționalism și etnicitate. Considerații istoriografice și metodologice, în Istoria ca lectură a lumii. Profesorului Alexandru Zub la împlinirea vârstei de 60 de ani*, volum coordonat de Gabriel Bădărău, Leonid Boicu și Lucian Nastasă, Iași, Fundația Academică „A. D. Xenopol”, 1994

LEADER-UL ȘI OPTIMIZAREA COMPORTAMENTULUI ANGAJAȚILOR

*Prof. Janina Iuliana MIJACHE
Școala Gimnazială "Dimitrie Grecescu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

I do not think that is impossible to change our peronality but thou is very difficult. All of us are afraid of a change, as well as we are afraid of the unknown even is we are promissed that it will be better.

You need courage, vision, trust of a leader manager who can lead us and give us the idea that everyone of us is the most important that each of us is a piece without the chain is broken and as a consequence useless.

You also need of the descentralisation of the diminishing the power of external influential factors.

The change begins each time with anyone of us.

Este adevărat: Cultura organizațional este mai mult decât ceea ce-ți propui, mai mult decât un obiectiv. Cultura organizațional este rezultatul eforturilor susținute ale tuturor angajaților dintr-o structură, fie ea întreprindere de producție, firmă de construcții, firmă de publicitate, instituție de învățământ, ș.a.m.d.

Întrebarea mea este: Cine hotărăște o schimbare de o așa anvergură într-o școală? Cine propune la modul teoretic sau prin exemplul propriu schimbarea? Cine este responsabil de o cultură organizațională *sănătoasă* și de succes? Voi încerca să răspund tot eu la această întrebare. Dacă managerul ar fi și lider în același timp, un lider recunoscut de colegi, dar și de superiori, un profesionalist, o persoană care să-ți inspire încredere, un model demn de urmat, ar putea să declanșeze schimbarea, dar, dacă managerul este lipsit de viziune, deci nu este și lider, este doar un manager numit pe alte criterii decât meritocrația și profesionalismul, atunci discuția se încheie aici. Ar mai fi și varianta ca schimbarea să vină în urma unei propuneri din partea celor care nu sunt în forul de conducere, dar aici este o problemă și mai delicată în sensul că apar suspiciunile: De ce atât interes al acestui profesor pentru schimbare? Ce urmărește? Vrea să devină director? Care este interesul lui ascuns de încercă să se implice atât de mult în treburile manageriale?

În multe școli din învățământul preuniversitar, chiar dacă există o viziune, aceasta nu este prezentată, expusă, cadrelor didactice. Cred că stilul autocrat este mai des întâlnit decât stilul managerial democrat. Directorii decid de cele mai multe ori singuri sau în urma consultării cu forurile superioare din diferite motive.

Există o mare diferență de management între instituțiile private și cele de stat. În instituțiile private există doar standarde de calitate, de cele mai multe ori promovările se fac după criteriul meritocrației, al productivității și profesionalismului, iar într-o școală lucrurile rar stau în felul acesta.

În ceea ce privește armonia la locul de muncă, da, este un aspect care duce spre succes. Din păcate, în multe școli spiritual de echipă se naște greu pentru că este concurență, concurență mare. Am colegi care ne percep, pe noi celelalte, ca pe niște rivali, concurente. Principalul motiv este numărul de copii din ce în ce mai mic și criteriile după care se fac reducerile de activitate și anume hârțiile, cât mai multe.

Rolul unui lider este să ofere o viziune și o strategie menită să producă rezultate. Rolul unui manager este să le obțină. O companie care nu produce profit nu poate exista prea mult timp. Pentru a produce rezultate, organizația trebuie să atingă o serie de obiective interne precum productivitate, inovație, retenția angajaților, creșterea eficienței, reducerea costurilor și obiective externe precum marketing vânzări, client service. Pentru a realiza toate acestea, orice organizație are nevoie de un model de organizare și funcționare care să permită convertirea viziunii leadership-ului în direcții concrete și o cultură organizațională care să activeze oamenii pentru a transpune în fapt acele direcții.

Pentru o școală, profit înseamnă rezultate, rezultate la testele de capacitate, la examenul de bacalaureat. Există *școli bune* și *școli mai puțin bune, unde nu se învață carte*. La *școlile bune* vor veni să aplice copiii buni, iar la *școlile mai puțin bune*, vor veni *cei mai slabi*. Există idei preconceptuate despre diferite unități de învățământ, iar nevoia schimbării culturii organizaționale în acestea este cea mai stringentă. În aceste unități de învățământ este nevoie de viziune, de promovare, de managerul-lider foarte greu de găsit și dacă este găsit nu îndeplinește, de cele mai multe ori, criteriile de numire în funcție despre care vorbeam mai sus.

Este important să privim spre axiomele de cultura organizațională care stau la baza organizațiilor de succes pentru că într-un fel acestea au creat un cerc vicios: sistemul funcționează pentru că este de succes și este de succes pentru că funcționează! Oamenii îl fac să funcționeze desigur, dar cumva organizația reușește să își găsească exact tipul de oameni de care are nevoie, respectiv îi motivează și educă de asemenea natură astfel încât ciclul să continue fără oprire. Cu cât o organizația reușește să includă mai mulți dintre factorii de succes în cultură și structura sa, cu atât organizația va fi mai eficientă.

Din punctul meu de vedere, axiomele culturii organizaționale de succes sunt potrivite într-o mai mare măsură instituțiilor private unde controlul și interesele sunt mai aproape, în interiorul lor, decât într-o instituție de învățământ preuniversitar, unde interesele sunt de multe ori în detrimentul obiectivelor majore ale educației, în detrimentul nevoilor și dorințelor elevilor. O altă problemă pe care aș vrea să o expun este legată de remunerația cadrelor didactice, de stimularea financiară: Avem planificate (Mă refer la învățământul preșcolar pentru că sunt educatoare) activitățile extracurriculare, o dată pe lună, în afara programului obligatoriu. Copiii participă cu cea mai mare plăcere la plimbări în aer liber, la activitățile out-door, la spectacole, piese de teatru, dar cadrul didactic nu este plătit pentru desfășurarea/ organizarea acestor activități. Cadrele didactice sunt obligate să participe la diferite cursuri de perfecționare, manifestări științifice, simpozioane, dar nu sunt decontate cheltuielile. De aici, apare o anumită frustrare, și poate, și o reticență în ceea ce privește schimbarea și implicarea cu toată forța fizică și psihică a cadrelor didactice.

În loc de concluzie:

Nu cred că este imposibil să ne schimbăm, dar este foarte greu. Tuturor ne este frică de schimbare, cum ne este frică de tot ceea ce este necunoscut, chiar dacă ni se promite că va fi mai bine. Este nevoie de curaj, de viziune, de încredere, de manager-lider care să ne conducă și să ne inducă ideea că fiecare dintre noi este cel mai important, că fiecare este o verigă fără de care lanțul este rupt și, în consecință, inutil. Mai este nevoie și de debirocratizarea învățământului preuniversitar, de descentralizare, de diminuarea puterii de influență a factorilor externi.

Schimbarea începe cu fiecare dintre noi.

BIBLIOGRAFIE:

- Ovidiu Nicolescu, Gheorghe Ionescu, "Cultura organizațională", editura Pro Universitaria.
 Peter Makin, Charles Cox, "Schimbarea în organizații", editura Polirom.
 Tony Bush, "Leadership și management educațional".

CULTURA ORGANIZAȚIONALĂ, O CALE SPRE SUCCES

*Prof. Mihăiță Marian MIJACHE
Colegiul Tehnic de Transporturi Auto,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

An efficient way to get remarkable results is that the one to build the organisational culture what simply gets to a definite succes by values and principles on which frames a climate and an environment which generate performance.

The common interest between employer and employee can lead towards of a succes of a change.

The best way to motivate the participants to the process of learning, to care about this is to make them responsible and to directly involve them in taking decisions by themselves.

Cultura organizațională reprezintă un subiect al managementului, căruia în prezent i se acordă o mare atenție. La nivel mondial interesul pentru cultura organizațională s-a declanșat în deceniul al VII-lea al secolului XX. Cauza principală indirectă a reprezentat-o performanțele firmelor nipone explicate într-o măsură apreciabilă prin cultura lor specifică.

O teorie asupra culturii organizaționale susținută de Hall, Schein, Denison și Hofstede se referă la faptul că, *orice cultură creată de o anumită organizație își conservă și își ascunde elementele fundamentale și mecanismele de funcționare într-o mai mare măsură decât și le arată*. Mai mult chiar, cultura organizațională este ascunsă și de proprii ei membri.

Astfel, cultura organizațională oricărei companii este atât o cultură de suprafață (limbaj, reglementări legale, elemente materiale etc.), cât și o cultură ascunsă (norme și reguli unanim acceptate, credințe și prezumții, modele de comportament etc.).

În sprijinul acestei teorii, Kotter și Heskett descriu două nivele ale culturii unei organizații: unul invizibil și greu de schimbat ce cuprinde valorile împărtășite de toți membrii organizației, cu influență asupra comportamentului colectiv și un al doilea, vizibil și mai ușor de schimbat, care se referă la normele de comportament ce sunt transmise noilor membri, norme ce sunt în concordanță cu sistemul de valori acceptat de către toți membrii organizației.

Transformarea unei culturi tradiționale de management într-un sistem de management bazat pe o cultură a succesului este de fapt o trecere de la un mediu caracterizat prin competiție internă la unul de cooperare internă. Esența muncii în echipă este cooperarea, dar nu poți coopera cu o persoană cu care concurezi.

În același timp, descentralizarea implică și creșterea influenței comunității locale asupra unității școlare. Instituția școlară se află în slujba elevilor și a comunității locale, astfel că elaborarea ofertei curriculare va fi dependentă de nevoia și cererea educațională exprimată de comunitate. În acest mod se creează o strânsă interdependență între școală și comunitatea locală, atât în ceea ce privește opțiunile educaționale strategice cât și resursele materiale și umane care pot fi atrase către activitatea educațională. Având în vedere descentralizarea sistemului de învățământ, școala își dobândește o largă autonomie, având sarcina de a-și concepe o politică proprie în domeniile curriculare, financiare și al resurselor umane.

Prin aceste premise, managementul unității de învățământ devine deosebit de important, înlesnind trecerea de la simpla gestionare și monitorizare a procesului educațional la definirea propriei identități a unității școlare, realizând și promovând oferta educațională și prezentând atractivitate și necesitate pentru comunitatea locală, prin intermediul proiectului instituțional.

Schimbarea începe pe verticală, de sus în jos. Leader-ul este cel care declanșează schimbarea motivând subalternilor rolul acestuia și explicând cum pot crește șansele de reușită, creșterea productivității și, în consecință, venituri mai mari pentru toți membri organizației. Dar, acest argument nu este valabil și pentru o școală generală sau un liceu: creșterea nivelului de promovabilitate nu aduce venituri mai mari, sau și mai frustrant, promovabilitatea se referă doar la câteva discipline: matematică și limba română. Progresul la celelalte discipline nu este evaluat. Spun asta, deoarece *profitul* unei școli sau al unui liceu se contabilizează prin prisma promovabilității. Este ca și când, într-o fabrică, din cei cincizeci de angajați, doar patru sunt evaluați anual și tot aceștia patru sunt obligați să efectueze ore suplimentare fără plată pentru creșterea productivității, căci asta fac profesorii de matematică și cei de limba română, ore suplimentare fără plată pentru capacitate și bacalaureat.

Oamenii vor să le pese? Da, oamenii vor să știe că directorului îi pasă de ei, vor să știe sau să creadă că sunt importanți la locul de muncă, vor să simtă că lasă ceva în urma lor la sfârșitul fiecărei zile. Această stare, sau mai bine zis, acest sentiment îl au și profesorii din școlile preuniversitare de fiecare dată când iau catalogul sub braț. Numai că, această stare le este indusă nu numai de manageri, chiar de cele mai puține ori de manageri, ci de elevii care le oferă feedback-ul pozitiv. Abia atunci le pasă și lor.

Managerii trebuie să știe când și cum să fie autocrați. Există momentul și locul potrivit pentru ambele stiluri (autocratic și democratic), dar, indiferent de stilul de conducere, oamenii trebuie să fie tratați cu respect.

Interesul reciproc dintre angajat și angajator poate conduce spre succesul unei schimbări organizaționale.

Cea mai bună modalitate de a-i face pe lucrători să le pese de succesul unei organizații este implicarea acestora în luarea deciziilor.

Unitățile școlare sunt conduse de către Consiliul de administrație din care fac parte: directorul, reprezentanți ai comunității locale, dar și profesori. Unele decizii se iau în urma votului Consiliului profesoral din care fac parte toți profesorii dintr-o școală, ceea ce îi fac părtași pe profesorii la luarea deciziilor. În acest sens, responsabilitatea fiecăruia crește, la fel și sentimentul apartenenței la grup, la cultura organizației.

Concluzie:

O cale eficientă de a obține rezultate remarcabile este aceea de a construi cultura organizațională ce pur și simplu conduce la succes prin valorile și principiile pe care este proiectată și care conturează un mediu și un climat ce vor genera aproape implicit performanță!

BIBLIOGRAFIE:

- Charles B. Dygert, Richard A. Jacobs, “Managementul culturii organizaționale”, editura Polirom;
 Cristina Gănescu, “Cultura organizațională și competitivitatea”, editura Universitară;
 Ovidiu Nicolescu, Gheorghe Ionescu, “Cultura organizațională”, editura Pro Universitaria.

PREDAREA INTEGRATĂ, O REALĂ NECESITATE

*Nicoleta-Daniela MIȘCODAN
Școala Gimnazială "Dumitru Crașoveanu",
Izvoru Bîrzii, jud. Mehedinți*

In the act of teaching there are two parties (the teacher and the taught) who work together in some program (the subject matter) designed to modify the learners' experience and understanding in some way. It is necessary to begin, therefore, with observations about the learner, the teacher, and the subject matter and then to consider the significance of group life and the school. It will then be possible to consider the factors and theories involved in modifying a person's experience and understanding. They include theories of learning in education, of school and class organization, and of instructional media.

Educația reprezintă axul principal al formării personalității umane. Platon afirmă că: „nu este nimic mai dumnezeiesc decât educația, prin educație omul ajunge într-adevăr om”. În această perioadă asistăm la dezvoltarea unei noi abordări educaționale, care determină organizarea și trăirea unor experiențe de învățare ținând seama de cerințele viitorului și de necesitatea producerii unor schimbări dorite în comportamentul copilului de astăzi.

Problemele concrete de viață, ce trebuie rezolvate zi de zi, au un caracter integrat și nu pot fi soluționate decât apelându-se la cunoștințe, deprinderi, competențe ce nu sunt încadrate în contextul strict al unui obiect de studiu. Pentru ca elevii zilelor noastre să facă față solicitărilor lumii contemporane, trebuie să le formăm capacitatea de a realiza transferuri rapide și eficiente între discipline, de a colecta, sintetiza și de a pune la lucru împreună cunoștințele dobândite.

Copilul este autorul propriei lui învățări, iar sursa învățării lui o constituie diversitatea experiențelor cognitive, sociale, emoționale, fizice pe care le trăiește.

Abordarea integrată a curriculum-ului pune accentul pe formarea unor competențe, atitudini și valori transversale și transferabile, utile pentru dezvoltarea personală și socială a elevilor.

Curriculum-ul integrat presupune o anumită modalitate de predare și o anumită modalitate de organizare și planificare a instruirii ce produce o inter-relaționare a disciplinelor, astfel încât să răspundă nevoilor de dezvoltare a elevilor.

Evoluția practicii pedagogice contemporane cunoaște o dinamică importantă. La noi în țară, s-a propus un astfel de curriculum integrat pentru prima dată în anul 2008, la grădiniță, iar în anul 2012 pentru clasele pregătitoare, întâi și a doua. Integrarea curriculară își manifestă beneficiile la clasele pre-primare și primare și se datorează atât particularităților de învățare a copiilor, cât și modului de organizare a predării.

Curriculum integrat și predarea integrată presupun mai mult decât o schimbare de curriculum și strategie de predare, presupun abordări și perspective ce depășesc granițele specializate ale paradigmatelor educaționale și ale modelelor teoretic – explicative și practice.

De aceea, în continuare voi enumera câteva dintre beneficiile abordării curriculum-ului de tip integrat.

- ✚ Hrănește și refortifică abilitățile și cunoștințele învățate într-o arie de studiu și le utilizează în alta;
- ✚ Conferă elevilor experiențe academice din ce în ce mai bogate extinzând contextul și aplicabilitatea deprinderilor și informațiilor lor;
- ✚ Eficientizează utilizarea timpului de învățare pentru cunoștințele, competențele dintr-o arie spre a fi utilizate ca suport în alta.

Dimensiunea integrată a curriculum-ului presupune, atât relaționarea disciplinelor școlare cu scopul de a evita izolarea lor tradițională, cât și acțiunea de a asocia diferitele obiecte de studiu, din același domenii diverse într-una și aceeași planificare a învățării.

După cum afirmă J. Piaget „cunoștința provine din acțiune”, iar didactica modernă subliniază faptul că elevul nu mai este receptor de informație, ci subiect al cunoașterii și acțiunii.

Predarea integrată a cunoștințelor este considerată o strategie modernă de organizare și desfășurare a conținuturilor, iar conceptul de activitate integrată se referă la o acțiune în care se îmbrățișează metoda de predare-învățare a cunoștințelor, îmbinând diverse domenii și constituirea deprinderilor și abilităților elevilor. Diferitele paradigme de integrare a curriculum-ului cu ample deschideri în planul predării integrate aduc transformări demersurilor de elaborare a strategiilor didactice.

Argumente ale predării integrate:

- + Angajarea responsabilă a elevilor în procesul învățării;
- + Încurajarea comunicării și a relațiilor interpersonale prin valorificarea valențelor formative ale sarcinilor de învățare în grup prin colaborare;
- + Transformarea cadrului didactic în factor de sprijin, mediator, facilitator și diminuarea funcției sale de „furnizor de informații”.

Ioan Neacșu afirmă că „educatorii sunt solicitați astăzi, în mod continuu, să promoveze învățarea eficientă. Și nu orice învățare eficientă, ci una participativă, activă și creativă”. Metode de predare ale profesorului pot fi convertite de către elevi în metode de învățare deoarece metodele de predare induc și învățarea. În accepțiune modernă, metodele de învățământ reprezintă modalități de acțiune, instrumente cu ajutorul cărora elevii sub îndrumarea profesorului sau în mod independent, își însușesc cunoștințe, își formează și dezvoltă priceperi și deprinderi intelectuale și practice, aptitudini, atitudini.

Cele mai productive strategii și metode de predare integrată, recunoscute ca promotoare ale unei învățări autentice-eficiente sunt:

- învățarea prin cercetare;
- învățarea prin problematizare;
- învățarea prin dezbateri;
- învățarea prin descoperire;
- învățarea aventură/ de tip expediționar;
- învățarea prin rezolvare de probleme;
- învățarea bazată pe proiect;
- metoda proiectului.

În încercarea de a sintetiza diferite orientări teoretice putem aprecia faptul că abordarea integrată a conținuturilor iese din monotonia aceleași tehnici de predare a unor lecții care le oferă elevilor posibilitatea de a explora în profunzime domenii noi, de a acumula cunoștințe în mod independent și de a dezvolta competențe precum creativitatea, spiritul de inițiativă.

Atât succesul școlar cât și succesul în viața personală și socială este dat tocmai de capacitatea de a ieși din tiparul unei discipline și de a realiza conexiuni și transferuri rapide între discipline, pentru rezolvarea problemelor concrete din viața de zi cu zi.

Activitatea integrată aduce mai multă coerență în procesul de predare-învățare și se dovedește a fi o soluție pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu viața societății, cultura și tehnologia didactică.

BIBLIOGRAFIE:

- Ciolan, L . (2008), Învățarea integrată – fundamente pentru un curriculum transdisciplinar, Editura Polirom, Iași;
- Cucuș, C., (2006), Pedagogie, Editura Polirom, Iași;
- Bocoș, M., Chiș, V., (2012), Abordarea integrată a conținuturilor curriculare, particularizări pentru Învățământul primar;Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca;
- Manolescu, M., (2004), Curriculum pentru învățământul primar și preșcolar. Teorie și practică, Universitatea din București, Editura Credis.

METODA CUBULUI LA ORA DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

*Prof. Lenuța MÎNDRECI
Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",
Drobeta-Turnu-Severin, jud. Mehedinți*

The pedagogical efficiency of the educational process depends on the methods chosen by the teacher. The teacher does not need a classification of the methods, but a richer inventory of them, from which to be able to choose the appropriate ones, both classical and modern, in order to achieve their pedagogical goals.

Cube is a teaching strategy that helps to study a theme from multiple perspectives in order to broaden children's vision and deepen it.

At the time of literature, its applicability is wide: using this method one can learn the notion of theoretical language in small classes, in secondary school is used for learning the notions of literary species, and in high school can analyze the aesthetic categories.

This method stimulates students' thinking and creativity. It determines students to seek and develop solutions for different issues, to make critical reflections and value judgments, to compare and analyze given situations, and teaches students to issue and sustain their own ideas

Eficiența pedagogică a procesului de învățământ depinde de metodele alese de cadrul didactic. Profesorul nu are nevoie de o clasificare a metodelor, ci de un inventar mai bogat al acestora, din care să fie capabil să aleagă pe cele adecvate, atât clasice, cât și moderne, pentru a-și realiza obiectivele pedagogice.

Cubul este o strategie de predare care ajută la studierea unei teme din mai multe perspective în scopul lărgirii viziunii copiilor și a aprofundării acesteia. Această metodă, creată în 1980 de Cowan, presupune rezolvarea unor sarcini de lucru diferite, pe aceeași temă, de grupe diferite de elevi și presupune colaborarea elevilor din aceeași grupă.

Etapa în care am aplicat metoda cubului este cea în care trebuie să aibă loc învățarea durabilă caracterizată prin schimbare autentică în modul de a înțelege și în apariția unor comportamente noi. Această schimbare are loc atunci când sunt restructurate schemele pentru a include în ele noul, fapt materializat prin încercările copiilor de a exprima noile conținuturi prin cuvinte proprii. De asemenea, în faza de reflecție sunt încurajate schimburile de păreri/idei/informații între copii, fapt care contribuie la exersarea vocabularului și la dezvoltarea capacității de comunicare, dar și experimentarea, în paralel, a unor scheme alternative noi.

CUBUL

Pasul 1 ~ Se anunță tema pusă în discuție;

Pasul 2 ~ Se împarte clasa în 6 grupuri;

Pasul 3 ~ Prezentarea unui cub din carton cu fețele divers colorate;

Pasul 4 ~ Pe fețele cubului sunt notate cuvintele:

a) "descrie";

b) "compară";

c) "asociază";

d) "analizează";

e) ”aplică”;

f) ”argumentează”.

Pasul 5 ~ Se atribuie rolurile membrilor fiecărui grup

- ”citoritorul”-rostogolește cubul și anunță grupului cerința înscrisă pe fața de deasupra;
- ”ascultatorul activ”/”cercetașul” repetă sarcină,o reformulează pentru a fi înțeleasă de fiecare membru,adresează întrebări învățătorului;
- ”interogatorul”solicită idei legate de modul de rezolvare a sarcinii de la membrii grupului;
- ”rezumatorul”va fi ”raportorul”grupului, va trage concluziile, le va nota și le va comunica întregii clase;

Pasul 6 ~ Elevii vor lucra pe grupe (unii la tablă, alții pe caiete, alții pe foi);

Pasul 7 ~ ”Raportorul” grupului va prezenta întregii clase modul în care grupul sau a rezolvat cerința;

Pasul 8 ~ Se aduc lămuriri, completări de către învățătorul ”consultant”/ ”articipant”/ ”observator”.

Ca orice metodă modernă și aceasta prezintă mai multe avantaje:

- * permite diferențierea sarcinilor de învățare;
- * stimulează gândirea logică;
- * sporește eficiența învățării (elevii învață unii de la alții).

La ora de literatură, aplicabilitatea ei este largă: folosindu-se această metodă se pot învăța noțiuni de terorie literară la clasele mici, în gimnaziu este folosită pentru învățarea noțiunilor despre speciile literare, iar la liceu, se pot analiza categoriile estetice.

Această metodă stimulează gândirea și creativitatea elevilor . Ea îi determină pe elevi să caute și să dezvolte soluții pentru diferite probleme, să facă reflecții critice și judecăți de valoare, să compare și să analizeze situații date și îi învață pe elevi să emită și să-și susțină propriile idei.

BIBLIOGRAFIE:

- Cerghit, Ioan, *Metode de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997.
- Ilie, Emanuela, *Didactica literaturii române*, Editura Polirom, Iași, 2008.
- D. Ivănuș, *Metodica predării limbii și literaturii române în gimnaziu și liceu*, Ed. Avrămeanca, Craiova 1997.

ABORDĂRI INOVATIVE ÎN EDUCAȚIE

*Silvia Monica MLADIN
Școala Gimnazială "Theodor Costescu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

English Summary Innovative Approaches in Education

Through teaching we understand passing knowledge but also acquiring "working" techniques. All these represent a complex action of the teacher who is always focused on pupils. The purpose of teaching is getting results, changing behavior in students and using as many ways of assessing as possible.

There is great efficacy especially if pupils get involved directly in the process of teaching and learning, taking into account their feed-back.

We can identify a variety of teaching styles from which young teachers can choose and develop their own.

Prin predare se înțelege transmitere de cunoștințe și formare de tehnici de "muncă".

Predarea reprezintă acțiunea complexă a cadrului didactic, care presupune:

- prezentarea unui material concret și/sau verbal: date, informații, evenimente, modele materiale, modele ideale etc.;

- organizarea și conducerea unor activități în care să se valorifice materialul concret și verbal oferit;

- acordarea de sprijin elevilor pentru a putea observa, analiza, compara, aplica, sintetiza, abstractiza și reflecta;

- extragerea esențialului (împreună cu elevii) și fixarea lui în noțiuni, concepte; judecăți, raționamente;

- operaționalizarea cunoștințelor elevilor, prin conceperea și rezolvarea de exerciții și probleme, de sarcini și instruire teoretice și practice, prin organizarea activităților de muncă independentă.

Ca formă de comunicare didactică, predarea constă într-un sistem de operații de selectare, ordonare și adecvare la nivelul de gândire al elevilor, a unui conținut informațional și de transmitere a lui, folosind anumite strategii didactice, în scopul realizării cu eficiență maximă a obiectivelor pedagogice.

În școala contemporană, centrată pe elev, pentru a realiza un învățământ formativ-educativ, predarea este în strânsă interacțiune cu învățarea și evaluarea, constituind un proces unitar. Scopul predării este obținerea de rezultate, de schimbări comportamentale, care se realizează prin învățare, rezultatele depinzând și de modul cum s-a desfășurat evaluarea.

Comunicarea didactică este baza pe care se desfășoară procesul de predare. Prin comunicarea didactică se realizează interacțiunea profesor - elev, precum și anumite tipuri de relații care influențează procesul de predare: relații de schimb informațional, de influențare reciprocă, de cooperare, de preferință sau respingere a emițătorului de mesaj didactic. În acest caz, prin diferitele tipuri de feed-back are loc reglarea și autoreglarea procesului de predare.

Predarea este o activitate de organizare și conducere a situațiilor de învățare, realizându-se prin: precizarea obiectivelor-cadru, a obiectivelor de referință, a conținuturilor, a strategiilor și a metodelor de învățare.

Eficiența predării crește dacă elevii sunt angajați în elaborarea cunoștințelor și dacă metodele sunt îmbunătățite, în funcție de informațiile primite prin feed-back.

STILURI DE PREDARE

Ideea de „stil de predare”, inclusiv de „stilistică didactică” constituie o cucerire relativ recentă în teoria instruirii. Ea s-a impus, câștigând amploare și profunzime, în ultimele decenii, datorită multiplelor semnificații teoretice și practice pe care stilurile prezintă. Și anume, acestea:

- reprezintă o formă de manifestare a originalității în activitatea didactică;
- au o valoare strategică, inspirând alegerea și utilizarea preferențială a unor strategii. În cadrul unui stil se pot pune în acțiune mai multe tipuri de strategii, ceea ce facilitează adaptarea instruirii la stilurile cognitive dominante la elevi. Altfel, pot să apară dezarmonii de natură să creeze dificultăți în învățare, perturbări și chiar unele blocaje;
- îmbogățesc practica școlară, introduc variație, favorizând o activitate mai vie, mai nuanțată în clasă;
- induc comportamente variate de învățare și contribuie la modelarea stilurilor de muncă intelectuală la elevi;
- o utilizare preferențială de stiluri poate să semnaleze schimbări vizibile în sistemul de valori ce ghidează activitatea cu elevii, noi direcții în practica școlară capabile să angajeze în mai mare măsură gândirea și imaginația, inventivitatea și creativitatea, să faciliteze depășirea mai rapidă a unui eventual didacticism arid și stereotip;
- sugerează interpretarea predării drept abilitatea profesorului de a se comporta utilizând diferite stiluri educaționale în vederea atingerii obiectivelor. Ceea ce ar putea să însemne că stilurile devin o necesitate în susținerea unei prestații didactice de calitate și eficiență;
- pot scoate la iveală și supune verificării noi tipuri de competențe pedagogice ceea ce ar putea să contribuie la lărgirea bazei teoretice a formării profesional inițiale și continue a personalului didactic.

În general, studiul stilurilor și al factorilor care le generează îmbogățește percepția noastră despre procesul de învățământ, ne ajută să înțelegem mai bine orientările și direcțiile noi ale dezvoltării calitative a învățământului. Pornind de la stilurile aplicate se poate ajunge la aprecierea mai justă a valorii actului de predare.

În fine, o școală care se pretinde a fi modernă nu își mai poate permite să perpetueze stiluri anacronice, neperformante.

Stilurile de predare nu se identifică, totuși, cu stilurile de conducere ale clasei de elevi, de relaționare profesor-elevi. Sunt de reținut, așadar, stilurile:

- academic sau discursiv (centrat pe transmitere, comunicare) / euristic (axat pe stimularea căutării, experimentării, cercetării, descoperirii, de participare cot la cot cu cei care învață);
- rațional (bazat pe argumentație științifică și evaluare sistematică, pe deliberare logică într-o perspectivă temporară așteptată) / intuitiv (axat pe intuiție, imaginație, pe cunoașterea de sine, emoțională, pe spontaneitate, măiestrie pedagogică, cu sentimentul prezentului);
- inovator (cu deschidere spre nou, spre invenție, creație, originalitate, ingeniozitate) / rutinier (rigid, cu înclinație spre repetiție, fără altă reflecție sau punere în chestiune, având ca pretext experiența proprie);
- informativ/formativ (centrat pe dezvoltarea personalității elevilor, făcând conținut un instrument de exersare a gândirii specifice domeniului, valorifică maximal potențialul educativ al conținutului);
- productiv (bazat pe gândire divergentă, critic, producere de nou) / reproduc (confomist, dogmatic, de imitație);
- profund \ superficial;
- independent (cu inițiativă, întreprinzător, depășește dificultățile, nu simte nevoia de ajutor) / dependent (analiza greoaie a situației);

- expozitiv / socratic (cu preferință pentru dialog);
- descriptiv / dialectic;
- analitic / sintetic;
- autoritar (centrat pe dirijare riguroasă) / centrat pe autonomie (independenta conferită elevilor, pe spontaneitatea lor);
- imperativ (exigent) / indulgent (nivel scăzut de exigentă);
- afectiv sau empatic (apropiat, cald, atitudine empatică) / distant (rece, rezervat, autoritar);
- autocontrolat sau autocenzurat (calculat întru toate, metodic) / spontan (impulsiv, dezorganizat);
- solitar (prefera munca de unul singur) / de echipă (lucrează în cooperare cu colegii);
- axat pe profesor / axat pe elev;
- elaborat /neelaborat (spontan);
- motivant (compensatoriu, răsplătește eforturile, performantele, lauda) / nemotivant (nu stimulează curiozitatea, interesul, pasiunea, aspirațiile);
- vechi (cu inclinație spre forme standardizate) /nou (situat în actualitatea pedagogică, dovedește flexibilitate, adaptabilitate la schimbări);
- previzibil / imprevizibil

Mosston distinge un număr de 11 stiluri didactice frecvent utilizate, ordonate după cum urmează :

- Stilul de comandă sau directiv, bazat pe autoritatea profesorului care comanda succesiunea activităților; sau activitățile sunt impuse, în totalitate, prin intermediul programării (a programelor-nucleu); - Stilul practic (bazat pe o explicație precisă, apoi pe o execuție prin imitație din partea subiectului); - Stilul de reciprocitate (bazat pe evaluarea reciprocă, după criterii pregătite de profesor, ca în cazul activității în echipă, a învățării în perechi); - Stilul de autocontrol (cu accent pe autonomia subiectului și capacitățile sale de autoevaluare); - Stilul de incluziune (de includere a elevului în îndeplinirea unor sarcini de niveluri diferite, el fiind acela care decide la ce nivel se poate implica); - Stilul centrat pe descoperirea dirijată; - Stilul centrat pe descoperirea convergentă (menit să conducă la descoperirea soluției unei probleme, la formularea unei concluzii prin raționament și gândire critică); - Stilul centrat pe activitate divergentă, ce conduce gândirea pe traiectorii necunoscute, neobișnuite, spre soluții inedite, spre creativitate; - Stilul bazat pe proiectarea programului individual (personal); - Stilul inițiat de cel care învață (acesta având posibilitatea să inițieze experiențe proprii, să le proiecteze, să le execute și să le evalueze).

BIBLIOGRAFIE:

- Crenguța - Lăcrămioara Oprea (2008) – *“Strategii didactice interactive”*, ed. a III-a, EDP, București.
- Ioan Cerghit (2005) - *“Metode de învățământ”*, EDP, București
- Silvia Breben, Elena Gongea, Georgeta Ruiu, Mihaela Fulga (s.a.) - *“Metode interactive de grup”*. Ghid metodic pentru învățământul preșcolar, Editura Arves, Craiova
- Venera Mihaela Cojocariu (2004) – *“Teoria și metodologia instruirii”*, EDP, București

PREDAREA CARE GENEREAZĂ ÎNVĂȚARE

Prof. Teodora MUJA
Colegiul Auto "Traian Vuia",
Târgu-Jiu, jud. Gorj

Teaching is understood as the transmission of knowledge and the formation of "work" techniques.

Teaching is the complex action of the teacher, which involves:

- *presentation of a concrete and / or verbal material: data, information, events, material models, ideal models etc.;*
- *organizing and conducting activities in which the concrete and verbal material offered is used;*
- *providing students with support to observe, analyze, compare, apply, synthesize, abstract and reflect;*
- *extracting the essence (together with the pupils) and fixing it in notions, concepts; judgments, reasoning;*
- *Providing students with the knowledge and skills they need, by designing and solving exercises and problems, tasks and theoretical and practical training, by organizing independent work.*

Prin predare se înțelege transmitere de cunoștințe și formare de tehnici de "munca".

Predarea reprezintă acțiunea complexă a cadrului didactic, care presupune:

- prezentarea unui material concret și/sau verbal: date, informații, evenimente, modele materiale, modele ideale etc.;
- organizarea și conducerea unor activități în care să se valorifice materialul concret și verbal oferit;
- acordarea de sprijin elevilor pentru a putea observa, analiza, compara, aplica, sintetiza, abstractiza și reflecta;
- extragerea esențialului (împreună cu elevii) și fixarea lui în noțiuni, concepte; judecăți, raționamente;
- operationalizarea cunoștințelor elevilor, prin conceperea și rezolvarea de exerciții și probleme, de sarcini și instruire teoretică și practică, prin organizarea activităților de muncă independentă.

Ca formă de comunicare didactică, predarea constă într-un sistem de operații de selectare, ordonare și adecvare la nivelul de gândire al elevilor, a unui conținut informațional și de transmitere a lui, folosind anumite strategii didactice, în scopul realizării cu eficiență maximă a obiectivelor pedagogice.

În școala contemporană, centrată pe elev, pentru a realiza un învățământ formativ-educativ, predarea este în strânsă interacțiune cu învățarea și evaluarea, constituind un proces unitar. Scopul predării este obținerea de rezultate, de schimbări comportamentale, care se realizează prin învățare, rezultatele depinzând și de modul cum s-a desfășurat evaluarea.

Comunicarea didactică este baza pe care se desfășoară procesul de predare. Prin comunicarea didactică se realizează interacțiunea profesor -elev, precum și anumite tipuri de relații care influențează procesul de predare: relații de schimb informațional, de influențare reciprocă, de cooperare, de preferință sau respingere a emițătorului de mesaj didactic. În acest caz, prin diferitele tipuri de feed-back are loc reglarea și autoreglarea procesului de predare.

Predarea este o activitate de organizare și conducere a situațiilor de învățare, realizându-se prin: precizarea obiectivelor-cadru, a obiectivelor de referință, a conținuturilor, a strategiilor și a metodelor de învățare.

Eficiența predării crește dacă elevii sunt angajați în elaborarea cunoștințelor și dacă metodele sunt îmbunătățite, în funcție de informațiile primite prin feed-back.

Ideea de „stil de predare”, inclusiv de „stilistică didactică” constituie o cucerire relativ recentă în teoria instruirii. Ea s-a impus, câștigând amploare și profunzime, în ultimele decenii, datorită multiplelor semnificații teoretice și practice pe care stilurile prezintă. Și anume, acestea:

- reprezintă o formă de manifestare a originalității în activitatea didactică;
- au o valoare strategică, inspirând alegerea și utilizarea preferențială a unor strategii. În cadrul unui stil se pot pune în acțiune mai multe tipuri de strategii, ceea ce facilitează adaptarea instruirii la stilurile cognitive dominante la elevi. Altfel, pot să apară dezarmonii de natură să creeze dificultăți în învățare, perturbări și chiar unele blocaje;

- îmbogățesc, practica școlară, introduc variație, favorizând o activitate mai vie, mai nuanțată în clasă;

- induc comportamente variate de învățare și contribuie la modelarea stilurilor de munca intelectuală la elevi;

- o utilizare preferențială de stiluri poate să semnaleze schimbări vizibile în sistemul de valori ce ghidează activitatea cu elevii, noi direcții în practica școlară capabile să angajeze în mai mare măsură gândirea și imaginația, inventivitatea și creativitatea, să faciliteze depășirea mai rapidă a unui eventual didacticism arid și stereotip;

- sugerează interpretarea predării drept abilitatea profesorului de a se comporta utilizând diferite stiluri educationale în vederea atingerii obiectivelor. Ceea ce ar putea să însemne că stilurile devin o necesitate în susținerea unei prestații didactice de calitate și eficiență;

- pot scoate la iveală și supune verificării noi tipuri de competențe pedagogice ceea ce ar putea să contribuie la lărgirea bazei teoretice a formării profesional inițiale și continue a personalului didactic.

În general, studiul stilurilor și al factorilor care le generează îmbogățește percepția noastră despre procesul de învățământ, ne ajută să înțelegem mai bine orientările și direcțiile noi ale dezvoltării calitative a învățământului. Pornind de la stilurile aplicate se poate ajunge la aprecierea mai justă a valorii actului de predare.

În fine, o școală care se pretinde a fi modernă nu își mai poate permite să perpetueze stiluri anacronice, neperformante.

Stilurile de predare nu se identifică, totuși, cu stilurile de conducere ale clasei de elevi, de relaționare profesor-elevi. Sunt de reținut, așadar, stilurile:

- academic sau discursiv (centrat pe transmitere, comunicare)/euristic (axat pe stimularea căutării, experimentării, cercetării, descoperirii, de participare cot la cot cu cei care învață);

- rațional (bazat pe argumentație științifică și evaluare sistematică, pe deliberare logică într-o perspectivă temporară așteptată)/intuitiv (axat pe intuiție, imaginație, pe cunoașterea de sine, emoțională, pe spontaneitate, măiestrie pedagogică, cu sentimentul prezentului);

- inovator (cu deschidere spre nou, spre invenție, creație, originalitate, ingeniozitate)/rutinier (rigid, cu inclinație spre repetiție, fără altă reflecție sau punere în chestiune, având ca pretext experiența proprie);

- informativ/formativ (centrat pe dezvoltarea personalității elevilor, făcând continut un instrument de exersare a gândirii specifice domeniului, valorifică maximal potențialul educativ al conținutului);

- productiv (bazat pe gândire divergentă, critic, producere de nou)/reproducător (confomist, dogmatic, de imitație);

- profund/superficial;

- independent (cu inițiativă, întreprinzător, depășește dificultățile, nu simte nevoia de ajutor)

/ dependent (analiza greoaie a situației);

- expozitiv / socratic (cu preferință pentru dialog);
- descriptiv / dialectic;
- analitic / sintetic;
- autoritar (centrat pe dirijare riguroasă) / centrat pe autonomie (independenta conferită elevilor, pe spontaneitatea lor);
- imperativ (exigent) / indulgent (nivel scăzut de exigentă);
- afectiv sau empatic (apropiat, cald, atitudine empatică) / distant (rece, rezervat, autoritar);
- autocontrolat sau autocenzurat (calculat întru toate, metodic) / spontan (impulsiv, dezorganizat);
- solitar (prefera munca de unul singur) / de echipă (lucrează în cooperare cu colegii);
- axat pe profesor / axat pe elev;
- elaborat / neelaborat (spontan);
- motivant (compensatoriu, răsplătește eforturile, performantele, lauda) / nemotivant (nu stimulează curiozitatea, interesul, pasiunea, aspirațiile);
- vechi (cu inclinație spre forme standardizate) /nou (situat în actualitatea pedagogică, dovedește flexibilitate, adaptabilitate la schimbări);
- previzibil \ imprevizibil

Mosston distinge un număr de 11 stiluri didactice frecvent utilizate, ordonate după cum urmează :

- Stilul de comandă sau directiv, bazat pe autoritatea profesorului care comanda succesiunea activităților; sau activitățile sunt impuse, în totalitate, prin intermediul programării (a programelor-nucleu);
- Stilul practic (bazat pe o explicație precisă, apoi pe o execuție prin imitație din partea subiectului);
- Stilul de reciprocitate (bazat pe evaluarea reciprocă, după criterii pregătite de profesor, ca în cazul activității în echipă, a învățării în perechi);
- Stilul de autocontrol (cu accent pe autonomia subiectului și capacitățile sale de autoevaluare);
- Stilul de incluziune (de includere a elevului în îndeplinirea unor sarcini de niveluri diferite, el fiind acela care decide la ce nivel se poate implica);
- Stilul centrat pe descoperirea dirijată;
- Stilul centrat pe descoperirea convergentă (menit să conducă la descoperirea soluției unei probleme, la formularea unei concluzii prin raționament și gândire critică);
- Stilul centrat pe activitate divergentă, ce conduce gândirea pe traiectorii necunoscute, neobișnuite, spre soluții inedite, spre creativitate;
- Stilul bazat pe proiectarea programului individual (personal);
- Stilul inițiat de cel care învață (acesta având posibilitatea să inițieze experiențe proprii, să le proiecteze, să le execute și să le evalueze);

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucuș, Constantin (2006). Pedagogie (ediția a II-a revăzută și adăugită), Editura Polirom, Iași.
2. Joița, Elena (coord.) (2003). Pedagogie și elemente de psihologie școlară, Editura Arves, Craiova.
3. Cosmovici, Andrei și Iacob, Luminița (coord.), 1999. Psihologie școlară. (cap. Dimensiuni psihosociale ale activității profesorului, autori Neculau, Adrian și Boncu, Ștefan): Iași, Editura Polirom.

TEACHING POETRY TO CHILDREN

Simona Marilena MUȘAT
Școala Gimnazială „Petru Dumitriu”,
Orșova, jud. Mehedinți

„Lovers of poetry are not born ,but made through patient and careful nurturing,,
Russell (2005,p.188)

Children’s Poetry Preferences

According to Fisher&Natarella’s (1982) and Terry’s (1974) studies on children’s poetry preferences, they found that:

- Most children preferred narratives poems over lyrics poems
- Limericks were the favored poetic form; free verse and haiku were not well liked.
- Children preferred poems that had pronounced sound patterns of all kinds, but especially enjoyed poems that rhymed.
- Children preferred poems with regular, distinctive rhythm.
- Children liked humorous poems, poems about animals, and poems about enjoyable familiar experiences.

(cited in Lynch-Brown, C.&Tomlinson, C.2005.Essentials of Children’s Literature, 5th edition, p.49)

Such studies, however, can be dangerous if we rely on them entirely to determinate what Poetry we will share with children. We should try to broaden children’s experience by providing them with a wide variety of poetry, but these findings can be used as a good starting point to select poems for children who have little experience with poetry.

Strategies of Teaching Poetry to Children

1. Reading Poetry Aloud to Children.

Poetry should be introduced first and frequently to children in an oral form. Most poetry is best read aloud. Moreover , children’s oral language is the basis for their later acquisition of literacy.

Teachers need to practice reading the poems ahead of time and frequently. Keep in mind that poetry should be read for its meaning and enunciated words clearly. Pay attention to the poet’s punctuation and slow down your normal reading pace to give full value to each sound.

Some poems need to be performed and dramatized. Using your voice to make special effects, such as variations of volume, pitch, and speech rate, and even a dramatic pause.

Brief encounters with one to three poems at a time are best. Too many poems in one sitting may overwhelm students or make the reading tedious.

After reading the poem, be sure to announce the name of the poet so that children discover the writers they especially enjoy.

Some poems warrant discussion. Children can take the opportunity to tell how the poem made them feel or what it make them think about.

2. Choral Poetry

Choral poetry consists of interpreting and saying a poem together as a group activity. Children enjoy this way of experiencing poetry because they have a participatory role in the activity.

Short, humorous narrative poems are good first choices.

Options for reading a poem chorally include unison, two- or three-part, solo voices, cumulative build-up, and simultaneous voices.

Poetry selected and arranged for dramatic choral readings on a particular theme infuses an interesting variation into choral poetry.

Incorporating action, gestures, body movements, and finger plays can produce more interesting and enjoyable presentation.

3. Learning to Write Poetry

Children need to be very familiar with poetry of many kinds before they should be expected to compose poems.

Teachers often start the writing of poetry as a collaborative effort. The class brainstorms for ideas and then composes the poem in groups or pairs.

Children's poetry follows no absolute rules; perfection of form should not be a goal. They should be reminded that poetry is a form of communication and that they should think of an idea, feeling, or event to write about in their poems.

Teachers can encourage children to model the works of professional poets by attempting imitation of a whole poem or of specific techniques.

Teachers can read aloud many poems of one poetic form, and then analyze the form to reveal the characteristics of its structure.

BIBLIOGRAPHY:

Exploring the Language of Poems, Plays and Prose. London: Longman (1995).

Russell, D. L., Literature for children: a short introduction (2005).

Lynch-Brown, C&Tomlinson, Essentials of children's Literature (2005).

STRATEGII ACTIV – PARTICIPATIVE ÎN PREDAREA – ÎNVĂȚATEA LIMBII ȘI LITERATURII ROMÂNE

Prof. Simona NEACȘU
Școala Gimnazială "Constantin Negreanu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

This paper aims at emphasizing the importance of communicative language learning strategies in teaching and the teacher's role in strategy training. The paper also shows that communication in educational context is a special type of communication-instructive, that builds up personalities, develops abilities, stimulates inter- and intra-communication, cognitive interactivity!

Există și se manifestă chiar și în lumea contemporană un refuz surd, dar și declarat deseori, pe care elevii îl opun școlii în general, și care poate fi numit "a opune rezistență la educație". Problema de substrat este probabil căutarea răspunsurilor la întrebările: "la ce bun studiul unui corpus de științe și arte după niște reguli pe care unii nu le cunosc, iar alții nu le acceptă?" și "la ce bun studiul teoretic dacă practica vieții dintotdeauna cere alte cunoștințe mai puțin academice?". Această problemă este centrul de interes al dezbatărilor pedagogice contemporane între specialiști, părinți și elevi, toți deopotrivă implicați.

Fără educație inițială și continuă, individul lumii contemporane se va afla într-o poziție de nonsens dată de stadiul empiric al cunoașterii, iar observarea directă a lumii fără a fi însoțită de raționamente, judecăți și abstracții superioare, nu-i va oferi premisele unei evoluții spirituale satisfăcătoare, în armonie cu sine, cu semenii și cu universul.

Limba și literatura română este o disciplină prin studierea căreia se intenționează atingerea unor obiective și competențe specifice, iar finalitățile generale ar fi următoarele:

- **Formarea unui sistem de atitudini, valori și comportamente** axate pe: consolidarea interesului pentru învățare și autoeducare; conștientizarea valorilor spirituale și etice vehiculate prin limbă și literatură; înțelegerea semnificației limbii – și a creației spirituale, în general – în conturarea identității naționale și a integrării acestora în universal; formarea unui profil civic și moral, premisă a inserției active în social; structurarea unui sistem axiologic deschis, interiorizarea valorilor democratice, ale toleranței și ale dialogului intercultural;
- **Formarea unui ansamblu de cunoștințe** privind: sistemul și subsistemele limbii, ca elemente de construcție ale comunicării sociale eficiente; diversitatea, valoarea estetică a creațiilor beletristice din literatura națională și universală;
- **Practica rațională a limbii** (în scopul înțelegerii structurii și funcționalității limbii, ca sistem unitar, în permanentă evoluție, stabilirea unor reguli și modele de bază ale comunicării orale și scrise, activarea cunoștințelor de limbă și adaptarea acestora la particularitățile situației de comunicare; comunicarea ideilor și sentimentelor într-un mod original, accesibil și armonios);
- **Formarea reprezentărilor culturale** include: dezvoltarea disponibilităților de receptare a mesajelor scrise, literare și nonliterare, stăpânirea tehnicilor literare de analiză a textului literar sau nonliterar, interiorizarea valorilor spirituale, ca premisă a propriei dezvoltări intelectuale, afective și morale.
- **Înșurirea unor metode și tehnici de muncă intelectuală** se realizează în mod progresiv prin aprofundarea cunoștințelor acumulate la care se adaugă permanent noi informații.

Metodele de predare – învățare specifice limbii și literaturii române sunt multiple. Pentru a putea dezbate importanța unor metode în asimilarea unor deprinderi și abilități, trebuie să cunoaștem semnificația conceptului:

Metode de predare-învățare specifice literaturii române:

- **Exercițiile de încălzire** (8 – 10 minute): se folosesc la începutul secvenței didactice, înainte de lectura / discutarea textului ce se va discuta; direcționează atenția elevilor către text și motivează elevii spre lectură;
- **Brainstormingul** – se poate face pe o temă care să aibă legătură cu tema textului studiat sau cu elementele – cheie ale acestuia. Pornind de la răspunsurile primite se poate alcătui un ciorchine de idei care să grupeze sintetic răspunsurile elevilor.

Exemple: La ce vă gândiți când auziți / citiți cuvântul "fantastic", "romantic" etc.?

Numiți o trăsătură pe care o credeți importantă pentru epoca pașoptistă.

- **Votați un citat:** se propune o listă de citate din scriitori celebri sau o listă cu proverbe care să aibă legătură cu tema ce urmează a fi discutată; fiecare elev va alege:
 - un citat care exprimă o idee cu care este de acord;
 - un citat pe care și l-ar alege ca moto sau care exprimă o trăsătură importantă a propriei personalități.

Vor fi argumentate alegerile făcute.

- **Discuție de tip piramidă:**
Se propune o listă de șase cugetări, care să aibă legătură cu textul studiat.
 1. elevii lucrează individual; fiecare elev alege, din cele șase cugetări, numai trei cu care sunt de acord în cea mai mare măsură;
 2. elevii lucrează în perechi; prin discuții și negociere, aleg numai două cugetări acceptate de ambii elevi în egală măsură;
 3. elevii lucrează în grupe de câte 5 – 6 și aleg o singură cugetare, care întrunește adeziunea majorității membrilor echipei;
 4. întreaga clasă votează, stabilindu-se o singură cugetare, acceptată ca validă de majoritatea. Votul va genera discuții pro și contra.
- **Proiectul:** metodă interactivă care constă într-o activitate mai amplă decât investigația. Poate fi individual sau de grup. Începe în clasă, se desfășoară acasă și se încheie în clasă (tema proiectului, planificarea activității, surse bibliografice, metodele de lucru, corectitudinea, acuratețea științifică, generalizarea problemei, precăutarea, căutarea, interpretarea, comunicarea, evaluarea);
- **Scaunul autorului:** după ce elevii fac un exercițiu de redactare liberă sunt invitați să ia loc pe un scaun, care devin scaunul autorului. Ceilalți elevi îi vor pune întrebări în privința scrierii.
- **Interviul în trei trepte:** profesorul pune o întrebare sau ridică o problemă; elevii notează individual răspunsul în șapte minute. Se formează grupul prin numărare până la trei. Primul grup pune întrebări, al doilea răspunde și al treilea notează. Apoi rolurile se schimbă.
- **Portofoliul:** o colecție exhaustivă de informații despre procesul școlar al unui elev, obținut printr-o varietate de metode și tehnici de evaluare (selecții de însemnări care exemplifică reflecții, originalitate, înțelegere, produse care arată procesul de dezvoltare – început, planificare, revizuire, produse elaborate – tip variate, produse care indică interesele, stilul elevului și folosirea unei varietăți de inteligență.
- **Tehnica: Gândiți / Lucrați în perechi / Comunicați:** elevii formează perechi, apoi fiecare membru din echipe răspunde individual la anumite întrebări ce suscită mai multe răspunsuri posibile; perechea ajunge la un răspuns comun care să includă ideile amândorora. Se vor rezuma conținuturile discuțiilor purtate și concluziile la care au ajuns partenerii, de comun acord.

- **Termenii cheie inițiali:** tehnică menită să stimuleze elevii să-și reactualizeze unele dintre cunoștințele anterioare care au o anumită legătură cu tema, subiectul / lecției. Se vor nota pe tablă 4 – 5 concepte din textul ce urmează a fi studiat. Elevii trebuie să stabilească, în perechi, legătura dintre termeni. După lectura textului elevii vor compara răspunsurile anterioare cu realitatea textului. Această tehnică activă de învățare are rolul de:
 - a focaliza atenția și interesul elevilor asupra unor termeni, cu rol esențial în înțelegerea textului;
 - a-i determina pe elevi să anticipeze legătura posibilă dintre termenii dați, solicitându-le gândirea și imaginația;
- **Care-i părerea ta?** Doi elevi trec în fața clasei și discută pe o temă dată. Își pun întrebări unul altuia, pot da răspunsuri trăsnete și pot pregăti astfel deschiderea unei lecții.

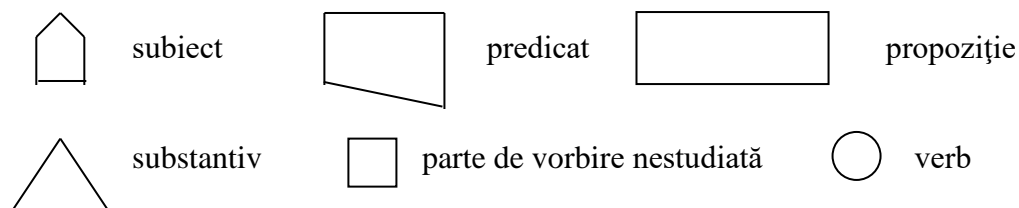
Metode de predare-învățare specifice limbii române:

Algoritmizarea, exercițiul structural, analiza gramaticală sunt metode cunoscute, tradiționale. Mai puțin utilizate sunt instruirea programată și modelarea figurativă (înțeleasă ca substituții cu simboluri geometrice și nu ca scheme, care se utilizează destul de frecvent).

□ **Modelarea figurativă**

Avantajele metodei:

- înlătură dificultatea pe care o opun sensurile lexicale descifrării sensurilor gramaticale;
- mărește operativitatea gândirii prin plasticizarea demersurilor ei.

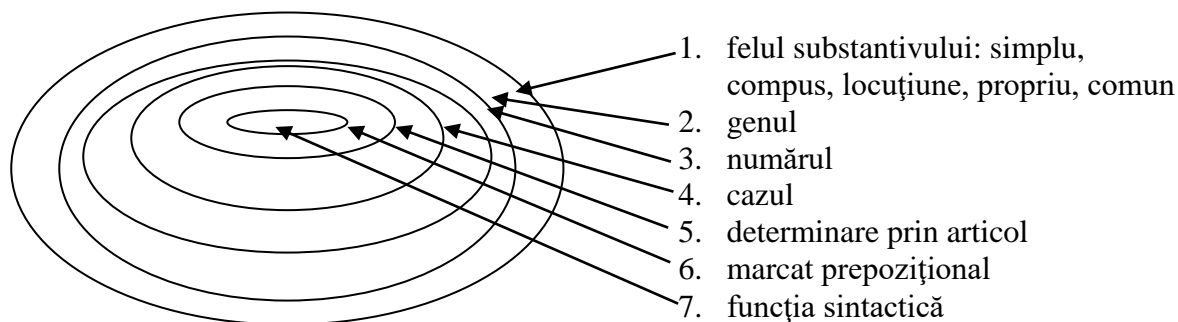
- **Activitatea în grup:** învățarea prin cooperare – organizarea clasei pe grupuri presupune inducerea unei atmosfere de cooperare, de lucru și de disciplină. În interiorul grupului sarcinile vor fi distribuite: va exista un lider, un facilitator (cel care se asigură ca fiecare să primească ajutor atunci când are nevoie, un controlor care verifică materialele înainte de distribuire, un căutător de dovezi, un furnizor, un raportor și o persoană care asigură respectarea timpului alocat.
- **Jocul didactic** este o activitate cognitivă care asigură o asimilare activă și conștientă a noțiunilor, categoriilor și regulilor.

Condiții: - construirea din timp a materialelor, învățarea de către profesor a protocolului și a explicațiilor, renunțarea la prea multe jocuri pentru a nu artificializa învățarea.

Tipuri de jocuri gramaticale:

- Fonetice
- Morfologice

- **Analiza gramaticală:** operație de identificare a unităților morfologice, sintactice și a relațiilor de la nivelul acestora pe baza elementelor formale sau de expresie.

Dezavantajele metodelor participative și ale lucrului în echipă

Din numărul metodelor prezentate și din descrierile lor trebuie să conchidem că există multe modalități de a dinamiza procesul de învățământ și de a înlătura conotația de dificultate pe care îl comportă termenul de educație școlară. Ca și celelalte cunoștințe umane, și metodele de predare – învățare au evoluat, astăzi fiind preferate cele preponderent interactive, participative și colaborative, și deci, centrate pe elev, în defavoarea celor centrate pe profesor. Centrarea pe elev înseamnă utilizarea cunoașterii experiențiale a elevului ca individ și crearea condițiilor de împărtășire a acestei cunoașteri cu ceilalți indivizi care sunt formați sau educați și ei potrivit unei experiențe mixte, individuale și colective, mărindu-se în acest fel gradul de experiență colectivă la toți membrii grupului. În faza predării – învățării, conținuturile științifice riguroase, dirijate, reclamă centrarea pe profesor și numai în situații potrivite centrarea pe elev. Aceasta este o abordare în logica educațională, deoarece furnizarea de informații științifice aparține de responsabilitățile și activitatea profesorului, iar fixarea, care înseamnă repetarea aceluiași cunoștințe, poate fi interactivă, participativ – colaborativă. Se evită astfel experiența veche, fragmentară, furnizându-se o experiență nouă și comună întregului colectiv de elevi.

Metodele participative sunt mult mai oboseitoare pentru actorii actului didactic, spre deosebire de cele clasice care sunt mai pasive și mai relaxante. Elevii, care au un număr destul de mare de ore pe zi și pe săptămână, au ca reacție de răspuns lipsa participării. Chiar și în activitățile participative, în situația lucrului în echipe, aceștia se relaxează imediat după raportarea sarcinilor, ca reacție de răspuns la efortul depus și nu mai receptează informațiile celorlalte echipe.

Metodele participative reclamă un număr mare de ore de pregătire a lecțiilor din partea profesorului, eforturi de proiectare, eforturi de timp, materiale mari și măsuri speciale de diminuare a riscului de a apărea situații neprevăzute, care ar distruge întreaga activitate. De aceea profesorul trebuie să aibă mai multe alternative de abordare a lecției. Lecția însăși ar putea să fie simțită ca prea scurtă pentru desfășurarea corectă a scenariului didactic.

Caracterul discontinuu al tipului de învățare apare din cauză că tipul de învățare participativ la școală este diferit de cel de acasă, care este individual și reflexiv.

Spre deosebire de predarea participativă, evaluarea este oricum clasică, pentru că se ierarhizează și se sancționează în continuare, are valoare socială și solicită vehiculare de conținuturi și nu aptitudini de joc și / sau de integrare participativă.

Așadar, metodele activ – participative trebuie utilizate cu prudență. Însă metodele nu trebuie ignorate pentru că dinamizează procesul de învățare și motivează elevii

BIBLIOGRAFIE:

1. Ioan Nicola, *Tratat de psihologie școlară*, Ed. Aramis, București, 2001.
2. *Ghid de evaluare – Limba și literatura română*, Ed. Aramis, București, 2001.
3. Mihaela Secieru, *Didactica limbii române*, Iași, 2003.
4. Elisabeta Voiculescu, *Factorii subiectivi ai evaluării școlare, cunoaștere și control*, Ed. Aramis, București, 2001.
5. Ioan Jinga, Elena Istrate, *Manual de pedagogie*, Ed. All, București, 2001.
6. Ioan Cerghit, *Metode de învățământ*, E.D.P., București, 1973.
7. C. Cucuș, *Padagogie*, Ed. Polirom, Iași, 1996.
8. Constanța Bărboi, *Metodica predării limbii și literaturii române în liceu*, E. D. P., București, 1983.

PREDAREA CARE GENEREAZĂ ÎNVĂȚARE

Prof. Elena NEDELCU
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul",
Călărași, Jud. Călărași

The modernization of the educational process implies the improvement of the teaching methods and procedures which are established as ways of organizing the knowledge. As working methods, the teacher appeals to the formative character of the lesson to attract students. These, through the teacher's skill, will be determined to encounter a difficulty, understand the problem and want to solve it. The teaching problem is a life situation, it appeals to the students' interests and experiences.

Modernizarea procesului de învățământ implică și perfecționarea metodelor și procedeelelor de învățare constituite ca modalități de organizare a cunoștințelor și a deprinderilor în funcție de obiectivele didactice, tipul lecției, natura conținutului învățământului și vârsta elevilor.

De-a lungul timpului, metodele au cunoscut îmbunătățiri și reevaluări, progrese și diversificări, permanent raportându-se atât la cadrele didactice (ce face profesorul și cum procedează, în raport cu elevii pe care îi instruieste și îi educă), cât și la elevi (elevul fiind subiect și obiect al procesului instructiv-educativ). Procedeele didactice au secondat metodele, permițând trecerea rapidă de la o activitate la alta, stimulând afirmarea¹ și dezvoltarea inițiativei și a inovației, înviorând și făcând mai atractiv lucrul în clasă.

Metodele se clasifică în funcție de anumite criterii. În procesul de predare-învățare-evaluare a limbii și literaturii române, fiecare metodă practică are rolul ei, care, de obicei, se asociază cu alta sau chiar cu mai multe, din considerentele asigurării eficienței activității elevilor în clasă; metodele clasice, tradiționale, mult discutate de pedagogi, nu sunt excluse sau ignorate, ci activate prin îmbinarea cu cele noi.

Ca metode de lucru, la care recurge profesorul pentru a da lecției caracter formativ, „atât predarea problematizată, cât și învățarea problematizată” necesită activități și conlucrări intelectuale inteligente și constante între elevi și profesor pentru a „desface” adevăruri „finite”, a compune și a formula adevăruri.

În procesul învățării problematizate (constituit din rezolvarea de către elevi a problemelor teoretice sau practice), elevul este obligat la încercări independente de căutare a soluțiilor.

Elevul, prin măiestria profesorului, va fi determinat să întâmpine o anumită dificultate (teoretică sau practică), să înțeleagă problema formulată (sau chiar s-o formuleze), să dorească și să poată s-o rezolve. Problema de învățare (și la obiectul limba română) constituie o situație de viață, apelează la interesele și experiențele elevilor.

Prin predare problematizată, înțelegem ansamblul unor activități ca: organizarea situațiilor-problemă, formularea problemelor, acordarea ajutorului indispensabil elevilor în rezolvarea problemelor și în verificarea soluțiilor, coordonarea procesului de sistematizare și de fixare a cunoștințelor.²

Situația-problemă impune crearea unei atmosfere de efervescență intelectuală, prin introducerea unor tensiuni în sistemul informațional (îndoieli, nepotriviri, paradoxuri și întrebări) și oferirea unor „operatori de identificare” și a unor posibilități de descoperire a unor adevăruri noi.

¹ Corneliu Crăciun, *Metodica predării limbii și literaturii române în gimnaziu și liceu*, Deva, Editura Emia, 2004, p. 67

² Corneliu Crăciun, *Metodica predării limbii și literaturii române în gimnaziu și liceu*, Deva, Editura Emia, 2004, p. 125

Cea mai importantă etapă o constituie organizarea situațiilor – problemă (în care întrebările ce pot apărea se referă la necunoscută): aici se vedește măiestria profesorului.

O întrebare devine problemă numai în cazul în care trezește în mintea elevilor o contradicție neașteptată, o tensiune, o incertitudine, o uimire, care le stimulează interesul, le mobilizează capacitățile psihice și îi determină la o atitudine activă până la găsirea soluției.

Ca efort de gândire consacrat descoperirii unor noi concluzii, unor noi relații, problematizarea se deosebește de rezolvarea propriu-zisă de probleme care cere doar aplicarea unor informații dobândite anterior de elevi. Profesorul are un rol major în aplicarea problematizării la lecții:

- să creeze și să prezinte situații problematice (prin intermediul materialului demonstrativ, pe cale orală, prin lectura textului etc.);
- să-i orienteze pe elevi spre definirea problemei (elementele ei esențiale, contradicțiile);
- să le trezească dorința de a formula întrebări;
- să clarifice, pe parcurs, datele problemei, pentru ca elevii să analizeze mai ușor problema;
- să orienteze discuțiile pentru elucidarea problemelor.

Eficiența activității de instruire depinde de modul în care cadrul didactic conduce diversele elemente ale procesului de învățământ: stabilirea competențelor, felul în care gândește prezentarea conținuturilor instruirii, maniera în care selectează metode și mijloace de învățământ și le integrează în diferite strategii didactice, modalitatea în care concepe activitățile de învățare și proiectarea lor.

Fiind pusă sub imperativul activizării elevilor, relația profesor-elev trebuie să se bazeze pe folosirea de metode și procedee, determinată de realizarea unei învățări active, în timp ce profesorul este un “dirijor” competent și abil. Deși dezideratele învățământului contemporan impun restrângerea drastică a predării de informații teoretice, totuși, practica didactică impune apelul la metode verbale, receptive, cu caracter predominant demonstrativ.

Didactica ne învață că, folosind metode interactive și activități experimentale pentru a reuși antrenarea elevilor în procesul instructiv-educativ, determinăm creativitatea, spiritul de observație, descoperirea unor adevăruri universale, oferind prilejul de a stârni curiozitatea, de a dezvolta simțul estetic și dragostea pentru literatură.

Acțiunea inițiată de profesor pentru verificarea gradului de îndeplinire a sarcinilor de predare-învățare, desfășurată în contextul unei activități didactice concrete (lecții), implică trei strategii distribuite pe întreaga perioadă de timp: inițială, continuă și finală.

Perfecționând evaluarea, în cadrul activității de instruire concretă, elevii vor putea face pași către autoevaluare, care este o premisă a autoinstruirii și autoeducației.

Studiul literaturii române are o contribuție esențială în formarea unei personalități autonome a elevilor, capabile de discernământ și de spirit critic, apte să-și argumenteze propriile opțiuni, dotate cu sensibilitate estetică, având conștiința propriei identități culturale și manifestând interes pentru varietatea formelor de expresie artistică.

BIBLIOGRAFIE

- ✚ Cerghit, Ioan, *Metode de învățământ*, București, E.D.P., 1980.
- ✚ Crăciun, Corneliu, *Metodica predării limbii și literaturii române în gimnaziu și liceu*, Deva, Ed. Emia, 2004.
- ✚ Frunză, Virgil, *Teoria și metodologia curriculum-ului*, Constanța, Editura Muntenia, 2003.
- ✚ Goia, Vistian, *Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2002.
- ✚ Goia, Vistian; Dragotoiu, Ion, *Metodica predării limbii și literaturii române*, București, E.D.P., 1995.

CLASIC VERSUS E-LEARNING

*Prof. Daniela NICOLAE
Colegiul Tehnic “Domnul Tudor”,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

The relatively recent boom in technology has opened up incredibly valuable resources for teachers and students. One of the most valuable resources currently available is the ability to give and receive academic instruction. We typically think of this technological advancement as a huge benefit for students, but it also creates major opportunities for teachers to lead more fulfilling- and lucrative - careers.

Introducere

Evoluția tehnologiei, informației, dezvoltarea sistemului de comunicații induce noi abordări și noi tehnici de învățare. Deja, tehnologiile informației și comunicație(TIC) constituie nu numai un dispozitiv media, dar mai ales un mijloc al deschiderii către resursele din întreaga lume.

TIC-urile înglobează trei tehnologii: informatica, telecomunicațiile și audiovizualul materializate în calculatorul legat la rețeaua Internet. Acest nou mod de comunicare, prin cantitatea și calitatea informațiilor puse la dispoziție, influențează demersurile educative.

Formarea la distanță se diferențiază de alte moduri de formare. Există particularități, avantaje și limite ale acestui mod de instruire.

Termeni ca formare la distanță, formare on-line, e-learning, teleînvățământ au o semnificație aparent similară și reprezintă aspecte specifice ale noii tehnologii educative.

Formarea la distanță/învățământ la distanță

Definiție

Învățământul la distanță este un proces de învățare care se bazează pe resurse multimedia și care permite uneia sau mai multor persoane să se formeze pornind de la calculatorul propriu. Suporturile multimedia pot combina text, grafică plană sau spațială, sunet, imagine, animație și chiar resurse video (videoclip).

Aceste suporturi revoluționează abordarea pedagogică și metodică prin interactivitatea produsului educațional. Elevul își poate însuși cunoștințele prezentate în ritmul său propriu. El este pilotul formării sale.

Avantaje și dezavantaje ale învățământului la distanță

1. Formarea este “deschisă” oricărei persoane, indiferent de vârstă, nivel de pregătire, categorie socioprofesională, etc.
2. Accesul la informații și manipularea acestora se face fără restricții impuse de distanță
3. Favorizează creativitatea și descoperirea de noi interpretări, nuanțe și entități.
4. Permite accesul la noile competențe cerute de viața modernă. Oricine se poate familiariza cu noile tehnologii: calculator, sisteme multimedia, Internet.

5. Facilitează formarea locală, fără deplasări ceea ce favorizează un câștig de timp, o economie financiară și condiții optime de formare (de exemplu acasă). Acest avantaj se poate folosi de persoanele cu handicap
6. Un formator se poate adresa unui număr însemnat de elevi, asigurând o relație individualizată cu fiecare dintre ei.
7. Permite o reducere sensibilă a costurilor față de formarea ce reclamă prezența.
 - cheltuielile de transport și cazare sunt suprimate
 - timpul individual de învățare este redus prin dirijarea studiului către aspectele de aprofundat
 - formatorul are acum un rol de îndrumare, de acordare de asistență la programul de învățare.
8. Cei implicați în studiu beneficiază de cunoștințele și experiența formatorilor de notorietate internațională, pe care nu-i pot întâlni în mod direct.
9. Asigură autonomia formării: elevul alege condițiile de spațiu și timp
10. Permite alegerea temelor dorite, planificarea cursurilor dorite în concordanță cu nivelul actual de pregătire, asigurându-se o mai bună asimilare a cunoștințelor și o adaptare a evoluției formării la capacitatea de înțelegere a elevului.
11. Se bazează pe soluții multimedia interactive ce solicită atenția elevului, îi stimulează capacitatea de înțelegere și interpretare. Simulările, testele de auto-evaluare (produse soft asociate expunerilor de cunoștințe), schimburile de mesaje plasează elevul în centrul formării sale și îl menține mereu activ. Eficiența formării depinde de dorința lui de asimilare.
12. Sprijină sentimentul de libertate și încredere în sine, prin lipsa condițiilor de intimidare și jena față de colegi și profesor.
13. Dă o soluție creșterii numărului de solicitări al celor ce vor să învețe în spații de învățământ devenite neîncăpătoare cu număr de formatori ce nu poate face față cererii.
14. Informațiile de interes culese de pe Internet pot reprezenta noutăți în domeniu, și pot fi accesate oriunde în lume.

Totuși, aceasta nu constituie o soluție miraculoasă, se poate folosi pe termen scurt și dacă soluția este de calitate din punct de vedere pedagogic.

Dezavantaje:

1. Impiedică socializarea elevului, integrarea în colectivitate, adaptarea la realitatea vieții în societate, crearea de legături interumane, afective.
2. Problemele tehnice aferente funcționării sistemelor de formare (perturbarea rețelei de comunicație, defectarea echipamentelor de calcul, pirateria soft sau virusarea documentelor)

Particularități ale educației la distanță

Educația la distanță, cuprinde diferite modalități de desfășurare și tehnologii (corespondență/tipărituri, audio, video, computer) de furnizare a instrucției, ce presupune depărtarea fizică a actorilor educației (profesor-student) care resimt această distanță și încearcă să o suplinească prin diverse strategii de încurajare a interacțiunii dintre profesor-student, student-student, student-coștinut de studiat, și care conduce, în mod paradoxal la o relație mult mai personalizată decât în educația tradițională (față-în față), prin schimbul de mesaje și documente spre studiu sau răspunsuri la sarcini solicitate.

Elementele definitorii ale educației la distanță ar fi:

- 1) separarea dintre profesor și cel care învață pe majoritatea duratei procesului de instrucție
- 2) folosirea mass-media (în scopuri educaționale) pentru a pune în legătură pe elev cu profesorul și ca suport de transmitere a conținutului cursului.
- 3) Asigurarea unei comunicări în dublu sens între profesor/tutore sau agentul educației și cel ce învață.

Factorii implicați în instruirea la distanță

a) *Resursele umane:*

- *elevii (cu motivația, pregătirea lor anterioară și capacitățile lor);*
- *profesorul (instructorul care trebuie să dezvolte o înțelegere a caracteristicilor și a nevoilor elevilor, să-și adapteze stilul de predare, să știe să folosească tehnologia, să știe și să faciliteze învățarea dar să fie și un furnizor de informație);*
- *personalul tehnic ce acționează ca o punte între profesor și elev, înțelegând fiecare categorie, instalând programe, corectând evaluările/testele ;*
- *personalul auxiliar ce înregistrează elevii, multiplică și distribuie materialul, comandă manualele, face rapoarte de desfășurare pe nivele, organizează resursele tehnice, reprezentând, de fapt, eroii din umbră ai educației la distanță;*
- *administratorii*

b) Suportul tehnologic: *tehnologiile selectate pe baza unui raport convenabil între nevoi și cost*

c) Managementul programului *ce răspunde nevoilor elevilor și asigură resursele necesare, echipamentul adecvat și serviciile de sprijin pentru elevi*

d) Servicii manageriale *ce se ocupă de integrarea educației la distanță în curriculum (programe analitice), dezvoltarea școlii, asigurarea condițiilor rezolvării sarcinilor date de instructor, remunerarea personalului, evaluarea programului de dezvoltare instrucțională, crearea de noi facilități și îmbunătățirea calității actului educațional.*

Concluzii

Instruirea la distanță, apărută ca urmare a dezvoltării tehnologiei informației și comunicațiilor, este o oportunitate în plus oferită celor care vor să se formeze continuu.

Ea nu exclude educația clasică, în care se folosesc obiecte reale ca sursă de informație, ci îi adaugă resursele virtuale (documente în format electronic pe Internet sau alte suporturi de informație folosite pe calculatorul personal).

În această etapă, prin folosirea TIC-urilor, cunoștințele nu mai sunt monopolul profesorului, informația poate fi găsită și independent de profesor, devenind un al treilea actor al procesului de învățare (actori: profesori, elevi, cunoștințe). Actualmente, aportul profesorului este fundamental metodologic, el trebuie să îndrume, să știe ce să ceară proiectantului de soft educațional, să se adapteze la nou.

BIBLIOGRAFIE:

1. Mihaela Brut, *Instrumente pentru e-learning*, Editura Polirom.
2. <http://www.efrontlearning.net>

LOCUL ȘI ROLUL PROIECTELOR ȘCOLARE EDUCAȚIONALE ÎN STRATEGIA INSTITUȚIEI ȘCOLARE

Dana Felicia NISTOR
Școala Gimnazială "Dimitrie Grecescu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

The article The place and role of educational school projects in the strategy of the school institution emphasizes the role of educational school projects as a natural result of the changes that have occurred in the life of the school organizations as a result of the implementation of the process of democratization and reform of the national pre-university education system. Participating in these projects will promote the idea that each project is a learning opportunity for those involved - teachers, pupils, school principal. Each of the project participants has to learn and win at the same time. European projects bring new knowledge, new capacities, exchange of ideas, transfer of creative practices, access to new teaching materials, practice and language development in real contexts.

Ne aflăm într-o perioadă în care învățământul preuniversitar este marcat de schimbare în abordarea conținuturilor și a finalităților, în abordarea strategiilor de predare-învățare și a modalităților de evaluare. Toate elementele schimbării ținesc depășirea modelului de absolvent deținător de cunoștințe dar cu probleme de integrare socială și în mod special pe piața muncii și formarea unui absolvent deținător de competențe și abilități practice și de relaționare care-l fac perfect adaptabil la regulile și cerințele societății.

Schimbarea depinde de cadrele didactice, de capacitatea lor de a face față rigorilor tranziției profesionale, de asumare de noi roluri și responsabilități în relațiile și raporturile cu elevii și cu comunitatea. Un plan de manifestare a schimbării, cu largi perspective în practica pedagogiei interactive și reflexive, îl reprezintă proiectul școlar educațional.

Foarte multe cadre didactice și manageri școlari manifestă un interes evident pentru inițierea de astfel de proiecte dar entuziasmul se diminuează și chiar dispare în multe cazuri datorită lipsei de pregătire managerială în general și de pregătire în domeniul managementului de proiect în special.

Proiectele școlare educaționale sunt rezultatul firesc al schimbărilor care au intervenit în viața organizațiilor școlare ca urmare a implementării procesului democratizării și reformării sistemului național de învățământ preuniversitar de stat. În ultimii ani orientarea educației a evoluat sub influența schimbărilor sociale, economice și politice fundamentale de la simpla achiziție de cunoștințe și formarea unor deprinderi practice la dezvoltarea atitudinilor și competențelor sociale și profesionale care permit individului să se dezvolte ca o persoană creativă, adaptativă și deci cu șanse mari de integrare socială.

Participarea la aceste proiecte va promova ideea că fiecare proiect este o oportunitate de învățare pentru cei implicați – profesori, elevi, director de școală. Fiecare dintre participanții la proiecte are de învățat și de câștigat în același timp. Proiectele europene aduc noi cunoștințe, noi capacități, schimb de idei, transfer de practici creative, acces la noi materiale didactice, exersarea și perfecționarea limbilor străine în contexte reale.

Datorită implementării diverselor proiecte, se poate realiza o îmbunătățire a managementului prin: modernizarea planurilor de dezvoltare instituțională sau planurilor de acțiune a școlilor din instituție; sporirea eficienței planului managerial prin adaptarea standardelor europene la nevoile locale; armonizarea planurilor operaționale dintre departamentele școlii.

Managementul clasei și școlii devine o provocare majoră pentru profesori și directori. Clarificarea rolurilor, formularea politicilor și planurilor de acțiune, repartizarea responsabilităților nu sunt întotdeauna adecvate pentru a face față acestei provocări. Structurile apar și fac parte din cultură, ele nu apar înaintea lor. În același timp, practicile profesorilor influențează cultura organizațională, o transformă. A începe prin cultură înseamnă a multiplica interacțiunile între profesori, elevi, părinți și conducerea școlilor, înseamnă a cunoaște și a încerca să înțeleagem viziunile diferitele ale unora și ale altora, înseamnă, de asemenea, a fi explicit în ceea ce privește propria viziune și a o comunica, înseamnă a crea interacțiuni, a deschide granițe, a face schimburi reciproce. Trebuie doar să dai un sens educației, dar, de asemenea, să dai și un sens managementului clasei și școlii, neîncercând să reduci cu orice preț diversitatea viziunilor, ci încercând să exploatezi bogăția lor.

Proiectul este un complex de activități specifice noi, programate în conformitate cu un plan de activități, în scopul realizării unor obiective, într-un interval de timp definit, cu ajutorul unor resurse umane, tehnice și financiare, identificate ca atare la momentul elaborării propunerii de proiect. Parteneriatul educațional este o atitudine abordată în sprijinul dezvoltării societății prin prisma educativă și presupune participare la o acțiune educativă comună, interacțiuni constructive acceptate de către toți partenerii, comunicare eficientă între participanți, acțiuni comune cu respectarea rolului fiecărui participant, interrelaționare. Parteneriatul educațional mai presupune, unitate de cerințe, de opțiuni, decizii și acțiuni educative, subordonate actului educativ propriu-zis care vine în sprijinul dezvoltării personalității copiilor, asigurându-le acestora realizarea autonomiei personale, prin valorizarea socială a fiecăruia dintre ei.

Proiectul de parteneriat, formă modernă și complexă de învățare-evaluare, se bazează pe toate formele de organizare a activităților – individual, pe perechi, pe grupe, frontal – grupele participante devenind o comunitate de învățare, în care fiecare contribuie atât la propria formare, cât și la procesul de învățare colectiv. Învățarea bazată pe proiect este o abordare instrucțională care angajează elevii într-o investigație bazată pe cooperare-comunicare colaborare. Copiii află soluțiile problemelor prin: formularea și rezolvarea întrebărilor; dezbateri de idei; proiectarea de planuri sau experimente; comunicarea ideilor și a rezultatelor unii altora; adresarea de noi întrebări; crearea de produse noi; extragerea concluziilor; formularea de predicții. Această abordare are o eficiență crescută în creșterea motivației copiilor și în stimularea operațiilor superioare ale gândirii. Învățarea bazată pe proiect este o acțiune de cercetare și acțiune practică în același timp.

Sintagma școala pentru diversitate este echivalenta sintagmei școala pentru toți și reprezintă dezideratul maximei toleranțe în ceea ce privește diferențele fizice, socioculturale, lingvistice și psihologice existente între copiii/ elevi, misiunea fiind aceea de a le oferi tuturor posibilitatea de a învăța în funcție de ritmul, capacitățile și nevoile proprii și de a se exprima conform trăsăturilor individuate de personalitate.

Școala reprezintă numai un segment al sistemului social, iar schimbările din cadrul ei nu pot avea succes în absența unor schimbări dirijate la nivelul celorlalte segmente. Acest fapt impune gândirea unor structuri care să imbine flexibil și eficient demersurile din toate domeniile, proces care implică formarea unei atitudini pozitive față de integrare într-o perspectivă cât mai apropiată, față de incluziune. Această atitudine manifestată la nivelul întregii societăți trebuie să respecte principiul normalizării, adică asigurarea accesului, pentru toate categoriile de persoane, la tiparele existencialesi și la condițiile de viață cotidiană, cât mai apropiate de normele considerate firești pentru o viață obișnuită.

În cadrul procesului de învățământ și, mai larg, în cadrul procesului de socializare și culturalizare a personalității, este necesară apariția unor schimbări privind modul în care este considerat procesul creației și modul în care pot fi folosiți factorii care facilitează dezvoltarea creativității. Relația educațională trebuie să fie destinsă, democratică, să favorizeze comunicarea liberă și eficientă dintre profesor și elev. Cei dintâi trebuie să acționeze pentru stimularea inițiativei în a formula probleme, în a exprima opinii și în a formula soluții. În sarcina educatorului intră utilizarea unor metode și procedee de învățare care să permită nu atât preluarea produselor de

creație, ci, mai ales, deschiderea către noi alternative și formularea de noi întrebări. Societatea are nevoie, pentru progres, de persoane creative.

Școala, ca instituție a societății, are nevoie de persoane creative. A fi creativ înseamnă să elaborezi un lucru, în același timp absolut inovator și valabil.

BIBLIOGRAFIE:

Prof. dr. Cristina STAN, Școala Gimnazială Grigore Moisil, Managementul clasei și managementul școlii: nevoia de coerență.

Trif Greta, Rolul proiectelor și parteneriatelor educaționale în socializarea și valorizarea copiilor.

ȘCOALA ȘI CONTEXTUL COMUNITAR

*Prof. Leontina NIȚOI
Colegiul Tehnic "Lorin Sălăgean",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

The article School and community context emphasizes the need to open the school to the community. Given that education resources are decreasing, partnership can be a form of better local resource management, a way to attract resources to school, and harness school resources for the benefit of the community. Schools are organizations strongly anchored in the community, the status of the school organization, its social functions as well as the specific competences of the human resources involved in the education system make school the promoter of the community partnership.

Pe fondul schimbării politice, sociale, economice profunde și complexe, societatea românească, prin toate componentele sale își caută identitatea. Școala are un rol de refacere a identității sociale și de valorizare a potențialului uman. Devin astfel prioritare direcții de acțiune în domeniul educației:

- stabilirea setului de valori după care trebuie să se orienteze evoluția societății și a educației sale;
- identificarea factorilor implicați în domeniul educațional și stabilirea rolului și a responsabilităților fiecărui factor;
- susținerea parteneriatului tuturor factorilor sociali care sunt interesați în dezvoltarea educației.

Școlile depind de mediul în care funcționează în ceea ce privește: obținerea resurselor materiale, resursele umane, resursele financiare, resursele informaționale etc, funcționează într-un context social imediat, într-o comunitate locală și zonală, care furnizează elevii, dar care are un set de așteptări cărora instituția școlară trebuie să le răspundă.

Influențele sunt manifestate din ambele părți, atât comunitatea influențează organizația școlară cât și aceasta influențează comunitatea.

Ideea de parteneriat între școală și comunitate trebuie să se bazeze pe principiul complementarității serviciilor sociale oferite de către diversele organizații care activează în comunitate.

Construirea parteneriatului este un proces deliberat ce implică aptitudini specifice, strategii și cunoștințe pe care părțile implicate trebuie să le cunoscă și să le folosească. Parteneriatul implică adoptarea unui management bazat pe colaborare și schimbare, comunicare și conștientizarea diversității.

Într-o relație de parteneriat fiecare partener trebuie să-și definească așteptările, scopul și limitele. În relația de parteneriat dintre școală și agenții comunitari cei implicați trebuie să definească și să conștientizeze care sunt agenții comunitari implicați în relația de parteneriat, care sunt motivele parteneriatului, care sunt modificările vizate în situația actuală, ce probleme majore pot fi rezolvate prin parteneriat, care sunt rolurile specifice pe care fiecare partener.

Parteneriatul este bazat pe încredere, crează responsabilitate pentru parteneri și implicare reciprocă.

Ideea de a folosi școlile în beneficiul comunității a apărut în Statele Unite prin 1935. S-a admis atunci faptul că școlile pot sta la dispoziția locuitorilor comunității respective dincolo de

programul obișnuit, chiar pe durata unei zile întregi, și pot furniza servicii în domenii diferite: cultural, sănătate, asistență socială, pregătirea forței de muncă, recreere etc.

În Europa, mai ales după anii 90, școlile și-au diversificat activitatea desfășurând diverse activități și programe: cursuri de computere, de tradiții locale, sportive, concerte, cluburi pentru pensionari, controale medicale, conferințe, festivaluri, concursuri, conferințe, cursuri de croitorese etc. destinate locuitorilor din localitățile respective și nu numai.

Tendința deschiderii școlii către comunitate este evidentă în majoritatea țărilor occidentale. În contextul în care, resursele acordate educației, sunt în descreștere, parteneriatul poate fi o formă prin care se realizează o mai bună gestionare a resurselor locale, o modalitate de atragere a resurselor către școală și de valorificare a resurselor școlii în beneficiul comunității.

Școala are o misiune și roluri bine stabilite iar frontiera de deschidere a instituției școlare către mediul său poate fi variabilă.

Școlile sunt organizații puternic ancorate în comunitate, statutul organizației școlare, funcțiile sociale ale acesteia precum și competențele specifice ale resurselor umane implicate în sistemul educațional fac din școală promotorul parteneriatului comunitar.

Școala și comunitatea trebuie să-și asume noi tipuri de relații, fără a renunța la elementele de fond care le definesc identitatea.

Considerăm că școala nu-și pierde identitatea într-o rețea de parteneriate, ci oferă servicii care să răspundă unor părți a nevoilor beneficiarilor, se dezvoltă, devine o organizație care “învață”.

Parteneriatul școlii cu agenții comunitari poate funcționa în mai multe feluri: punerea în comun a resurselor (materiale, umane, financiare, logistice, de timp, informaționale etc.) pentru binele comun; activități / proiecte / programe comune; alocarea de resurse din partea agenților comunitari către școală; voluntariat și implicare în acțiuni la nivel comunitar; testarea nevoilor locale; formarea resurselor umane; atragerea de resurse către comunitate, etc.

Școala ca și organizație, pentru a-și atinge obiectivele, are nevoie de un sistem managerial adecvat definit prin funcții specifice: proiectare, decizie, organizare, coordonare, evaluare etc.

Managementul școlii trebuie să asigure funcționarea și dezvoltarea școlii ca sistem deschis, aflat în relație permanentă cu mediul său exterior, cu comunitatea în care funcționează și nu numai.

Pentru a-și realiza obiectivele propuse școala este nevoită să atragă, aloce, folosească o gamă diversă de resurse: materiale, financiare, umane, informaționale și de timp. Managementul școlii bazat pe comunitate vizează: măsuri de pregătire a persoanelor implicate în relația de parteneriat; atragerea reprezentanților comunității locale în echipa managerială a școlii; responsabilizarea diverșilor reprezentanți comunitari; conștientizarea agenților comunitari asupra rolului pe care îl au în educație și “avantajele” proprii care decurg dintr-o bună colaborare.

Școala, alături de alte instituții care funcționează în comunitate este direct influențată de nivelul de dezvoltare comunitară. În esență dezvoltarea comunității vizează evoluția acesteia, un proces de intervenție complexă, planificată, care are ca scop creșterea capacității comunității de a-și pune în practică propria viziune de dezvoltare.

Comunitatea, înțeleasă ca un sistem social în care relațiile sunt personale, informale, tradiționale și sunt bazate pe sentimente (sat, bloc, cartier, oras mic, etc.) – conform definiției lui Ferdinand Tönnies (1944) - promovează percepția conform căreia individul face parte dintr-un sistem mic, este securizat afectiv.“

Dezvoltarea comunitară urmărește astfel, promovarea “binelui comun”, încurajează sentimentul de apartenență al individului la aceasta și-l face responsabil pe acesta de dezvoltare.

În această perspectivă “dezvoltarea comunitară” poate fi definită ca un proces social prin care indivizii dintr-o comunitate controlează tot mai bine și se adaptează tot mai bine la aspectele specifice ale unei lumi în permanentă schimbare.

Dezvoltarea comunității în care funcționează o școală o influențează decisiv pe acesta din urmă. Fenomene precum: scăderea natalității, migrația forței de muncă tinere, îmbătrânirea populației, schimbarea structurii ocupațiilor etc. influențează viața școlii, mai ales a perioadei de școlarizare obligatorie. Pe de altă parte, infrastructura nedezvoltată, accesul greu la unitățile școlare,

insuficiența spațiilor de învățământ, lipsa spațiilor de cazare pentru copiii ale căror familii locuiesc departe de școală, lipsa de salubritate etc., influențează viața de zi cu zi a școlii. Într-o comunitate interdependența aspectelor sociale conduce la funcționalitatea sa.

Considerăm că o școală dezvoltată într-o comunitate este motorul dezvoltării comunitare. Inițiativele parteneriatului vin de cele mai multe ori din partea școlii. Reprezentanții școlii trebuie să fie deschiși, să interpreteze evoluția comunității, să aibă disponibilitatea și, nu în ultimul rând pregătirea necesare implicării în parteneriate. De asemenea, școala trebuie să fie deschisă la alte inițiative, să nu refuze parteneriatul propus de alți reprezentanți ai comunității. Parteneriatul școlii cu alți reprezentanți ai comunității se dezvoltă pe acele componente care au responsabilități, interese privind copiii și familiile acestora. Parteneriatul produce efecte benefice atât pentru școală, copii, familii dar și pentru comunitate. De exemplu: dezvoltarea unor alternative de petrecere a timpului liber pentru copii scade riscul delincvenței juvenile, crează locuri de muncă în comunitate pentru adulți, previne bolile și contribuie la sănătatea copiilor; are efecte benefice asupra copiilor, familiilor, serviciilor sociale, ajutorarea familiilor sărace, scade riscul de abandon familial al copiilor, de abuzuri împotriva acestora; educația rutieră adecvată scade numărul accidentelor de circulație etc.

Școlile care au acces la mai multe resurse ale comunității (umane, materiale, informaționale, tehnologice) pot dezvolta forme de manifestare ale parteneriatului școală – comunitate diverse și centrate pe nevoile comunității.

Pe de altă parte, gestionarea optimă a problemelor educaționale și sociale identificate de către școală este dependentă de gradul în care școala este responsabilă de propriul management. Prin descentralizarea unităților de învățământ se încearcă sporirea ariei de responsabilitate a școlii în privința propriului management. Cu cât școala are responsabilități mai mari în ceea ce privește propriul management, cu atât parteneriatul este mai posibil.

O școală dezvoltată este aceea care răspunde adecvat unei game cât mai mari de nevoi ale beneficiarilor săi, dispusă și implicată în parteneriate, flexibilă și cu oameni pregătiți și motivați.

BIBLIOGRAFIE:

Proiect POSDRU, *Formare de consilieri și asistenți suport pentru implementarea Strategiei de descentralizare a învățământului preuniversitar.*

PROFESORII - ARHITECȚII AI MEDIULUI DE ÎNVĂȚARE

*Prof. Angela NIȚOIU
Colegiul Tehnic "Decebal",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

The professor- architect and lead actor in the act of learning - must be an example for his students to follow. He has to build the student-centered learning act, based on basic principles of learning, teaching and evaluation. We should have in mind the fact that we live in a society of knowledge and information, that is in a permanent change. The final purpose of teaching is school performance, that can only be achieved by taking into account the particularities and the skills of each student, stimulating the creativity and the lifelong learning.

Motto:

„Educator adevărat poate fi numai acela care face din viața sa un îndreptar și pentru alții, iar asta nu-i cu putință fără acel simț de armonie interioară care stăpânește în fiecare clipă cugetul și voința educatorului. Aici e semnul cel dintâi care îl deosebește de un profesor oarecare...”

Simion Mehedinți

Schimbările continue care au loc în structura învățământului preuniversitar, corelarea interdisciplinară a anumitor aspecte comune mai multor discipline de învățământ, trecerea de la învățământul informativ la cel formativ, de modelare a intelectului elevului, ca și noua versiune asupra didacticii diferitelor discipline de studiu, impune profesorului o adaptare a programei, a metodelor de predare și evaluare, precum și a atitudinii față de elevii care sunt într-o permanentă modificare a concepției despre lume și societate.

Profesorul - actor principal al actului învățării- trebuie să fie un exemplu întocmai de urmat pentru elevii săi. El trebuie să construiască actul învățării centrate pe elev, pe baza unor principii de bază, și anume:

A. Principii privind învățarea:

- ✓ Elevii învață în stiluri diferite și în ritmuri diferite;
- ✓ Învățarea presupune investigații continue, efort și autodisciplină;
- ✓ Învățarea formează și dezvoltă aptitudini, capacități, atitudini și contribuie la însușirea de cunoștințe;
- ✓ Învățarea trebuie să pornească de la aspecte relevante pentru dezvoltarea profesională și personală a elevilor;
- ✓ Învățarea se produce prin studiu individual și prin activități de grup (echipă);
- ✓ Învățarea contribuie la formarea și dezvoltarea competențelor profesionale și a celor transversale/ cheie.

B. Principii privind predarea:

- ✓ Activitatea de formare trebuie să genereze și să susțină motivația elevilor pentru învățarea continuă;
- ✓ Profesorul trebuie să creeze oportunități de învățare diverse, care să faciliteze atingerea obiectivelor propuse;

- ✓ Profesorul trebuie să descopere și să stimuleze aptitudinile și interesele elevilor;
- ✓ Activitatea de formare a elevilor nu înseamnă numai transmitere de cunoștințe, dar și formare de comportamente și de atitudini;
- ✓ Activitatea de formare trebuie să se desfășoare în contexte care leagă disciplina predată de viața cotidiană;
- ✓ Activitatea de formare trebuie să stimuleze formarea și dezvoltarea competențelor profesionale și transversale/ cheie.

C. Principii privind evaluarea:

- ✓ Evaluarea este dimensiunea esențială a procesului curricular;
- ✓ Evaluarea trebuie să implice aplicarea unei mari varietăți de metode;
- ✓ Evaluarea trebuie să fie un proces regulator, care informează despre calitatea activității de formare;
- ✓ Evaluarea trebuie să-i conducă pe elevi la o autoapreciere corectă și la o îmbunătățire continuă a performanțelor și a competențelor.

Actul didactic are ca scop final performanța școlară. Aceasta are forme diferite, în funcție de punctul de plecare, în funcție de nivelul la care se găsește elevul la începutul actului învățării. Performanță este atunci când elevul este de nota 10 și obține premii la concursuri sau olimpiade, dar și atunci când elevul este sub standardele minime ale evaluării și îl aduci la nota 5, adică este la un nivel de pregătire optim standardelor cerute.

În procesul de învățare, performanța depinde de următoarele condiții:

- calitatea și accesibilitatea cunoștințelor;
- exercițiul/ perseverența;
- strategiile de predare și învățare;
- competențele profesorului;
- calitatea vieții școlare;
- caracterul strategic și sistemic al întregului proces de învățământ;
- influențele exercitate asupra procesului de învățământ.

Societatea este supusă unor transformări fundamentale. Trăim într-o *societate a cunoașterii și a informației*. Societatea informațională se bazează pe identificarea, analiza, sinteza și distribuirea informației. În societatea cunoașterii, sursa strategică este informația. Elevul trebuie învățat să găsească informația, s-o prelucreze și apoi să și-o însușească. Pentru realizarea acestor lucruri, profesorul trebuie să stimuleze creativitatea elevilor. El trebuie să ofere condiții și forme de organizare a activității ce pot dezvolta la elevi atitudini creative și de implicare activă.

În scopul sporirii gradului de implicare activă și creativă a elevilor, trebuie încurajate:

- stimularea gândirii critice;
- educarea capacității de a privi altfel lucrurile;
- libertatea de exprimare a gândurilor, de căutare de idei;
- incitarea interesului către nou;
- exersarea capacităților de cercetare.

Ca tehnici de stimulare a creativității și de creștere a performanței școlare se remarcă, în literatura de specialitate, următoarele: *Harta Minții, Asocierea consonantă, Analogia și extrapolarea, Inversia, Empatia, Combinarea, Modificarea, Brainstormingul, Discuția Panel, Metoda matricelor de descoperiri* ș.a.

Și nu în ultimul rând, aș adăuga faptul că, indiferent de disciplina predată, profesorul trebuie să fie un evaluator eficient al personalității elevilor, cu abilități de consiliere, care poate determina asimilarea de scopuri personale pozitive, care poate genera stiluri de învățare adecvate fiecărui elev în parte, care poate să inducă o balanță în sfera trebuințelor și atitudinilor, a utilizării și antrenării resurselor individuale. Profesorul ideal comunică ușor interpersonal, știe să asculte, să fie pătrunzător, să impună respect, să cunoască atent și în detaliu fiecare elev, să-l ajute să se autocunoască. În final, actul didactic va fi cu atât mai eficient cu cât profesorul are mai multă putere de influențare pozitivă asupra elevilor săi, le oferă perspective viabile în dezvoltarea personală și le optimizează parcursul școlar.

BIBLIOGRAFIE:

- C. Chirilă, B. Cristescu, A. Hardulea ș.a.- *Formarea continuă a profesorilor de matematică în societatea cunoașterii*- manual în cadrul Proiectului POSDRU *Investește în oameni*- 2012;
- E. Irimie, M. Robea, M. Ionel- *Ora de dirigenție*- Tribuna învățământului, 1995

PREDAREA CARE GENEREAZĂ ÎNVĂȚARE

*Inv. Mihaela PANESCU
Școala Gimnazială Nr.3,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

"Școala cea mai bună e aceea în care înveți înainte de toate a învăța."
(Nicolae Iorga)

Teaching is a provocative change of what it is to be - the purpose of the learning act, by engaging students in a new learning experience. The quality of the teaching activity is given by its cognitive, affective and psychomotor potential. In traditional didactic models, teaching is limited to a simple presentation of matter, while modern didactics regards teaching as a complex multiple functions and actions. The complexity of the teaching and the need for creativity required to achieve this increase the degree of responsibility of the teacher, requires more competence, dedication and a high level of professionalism.

Învățarea școlară este o activitate cu valoare psihologică și pedagogică, desfășurată în cadru instituționalizat, condusă și evaluată în mod direct sau indirect de educator. Este un proces coordonat din exterior, conștient, cu obiective clare pe termen scurt și pe termen lung. Învățarea școlară are caracter formativ și informativ, depinde de motivație, are resurse, conținut, modalități de organizare specifice, necesită timp, respectă norme psihopedagogice, utilizează criterii de evaluare și posibilități de feedback (1, 2).

Învățarea presupune însușirea cunoștințelor declarative (a ști că) și a cunoștințelor procedurale (a ști cum, a ști să faci). Metacunoștințele reprezintă cunoștințele despre cunoștințe, gestiunea cunoștințelor.

Factorii de care depinde învățarea pot fi împărțiți în două categorii: factori interni și factori externi.

Condițiile sau factorii interni sunt:

- factori biologici: vârsta, sexul, starea de sănătate, dezvoltarea mecanismelor neuro dinamice ale învățării, somnul și bioritmul intelectual etc.
- factori psihologici: procesele cognitive, afective, volitive, caracteristicile dezvoltării atenției și capacității de comunicare, motivația și gradul ei de intensitate, prezența sau absența unor aptitudini, voința, stilul de învățare, interesele de cunoaștere și cele profesionale, nivelul de cultură generală și de specialitate etc. (1).

Condițiile sau factorii externi sunt:

- factori pedagogici, socio-organizaționali: structurarea sistemului de cerințe și organizarea ofertei de informație, aspecte ale proceselor de comunicare-codificare a mesajului didactic, caracteristici ale clasei, calitatea instruirii anterioare și gradul de posesie a cunoștințelor prevăzute de programă, la nivelul clasei cu care se lucrează sau la care ne raportăm, competența reală a profesorului, factorii săi de personalitate, angajarea sa în activitatea cu elevii, aspecte legate de logica didactică, care trebuie să fie cât mai apropiată de logica științei, factori la care putem adăuga pe aceia ce țin de igiena clasei și a școlii, de atmosfera din școală, de colaborarea dintre profesorii clasei, elemente de ergonomie școlară și de timp - factorii sociali, culturali, cu referire la factorii familiali, la mediul cultural din care provin părinții, aspecte definitorii ale comunității locale, cartierul din care provin elevii, regimul alimentar, viața culturală a familiei (1).

Motivația învățării școlare este considerată de cei mai mulți specialiști drept unul dintre cei mai importanți factori noncognitivi ai învățării. Motivația învățării poate fi definită ca ansamblul mobilurilor care provoacă, întrețin și orientează, susțin energetic și declanșează activitatea de învățare (1).

Între variabile interne și cele externe există o permanentă interacțiune. Școala trebuie să-i pregătească pe elevi să fie capabili să facă față solicitărilor pieței muncii. În acest sens elevii ar trebui să posede anumite abilități, precum: flexibilitate, generarea de soluții dinamice și alternative pentru diverse probleme de actualitate, gândire concretă și munca în echipă. Astfel devine din ce în ce mai importantă adaptarea obiectivelor educaționale și a strategiilor de învățare în funcție de aceste solicitări. Se impune tot mai mult dezvoltarea unei învățări autoreglate, care motivează elevul în pregătirea temeinică pe domeniul de interes.

Învățarea autoreglată este un proces activ și constructiv de monitorizare, reglare și control a activității cognitive, a resurselor motivaționale/emoționale și a comportamentului în funcție de scopurile formulate. O astfel de generare a activității cognitive este planificată și adaptată în mod sistematic nevoilor ce determină învățarea și motivația unei persoane (3). Dacă profesorul adaptează conținutul la noile descoperiri și utilizează tehnici moderne de predare, alternative celor tradiționale, iar accentul este pus pe dezvoltarea competențelor elevului și a abilităților de comunicare a acestuia prin învățare personalizată, atunci putem spune că se asigură un context de învățare de calitate, ancorat în realitate (3). Strategiile de instruire și autoinstruire reprezintă sisteme de metode, procedee, mijloace și forme de organizare a activității de instruire/autoinstruire, integrate în viziune sistemică în structuri operaționale unitare și coerente, care vizează construirea experiențelor de învățare/autoînvățare, formarea de abilități, capacități și competențe și raționalizarea procesului de instruire/autoinstruire (4).

Profesorii ar trebui să utilizeze metode/strategii de învățare care să pregătească elevii pentru a deveni (din novici) experți într-un domeniu de activitate. Pentru a realiza acest obiectiv, profesorii ar putea utiliza strategii particulare (specifice unei discipline de studiu sau situații specifice) centrate pe elev, acționale, interne, creative, ipotetico-rezolvative, euristice problematizante și bazate pe cercetarea în echipă, mixte din punctul de vedere al organizării activității elevilor (în grup sau microgrup, în perechi duale, individuale). Ca metode de predare-învățare profesorii pot utiliza: experimentul, problematizarea, învățarea prin cooperare.

1. Experimentul ca metodă de instruire și autoinstruire „implică activități de provocare, reconstituire și modificare a unor fenomene și procese, în scopul studierii lor” (4).

2. Problematizarea „dezvoltă schemele operatorii ale gândirii divergente, antrenează aptitudinile creatoare și asigură motivarea intrinsecă a învățării” (4).

3. Învățarea prin cooperare vizează „dezvoltarea deprinderilor de comunicare interpersonală, a interacțiunilor, competențelor și comportamentelor sociale ale elevilor” (4).

Aș dori să subliniez faptul că și orele de consiliere și orientare includ utilizarea de metode/strategii de învățare care ar putea facilita compatibilizarea activităților școlare cu solicitările actuale ale pieței muncii. „Educația pentru carieră vizează dezvoltarea personală și înzestrarea elevilor cu cunoștințele și abilitățile necesare pentru managementul propriului traseu educațional și profesional. Prin programele de educație pentru carieră elevii își formează competențe în următoarele domenii: autocunoaștere și dezvoltare personală, comunicare și relaționare interpersonală, managementul informației și al învățării, planificarea carierei, educație antreprenorială, managementul stilului de viață” (5).

Metode care ar putea fi utilizate la orele de educație pentru carieră ar fi:

1. Realizarea de postere, dicționare, afișe - presupune utilizarea mijloacelor artistice pentru transmiterea unei idei la care aderă tot grupul. Se pot realiza astfel postere cu efectele consumului de tutun, explorarea ocupațiilor etc.

2. Portofoliul - cuprinde cele mai relevante produse ale activității elevilor în raport cu un scop. Exemple de portofolii: dezvoltarea interesului pentru un domeniu (activități realizate, cărți

citite, cursuri alese, certificate obținute) sau dezvoltarea de competențe (sarcini realizate, cursuri frecventate, tipuri de exerciții).

3. Participare la târgurile de locuri de muncă unde elevii au posibilitatea să observe care este tendința pieței muncii (meserii solicitate) și care sunt cerințele angajatorilor (pregătire profesională, calificare, specializare, experiență profesională; elevii pot să participe și la seminarii educative în acest scop (5).

Aceste metode conduc la învățarea autoreglată care este o condiție în dezvoltarea identității vocaționale și pregătirea tinerilor pentru carieră.

Elementele comune ale intervențiilor educaționale de orientare în carieră ar fi: expunerea la informații ocupaționale, clarificarea aspirațiilor vocaționale, achiziționarea de structuri cognitive integrative pentru informațiile despre sine, ocupații și relațiile complexe între acestea, suport social în explorarea propriei persoane și a diverselor trasee educaționale și profesionale (5).

Pe parcursul diferitelor niveluri de educație, toate disciplinele contribuie la dezvoltarea în plan personal, social și profesional a elevilor și la dobândirea abilităților necesare succesului și reușitei.

Conștientizarea transferului de abilități și de cunoștințe în activitatea școlară și în viața reală sporește motivația și interesul elevilor pentru învățare.

BIBLIOGRAFIE:

1. <http://www.slideserve.com/Lucy/psihopedagogia-invatarii>
2. Neacșu I., Instruire și învățare, București, EDP, 1999.
3. Mih V. (2009), Psihologia Școlară, suport de curs, Cluj-Napoca.
4. Miron I., Bocoș M. (coordonatori) (2009), Tratat de didactică modernă, Editura Paralela 45, Pitești.
5. Lemeni G., Miclea M. (2008), Consiliere și orientare. Ghid de educație pentru carieră, Editura ASCR, Cluj-Napoca.

METODE MODERNE DE PREDARE – ÎNVĂȚARE

*Prof. Gabriela PĂUNESCU
Școala Gimnazială "Petru Dumitriu",
Orșova, jud. Mehedinți*

The method combines the act of learning with that of teaching, and is in interdependence and mutual influence, and is closely linked to the aim pursued as well as to the joint work of the teacher and the student.

In parallel with the "classical" or "traditional" method, it is necessary to renew the spirit of teaching, to modernize the whole system of methods and means of education, and to place new, more efficient methods that belong and are developed by the time we are in.

Cuvântul metodă provine din grecescul *methodos* unde *metha* = spre, către și *odos* = cale, drum, însemnând "cale de urmat", "cale care duce spre", în vederea descoperirii adevărului, drum parcurs pentru atingerea unui scop. Pentru profesor, metoda de învățământ reprezintă o cale de organizare și conducere a activității de învățare a elevului.

"Într-o versiune mai modernă, metoda este interpretată drept o modalitate pe care profesorul o urmează pentru a-i face pe elevi să găsească singuri calea proprie de urmat în redescoperirea adevărilor sale, în găsirea soluțiilor necesare la rezolvarea problemelor teoretice și practice cu care ei se confruntă în procesul învățării."

Metodele didactice / de învățământ reprezintă un ansamblu de procedee și mijloace integrate la nivelul unor acțiuni implicate în realizarea obiectivelor pedagogice concrete ale activității de instruire / educație proiectată de cadrele didactice.

Conceptul pedagogic de metodă didactică / de învățământ definește o acțiune cu funcție (auto)reglatorie proiectată conform "unui program care anticipează o suită de operații care trebuie îndeplinite în vederea atingerii unui rezultat determinat".

Metoda unește actul învățării cu cel al predării acestea aflându-se într-o interdependență și influență reciprocă și sunt strâns legate prin scopul urmărit precum și prin munca în comun a profesorului și elevului. Metoda de învățământ, alături de mijloacele și formele de organizare a activității, alcătuiesc strategia didactică folosită de profesor.

După unii cercetători, metoda poate fi definită ca "o formă de mișcare a conținutului, corespunzătoare, firește, scopului didactic celui mai apropiat pe care, în momentul respectiv al instruirii, profesorul îl pune înaintea lui și a elevilor"(E. I. Perovski).

Calitatea pedagogică a metodei didactice presupune transformarea acesteia dintr-o "cale de cunoaștere" propusă de profesor într-o "cale de învățare" realizată efectiv de elev, în cadrul instruirii formale și nonformale, cu deschideri spre educația permanentă.

În chimie și fizică există o preferință pentru anumite metode de predare - învățare prin redescoperire, prin experimentare.

Crearea unui mediu de învățare adecvat în care elevii să participe cu entuziasm, în mod activ și creativ la procesul instructiv-educativ reprezintă o adevărată provocare pentru fiecare cadru didactic în parte. De aceea, prezentarea unor metode moderne, interactive, folosind calculatorul, utilizate în procesul de predare-învățare, reprezintă o necesitate reală.

Aliniindu-se noii viziuni asupra educației, cadrul didactic trebuie să desfășoare o activitate modernă, bazată pe competențele dobândite în chimie și fizică, în metodică și în psihopedagogiei, în perioada studiilor universitare, în activitatea practică la catedră și în cadrul cursurilor de formare.

Perfecționarea profesională din punctul de vedere al metodelor interactive presupune formarea unui comportament flexibil, care să-i permită continua adaptare la progres, la schimbările continue din societate.

Predarea = un ansamblu complex de acțiuni și comportamente didactice specifice, destinate producerii învățării (Ioan Cerghit).

Elementele definitorii ale predării sunt:

- prevederea, planificarea, proiectarea, producerea schimbărilor;
- precizarea naturii schimbărilor intervenite (identificarea finalităților);
- determinarea conținuturilor care vor produce schimbarea comportamentală așteptată la elev;
- organizarea și dirijarea schimbărilor dorite prin strategii specifice;
- organizarea condițiilor care vor favoriza apariția schimbărilor;
- controlul și aprecierea naturii și a calității schimbărilor intervenite în comportamentul elevilor.

A preda, cu sensul de a dirija, vizează acțiunile profesorului de motivare și încurajare a elevilor astfel încât aceștia să atingă rapid obiectivele de studiat.

Metodele sunt expresia unor practici educaționale generalizate asupra cărora mulți gânditori și filozofi, oameni de știință și de cultură, pedagogi și psihologi, au reflectat la timpul lor cu multă atenție. Observând sensul înnoitor al educației unei societăți aflate în pragul prefacerilor au întreprins propriile lor experiențe, ceea ce a permis să se dea contururi mai precise unor noi orientări metodologice.

Întotdeauna evoluția metodelor a stat sub influența concepțiilor filozofice ale epocii din care făceau parte, cu privire la natura omului și la destinul omenesc, a fost determinată de forma de organizare socială și politică existentă la acel moment, de tradiții, de istorie dar și de resursele poporului/ națiunii. Deși au existat diferențe de ordin filosofic, ideologic, politic, național etc. și în domeniul metodelor de instruire și educație au existat și există multe caracteristici și aspecte comune, diferențe de ordin formal și tehnic, ceea ce a oferit și oferă multe posibilități de abordare relativ identică, favorabilă unui schimb de informații și vederi absolut utile unor transferuri de metodologii de la o epocă la alta, de la un popor la altul, bineînțeles cu adecvările de rigoare. Rădăcinile instruirii, ale educației, sunt legate de practici puțin evolute, în esență empirice, dependente de imitație și memorie, de exercițiul natural și de joc, care au dominat o lungă perioadă a istoriei educației. Mai târziu, s-a ajuns la comunicarea orală sub formă de tradiție orală, de povești și exemplificări și, mai apoi, de dialog. Începând cu secolul al V-lea î.Hr., metodele de instruire ce impuneau o strictă adeziune la tradițiile populare uzuale - observă J. Brubacher, un istoric al educației, înclină să cedeze locul unor procedee mai critice. Începe să se impună conversația socratică, inițiată de Socrate.

Odată cu trecerea timpului, în perioada Antichității, apariția alfabetului și a scrisului (pe papirus), reprezintă un pas înainte. Răspândirea treptată a limbajului scris a contribuit la structuralizarea școlară a educației, căci învățarea lecturii a necesitat prezența unor tineri renumiți în jurul unui magister. Citirea vreunui manual prețios de către magister, dictarea, era însoțită de repetarea cu voce tare și memorarea textelor de către cei care îl ascultau. Atât în Antichitate cât și în Evul Mediu "lectura" însemna citirea cu glas tare.

Apoi, paralel cu practicarea unui învățământ mecanic, bazat pe metode scolastice, dogmatice, autoritare, de învățare pe de rost a unor cunoștințe formale proprii școlii medievale, a început să se dezvolte un nou tip de învățământ - unul explicativ. Acesta, fără să nege importanța memorării și a apelului la memorie, își îndreaptă atenția și spre observație și reflecție, adică spre metodele raționale ale percepției și reflecției. Metoda demonstrației logice se adaugă metodelor de exersare și celei a lecturii textului scris însoțit de comentarii.

Începând cu secolul al XVI-lea, profesorii universitari pun în aplicare metoda prelegerii, în timp ce studenții își notau și practicau zilnic lectura și se ocupau cu voce tare de lucrările scrise. De aici înainte, studiul individual începe să se impună tot mai mult. Epoca Renașterii, readuce în școli metodele de memorare și reproducere (a percepțelor, a exemplelor), folosirea prelecturii (metodă de

învățare prin lectură, profesorul citește fără întrerupere un fragment, apoi repetă și dezvăluie ideile principale). Începând cu secolul al XIX-lea, odată cu accentuarea instruirii în domeniul științelor naturii și a orientării spre un învățământ explicativ, apar metodele obiective sau intuitive, iar spre începutul secolului al XX-lea se introduc treptat și unele metode de aplicare a cunoștințelor. Capătă importanță exercițiile, ca și activitățile practice, axate pe intuiție, pe inteligența reproductivă.

J. Dewey și Ed. Kilpatrick includ aceste activități în forme mai complexe, cum ar fi așa numitele proiecte. Iar disciplina învățării era asigurată, de obicei, prin constrângere, prin aplicarea unor metode severe, autoritariste, bazate pe folosirea pedepselor. “educația nouă” și “educația liberă” sunt fundamente ce aparțin sfârșitului de secol XIX și începutului celui de-al XX-lea, iar mai apoi cele de “școli active” și ale “școlii muncii”, au căutat să scoată în evidență valoarea și necesitatea “metodelor active” și funcționale, apte să mobilizeze activitatea copilului și să stimuleze inițiativa acestuia. Aceste metode se centrau doar pe copil și pe dezvoltarea sa, a dispozițiilor și posibilităților lui naturale, ele plecau de la interesele și tendințele spontane ale copilului spre activitate, luată drept exercițiu al propriei lui dezvoltări.

“Metodele noi” au dominat învățământul european în prima jumătate a secolului XX și au contribuit la apropierea școlii de practica vieții. Cu toate acestea, evoluția metodelor active a rămas relativ limitată, nu a răspuns speranțelor promotorilor lor (E. Claparide, M. Montessori, J. Dewey, G. Kerschensteiner, W. A. Lay, H. Gaudig, O. Decroly, Ed. Demolins, C. Freinet, Bouchet, iar la noi I. Găvănescu, G.G. Antonescu, I.C. Petrescu, I. Nisipeanu etc.) dat fiind “caracterul contestabil al teoriilor psihologice pe care s-au fondat cât și dificultățile de inserare a acestor proceduri în sistemele educative naționale, complexe, ori contraindicațiile existente între lumea închisă și liniștită a << școlilor active >> și condițiile socio-profesionale ale vieții în care copilul trebuia să se integreze”. Însă aceste metode nu au condus la ideea unei formări armonioase a ființei umane în dezvoltare, căci se subestima necesitatea pregătirii teoretice în favoarea unui pragmatism.

Pedagogia contemporană a dus mai departe firul continuității istorice a practicii școlare, încercând să promoveze două tipuri de metode, și anume metodele active și metodele de acțiune practică, fundamentate pe ideea umanistă, pe ideea unității dintre teorie și practică, dintre cunoaștere și acțiune. Însă efectul metodelor tradiționale persistă și astăzi. Se consideră că și în prezent ele dispun de numeroase resurse proprii de revitalizare în perspectiva unui învățământ modern activ, euristic și intensiv, ceea ce le va menține viabile pentru multă vreme, probabil, de aici înainte. De aceea, paralel cu acest sistem al metodelor “clasice” sau “tradiționale”, este necesar să se reînnoiască și mai mult spiritul predării, să se modernizeze întregul sistem de metode și de mijloace de învățământ, făcând loc unor noi metode, mai eficiente, care aparțin și sunt dezvoltate de epoca în care ne aflăm.

BIBLIOGRAFIE

1. Cerghit Ioan, *Metode de învățământ*, Iași, Polirom, 2006;
2. Cucoș C., *Pedagogie*, ed. Polirom, Iași, 2006;
3. Joița E., *Curs de pedagogie școlară*;
4. Carmen-Gabriela Bostan, *Mijloace moderne utilizate în predarea fizicii*, Editura Sigma, București, 2009.

CALITATEA ACTULUI EDUCAȚIONAL CA ELEMENT DE MARKETING

*Prof. Sorin PĂUNESCU
Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Odobleja”,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

The article The quality of the educational act as a marketing element points out that in order to meet the requirements of the beneficiaries of the Romanian education system, the institution is obliged to know their needs and even to anticipate them, this being done with the help of the study of the educational market. This market is symbolized by the location of demand with educational offer and services specific to this field. Educational marketing aims to develop and implement training strategies and programs by correctly assessing and redesigning them by correlating them with changes in the labor market with the aim of educating the beneficiaries of education in accordance with the general interests of contemporary society.

Educația este un proces complex care implică decizii nu doar de asigurare a continuității activității, dar cu implicații asupra viitorului indivizilor, organizațiilor și societății. Rolul educației în economia bazată pe cunoaștere nu mai este o problemă controversată, ci universal recunoscută de toți subiecții care participă în calitate de furnizori sau receptori de educație: preșcolari, elevi, studenți, profesori, sistemul de învățământ, angajatori, administrații publice.

Orientarea de marketing în sfera educației înseamnă cercetarea de piață și adaptarea ofertei la cerere, ceea ce înseamnă nu doar declarativ construirea unei educații centrate pe consumatorul serviciilor educaționale, ci chiar conceperea de programe de studii și specializări, care să fie cerute de piață. Astfel, în mediul competitiv actual, unitățile/instituțiile de învățământ încep să recunoască importanța tot mai mare a serviciilor pe care le oferă și, în consecință, să se concentreze pe întâmpinarea nevoilor și așteptărilor participanților la sistemul de învățământ. Pentru a avea succes, o unitate/instituție de învățământ trebuie să identifice care sunt aspectele importante pentru clienții săi, și, în consecință, să le ofere ceea ce ei așteaptă. În particular, în această nouă piață, școala este încurajată să examineze cu mare atenție nevoile clienților și cumpărătorilor ei, cu scopul de a satisface aceste nevoi cu precizie.

Pentru a răspunde cerințelor beneficiarilor sistemului de învățământ românesc, instituția este obligată să cunoască nevoile acestora și chiar să le anticipeze, acest lucru realizându-se cu ajutorul studiului pieței educaționale. Această piață este simbolizată prin locul de întâlnire al cererii cu oferta educațională și cu serviciile specifice acestui domeniu.

Piața educației este într-o permanentă schimbare. Dezvoltarea economico-socială, globalizarea, revoluția informațională determină învățământul românesc să-și revizuiască misiunile și să încerce să se adapteze cât mai bine la cerințele pieței. Cererea de educație exprimă nevoia de cunoștințe din domeniul învățământului, cunoștințe care pot fi solicitate atât de agenții din mediul economic, cât și de către persoane care urmează cursurile de învățământ în acest domeniu, respectiv cererea educațională individuală. Considerând aceste două categorii de purtători ai nevoii, se observă că cererea este diversă. De aceea, abordarea de marketing a activității de învățământ necesită identificarea, descrierea și dimensionarea unor segmente de piață la care unitatea de învățământ se raportează și se conectează.

Marketingul educațional are ca scop realizarea și aplicarea strategiilor și programelor de formare prin evaluarea corectă și reprojecțarea acestora corelându-le cu schimbările apărute pe piața

muncii, având drept obiectiv formarea beneficiarilor educației în concordanță cu interesele generale ale societății contemporane. Acest obiectiv este realizat prin prospectarea cerințelor sociale, investigarea aspirațiilor și opțiunilor individuale ale beneficiarilor, creșterea adaptabilității învățământului la cerințele societății, satisfacerea aspirațiilor individuale și educaționale, evaluarea continuă a sistemului de învățământ, care asigură organizarea eficientă a satisfacerii cererii pe baza descoperirii nevoilor și a decalării dinamicii acestora.

Concentrarea instituției pe cunoașterea și satisfacerea nevoilor beneficiarilor săi nu înseamnă că instituția își va neglija misiunea și competențele sale distincte pentru a oferi doar programe educaționale care sunt la modă la un moment dat ci, mai degrabă, instituțiile vor căuta consumatori de educație care să fie interesați de oferta actuală și apoi vor adapta această ofertă pentru a o face cât mai atractivă.

Odată cu sporirea varietății instituțiilor, diversificarea ofertei și promovarea noului model managerial orientat spre antreprenoriat și autonomie, accentele, în activitatea de marketing, se deplasează de pe ofertă pe cerere, adică de la centrarea pe produs la centrarea pe consumator.

Ca urmare, școlarul/elevul este tratat drept consumator, educația – serviciu, iar instituția de învățământ – furnizor de servicii pe o piață competitivă.

Principala implicare a organizației este determinată chiar de derularea activității instituției educaționale, respectiv de relațiile directe necesare pentru a-și realiza misiunea fundamentală. Această interacțiune fundamentală a instituției de învățământ cu mediul, în cazul economiilor de piață, se realizează prin intermediul pieței libere, în care se desfășoară procese de vânzare și cumpărare aflate sub guvernarea legii cererii și ofertei.

Este obligatorie pentru orice instituție de învățământ realizarea unei analize SWOT corecte, care să evidențieze punctele forte și slabe ale activității instituției de învățământ și/sau ale mediului în care acționează și să se elaborează recomandări strategico-tactice, valorificabile în fundamentarea strategiilor și politicilor sale. Analiza SWOT (punctelor forte, punctelor slabe, oportunităților și riscurilor) reprezintă o încercare de combinare a elementelor de mediu intern și de mediu extern și de generare a unor variante strategice pentru instituția de învățământ.

Reputația instituției de învățământ poate să crească sau să scadă cota de piață. Prestigiul instituției de învățământ se exprimă prin: tradiția în timp a centrului de învățământ, personalitățile științifice și didactice, zona urbană în care este amplasată instituția de învățământ, designul și funcționalitatea clădirilor, legăturile cu stakeholderii (comunitatea de afaceri, institutele de cercetare, organizațiile societății civile, partidele politice, mass-media etc.), publicațiile instituției de învățământ, participarea instituției de învățământ la circuitul național și internațional – proiecte, granturi, participarea reprezentanților instituției de învățământ în organisme științifice, didactice și economice, locale, regionale, naționale și internaționale. Prestigiul instituției de învățământ influențează cota de piață dar, în special, contribuie în mod decisiv la crearea și consolidarea avantajului competitiv.

BIBLIOGRAFIE:

Mitran Paula Cornelia, *Politici de marketing în sistemul de educație și învățământ.*

METODE DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A CREATIVITĂȚII ÎN EDUCAȚIE

*Prof. Mădălina Aurora PĂTRAȘCU
Colegiul Tehnic "Decebal",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

It is necessarily that the young adult who walks for the first time in a school as a teacher, to be aware of the psychological problems that come with the education of the children.

In conclusion we consider that all the children have a creative potential that depends on their motivation and their abilities.

Creativitatea înseamnă însușirea de a fi creator, având o capacitate de a crea și de a produce valori. Termenul a fost introdus în literatura psihologică și pedagogică în anul 1937 de către G.W.Allport. Creativitatea este o sferă de cuprindere largă, atât la nivel individual cât și social, ce vizează mai multe domenii de activitate. Unii autori considerau creativitatea drept atitudinea de a produce ceva nou și de valoare iar la nivel social poate genera descoperiri științifice, inovații, programe sociale inovatoare, realizări artistice.

Bill Noyers era de părere că „Creativitatea înseamnă străpungerea lumescului pentru a găsi minunatul„.Referitor la citatul lui Bill Noyers considerăm că individul trebuie să dețină suficiente informații despre domenii înainte să aducă contribuții noi în acel domeniu, pentru că nu se pot depăși granițele unui spațiu pe care nu îl cunoaștem îndeajuns.

Pentru Bill Noyers, creativitatea reprezintă o cercetare, o pătrundere în tot ceea ce aparține lumii înconjurătoare pentru a se îndrepta spre o altă sferă.

Din punct de vedere psihopedagogic, ne interesează creativitatea, ca structură psihică, pe care școala e chemată să o dezvolte, să o formeze.

Un viitor strălucit începe cu o minte deschisă, creativă, ghidată și nu învățată. Creativitatea nu este doar o artă, este un val de idei care le oferă indivizilor șansa de a-și evidenția imaginația. Încă din grădiniță, copiii sunt asaltați cu informații noi, neavând posibilitatea și timpul necesar să le înțeleagă. Deși sunt copii cu un I.O foarte mare, nu sunt neapărat acele persoane care reușesc în viață. Este important să beneficieze și să se afle în prezența unor calități cum ar fi: inovația, creativitatea și perseverența.

Pentru a ajuta copiii să fie mai deschiși față de lume, noi (ca și cadre didactice) trebuie să avem răbdare, timp și dorința de a îi încuraja să aibă încredere în propria judecată și capacitatea de a vorbi. Atitudinile și experiențele cadrelor didactice pot frâna sau încuraja creativitatea copiilor. Numai un cadru didactic creativ poate cultiva creativitatea. Oamenii se nasc cu înzestrări diferite, mai generoase ori mai sărace. Zestrea ereditară poate prescrie limita superioară pînă la care poate ajunge individul în cursul vieții sale, dar nu asigură atingerea acestui vârf.

Specialiștii domeniului afirmă că „Nu este niciodată prea devreme pentru a începe educarea creativității copiilor„. Copilul trebuie să aibă suficientă încredere în sine, să creeze și să nu abandoneze. Atunci cînd vorbim despre metodele de îmbunătățire ale creativității la copii, nu putem trece cu vederea două probleme: a) dacă este educabilă creativitatea b) care este calea optimă de stimulare și educare a creativității.

Dincolo de aceste controverse, considerăm că educatorul trebuie să depună eforturi pentru a forma și dezvolta comportamente creative la copiii cu care se lucrează. Educatorul are la îndemână o gamă largă de modalități și de mijloace pentru stimularea și dezvoltarea creativității. El

încurajează procesele gândirii creative și îi îndeamnă pe copii să caute noi conexiuni între date, să-și imagineze, să facă asociații cu diferite tipuri de date, să găsească soluții la probleme, să combine materialele și noțiunile în modele noi și neașteptate.

De asemenea, el folosește în cadrul conversațiilor, întrebări deschise de genul: „De ce?„ În ce mod?„Ce se întâmplă dacă?”.

Deosebit de importantă este atitudinea profesorului, relația sa cu elevii. Nu este deloc indicată poziția sa autoritară, deoarece creează blocaje afective. Copiii nu îndrăznesc să pună întrebări, se tem de eșec, de ironii. E nevoie de un climat democratic, destins, prietenos. Cadrul didactic trebuie să fie apropiat de copii și să le încurajeze imaginația.

Desigur cadrul didactic trebuie să depisteze copiii cu potențialități creative, cărora e firesc să le asigure posibilități speciale de dezvoltare a capacității lor.

Un învățământ care își dorește să dezvolte spiritual un cercetător va trebui să fie bazat pe metode apte pentru a forma, stimula și dezvolta creativitatea. Aceste metode îl fac pe individ să fie capabil de a se implica și de a găsi singur sau în relații cu alții soluția unei probleme.

Problematizarea se găsește în procesele instructiv-educativ, de nivel contemporan și constă în formularea și rezolvarea unei probleme. Importantă este educarea deprinderilor de rezolvare a problemelor unde creativitatea este inserată în viața de zi cu zi prin intermediul acestora.

Jocul de rol este o metodă de integrare socială, care oferă posibilitatea ca individul să se adapteze la un moment dat, să fie creator și să inventeze. Copilul adoră să se joace de-a profesorul, doctorul, mama, vânzătoarea, pompierul etc. Sunt jocuri de rol în care copiii imită situații reale din viață, pe care le creează imaginar. În acest fel copiii înțeleg mai bine și învață mai bine lumea înconjurătoare, punându-se în locul unor personaje, ei își explică anumite comportamente.

Brainstormingul conține tehnici care îndeplinesc două cerințe principale ale creativității: îndepărtarea blocajelor afective și stimularea ideilor originale. De exemplu li se cere copiilor o compunere având în centru un obiect extrem de simplu: o frunză, un nasture. Copiilor li se explică anumite fenomene din natură pe care le pot identifica și acasă la ei, de exemplu vaporizarea, condensarea etc.

Activitățile în afara clasei și extrașcolare oferă numeroase prilejuri pentru cultivarea imaginației și creativității. Cadrul didactic poate organiza întâlniri cu oameni de știință sau de artă care pot vorbi despre munca lor, despre dificultăți și satisfacții.

În concluzie, într-o societate în care nu se pune accentul pe creativitatea fiecărei persoane, ci mai degrabă pe conformism trebuie să ne exprimăm părerile, ideile și să găsim metode noi și originale, de rezolvare a problemelor cu care ne confruntăm.

Rezumat.

Este evidentă necesitatea ca tânărul care pășește pentru prima oară pragul unei școli, în calitate de cadru didactic să fie un bun cunoscător al problemelor psihologice care apar în instruirea și educarea copiilor. În concluzie, considerăm că toți copiii au un potențial creativ, care însă depinde de motivația și abilitățile lor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Mehedinți Simion, anul 2004 „Creativitatea în învățământ” Editura TERRA OCȘANI.
2. Cosmovici Andrei, Iacob Luminița, anul 1999 „Psihologie școlară” Editura Polirom.
3. Țopa Leon, anul 1980 „Creativitatea” Editura Științifică și Enciclopedică.

EDUCAȚIA - ȘTIINȚĂ ȘI ARTĂ

*Prof. înv. primar Lucian-Cătălin PĂTRU
Școala Gimnazială Fărcașele, jud. Olt*

Education is a necessary and permanent activity not only for the self-realization of the individual, but also for the progress of society. It is believed that just as intelligence, moral sense can develop through education, discipline and will. Moral sense is more important than intelligence. If he disappears, in a nation the whole social structure begins to shake.

Educația este atât știință cât și artă. Ca știință, educația pretinde rațiune, iar ca artă pretinde implicare afectivă. Dacă liilor le revine dificila sarcină de a începe formarea deprinderilor morale, o primă condiție pentru a reuși în educație fiind aceea de a iubi copiii. A doua condiție este să înveți tainele acestei științe. Ceea ce se realizează prin educație este tocmai un transfer al personalității educatorului asupra copilului.

Profesia de cadru didactic nu este o meserie, ci o artă. R. Hart făcea următoarea afirmație în studiile sale: „Profesorul joacă un rol. El acționează asupra unor oameni, și aceștia reacționează în schimb. Aceasta este fizica educației”.

În ultima vreme, sfera rolurilor cadrului didactic în raport cu școala s-a extins cu mult dincolo de nucleul său didactic inițial, incluzând funcții cum ar fi aceea de prieten, confident, consilier, exponent al societății adulților etc. Îndeplinirea tuturor acestor roluri este semnificativ condiționată de motivația profesională a cadrului didactic.

Profesorul organizează cadrul adecvat învățării elevilor. Pentru aceasta, pe lângă stăpânirea disciplinei predate, el trebuie să stăpânească și strategiile de conducere, curriculum-ul școlar, să aibă abilități psihopedagogice și să cunoască personalitatea elevilor. Conducerea elevilor are la bază verificarea și evaluarea progreselor înregistrate de aceștia, descoperirea și diagnosticarea la timp a dificultăților întâmpinate, atât pentru aprecierea evoluției lor cât și pentru aprecierea propriei prestații a profesorului. Profesorul conduce întregul proces instructiv-educativ desfășurat în școală, nu doar învățarea elevilor. El este responsabil și, ca atare, dirijează viața de grup, influențele formative ale acesteia, fiind investit cu putere și autoritate. Înțelegând prin autoritate capacitatea profesorului de a se impune, de a-i determina pe elevi să i se subordoneze, fie prin superioritate morală, fie prin cea oficială precum și capacitatea de a lua toate măsurile pe care le consideră oportune și necesare, dar legale, consider că autoritatea trebuie să fie atributul principal al profesorului. Clasa de elevi nu trebuie să fie împărțită în conducători și conduși, ci fiecare membru al ei trebuie să îndeplinească în același timp sau succesiv roluri de conducători și executanți. Profesorul rămâne însă, permanent, în fruntea ierarhiei organizaționale a clasei. Subordonarea elevilor față de profesor este permanentă. Rămâne ca profesorul să nu transforme conducerea în abuz de putere, să nu dea comenzi și să nu ia decizii arbitrare, să stimuleze participarea activă și conștientă a elevilor la rezolvarea sarcinilor prin acțiuni comune. Iar atunci când elevii manifestă nesupunere, să privească aceste manifestări în mod realist, să le afle cauzele și să găsească rezolvări. În relațiile sale cu elevii, profesorul îi influențează pe aceștia, dar este la rândul său și în același timp influențat de acțiunile și atitudinile acestora. Acesta își adaptează comportamentul, ia măsuri, impune și dispune, se consultă cu elevii sau ia măsuri independente, în funcție de situația educativă concretă și de datele lui personale (cunoștințe, convingeri, stil de muncă, temperament etc.). Motivația profesorului, satisfacțiile sau insatisfacțiile pe care le trăiește sunt în același timp

urmare a reușitei sau nereușitei în activitatea sa profesională, precum și stimulent sau piedică în continuarea acestei activități.

Personalitatea cadrului didactic nu poate avea o influență importantă asupra dezvoltării fizice și psihice a elevilor, decât dacă este însoțită de o competență profesională, psihopedagogică și psihosocială, bine definită. Există foarte multe argumente care demonstrează că fără calitățile cadrului didactic și profesionalismul lui distinct, școala n-ar funcționa. Principalele dimensiuni ale ființei sale, care au un puternic impact asupra grupurilor de elevi și a activității școlare, sunt: competența în domeniu; competența psihopedagogică și cea psihosocială; particularitățile sale de personalitate și relația lor cu sarcinile școlare; măsura îndeplinirii rolurilor; stilul activității sale cu elevii, care s-a stabilizat și îi este caracteristic.

Competența în domeniu este asigurată prin studii de specialitate, dar și cursuri de perfecționare profesională și prin studiu individual permanent. Competența psihopedagogică presupune cunoștințe de specialitate și, totodată, capacitatea cadrului didactic de a determina gradul de dificultate al materialului de învățat pentru elevi, priceperea de a face materialul accesibil, posibilitățile crescânde de empatie și creativitate în munca cu elevii. Pentru a stabili raporturi optime cu elevii sunt importante următoarele trăsături de personalitate pe care cadrul didactic trebuie să le exploateze: sinceritatea, valorificarea, empatia. Un bun profesor, dacă se transpune mental în locul elevilor, va înțelege mai bine când le este ușor și când le este greu, în ce anume constă dificultatea în învățarea unei discipline, capitol, temă, ce ar putea fi mai adecvat pentru ieșirea din impas, ce îi bucură, ce-i înspăimântă, ce-și dorește și de ce fug. Afectiunea cadrului didactic corelează cu randamentul la învățătură al elevilor și, mai ales, cu volumul de muncă realizat de către aceștia. Elevii apreciază profesorii ordonați și sistematizați în conducerea clasei și organizarea activităților. Primesc de la aceștia orientări clare, știu ce au de făcut, devin ei înșiși capabili să aleagă varianta cea mai bună pentru a finaliza activitatea și a rezolva sarcinile.

Orizontul cultural larg al cadrului didactic și deschiderea sa spre nou tind să-i facă pe elevi să preia modelul acestuia și să-și dezvolte ei înșiși astfel de calități. Creativitatea cadrului didactic îi poate influența pozitiv pe elevi prin propriul mod inovativ de a se manifesta în timpul lecțiilor. O componentă de bază a personalității cadrului didactic este chiar nivelul dezvoltării aptitudinilor pedagogice, specifice domeniului instructiv-educativ și care se formează de-a lungul întregii cariere. Fiecare profesor își elaborează un stil propriu de predare și relaționare cu elevii, care, de asemenea, constituie o dimensiune a personalității lui, cu mari influențe asupra elevilor. „Profesorii eficienți sunt cei ce știu să țină o dreaptă cumpănă între controlul strâns și exigent și deplina libertate de decizie a clasei.” (Neculau, A., 1999, p. 263). Profesorul competent este acela care are un număr de roluri principale legate de activitatea sa didactică și altele ce țin de calitatea lui de educator. Sfera rolurilor cadrului didactic în raport cu școala include acum funcții cum ar fi aceea de înlocuitor al părinților, prieten, confident, consilier, sfătuitor, exponent al societății adulților etc. Îndeplinirea tuturor acestor roluri este semnificativ condiționată de motivația profesională a cadrului didactic. Dacă profesorul și-a ales cariera didactică simțindu-se chemat pentru aceasta, dacă iubește copiii și se simte autorealizat atunci când îi ajută să se dezvolte, dacă își prețuiește propria muncă și pe sine, dacă aspiră la perfecționare didactică și la măiestrie în relația cu elevii, dacă este entuziasmat de propria activitate, atunci nu va fi doar fericit, ci va fi profesorul mileniului III, de care școala are stringentă nevoie.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucos, Constantin (2006), *Pedagogie (ediția a II-a revăzută și adăugită)*, Editura Polirom, Iași.
2. Joița, Elena (coord.) (2003), *Pedagogie și elemente de psihologie școlară*, Editura Arves, Craiova.
3. Cosmovici, Andrei și Iacob, Luminița, (1999), *Psihologie școlară*, Editura Polirom, Iași.

MĂSURI DE SUCCES ÎN PREVENIREA PĂRĂSIRII TIMPURII A ȘCOLII

*Prof. Mihaela PÎRVULESCU
Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

The article Successful measures to prevent early school leaving focuses on the dilemmas faced by those interested in dropping out of school. Supplementary education support intervention programs are a possible way of equalizing school chances or, in other words, providing the necessary support - in the educational process - to pupils from vulnerable groups. In order to understand the relevance of these programs in the educational process, it is appropriate to specify above all the social mechanism that substantiates and justifies the need for additional educational support.

Abandonul școlar, ca forma extremă de neparticipare școlară, reprezintă o problemă gravă a sistemului de educație în România. România este una din țările membre ale Uniunii Europene (UE) fruntașe în privința ratei abandonului școlar. Abandonul școlar are consecințe nefaste asupra șomajului, creșterii economice și a bunăstării societății în general. Unul din indicatorii măsurați la nivel european privind abandonul școlar este cel care surprinde rata părăsirii timpurii a școlii. Conform datelor raportate către Eurostat de România în 2014, rata părăsirii timpurii a școlii în țara noastră a fost de 18,1 procente. Acest fapt îndeplinește România de ținta asumată în Strategia 2020 de a atinge o rată a părăsirii timpurii a școlii de sub 10 procente până în 2020 ca parte procesului de dezvoltare sustenabilă.

În România, Ministerul Educației utilizează două definiții ale abandonului școlar. Regulamentul de Organizare și Funcționare a Unităților de Învățământ Preuniversitar (ROFUIP) prezentat de Ministerul Educației precizează că „elevul care nu frecventează cursurile de zi ale unei clase din învățământul obligatoriu, depășind cu mai mult de doi ani vârsta clasei respective, se află în situația de abandon școlar.” Cea de-a doua definiție utilizată de Ministerul Educației și Institutul Național de Statistică este rata abandonului școlar calculată ca diferența între numărul elevilor înscriși la începutul anului școlar și cel aflat în evidență la sfârșitul aceluiași an școlar și exprimată ca raport procentual față de numărul elevilor înscriși la începutul anului școlar. Aceste definiții au generat dificultăți practice în măsurarea abandonului școlar și, bineînțeles, în combaterea acestui fenomen.

Definițiile utilizate ridică unele probleme practice în monitorizarea abandonului școlar. Dilemele cu care se confruntă cei interesați de abandonul școlar privesc următoarele aspecte: raportarea abandonului pe fiecare clasă și pe ciclul primar, respectiv gimnazial; vârsta până la care o persoană poate fi considerată elev; definirea elevului și dacă cineva care este în afara sistemului de aproape 2 ani poate fi considerat elev; calcularea ratei abandonului școlar având ca referință numărul total de elevi; veridicitatea declarațiilor directorilor de școli care pot fi într-un conflict de interes în această cauză; pe parcursul anului școlar un elev poate fi declarat în abandon.

Programe de intervenție de sprijin educațional suplimentar reprezintă o posibilă modalitate de egalizare a șanselor școlare sau, altfel zis, de acordare a unui sprijin necesar - în procesul educațional - elevilor proveniți din grupuri vulnerabile.

Pentru a înțelege relevanța acestor programe în cadrul procesului educațional este oportun să precizăm înainte de toate mecanismul social care fundamentează și justifică necesitatea sprijinului educațional suplimentar, înainte sau după terminarea orelor de pregătire școlară normală.

Inegalitățile școlare, manifestate prin decalaje de participare școlară și de acumulări școlare condiționate de statusul atribuit (caracteristici cu relevanță socială pe care un individ le are prin naștere în virtutea sorții, loteriei genetice, caracteristici pe care le posedă fără a fi fost întrebat sau fără a putea să decidă dacă să le dețină sau nu – precum genul, etnia, nivelul educațional parental din familia de origine, capitalul cultural sau material al familiei ele-vului) constituie una din provocările cheie ale societăților occidentale actuale, cheia soluționării dilemelor statutului bunăstării actual. În acest cadru, eforturile de egalizare a șanselor educaționale reprezintă nu doar un răspuns la considerente de ordin moral, care țin de justiția socială, ci și o oportunitate de dezvoltare socială sustenabilă.

Dincolo de aceste realități dovedite este esențial însă să înțelegem adecvat semnificația acestor decalaje. Studiile fundamentale privind inegalitățile școlare și analiza decalajelor de participare sau de performanță școlară arată cu claritate că acestea se explică în principal prin mecanisme de factură socială, exterioare copilului. Aceste mecanisme pot fi grupate în câteva categorii. În primul rând este vorba, cu siguranță, de situația copilului în primii ani de viață. Date extrem de pertinente, incontestabile în lumea științifică occidentală, arată că mediul în care copilul se dezvoltă în primii ani de viață marchează fundamental evoluția sa ulterioară. În acest cadru nu putem eluda importanța unor caracteristici – independente de alegerea copilului – precum sărăcia familiei, nivelul educației parentale, existența stimulilor culturali de natură a stimula dezvoltarea cognitivă (cărți, jucării, oportunități de interacțiune etc.). Primele rădăcini ale inegalităților școlare și educaționale de mai târziu se găsesc chiar în perioada antepreșcolară și preșcolară. Copiii din medii vulnerabile beneficiază de un mediu familial mai puțin confortabil, cu mai multe greutăți și lipsuri materiale, se întâlnesc cu mai puține oportunități de stimulare a dezvoltării cognitive. În acest context, startul școlar nu este deloc unul echitabil, școala aplică în general un același etalon de măsură pentru tratamentul elevilor, eludând inegalitățile care marchează deja unele categorii de elevi la intrarea în sistemul școlar - inegalități pentru care nu sunt nicidecum responsabili elevii, este pur și simplu o "funcție" a norocului, a șansei de a avea o anume origine socială.

Însă, apartenența la un mediu vulnerabil social nu are impact doar asupra riscului de abandon școlar, cât și asupra acumulărilor educaționale ale elevilor. Există diferențe de performanță școlară între elevii din medii vulnerabile care continuă școala și ceilalți, în detrimentul primilor. Parcursul școlar este înalt dependent de pregătirea de acasă, din familie. În școală elevul stă de obicei între 4 și 6 ore în timpul zilelor lucrătoare, în timpul anului școlar (conform programei școlare). Restul timpului și-l petrece acasă, în gospodăria unde trăiește. Dacă programul de pregătire din școală nu este continuat acasă, cu realizarea temelor și fixarea cu-noștințelor, progresul în acumularea educațională este infinit mai mic. Adeseori, copiii din medii vulnerabile au acasă condiții mai puțin favorabile învățării – caracterizate uneori de lipsa electricității, aglomerație de locuire, lipsa căldurii adecvate, lipsa hranei, participare în mod curent la diverse munci sau activități pt câștigarea celor necesare traiului etc. Foarte important, acești copii nu au în familie o persoană capabilă care să îi ajute la teme, care să îi îndrume, să le explice ce nu au înțeles la clasă. Acestea se pot combina cu un risc mai ridicat de îmbolnăvire – sărăcia este asociată cu risc de îmbolnăvire mai mare, cu tratament medical mai ineficace etc. – de aici și un risc de absentism școlar mai ridicat.

Pe de altă parte, elevii din medii favorizate apelează cel mai adesea la așa numitele "meditații", în România chiar s-a dezvoltat o astfel de practică largă în mediul școlar, un fenomen social. Pe scurt, apartenența la un mediu vulnerabil al unui elev face ca decalajele școlare manifestate de acesta în raport cu cei favorizați să crească în condițiile de învățare specifice sistemului educațional din România.

În primul rând, un astfel de program, dacă ar oferi condiții de pregătire a temelor pe care copilul nu le poate găsi acasă, ar crea premisele egalizării (sau a unei încercări în acest sens) acumulărilor educaționale ale elevilor vulnerabili în raport cu restul. Un program nu înseamnă însă

numai teme, ci și fixarea cunoștințelor întâlnite la clasă. Elevul primește și hrană, poate o bursă școlară, consiliere școlară prin mentorat și poate primi, implicit, și elemente de socializare culturală, stimuli cognitivi, poate participa la activități extra-școlare care îi pot crește stima de sine, nivelul de înțelegere a situației școlare și sociale în care se află etc. Practic copilul vulnerabil este plasat într-un nou context instituțional (norme, valori, recompense/sanțiuni, obișnuințe, ritualuri, scheme cognitive dezvoltate și internalizate) care îl orientează către performanță școlară, către creșterea acumulărilor educaționale înmagazinate pe parcursul școlar. Astfel de valențe pozitive ale unui program de intervenție de tipul ”școală după școală” (SDS) are în vedere completarea programului școlar obligatoriu prin activități destinate dezvoltării cunoștințelor și abilităților elevilor. Programul conține, pe lângă activitățile de formare formală și non-formală și alte tipuri de activități suport precum mentorat, sprijin financiar sub forma unor burse de studiu, sprijin prin achiziția unor produse educaționale necesare (precum rechizitele școlare).

BIBLIOGRAFIE:

- Bogdan Voicu (coord), *Renunțarea timpurie la educație: posibile căi de prevenire*, București: UNICEF și Centrul Educația 2000 +, 2010.
- Ivan, Claudiu și Rostaș, Iulius. (2013). *Părăsirea timpurie a școlii – cauze și efecte. Raport de cercetare. Roma Education Fund Romania.*
- Fartușnic Ciprian (coord.). (2012). *Toți copiii la școală până în 2015: inițiativă globală privind copiii în afara sistemului de educație: studiu național. UNICEF România.*
- Traian Rotariu, Gabriel Bădescu, Irina Culic, Elemer Mezei, Cornelia Mureșan. (2000). *Metode statistice aplicate în științele sociale*, Editura Polirom, Iași

ÎNVĂȚAREA FIZICII – ABORDĂRI METODOLOGICE MODERNE

Prof. Mădica PÎTPEA
Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

In this paper I will present a new approach on the unit of study "Physics phenomena in which the undulatory aspect of microparticles is manifested". This study unit is part of the 12th grade physics curriculum for technical oriented classes. When teaching I have applied modern methods, student focused, through which I wanted to get the students interested in studying physics. The methodological approach, the appreciation of the positive aspects, but also of the aspects to be improved in the next lessons is found in the reflective journals of the lessons presented.

În cele ce urmează voi prezenta o nouă abordare a unității de învățare „Fenomene fizice în care se manifestă aspectul ondulatoriu al microparticulelor” din programa de fizică de clasa a XII-a, predată unei clase cu specializarea electronică-automatizări.

Am structurat unitatea de învățare în trei lecții după cum urmează:

Lecția 1: Prezentarea modelului (conceptual, material, procedural) de exersat/ însușit de către elevi

Lecția 2: Compararea cu modelul original

Lecția 3: Impactul noilor cunoștințe (valori și limite) și valorificarea modelului

Scenariul didactic, metodele și procedeele folosite, aprecierea eficienței acestora, aspectele ce trebuie îmbunătățite se regăsesc în jurnalul de reflecție al fiecărei lecții. Drept exemplu voi prezenta jurnalele de reflecție pentru primele două lecții.

Unitatea de învățare: Fenomene fizice în care se manifestă aspectul ondulatoriu al microparticulelor

„De ce rezoluția microscopului electronic este mai mare decât a microscopului optic?”

Lecția 1: Prezentarea modelului (conceptual, material, procedural) de exersat/ însușit de către elevi

„Cum poate fi dovedită experimental existența undelor asociate microparticulelor?”

JURNAL DE REFLECȚIE

A fost o lecție:

Pentru început, profesorul dezbate cu elevii ipoteza lui Einstein asupra cuantificării radiației electromagnetice și evocă ipoteza lui de Broglie asupra proprietăților ondulatorii ale microparticulelor (*Prelegere interactivă-5min*)

În continuare, elevii sunt puși în situația:

- să exprime lungimea de undă a unui foton utilizând relația dintre energie și impulsul acestuia;
- să anticipeze relația dintre lungimea de undă și impulsul unei microparticule pe baza ipotezei de Broglie;
- să determine valoarea lungimii de undă asociate unui electron (nerelativist) accelerat într-o diferență de potențial
- să formuleze constatări/concluzii, în raport cu previziunile anterioare: lungimea de undă asociată microparticulelor are sens doar pentru particulele în mișcare; la viteză

constantă, lungimea de undă este cu atât mai mică cu cât masa particulei este mai mare; lungimea de undă scade odată cu creșterea vitezei microparticulei etc. (*Gândiți, lucrați în perechi, comunicați! – 20-min*).

În cea de-a doua secvență explorare-experimentare procesul cognitiv activat la elevi, implicat în formarea competențelor, este analogia cu anticiparea efectului.

În acest scop, elevii sunt ghidați:

- să identifice elementele dispozitivului experimental pentru difracția luminii (sursă de lumină, rețea de difracție, lentile, ecran); (*interviu în perechi-3min*)
- să anticipeze, prin analogie, elementele dispozitivului experimental pentru evidențierea undei asociate microparticulelor în mișcare (incintă vidată, sursă de electroni, sistem de câmpuri electrice pentru accelerarea electronilor, rețea de difracție materializată de rețeaua cristalină a unui metal, detector pentru electroni-experimentul Davisson și Germer); (*Brainstorming – 7 min.*)
- să formuleze constatări și generalizări parțiale: „Caracterul ondulatoriu al microparticulelor se poate pune în evidență într-un experiment de difracție doar dacă lungimea de undă asociată acestora este de același ordin de mărime cu constanta rețelei”. (*Gândiți, lucrați în perechi, comunicați! – 5 min.*)

Am utilizat:

- manualul de fizică pentru clasa a XII-a Editura Corint, autori: O. Rusu, C. Trăistaru, Livia Dinică, M. Nistor, aprobat 6.06.2007
- dispozitiv experimental pentru difracția luminii (sursă lumină, rețea de difracție, lentilă ecran)
- Prezentare PowerPoint – Difracția electronilor - sursă Didactic.ro
- fișele de lucru cu tema: Consecințe ale ipotezei de Broglie, Rețeaua de difracție

Bine a fost: Elevii au fost activi dar în același timp și relaxați. Au lucrat în grup și au comunicat eficient. Au apreciat atât experimentul de difracție a luminii realizat efectiv cât și pe cel prezentat PowerPoint.

Difícil a fost: Să asigur materialele necesare în desfășurarea orei.

Interesant a fost: Modul nou de abordare al demersului didactic, lucru apreciat de elevi.

Aspectele nereușite au fost: Experimentul realizat frontal și nu pe grupe din cauza lipsei materialului didactic. Evaluarea de la sfârșitul orei a fost făcută nu foarte riguros pentru că nu m-am încadrat în timpul alocat fiecărei activități de învățare.

Schimbările produse au vizat: Pentru elevi o mai mare implicare în desfășurarea lecției. Pentru mine o mai mare concentrare în timpul orei, atenție sporită în alegerea întrebărilor, un mai efort mai mare în pregătirea lecției.

Am înțeles că este important să încurajez elevii să comunice și să se exprime liber chiar dacă uneori greșesc. De asemenea este important să stabilesc atent sarcinile de învățare ținând seama de particularitățile clasei și de timpul pe care îl ai la dispoziție.

În lecția următoare am să selectez un număr mai mic de situații de învățare și îmi voi aloca mai mult timp evaluării finale

Cred că: ar fi necesar ca disciplinei fizică să i se aloce un număr mai mare de ore în care transferul cunoștințelor să se realizeze mai ales prin rezolvări de probleme deoarece la toate examenele/concursurile de fizică problemele au o pondere covârșitoare.

Lecția 2: Compararea cu modelul original

„Pot fi observate detalii ale obiectelor mai mici de o zecime de micrometru?”

JURNAL DE REFLECȚIE

A fost o lecție:

În această etapă, problema care declanșează învățarea este necesitatea construirii unui aparat pentru depășirea limitărilor microscopului optic în privința rezoluției (*conflict cognitiv*). Procesul cognitiv ce trebuie activat la elevi, implicat în formarea competențelor, este *inducția* (sau *generalizarea*), un tip de raționament prin care elevii, plecând de la sinteza datelor colectate în etapa de *Explorare* și de la faptul că electronilor în mișcare, accelerați până la energii ușor accesibile, practic le este asociată o lungime de undă mai mică decât a radiației luminoase, observă că prin difracția electronilor pe substanță se pot obține detalii comparabile cu lungimea de undă asociată electronilor.

În acest scop, elevii sunt ghidați:

- să identifice, folosind o schemă constructivă, componentele unui microscop optic și să explice principiul de funcționare; (*Știu, vreau să știu, am învățat!* – 15 min.)
- să anticipeze elementele unui microscop electronic, corespondente celor ale unui microscop optic (sursă de electroni în locul sursei de lumină, lentile electrice sau magnetice în locul celor optice etc.); (*Brainstormingul* – 10 min.)
- să observe (comparând schemele constructive ale unor microscop optice, respectiv electronice) particularitățile constructive ale acestora; (*Gândiți, lucrați în perechi, comunicați!* – 5 min.)
- să formuleze constatări/concluzii: „Legătura dintre lungimea de undă a radiației electromagnetice folosite și puterea separatoare a microscopului optic conduce la ideea utilizării unor fascicule de particule (electroni, protoni, ioni) în microscop (electronice, protonice, ionice) pentru creșterea puterii separatoare.”; „Creșterea masei sau vitezei particulelor utilizate determină o scădere a lungimii de undă asociate și o creștere a puterii separatoare a microscopului.” etc. (*Știu, vreau să știu, am învățat!* – 10 min. sau *Eseul de 5 minute*)

Am utilizat:

- manualul de fizică pentru clasa a XII-a Editura Corint, autori: O. Rusu, C. Trăistaru, Livia Dinică, M. Nistor, aprobat 6.06.2007
- prezentare PowerPoint – Microscopul electronic - sursă Didactic.ro
- fișele de lucru cu tema: Microscopul optic, Microscopul electronic, Microscopul optic versus microscopul electronic

Bine a fost: Elevii au fost ușor antrenați, deoarece am dispus de material didactic variat și atractiv. Elevii au formulat ipoteze proprii cu privire la performanțele microscopului electronic

Difícil a fost: Să ne înscriem în timpul alocat fiecărei activități de învățare, să multiplicăm color fișele de lucru (laboratorul nu dispune de imprimantă); am folosit videoproiectorul pentru a proiecta schemele constructive ale celor două microscop.

Interesant a fost: La sfârșitul orei elevii păreau interesați de aplicațiile și tipurile de microscop și chiar de limitele acestora. Au promis că se vor continua să se documenteze cu privire la aceste aspecte.

Aspectele nereușite au fost: Nu am mai dispus de timp pentru a citi eseurile elevilor.

Schimbările produse au vizat: O mai mare implicare și atenție din partea elevilor iar din partea mea alocarea unui timp mai mare pentru pregătirea lecției și a materialului didactic.

Am înțeles: Necesitatea selectării unui număr mai mic de sarcini de învățare pentru ca și elevii mai „lenți” să poată ține ritmul.

În lecția următoare: Selectarea mai atentă a sarcinilor de învățare prin abordarea diferențiată a acestora – în funcție de capacitatea și stilul de învățare al elevilor.

Cred că: Cel mai mare „dușman” al profesorilor de fizică este timpul! (care trece prea repede mai ales în oră, când mai ai multe de spus!).

BIBLIOGRAFIE:

Ghid metodologic pentru predarea fizicii în învățământul preuniversitar”, Societatea Română de Fizică, Proiect „Reforma curriculară a științelor exacte”, 2011.

Manualul de fizică pentru clasa a XII-a Editura Corint, autori: O. Rusu, C. Trăistaru, Livia Dinică, M. Nistor, aprobat 6.06.2007.

<https://www.didactic.ro>

TEACHING GRAMMAR THROUGH GAMES

*Prof. Mariana PLEȘU
Seminarul Teologic Ortodox "Sfântul Ioan Gură de Aur",
Slobozia, jud. Ialomița*

Grammar teaching is more likely to succeed if it actively engages the personality and interest of the learner. The general idea is that the increasing mental effort on the part of the learner can facilitate his or her full comprehension and memorization of the new structure. This is best manifested in the use of games and problem-solving.

Games and problem-solving activities, which are task-based and have a purpose beyond the production of correct speech, are the most preferable communicative activities. Such activities highlight not only the communicative competence, but also the performance of the learner. In other words, grammar games help learners not only to gain knowledge, but also the ability to apply and use that language.

Game can be also defined as "an activity with rules, a goal and an element of fun." They can be used at any stage of the lesson after the new structure has been introduced and explained. They provide as much concentrated practice as a traditional drill, and also an opportunity for genuine communication in defined limits, and as result they constitute a "bridge between the classroom and the real world". They offer learners not only a chance to practice the language intensively, but also a context in which the language is used meaningfully and as a means to an end. What is more, the teacher can use them for diagnostic purpose so that he or she can identify areas of difficulty and take measures to remedy the situation. Finally, games are extremely enjoyable for both teachers and learners.

Furthermore, games reduce learner's stress and offer the opportunity for genuine communication. By providing personal, social and cross-cultural issues to define, they sometimes recreate real life communication.

Games are a good way of practicing the language due to the fact that they provide a meaningful context for language use. The learners want to participate, and in order to do so they must understand the spoken or written message transmitted by the other player, and they must speak or write to express their point of view or give information. They also increase cooperation and competition in the classroom, and promote and encourage learners' solidarity in teamwork in which they have to try to do their best to do the task or to code any requirement given in game for their team spirit. As a result, potential classroom ideas come into being, and a successful, joyful and enthusiastic learning is provided.

To sum up, games have a real pedagogical value as they can motivate learners, promote learners interaction, improve language acquisition, and develop learners' ability of communication. While playing games, learners' attention is on the message, not on the language, and thus they acquire the language unconsciously.

Games can be used for all levels, and by regarding the proficiency, age and experience of the learners, appropriate activities might be applied successfully. It is also very important to design clear and easy direction for the games.

Moreover games are governed by rules; they cannot be carried out in chaos, and thus the learners must digest these rules before they start so that they can play the games smoothly without committing them. Consequently, it is equally important that before playing, the rules of the game are clearly explained so that the learners play them. Demonstration is also very helpful because it can help learners understand the game and helps them follow the rules.

Games are based on different principles and use a variety of techniques. According to the techniques used during the game, *communicative games* can be divided in many more categories.

The simplest activities are the **information gap games** in which one player has access to some information which the other player does not have, and in order to complete the task successfully the second player has to acquire the information. These games can be played in pairs or in small groups, in which case all members of the group have some, but not all, information needed for the activity.

As partners try to fill in the missing information, they acquire communication skills in a way that is both authentic and meaningful. Each participant in the game creates questions and statements and each individual responds in turn. Since each partner knows something that the other does not, they must communicate in order to attain complete understanding.

Information gap activities are successful when the learners talk a lot, participation is even, motivation is high and the language is of acceptable level.

In the following information-gap game the students are given some cards and they are allowed a little time to familiarize with the details on the cards. They are asked not to show their cards to the other students. The object of the game is for everyone to find the other members of their family. To do this they must move around the classroom, asking questions to identify the other members of the family.

The four family game

<p>JOHN You are 29 years old. Your wife's name is Mary. She is 23 years old. You have two children, Peter and Jill. You live in Bristol.</p>	<p>MARY You are 23 years old. Your husband's name is John. He is 29 years old. You have two children, Peter and Jill. You live in Bristol.</p>
<p>PETER Your father's name is John. Your mother's name is Mary. You have a sister, Jill. You live in Bristol.</p>	<p>JILL Your father's name is John. Your mother's name is Mary. You have a brother, Peter. You live in Bristol.</p>
<p>DANIEL You are 27 years old. Your wife's name is Emily. She is 26 years old. You have two sons, Luke and Denis. You live in Oxford.</p>	<p>EMILY You are 26 years old. Your husband's name is Daniel. He is 27 years old. You have two sons, Luke and Denis. You live in Oxford.</p>
<p>LUKE Your parents' names are Daniel and Emily. You have a brother called Denis. You live in Oxford.</p>	<p>DENIS Your parents' names are Daniel and Emily. You have a brother called Luke. You live in Oxford.</p>

<p>TOM You are 28 years old. Your wife's name is Ann. She is 26 years old. You have two daughters called Patty and Sarah. You live in Oxford.</p>	<p>Patty Your parents' names are Tom and Anne. You have got a sister called Sarah. You live in Oxford.</p>
<p>ANNE You are 26 years old. Your husband's name is Tom. He is 28 years old. You have two daughters called Patty and Sarah. You live in Oxford.</p>	<p>SARAH Your parents' names are Tom and Anne. You have got a sister called Patty. You live in Oxford.</p>
<p>STEVE You are 32 years old. Your wife's name is Daisy. She is 29 years old. You have two children, Thomas and Helen. You live in York.</p>	<p>DAISY You are 29 years old. Your husband's name is Steve. He is 32 years old. You have two children, Thomas and Helen. You live in York.</p>
<p>THOMAS Your parents' names are Steve and Daisy. You have got a sister called Helen. You live in York.</p>	<p>HELEN Your parents' names are Steve and Daisy. You have got a brother called Thomas. You live in York.</p>

BIBLIOGRAFIE:

- Rinvoluceri M., *Grammar Games, Cognitive, Affective and Drama Activities for EFL Students*, Cambridge University Press, 1995.
- Saricoban A., Esen M, Songs, *Verse and Games for Teaching Grammar*. The Internet TESL Journal, VI, 10, October 2000.
- iteslj.org/Techniques/Saricoban-Songs.

STRATEGII ȘI METODE DE PREDARE

*Prof. Ana-Claudia PODEANU
Școala Gimnazială Devesel, jud. Mehedinți*

The teaching activity and, implicitly, the efficiency of this activity is conditioned by several factors, either objective - by the logistical conditions of the educational institution or especially by some subjective factors, among which we emphasize the subjectivity and particularities of the personality of the educational subject, of teachers, hence the particularities of teaching strategies and methods.

Să definim strategia didactică sau de predare. În pedagogie noțiunea de strategie are, la fel ca în oricare alt domeniu, o valoare orientativ-practică fiind nu numai o entitate teoretică ci și o modalitate de lucru. Ea reprezintă o „concepție, linie de orientare pe ansamblu și pe termen lung privind organizarea educației a procesului de învățământ” (Dicționar de Pedagogie, 1979). În aceeași sursă citată se afirmă că „strategia procesului de învățământ (sau a predării) este echivalent cu organizarea unei înlănțuirii de situații de învățare prin parcurgerea cărora elevul își însușește materia de învățat, se ocupă de obiectivele și conținutul învățământului, mediul învățării, metodele și mijloacele de învățământ.” Se pot face două observații asupra acestei observații: prima că strategia învățământului nu poate fi numai una a predării, deși predarea condiționează învățarea; și a doua că strategia vizează întreaga activitate a învățământului, predarea – învățarea și evaluarea. Deci strategiile nu pot fi elaborate numai pentru una sau alta din laturile învățământului în mod unilateral și independent, ci ele au un caracter holistic și praxiologic.

Strategia învățământului, ca întreg, nu se poate reduce la strategia unei laturi sau a unui modul, grupe de module ale curriculum-ului. Strategia procesului de învățământ cuprinde și alte componente, forme și variante de organizare și desfășurare a învățământului, tehnici, metode și forme de evaluare. Titlul „strategiile predării” atrage atenția că, în sens relativ, aceste strategii nu confundă predarea cu învățarea, deși corect se spune că „a preda” înseamnă „a învăța pe alții”, deci în mod logic predarea se realizează prin și pentru învățare. Deci predarea presupune și învățare din punct de vedere pedagogic. Ni se pare impropriu când se vorbește despre strategiile (inclusiv teoriile învățării) într-o manieră oarecum independentă în raport cu strategiile predării. Activitatea de predare nu se poate realiza în mod necondiționat față de cea de învățare, profesorul neputând preda fără a-i învăța pe alții și fără ca elevii să învețe în afara unor lecții predate.

Sunt suficiente argumente în a demonstra ineficiența „rupturii” predării de învățare și, mai ales, a strategiilor unilaterale a acestor activități didactice. Aceasta nu înseamnă însă că strategiile predării coincid întru-totul cu cele ale învățării, între ele existând anumite delimitări și sub raport teleologic și din perspectiva metodelor și tehnologiilor utilizate. Evidențiem necesitatea intercondiționării lor și chiar a unor raporturi de complementaritate și interferență acțională. Strategiile predării au ca principiu anumite criterii de ordin teleologic și acțional, ele urmărind în ultima instanță formarea unui comportament școlar – educațional eficient prin schimbările pe care se produc prin intermediul învățării. Totodată aceste strategii definesc liniile de orientare și algoritmul către care converg evenimentele și actele predării, favorizante și eficiente ale activității de învățare.

Din punct de vedere al sensului predării, strategiile presupun definirea scopurilor și a obiectivelor predării cu deschideri pentru a asigura în orice situație a predării operationalizarea obiectivelor, pe când din punctul de vedere al conținutului, strategiile predării cer elaborarea conținuturilor în termeni de categorii ale cunoașterii, de imagini caracteristice, de principii și legi, teorii, teoreme, axiome etc. toate acestea definite în evenimente și sarcini construite într-o evoluție

unitara. În elaborarea strategiilor predării trebuie să se țină seama și de cealaltă latură a activității didactice și, mai ales, de particularitățile psihologice, potențialul intelectual de care dispun cei care beneficiază și cărora li se aplică asemenea strategii. De unde rezultă sublinierea că strategiile predării impun „comutări flexibile între acțiunile profesorului și cele ale elevului, între modurile de organizare frontală, de grup și individuală, combinatorii ca metodelor și mijloacelor, taxonomia nerestrictivă a obiectivelor educaționale, variabilitatea principiilor practice. În constituirea strategiilor predării trebuie să ținem seama că atât predarea cât și învățarea se subordonează conceptului supraordonat și integrator al instruirii și educației. Ele presupun unitatea internă a elementelor adecvate semnificativ funcțional (prin scopuri, conținuturi, metode, forme etc.), însă și unitatea externă a acestor elemente în cadrul sistemului de învățământ. Vom reda mai jos principalele strategii și metode didactice subordonate acestora.

Activitatea de predare și cea de învățare se desfășoară pe fondul unor relații neuniforme cu un oarecare grad de incertitudine. În cadrul lor nu există o concordanță deplină între programarea activității de predare și programarea activității de învățare, componentele primei neavând o corespondență totală și directă în componentele celeilalte. De aici un anumit joc al imprevizibilului ale cărui limite diferă în funcție de cunoașterea factorilor ce intervin. Elaborarea și asimilarea adevărului se realizează nuanțat de către fiecare ele proces în care logicul interferează cu elemente infralogice, de natură psihologică, individuală cum ar fi: cele afective, temperamentale, imaginative etc., toate acestea punându-și amprenta asupra rezultatului final al învățării. Prin reglarea externă, realizată de profesor, metodele expozitiv-euristice oferă informații, declanșează elementele infralogice și sugerează căile pentru a ajunge la adevăr, asimilarea lui fiind rezultatul eforturilor psihice interne ale celor care învață, fiecare adoptând o cale proprie în acest sens.

Referitor la rolul și ponderea activității profesorului și a elevilor în cadrul acestor strategii se constată oscilații destul de mari. În unele forme predomină activitatea profesorului, în altele activitatea elevilor, în unele profesorul reprezintă sursa principală de cunoștințe, pe când în altele rolul său constă în a asigura și coordona activitatea de învățare, rezultatele fiind și ele diferite de la o formă la alta, asimilarea de informații prin simpla memorare sau prin prelucrarea și operarea cu ele, formarea de priceperi și deprinderi sau dezvoltarea capacităților psihice. Se consideră că unele forme ale acestor strategii sunt concentrate asupra activității profesorului (cele expozitive), iar altele asupra activității elevilor (cele euristice). Privită în mod abstract diferențierea nu se pare arbitrară, deoarece chiar dacă este vorba de activitatea elevilor îndreptată în vederea descoperirii și asimilării cunoștințelor, ea este dirijată și coordonată de către profesor, operații care solicită cel puțin tot atâta efort ca și atunci când profesorul ar expune cunoștințele. Totuși, una este să dirijezi activitatea intelectuală prin procedee euristice, prin analiza alternativelor și ipotezelor, prin căutări succesive și alta prin procedee standardizate, gata elaborate. Sensul expozitiv al acestor strategii: subliniază faptul că unele informații sunt relatate de către profesor, iar sensul euristic exprimă necesitatea de a-i ajuta și dirija pe elevi în cunoașterea adevărilor științifice.

BIBLIOGRAFIE

Gavreliuc, D., Gavreliuc, A., 2011, *Școală și schimbare socială. Axiome sociale, autonomie personală și integrarea schimbării în mediul educațional românesc*, Editura Universității de Vest, Timișoara.

PREDAREA CARE GENEREAZĂ ÎNVĂȚARE

*Prof. învă. primar Alina-Mihaela POPESCU
Școala Gimnazială "Mihai Viteazu",
Strehaia, jud. Mehedinți*

Teaching and learning are the sides of the learning process, among which there is a reciprocal link, the relationship between them being a cause-effect, having a linear character, because a certain type of teaching generates a certain type of learning. These two activities can not be separated, because in order to achieve the desired results, both the pedagogical skills of the teaching staff and the work done by each student in the learning activity are needed.

Predarea și învățarea reprezintă activități de bază ale procesului de învățământ, ce constituie, de fapt, două tipuri de acțiuni sau funcții specifice acestuia, ce implică un aspect logic, caracterizat prin munca, cadrului didactic, adică o activitate logică al cărei scop principal este reprezentat de împlinirea obiectivelor didactice și un aspect psihologic sau personal, care tine de fiecare individ în parte, de la grădiniță și până la maturitate, reprezentând, în esență, psihologia elevului. Putem vorbi, astfel, despre procesul de învățământ, ca despre o activitate continuă, ce presupune o serie de transformări, schimbări și modificări, în care sunt implicate mai multe forțe reprezentate de cadrele didactice, ca subiecte active (acelea care realizează transformarea) și elevii ca obiecte ale transformării (ființe în dezvoltare asupra cărora se realizează transformarea).

În cadrul procesului de învățământ, predarea reprezintă o activitate de comunicare a cunoștințelor, care sunt prelucrate și prezentate elevilor.

Astfel, predarea presupune:

1. A planifica și proiecta producerea schimbărilor dorite
2. A stabili obiectivele de urmărit
3. A organiza și dirija producerea acestor schimbări
4. A asigura condițiile care favorizează apariția acestor schimbări
5. A controla rezultatele învățării

În prezent, predarea este văzută mai mult decât o simplă comunicare, reprezentând, de fapt, o activitate complexă ce constă într-un ansamblu de acțiuni și operațiuni pe care cadrul didactic le întreprinde pentru organizarea și desfășurarea optimă a învățării.

Calitatea predării este apreciată în funcție de modul în care cadrele didactice, ca subiecți activi, reușesc să realizeze transformarea elevilor, existând mai multe stiluri în care se realizează aceasta, stiluri care pun în evidență personalitatea cadrului didactic, dar și competențele și concepția pedagogică (de exemplu: exploziv/interogativ, centrat pe elev/centrat pe profesor, abstract/concret, comunicativ/necomunicativ etc.) și folosindu-se totodată mai multe metode de predare. Deci se poate concluziona că activitățile desfășurate în cadrul acestui proces complex, nu sunt eficiente doar prin ele însele, fiind puse în valoare prin priceperea cadrului didactic. Acesta fiind cel care proiectează, zilnic, scenariul fiecărei lecții, alegând cele mai accesibile modalități de prezentare a temelor, în funcție de vârsta elevilor. După cum se poate observa, predarea, nu este doar o activitate de transmitere a unui volum de informații proprii unei anumite materii, cuprinzând, de fapt mai multe operațiuni ce vizează organizarea, desfășurarea și îndrumarea optimă a activității de învățare.

Învățarea școlară reprezintă o „activitate proiectată de către cadrul didactic, pentru a determina schimbări comportamentale la nivelul personalității preșcolarului, elevului, studentului,

prin valorificarea capacității acestora de dobândire a cunoștințelor, a deprinderilor, a strategiilor și a atitudinilor cognitive”.

În cadrul procesului instructiv-educativ, învățarea școlară are o serie de caracteristici:

1. Se desfășoară într-un cadru instituționalizat
2. Este un proces dirijat și controlat
3. Are un caracter gradual
4. Este un proces ce pune în evidență relația profesor-elev
5. Este un proces cu caracter informativ-formativ

Această activitate presupune o serie de factori atât interni (biologici, psihologici) cât și externi (pedagogici, sociali, culturali).

Pornind de la cele prezentate, se poate concluziona că, predarea și învățarea reprezintă laturi ale procesului de învățământ, între care există o legătură de reciprocitate, relația dintre ele fiind una cauză-efect, având un caracter linear, deoarece un anumit tip de predare, generează un anumit tip de învățare. Aceste două activități neputând fi separate, deoarece pentru obținerea rezultatelor dorite, este nevoie atât de abilitățile pedagogice ale cadrului didactic cât și de munca depusă de fiecare elev în cadrul activității de învățare.

BIBLIOGRAFIE:

- V.Ilie, *Pedagogie și elemente de psihologie școlară*, Editura Arves, Craiova, p. 204;
Dictionar de pedagogie, 1979, p. 228 și p. 244;
Simona Elena Bernat, *Tehnica invatarii eficiente*. Presa Universitară Clujană. Cluj Napoca, 2003.

ACTIVITĂȚILE INTEGRATE ȘI EFICIENȚĂ LOR ÎN ACTUL DIDACTIC

**Prof. învă. preșcolar Mioara PRUNĂ
Grădiniță cu Program Prelungit Nr.7,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți**

Preschool education has, in recent times, a constant tendency to search and transform, particularly in terms of content, methodology and teaching strategies. Moving towards a free and democratic society, education must be open, flexible, starting with the pre-school, which provides children with the necessary conditions for normal development as they take into account the pace of development of each, the emotional needs and the fundamental activity of this age - the game.

Învățământul preșcolar cunoaște, în ultimul timp, o permanentă tendința de căutare și transformare, în mod deosebit, sub aspectul conținutului, metodologiei și al strategiilor didactice. Tinzând spre o societate liberă și democratică, învățământul trebuie să fie deschis, flexibil, începând cu cel preșcolar, care asigură copiilor condițiile necesare dezvoltării normale, întrucât ține seama de ritmul de dezvoltare al fiecăruia, de nevoile afective și de activitatea fundamentală a acestei vârste - jocul.

Predarea integrată a cunotintelor este considerată o strategie modernă de organizare și desfășurare a conținuturilor, iar conceptul de activitate integrată se referă la o activitate în care se îmbrățișează metoda de predare-învățare a cunoștințelor îmbinând diverse domenii și constituirea deprinderilor și abilităților prescolarității, o componentă a mediului pentru organizarea cunoașterii, că o idee sau un principiu integrator care rupe hotarele diferitelor categorii de activități și grupează cunoașterea în funcție de tema propusă de educatoare ori copii.

Integrarea, că sintagma este explicată că revenirea în același loc, în aceeași activitate, a mai multor activități de tip succesiv, care conduc la atingerea obiectivelor propuse, la însușirea conținuturilor, la realizarea în practică a proiectului didactic propus.

Prin activitățile integrate, abordarea realității se efectuează printr-un demers global, făcând să dispară granițele dintre categoriile și tipurile de activități didactice. Acestea se contopesc într-un scenariu unitar în care tema se lasă investigată cu mijloacele diferitelor științe: conținuturile au subiect comun care urmează a fi elucidat în urmă parcurgerii acestora și atingerii obiectivelor comportamentale avute în vedere.

Această metodă, a predării integrate, nu poate fi abordată fără referire la predarea tematică care are la baza transmiterea cunoștințelor grupate pe subiecte sau unități tematice. Predarea tematică se concretizează printr-o planificare pe termen lung sau scurt care reflectă relațiile dintre tema propusă, domeniile de cunoaștere și ariile de stimulare. Această planificare trebuie să fie flexibilă, deschisă adaptării la evenimente speciale și presupune capacitatea educatoarei de modelare la schimbările care pot interveni, determinate de interesele copiilor.

Programa activităților instructiv-educative oferă libertate educatoarelor pentru a-și alege tipurile de activități, metodele și conținuturile în acord cu nivelul și interesele copiilor din grupa, dar și în funcție de experiență, abilitățile și dorința de înnoire proprie fiecăreia.

Procesul instructiv-educativ desfășurat în grădiniță permite fiecărei educatoare, sau echipe de educatoare, punerea în valoare a propriei experiențe didactice, prin activități educative cu caracter integrat și cu o abordare complexă a conținuturilor.

Se impune, așadar că procesul educațional să fie creativ, interdisciplinar, complex, să-i stimuleze pe copii în vederea asimilării informațiilor.

Integrarea este o manieră de organizare oarecum similară cu interdisciplinaritatea, în sensul că obiectivele învățării au ca referință nu o categorie de activitate, ci o tematică unitară, comună mai multor categorii. Dar nu trebuie să facem confuzii între cele două concepte și să identificăm interdisciplinaritatea (că o componentă a mediului pentru organizarea cunoașterii) cu integrarea (că o idee sau un principiu integrator care rupe hotarele diferitelor categorii de activitate și grupează cunoașterea în funcție de tema propusă de educatoare ori de copii). Integrarea, ca sintagmă, este explicată ca revenirea în același loc, în aceeași activitate, a mai multor activități de tip succesiv care conduc la atingerea obiectivelor propuse, la însușirea conținuturilor, la realizarea în practică a proiectului didactic propus.

În codul activităților integrate, abordarea realității se face printr-un demers global, granițele dintre categoriile și tipurile de activități dispar, se contopesc într-un scenariu unitar și de cele mai multe ori ciclic, în care tema se lasă investigată cu mijloacele diferitelor științe, evident, conținuturile au un subiect comun, care urmează a fi elucidat în urmă parcurgerii acestora și atingerii obiectivelor comportamentale avute în vedere.

Activitățile integrate vor fi cele prezente în planificarea calendaristică, proiectate conform planului de învățământ, orarului aferent nivelului de vârstă, susținute de experiență cadrului didactic. Educatoarea organizează și desfășoară activități integrate generate de subiecte stabile planificate pentru tot timpul anului. Aceste activități pot fi desfășurate integrat după scenariu elaborat de educatoare ce începe cu întâlnirea de grup, inițiată în fiecare zi și care se poate realiza sub formă unei povestiri, a întâlnirii cu un personaj, a vizitei unei persoane adulte, prezența unui animal, o întâmplare trăită sau imaginată, un eveniment social sau eveniment special petrecut în familie.

Scenariul educatoarei îi orientează pe copii să opteze pentru diverse centre care oferă posibilitatea alegerii domeniilor de învățare și a materialelor. Varietatea acestora încurajează copii să manifeste, să observe, să gândească, să-și exprime ideile, să interpreteze date, să facă predicții.

Activitățile din grădiniță pot fi desfășurate integrat după scenariile zilnice cu generice distincte care reunesc activități comune și la alegere dar din zona respectivă sau prin care se regăsesc fragmentele de activități dintr-o săptămâna cu generice de zi, respectând tema și subtemă săptămânii. Diversitatea și varietatea materialelor încurajează copiii să se manifeste, să observe, să gândească, să-și exprime ideile, să interpreteze date, să facă predicții. Activitățile integrate se pot desfășura fie frontal, fie pe grupuri ajungând până la individual.

Oferim în continuare o exemplificare:

Grupa: mică “Mămăruțele”

Tema curriculară: ”Când, cum și de ce se întâmplă?”

Tema proiectului: “Primăvară ești frumoasă”

Subtemă proiectului: “Păsări călătoare”

Scopul zilei: Aprofundarea cunoștințelor acumulate despre păsări, modul lor de viață, hrană, adăpost, consolidarea unor deprinderi practice, educarea abilității de intră în relație cu ceilalți și a deprinderilor de cooperare între partenerii de joc.

Activități de învățare:

A.L.A. (etapă I) pe centre de interes:

- Joc de masă: “Loto cu păsări”; “Alege și grupează imaginile cu păsări”
- Joc de construcție: “Căsuțe pentru păsărele”
- Artă: “Colorăm imagini de primăvară”

A.L.A. (etapă a III-a)

- Joc de atenție: “Zboară, zboară”

Activități pe domenii experientiale:

Activitate integrată: D.O.S. (Om și societate) - Activitate practică – Aplicație: “Stolul de rândunele” și D.E.C (Educație muzicală): repetarea cântecului “Rândunică”; Joc muzical “Câte unu pe cărare”

Formă de realizare: Individual, în grupuri, colectiv.

Programul zilei a început cu “Întâlnirea de dimineată”. În timpul acestei activități copiii se așază în zona centrului tematic, pentru a se vedea mai bine și pentru a relaționa în bune condiții. Copiii au primit câte o pasăre jucărie de culori diferite. Am început cu **salutul** “Bună dimineată frumoase păsărele”.

Prezența am făcut-o la panoul mămarutelor.

Activitatea de grup: Jocul “Păsări surori” – copiii se grupează în funcție de culoarea păsării pe care o are și cântăm următoarele versuri:

“Suntem păsărele mici și frumușele

Voioase cântăm și ne bucurăm.

Cip, cirip, cirip.”

Trecerea la **activitatea pe centre** am realizat-o prin următoarea **tranziție** - exercițiul ritmic: “Randunică, rândunea/ Ai sosit în țară mea./ Bucuroasă ciripești/ Și pe toți ne-nveselești.”

În cadrul activității pe **domenii experientiale** am folosit materialul de la centrul artă în care copiii au colorat imaginea de primăvară. La activitatea practică copiii au completat această imagine cu aplicarea unor rândunele decupate din hârtie pentru realizarea temei propuse.

Abordarea integrată a activităților promovează învățarea centrată pe copil, acordă mai multă libertate de acțiune copilului, sporește încredea copiilor în forțele proprii și poate stabili relații de tip colaborativ cu copiii, cu celelalte educatoare, cu celelalte grupe de copii și cu părintii.

BIBLIOGRAFIE:

- Curriculum pentru învățământul preșcolar, editura Didactică Publishing House, București 2009.
- Laurentia Culea, Angela Sesovici, Activitatea integrată în grădiniță, Editura Publishing House, 2008.
- Revista “Învățământului preșcolar”, Nr. 1-2/2009.

ORIZONTURILE EDUCAȚIEI FĂRĂ FRONTIERE

*Prof. înv. primar Alina RĂHUȚ
Liceul Tehnologic "Alexandru Macedonski",
Melinești, Județul Dolj*

„EDUCATION WITHOUT FRONTIER” favors recognition of the complexity of existing relationships between cultures, institutions, systems and learning cycles, school subjects, different individuals, proposing respect for diversity, tolerance, solidarity, as well as premises for human personality development from a holistic perspective.

Prin educație, omul evoluează de la starea de natură biologică la cea de ființă culturală, asimilând cultura și uneori fiind capabil să o creeze. De aceea, educația reprezintă o funcție esențială și permanentă a societății, care asigură transmiterea eredității sociale a culturii și civilizației, fiind în același timp un instrument fundamental pentru formarea individului ca personalitate. De la o generație la alta, cultura se propagă prin intermediul educației, diversificându-se și dezvoltându-se continuu. În contextul societății actuale, se impune din ce în ce mai mult educația în perspectiva deschiderii către valori multiple, venind astfel în întâmpinarea fenomenului de globalizare a lumii contemporane. Astfel, educația interculturală vine în sprijinul individului, ajutându-l să perceapă, să accepte, să respecte și să experimenteze alteritatea. Încă din școală, trebuie să se creeze un mediu educațional, care să ofere omului șansa de a interacționa cu purtători de expresii culturale diferite, dezvoltându-se astfel posibilitatea deschiderii spre alte culturi, în perspectiva unei civilizații comune.

Având în vedere că educația interculturală este o preocupare vie a sistemelor de educație și a cadrelor didactice - "Educație fără frontiere" vine în sprijinul elevilor și dascălilor, oferind posibilitatea de a se cunoaște, de a împărtăși și celorlalți din experiența proprie. Aceasta favorizează recunoașterea complexității relațiilor existente între culturi, instituții, sisteme și cicluri de învățământ, discipline școlare, indivizi diferiți, propunând respectarea diversității, toleranței, solidarității. Se realizează un schimb util de informații menite să îmbogățească cunoștințele tuturor, să perfecționeze stilul de muncă la catedră al dascălilor, oferind modele diverse de abordare a disciplinelor școlare, în vederea desfășurării unor activități interactive, eficiente, atractive. Această educație permite o analiză asupra modului în care pot fi experimentate modalități eficiente de corelare a diferitelor tipuri de conținuturi, de îmbinare armonioasă a tuturor formelor de educație, care să faciliteze adaptarea individului la exigențele lumii contemporane. O atenție sporită se acordă transferului cunoștințelor elevului în contexte diverse, apelându-se la multiplele forme de organizare a conținuturilor învățării (multi-, pluri-, inter-, transdisciplinaritatea) creându-se premisele dezvoltării personalității umane din perspectivă holistică.

Dezideratul învățământului este de a oferi sprijin competent pentru dezvoltarea armonioasă în plan fizic, intelectual și social a copiilor, pregătindu-i totodată pentru o cât mai ușoară adaptare la activitatea școlară. Evoluțiile rapide din viața socială de astăzi, modificarea statutului familiei și al soților în cadrul acesteia, atribuțiile crescute ale femeii fac ca rolul școlii să fie mare nu numai în ceea ce privește educația copiilor, ci și a părinților. Școala trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, arătând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor. O educație reală, profundă se fundamentează în familie, iar apoi ea se continuă și desăvârșește în școală. În primul rând, ea se realizează prin puterea exemplului și abia apoi prin cea a cuvântului. Tot ceea ce se săvârșește sub privirea copilului are efect mai puternic decât orice frază moralizatoare. De multe ori, intrarea copiilor la grădiniță în grupa mică este resimțită, atât de către copii cât și de către părinți, ca o

rupere care provoacă emoții, temeri și anxietate de ambele părți. Însă nu numai familia și copiii sunt afectați de noua situație, normală, de altfel, în demersul didactic. Cadrele didactice care îi preiau pe copii sunt zilnic „asediați” cu întrebări și cereri ale familiei, care exprimă dorința membrilor acesteia de a fi în continuare în controlul situației, ocrotitori, grija acestora, neîncrederea, uneori, marcată prin impulsul de a verifica toți factorii care acționează asupra copiilor lor: de la condiții materiale la modul în care personalul relaționează cu cei mici și mari. Orice modificări în comportamentul copiilor, cu excepția celor absolut pozitive, devin pentru părinți motive de îngrijorare, de suspiciune și ridică semne de întrebare referitoare la influențele de la școală.

Cadrele didactice au nevoie oricum de sprijinul familiei copiilor – factorilor educaționali – atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educativă pe care le antrenează instituțional, cât și de a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: financiare, practic-aplicative, organizaționale ori logistice. Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ-participativ, captivant și motivant, cu implicare susținută din partea familiei. Tocmai de aceea, dascălii concepem un program de parteneriat sau de consiliere și orientare a părinților, prin planificare, organizarea și desfășurarea unor acțiuni de implicare continuă și valorificare a potențialului fiecărui părinte, atragerea lui în „viața școlii” și asumarea unor răspunderi/responsabilități comune la nivelul clasei din care face parte copilul său. Totodată relația grădiniță-școală-familie-societate se definește și printr-o comunicare/colaborare indirectă, prin abordări și discuții sincere, din care să reiasă așteptările acestora privitoare la actul educational, dar și a feed-back-ului / răspunsul dat de copii (prin rezultatele obținute). Așadar, printre activitățile de implicare a partenerilor educaționali, putem enumera: sedințe și lecții demonstrative cu părinții, vizite, excursii, jocuri de rol și interpretări, serbări școlare, simpozioane, expoziții etc. iar succesul acestora depinde în mare măsură de stilul și tactul pedagogic al cadrului didactic organizator, dar și de disponibilitatea fizică și materială din partea colaboratorilor educaționali, de formarea unor tipare educaționale bazate pe sinceritate, comunicare, implicare și respect. De asemenea, reamintim faptul că a realiza și alimenta o comunicare eficientă a școlii cu exteriorul (mediul social, cultural și economic), impune și realizarea unor parteneriate autentice, prospere. Astfel, toate proiectele educaționale demarate de cadrele didactice cu oricare dintre partenerii educaționali, vin în sprijinul nu doar al copiilor și părinților, ci și însuși cadrului didactic și prin extindere – societății. Acestea implică enunțarea unui scop și a unor argumente și obiective clar vizate, precum și urmărirea conștientă a realizării acestora.

Conchidem și susținem ideea conform căreia, pentru a obișnui copiii să dezvolte relații constructive cu semenii lor, să trăiască stări afective pozitive împreună cu colegii, empaticе, să-și exteriorizeze și să-și împărtășească preocupările și interesul pentru anumite subiecte, este necesară propunerea și încheierea unui parteneriat între unitățile de învățământ sau oricare alt factor/partener educațional, aducându-i astfel pe copii mai aproape de ceilalți, în mijlocul vieții acestora.

Din acțiunile și întâlnirile comune, copiii vor experimenta noi valențe ale prieteniei dintre cei mici/mari, înțelegând și adoptând norme de conviețuire socială dezirabilă și adaptându-și comportamentul propriu la cerințele grupului cu care vin în contact.

Astfel, elevii vor deduce singuri că locul respectiv este un loc în care nu trebuie să revii cu emoții sau teamă, ci unul atractiv, ce le deschide porțile către o altfel de lume fascinantă, o lume a cunoașterii, a descoperii de nou și interesant, o lume în care sunt și alți copii, adulți și care te ajută să evoluezi, să te definești ca om -școală, locul de muncă, societatea însăși-Educația fără frontiere!

BIBLIOGRAFIE:

1. „Revista Învățământului Preșcolar”, nr. 3-4/ 2008, Ministerul Educației și Cercetării – Institutul de Științe ale Educației, pag. 233.
2. Cerghit, I., „Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii”, ed. Aramis, București, 2002.
3. Dolean, I., „Meseria de părinte”, ed. Motiv, Cluj-Napoca, 2001.

PREDAREA INTEGRATĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

*Prof. învă. preșcolar Aida RÎCU
Școala Gimnazială "Cioroboreni",
Jiana, jud. Mehedinți*

*The integration of school content is a necessity and a desideratum;
The integrated teaching / learning strategies and the levels at which they are achieved are subject to a multitude of factors of an objective and subjective nature;
These ways of integration have advantages but also disadvantages;
In our desire to be modern, to innovate school practice, we need caution, because the balance between extremes (differentiation on subjects vs. total integration) seems to be the most effective solution.*

Integrarea curriculară este descrisă drept o modalitate inovatoare de proiectare a curriculumului, care presupune sintetizarea și organizarea didactică a conținuturilor din diferitele domenii ale cunoașterii, astfel încât să se asigure că elevul achiziționează o imagine coerentă, unitară despre lumea reală.

„Curriculum-ul integrat presupune crearea de conexiuni semnificative între teme sau competențe care sunt de regulă formate separat, în interiorul disciplinelor. Aceste teme sau competențe au o puternică legătură cu viața cotidiană a elevilor și își propun, direct sau indirect, să contribuie la formarea unor valori și atitudini.” Acest demers integrator implică o serie de probleme complexe, referitoare la abilitatea metodologică a cadrelor didactice pentru integrarea curriculară, stabilirea modalităților de evaluare a performanțelor individuale, mai ales în situația învățării prin cooperare, acomodarea corectă a proiectelor și abordării pe teme într-o schemă orară coerentă.

O asemenea organizare a conținuturilor școlare, prin integrarea conținuturilor, cu toate avantajele sale, și-a dovedit însă și propriile dificultăți și limite. Acestea ar fi imposibilitatea aprofundării de către elevi a cunoașterii științifice specializate, dificultatea pregătirii cadrelor didactice care să predea discipline integrate de învățământ, lipsa de tradiție pedagogică a integrării, dar și opoziția latentă sau activă a educatorilor față de tendințele integratoare. Prin metoda predării integrate, copiii pot să participe, să se implice mai mult, efectiv și afectiv, prin antrenarea unor surse cât mai variate, prin prezentarea conținuturilor cu ajutorul experiențelor diverse, al învățării prin descoperire.

Învățarea integrată se reflectă cel mai bine prin predarea tematică, care sprijină dezvoltarea concomitentă a unor domenii. Procesul educațional trebuie să fie unul creativ, interdisciplinar, complex, să-i stimuleze pe copii în vederea asimilării informațiilor, cadrul didactic realizând un scenariu cât mai interesant al zilei. În vederea realizării obiectivelor propuse pentru fiecare activitate comună se gândește atent repartizarea sarcinilor activităților zilnice la fiecare sector de activitate. Activitățile integrate vor fi cele prezente în planificarea calendaristică, proiectate conform planului de învățământ, orarului aferent nivelului de vârstă, susținute de experiența cadrului didactic.

Învățătoarea organizează și desfășoară activități integrate generate de subiecte stabile planificate pentru tot timpul anului. Aceste activități pot fi desfășurate integrat după scenariu elaborat de învățătoare ce începe cu întâlnirea de grup, inițiată în fiecare zi și care se poate realiza sub forma unei povestiri, a întâlnirii cu un personaj, a vizitei unei persoane adulte, prezența unui

animal, o întâmplare trăită sau imaginată, un eveniment social sau eveniment special petrecut în familie.

Predarea integrată are ca referință nu o disciplină de studiu, ci o tematică unitară, comună mai multor discipline. Aceasta se fundamentează pe două sisteme de referință: unitatea științei și procesul de învățare pe copil. Este o strategie ce presupune schimbări nu numai în planul organizării conținuturilor, ci și în ambianța predării și învățării. Punctul de pornire în domeniul proiectării și implementării curriculumului îl constituie elevul și experiența sa. Cadrul didactic trebuie să construiască pentru fiecare elev un flexibil „puzzle story” de design instrucțional în concordanță cu stilurile de învățare prezentate în clasa sa și cu propriul stil de predare. Astfel sunt necesare transformări în demersul de concepere a traseului strategic prin raportarea la tipul de învățare promovat, la specificul organizării experiențelor de învățare într-un context larg, global promovat de perspectivele noi de integrare curriculară. Curriculumul integrat presupune crearea de conexiuni semnificative între teme sau competențe care sunt de regulă formate separat, în interiorul disciplinelor. Aceste teme sau competențe au o puternică legătură cu viața cotidiană a elevilor și își propun, direct sau indirect, să contribuie la formarea unor valori și atitudini.

Prin metoda predării integrate, copiii pot să participe, să se implice mai mult, efectiv și afectiv, prin antrenarea unor surse cât mai variate, prin prezentarea conținuturilor cu ajutorul experiențelor diverse, al învățării prin descoperire.

Învățarea integrată se reflectă cel mai bine prin predarea tematică, care sprijină dezvoltarea oncomitentă a unor domenii.

Niveluri ale integrării conținuturilor Integrarea conținuturilor vizează stabilirea de relații strânse, convergențe între elemente, precum: concepte, abilități, valori aparținând disciplinelor școlare distincte.

Din acest punct de vedere, literatura de specialitate identifică următoarele posibilități:

- Integrare intradisciplinară;
- Integrare multidisciplinară;
- Integrare pluridisciplinară;
- Integrare interdisciplinară;
- Integrare transdisciplinară.

Organizarea și predarea intradisciplinară a conținuturilor au reprezentat și reprezintă încă axele curriculum-ului tradițional. În același timp se constituie în “operația care presupune a conjuga două sau mai multe conținuturi interdependente aparținând aceluiași domeniu de studiu, în vederea rezolvării unei probleme, studierii unei teme sau dezvoltării abilităților”.

Integrarea intradisciplinară se realizează prin inserția unui fragment în structura unei discipline pentru a clarifica o temă sau prin armonizarea unor fragmente în cadrul unei discipline, pentru rezolvarea unei probleme sau dezvoltarea unor capacități și aptitudini.

Intradisciplinaritatea are în vedere:

- a. Integrarea la nivelul conținuturilor;
- b. Integrarea la nivelul deprinderilor și competențelor.

Aceasta se poate realiza:

- pe orizontală, între conținuturi și competențe ale disciplinei la același nivel de studiu;
- pe verticală, între conținuturi și competențe de la niveluri diferite de studiu.

De exemplu, dezvoltarea capacității elevilor de a rezolva exerciții cu și fără paranteze nu poate fi efectuată fără însușirea ordinii efectuării operațiilor care, la rândul său, are la bază o bună cunoaștere a algoritmilor de calcul pentru efectuarea operațiilor de adunare și scădere cu și fără trecere peste ordin, cât și a operațiilor de înmulțire și împărțire a numerelor formate dintr-una sau mai multe cifre.

Un alt exemplu, poate, mai edificator, este că însușirea citit-scrisului nu poate fi realizată fără o foarte bună dezvoltare a auzului fonematic prin aplicarea binecunoscutei metode fonetice, analitico-sintetice, cât și prin dezvoltarea capacității de a scrie grafismele.

Avantajele predării integrate sunt:

- angajarea responsabilă a elevului în procesul învățării;
- încurajarea comunicării și a relațiilor interpersonale prin valorificarea valențelor formative ale sarcinilor de învățare în grup;
- transformarea cadrului didactic în factor de „sprijin”, „mediator” și „facilitator” precum și diminuarea funcției sale de „furnizor de informații”;
- profunzimea, trănicia și reactivarea rapidă a cunoștințelor, generate de perspectiva integrată asupra cunoașterii, prin intensificarea relațiilor dintre concept, idei, practici și teme abordate în școală și în afara ei;
- abilitatea metodologică a cadrelor didactice pentru integrarea curriculară coordonare între temele abordate clasic și cele realizate integrat, stabilirea modalităților de evaluare formative a performanțelor individuale și a celor obținute în învățarea prin colaborare, precum și organizarea proiectelor într-o schema orară coerentă.

Dezavantaje:

- transferul orizontal de la o disciplină la alta al celor ce învață se produce puțin și, de regulă, la elevii cei mai dotați;
- perspectiva intradisciplinară a condus la paradoxul “enciclopedist specializat”, care închide elevul și profesorul într-o tranșee pe care și-o sapă ei înșiși, care îi izolează din ce în ce mai mult, pe măsură ce o adâncesc;
- în devotamentul său pentru disciplină, cadrul didactic tinde să treacă în planul doi obiectul prioritar al educației: elevul.

CONCLUZII

- Integrarea conținuturilor școlare este o necesitate și un deziderat;
- Strategiile de predare / învățare integrată, precum și nivelurile la care acestea se realizează sunt condiționate de o multitudine de factori, de natură obiectivă și subiectivă;
- Aceste modalități de integrare au avantaje, dar și dezavantaje;
- În dorința noastră de a fi moderni, de a inova practica școlară, trebuie prudență, deoarece echilibrul dintre extreme (diferențiere pe discipline vs integrare totală) se pare că este soluția cea mai eficientă.

BIBLIOGRAFIE:

- Bocoș, M., Chiș, V., Abordarea integrată a conținuturilor curriculare, particularizări pentru învățământul primar, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2014;
- Cerghit, I, Vlăsceanu, L., Curs de pedagogie, Tipografia Univ. București, 1988;
- Iucu, R., Instruirea școlară, Editura Polirom, Iași, 2002;
- Manolescu, M., Curriculum pentru învățământul primar și preșcolar Teorie și practică, Editura Credis a Universității București, 2004.

ABORDARI INOVATIVE ÎN EDUCATIE

- INNOVATIVE APPROACH IN EDUCATION -

Prof. Camelia ROMAN
Colegiul Național "Traian",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

Learning is not something that you expect in a zen state to come to you. It is a mental alert state where you go, you ask, you talk, you get, but you are a participant, you are not a spectator to whom things happen. And then the sustainability and transformative impact of these learning processes increases.

We are doing educational projects with partners in Denmark and we have tried to bring some of the Danish model's benefits to education.

There are things they have been doing constantly for a very long time and proved to have very solid benefits. One of the projects addresses well-being, well-being, and is based on a very simple theory: that in order to learn and succeed in learning, to enhance your learning, you need first of all to have a good feeling.

Asta poate fi foarte ușor de acceptat de oricine, că dacă ești într-o stare mizerabilă nu prea poți să faci nimic bine. **Eu cred că școala românească, așa cum este ea construită cultural și istoric, nu acordă o importanță foarte mare acestui lucru, pentru că la noi copiii trebuie să meargă la școală, copiii trebuie să învețe.** O foarte mare cantitate de învățare se petrece sub presiune și asta are și o relevanță mai scăzută și consecințe emoționale destul de neplăcute pe termen lung și mediu.

- *Cum se poate defini această stare de bine?*

Starea de bine e o noțiune mai complex, în România s-a lansat un studiu masiv al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare care vizează o analiză comparativă a stării de bine a copiilor în diferite țări. În studiu e și conceptualizată această stare de bine. **Sunt componente care țin de societate și de familie, sunt componente care țin de școală, de nevoile de bază, de nutriție, de sănătate, dar sunt și componente care țin de calitatea interacțiunilor cu cei din jur, de sprijinul pe care-l primești atunci când ai nevoie.**

E un concept complex, ce cuprinde nevoi de bază și nevoi sofisticate – e greu de condus starea asta de bine către un factor sau altul, dar în mod clar în orice societate și sistem de educație există factori dominanți care facilitează sau afectează negativ starea de bine.

- *Cum îi poate pregăti educația pe tineri pentru viitor, mai ales atunci când, de exemplu, mai bine de jumătate din meseriile viitorului nu s-au inventat încă?*

Unul dintre lucrurile pe care școala ar trebui să le facă într-o mai mare măsură și ar trebui să-i facă pe oameni să se simtă confortabil cu asta este să managerieze incertitudinea. Noi nu știm și nici n-o să știm în mod cert care sunt dominantele de piață economică pentru niște tineri care intră anul ăsta în liceu sau chiar pentru cei care încep facultatea acum. În decurs de câțiva ani apar joburi noi, apar ocupații noi chiar și în domenii mai puțin dinamice. Acum câțiva ani, eu nu știam să spun că unii dintre ei după ce termină o facultate pot să fie designeri instrucționali într-o firmă de IT, pentru că nu era disponibil un astfel de job.

Capacitatea de a gestiona incertitudinea și pregătirea pentru a nu deveni anxios și pentru a nu avea frici în fața unui lucru care până la urmă e natural pentru societatea noastră e o componentă esențială a educației.

- *În ce măsură vom putea face față concurenței cu roboții?*

E o discuție interesantă asta oameni versus roboți. Pe de-o parte, pentru că sunt țări care fac tot felul de experimente la nivel de venit minim garantat, Finlanda, Suedia. **Țări care spun așa: dacă o mare parte a muncii urmează să fie făcută de mașini, noi trebuie să experimentăm cum ar arăta o societate în care oamenii să primească necondiționat un venit minim garantat.** Pentru că, dacă mașinile ne fac munca, ele produc ceea ce am produce noi. Se întâmplă astfel de experimente.

Pe de altă parte, e întrebarea dacă ne putem dezvolta acele capacități unice, specific umane, care nu pot fi exercitate de roboți. Dacă ne uităm la cercetările din domeniul neuro-științei o să observăm că, în ciuda mândriei noastre foarte accentuate ca specie, capacitățile umane nu sunt foarte multe. **Am descoperit atunci când codul genetic a fost cunoscut în totalitate că diferența genetică între oameni și cimpanzei este de 1%, am mai descoperit tot felul de lucruri care cred eu că ne-au prins bine, ne-au făcut să fim un pic mai modești.**

În schimb, există capacități umane importante de care cred că ar trebui legată și școala și educația. Și anume imaginația. Doar noi ca specie umană putem să visăm cu ochii deschiși, să ne imaginăm lucruri atunci când nu sunt acolo, să creăm lumi prin forța minții. Nu au fost dezvoltate astfel de comportamente la alte specii. Imaginația este o capacitate unic umană și cred că, până la urmă, capacitatea de a dezvolta roboți poate să constituie o bună nișă pentru noi, dar nu numai asta.

VORBIM MULT DESPRE LUCRURI CARE NE LIPSESC

- *Sunt mai mult noțiuni la modă acum: empatie, mindfulness. Ce se află în spatele lor?*

Unele din conceptele astea, empatie, mindfulness, fac modă și fac carieră. Fiecare moment istoric și fiecare societate are *discursuri dominante*. Aceste noțiuni fac acum parte din discursul dominant. Dar dincolo de modă există motive pentru care ceva ajunge să facă parte din discursul dominant. **Oamenii nu ajung să vorbească mult despre ceva dacă acel ceva nu e relevant pentru ei. Așadar, faptul că se discută mult despre stare de bine, despre mindfulness, da, sunt motive foarte serioase să se întâmple treaba asta.** Și vă spun și de ce.

Dacă ne uităm la cercetările făcute în ultima perioadă pe adulți și pe tineri se observă semne alarmante cu privire la starea lor de sănătate mentală, cu privire la echilibrele lor emoționale. Tot la capitolul sloganuri și marote se spune că depresia e boala secolului XXI, avem indici clinici de depresie la adolescenți, când de fapt conform manualului nu se poate instala depresia ca boală psihică. Avem derapaje privind starea de bine a copiilor, nivel mare de stres, de anxietate, nivel redus de *coping*, de rezistare în sarcină, tot felul de indicatori dinăștia care pot să descrie cum arată starea mentală pe care o au oamenii azi. Și o parte a discursului acestuia provine din anumite nevoi, probleme cu care oamenii se confruntă. Nu e doar modă și atât.

“Școala noastră abuzează dimensiunea cognitivă, uitând că oamenii au o dimensiune acțională – vor să facă, să testeze, să încerce; au o dimensiune emoțională și o dimensiune socială. Cum zicea un sociolog, noi suntem animale sociale, învățăm prin interacțiune, învățarea nu face excepție de la acest element al naturii noastre.

- *În ce măsură, la nivel de societate, educația non-formală poate deveni o preocupare constantă, în condițiile în care cea formală are probleme majore?*

Învățarea nu e un proces prin care transferăm un bagaj de cunoștințe dintr-o parte în alta, ci, dacă o privim la beneficiar, acolo unde trebuie să se întâmple, e un proces de transformare. E un proces de schimbare din ceva în altceva. Și procesul ăsta cere timp, cere resurse, cere răbdare, cere metodă, de aceea lucrurile trebuie luate în serios când vine vorba de învățare.

N-aș spune educație formală versus non-formală, nu e niciun versus aici. E vorba de a facilita procese de învățare și de transformare ale oamenilor în contexte diferite, cu metode diferite.

Granițele dintre formal și non-formal s-au subțiat puternic. Noi avem activități de educație non-formală cu elevii, dacă ies să țin un curs în curte înseamnă că sunt deja în zona non-formală? Sau dacă la un curs de educație non-formal cineva dă un certificat înseamnă că intră în zona formală? Sunt convenții reale, se bazează pe concepte solide, dar până la urmă, **privind din perspectiva individului și asta cred că e cea mai importantă perspectivă, contează mai puțin cantitatea experiențelor la care e supus, cât contează calitatea lor. Cât îl ajută să se transforme, să-și atingă potențialul, să se dezvolte și să fie cea mai bună versiune a lui.**

- *Când a încetat educația să mai fie la modă?*

Eu nu cred că educația a încetat să fie la modă. Ca toate domeniile, ca și economia și mediul înconjurător, suferă o criză. Vorbim de o criză mondială a educației, așa cum vorbim de o criză a încălzirii globale, de o criză a macroeconomiei și a modelelor macro-economice. Fiecare domeniu are crizele lui, dar asta nu le scoate în afara modei.

AI EDUCAȚIE, AI VALOARE?

Dacă ne uităm strict în spațiul nostru, aș spune doar că în mod nejustificat și aberant oamenii refuză să vadă potențialul transformativ al educației și faptul că, mai degrabă expuși la procese din astea, putem să avem o devenire sustenabilă și să descoperim cele mai bune versiuni ale noastre.

Toate pervertirile astea ale educației datorită climatului post-tranziție, viciat de tot felul de comportamente la limita de a fi neetice, nu sunt de natură să devieze pe termen lung înțelegerea oamenilor că transformarea lor și devenirea lor țin și de educație. A, că există foarte mulți cărora nu le place școala și n-au apetit pentru școală? Sau pentru învățare în general? Aș spune că ei sunt cei care pierd... din toată afacerea asta.

Eu ca om de școală îmi pun mai puțin problema de ce n-au unii apetit pentru școală, îmi pun problema ce putem face noi ca școală să fim intereșanți, să fim relevanți, suficient de apetisanți pentru ca oamenii să vină aici. Pentru că asta e ceea ce putem controla. Eu nu pot să controlez percepția publică cu privire la educație.

Dacă vrei să te ajungi într-o manieră mioritică, unde asta înseamnă să parvii, s-ar putea ca educația să nu te ajute foarte mult. Dacă te gândești că educație înseamnă să te dezvolți și ca urmare a acestei dezvoltări să ai și un statut social economic consolidat, atunci e o altă opțiune. Ne afectează și pe noi ca instituții de educație discursul ăsta popular destul de extins, antieducațional, și care nu prioritizează și nu valorizează educația.

Care găsește cu cale să spună că există scurtături pentru a ajunge într-un loc și că educația e consumatoare de timp și de efort și atunci mai degrabă găsești alte soluții. Până la urmă, responsabilitatea individuală și capacitatea fiecăruia de a reflecta și de a înțelege ce-și dorește e cea care ar trebui să-și spună cuvântul, amatorii de short-cut-ui nu vor avea apetit prea mare pentru efort pe termen lung, pentru dedicare, și pentru învățare.

Există acum un trend al educației bazate pe valori.

- *Cărei nevoi răspunde această tendință?*

Încă din Antichitate oamenii aveau aplecarea de a duce educația spre niște valori. Faptul că redescoperim și ne întorcem ciclic la anumite teme, cum ar fi educația bazată pe valori, nu e o întâmplare. Având în vedere diferitele tipuri de derapaje cu care se confruntă societățile contemporane, societățile resimt nevoia de a readuce în discuție și de a reorganiza diferite tipuri de repere axiologice, de repere valorice pentru tinerele generații care, să recunoaștem, uneori nu au aceste repere sau instrumentele cu care să și le construiască.

Dinamismul extrem, toate provocările, conflicte, imigrație, catastrofe naturale, elemente de tot felul care provoacă natura umană – toate aceste lucruri justifică reflecția mai profundă asupra ideii de a pune în lumină valori, repere, sisteme de valori, axiologie. De ce? Mediul e viciat de lipsa acestor valori și de trecerea lor între paranteze.

ÎNVĂȚAREA DE SUCCES, ÎNVĂȚAREA CARE INTEGREAZĂ CELE TREI NIVELURI: COGNITIV, EMOȚIONAL, SOCIAL

- *Ați avut printre preocupările dumneavoastră conceptul de învățare integrată. Ce înseamnă acest lucru și de ce ar fi necesară o astfel de abordare?*

Așa cum viața nu e construită din discipline, înseamnă că și școala ar trebui să reflecteze serios la o abordare transdisciplinară care să se concentreze mai degrabă pe marile probleme și provocări ale vârstei, ale lumii contemporane pe care să le abordeze dintr-o multiplicitate de perspective. Noi ne încapățânăm să avem modelul ăsta foarte fragmentat de școală, care cred că este extrem de dăunător și care nu cred că produce rezultatele pe care ar trebui să le producă în mințile copiilor. Noi lășăm copiii să facă singuri corelații între fizică, chimie, biologie atunci când e vorba de un fenomen natura. Unii reușesc, alții nu reușesc.

Un alt element al integrării ține de abordarea învățării: pentru ca activitatea să aibă impact, succes, trebuie să mobilizeze din cât mai multe perspective. Noi nu suntem doar cogniție și-atât. Școala noastră abuzează dimensiunea cognitivă, uitând că oamenii au o dimensiune acțională – vor să facă, să testeze, să încerce; au o dimensiune emoțională – ei nu vin tabula rasa, fiecare vine cu lumea lui cu tot, cu istoricul, cu experiențe, cu expertize uneori.

Și învățarea are și o dimensiune socială, cum zicea un sociolog noi suntem animale sociale, învățăm prin interacțiune, învățarea nu face excepție de la acest element al naturii noastre. Oamenii învață cel mai bine atunci când o fac împreună. Când sunt puși la aceeași masă, când au ocazia să reflecteze, să dezbată, să găsească soluții împreună.

- *De ce să învățăm toată viața?*

Am prejudecata asta: așa cum somnul este necesar tot timpul vieții, și învățarea este necesară, pentru mine intră la nevoile de bază. Oamenii oricum învață pe tot parcursul vieții, fie că vor, fie că nu. Și-atunci, dacă își creează o dispoziție mentală pentru învățare, o stare de alertă mentală, cred că au o mai mare posibilitate să interacționeze cu sens, cu provocările lumii contemporane, își cresc capacitatea de a avea o viață mai ușoară, de a reuși să-și valorizeze potențialul la maximum atunci când vor să facă asta sau când e nevoie să facă asta.

Dincolo de slogan, învățarea pe tot parcursul vieții provine dintr-o realitate și, poate azi mai mult decât oricând, din accelerația transformărilor sociale și a faptului că o zi nu mai seamănă cu alta. O parte semnificativă a temerilor, anxietăților pe care schimbarea accelerată le produce la om, pentru că oamenii sunt rezistenți la schimbare, prin natura lor, ar putea fi diminuate și trecute în zona de confort dacă am conștientiza și ne-am asuma importanța învățării în procesele astea. Pentru tineri e important să înțeleagă că mare parte din *ownership*, din proprietatea pe procesul lor de învățare, e la ei, nu e în altă parte.

Învățarea nu e ceva în care aștepti într-o stare zen să vină lucrurile la tine. Este o stare de alertă mentală în care te duci, cauți întrebii, conversezi, primești, dar ești coparticipant, nu ești spectator căruia i se întâmplă lucruri. Și-atunci și sustenabilitatea și impactul transformativ al acestor procese de învățare crește.

Mi se pare esențial ca tinerii care trec în zona asta de autonomie să înțeleagă lucrurile astea, să vadă care e valoarea proceselor de învățare pentru ei. Să le ia în stăpânire și să le gestioneze cu facilitatorii cu care vin în contact: cu profesori, cu traineri, cu mentori, cu coach, cu părinți, cu colegi.

Numai că nu trebuie să ne uităm la educație ca la un colac de salvare. Mai văd asta uneori la studenți care întârzie luarea unei decizii, spunând: mai fac un curs, mai fac un program, un master, un doctorat. Toate lucrurile astea până la urmă sunt instrumente. Dacă știi în slujba cărui obiectiv să le pui, e în regulă. Și e mult mai bine să ai un obiectiv de la care să te abați decât să nu ai niciunul.

Cineva învață dacă vrea și dacă e pregătit, dacă poate. Treaba noastră ca facilitatori de învățare este să-i stimulăm să vrea, să-i ajutăm să poată. Noi suntem, practic, **creatori de condiții**.

BIBLIOGRAFIE:

Revista Confluente nr. 1 /2016.

(Joița, 2009): constructivismul radical, constructivismul cognitiv și constructivismul social / Neacșu, 1999/

“a crea obiceiuri(W.James)”; « a constientiza (J.Bruner); procese cognitive (J.Bruner).

Directoratul pentru Educație și Cultură, Bruxelles, 2003.

ABORDĂRI INOVATIVE ÎN EDUCAȚIE - METODE INOVATIVE DE PREDARE - ÎNVĂȚARE UTILIZATE PENTRU REDUCEREA ABANDONULUI ȘCOLAR

*Prof. Simona Elena ROTARIU-VERDEA
C.J.R.A.E Mehedinți*

In order to increase motivation pupils through the use by the teachers of the best strategies and methods of formal learnings and nonformal, I proposed a project who used multiple intelligence. These methods are:

- 1. The involvement of the students in life-threatening situations concrete;*
- 2. Achievement of outdoor activities (outdoor activities);*
- 3. Extracurriculare activities;*
- 4. Peer training (peer education) - the formation of competent/skills within groups formed of students of the same age, class, sex, religious orientation, etc.;*
- 5. E-learning;*
- 6. The use of music, art, design, the game, the theater that learning methods*
- 7. The acquisition of skills of interaction between persons - Team Building (construction of an effective teams is a process of development and motivation of a group, so that to reach their goal and become a team efficient).*
- 8. Learning by doing. Learning through practice in concrete situations.*

În vederea creșterii motivației elevilor de a-și finaliza educația obligatorie prin folosirea de către cadrele didactice a celor mai bune strategii și metode ale învățării formale și nonformale, am propus a se derula un proiect de prevenire timpurie a abandonului școlar utilizând opt metode.

Metodele propuse se bazează pe cele opt inteligențe multiple. Acestea sunt:

1. Implicarea elevilor în situații de viață concrete;
2. Realizarea de activități în aer liber (outdoor activities);
3. Activități extracurriculare;
4. Peer training (peer education) – formarea unor competențe/abilități în cadrul unor grupuri formate de elevi de aceeași vârstă, clasă, sex, orientare religioasă, etc.;
5. E-learning;
6. Folosirea muzicii, artei, desenului, jocului, teatrului ca metode de învățare;
7. Dobândirea unor abilități de interacțiune între persoane – Team Building (construirea unei echipe eficiente este un proces de dezvoltare și motivare a unui grup, astfel încât acesta să își atingă țelul și să devină o echipă eficientă).
8. Learning by doing. Învățarea prin practică în situații concrete.

În continuare, prezentăm câteva dintre aceste metode de prevenire a abandonului școlar.

„Peer education” este una din cele opt soluții propuse spre a fi utilizate. Este un proces prin care elevii sunt motivați, instruiți. Are scopul de a dezvolta cunoștințele, de a corecta atitudinile, comportamentele, de a reda încrederea.

Sensul cuvântului „peer” .Un „peer” (egal) este o persoană care aparține aceluiași grup social ca și altă persoană care face parte din același grup. Grupul poate diferenția în funcție de vârstă, sex, ocupație, statut socio-economic, religie, probleme de sănătate, etc. „Education”–

dezvoltarea cunoștințelor/atitudinilor, credințelor, comportamentelor unei persoane printr-un proces de învățare.

Activitățile de tip peer education au loc pe o anumită perioadă de timp și au ca scop dezvoltarea cunoașterii/ atitudinii, dobândirea unor noi competențe, motivarea grupului țintă. Un alt scop ar fi și dezvoltarea competențelor personale care să fie ulterior folosite ca o deschidere pentru piața muncii. Peer education are în vedere nevoile individuale ale grupului țintă, iar în cazul nostru, în nevoile clasei de elevi. Peer education presupune un program personal de dezvoltare, vine în ajutor prin punerea în practică a ceea ce s-a învățat.

Educația de la egal la egal își propune să îi instruiască pe elevi, prin realizarea unor activități informale, pe o anumită perioadă de timp și vizează dezvoltarea cunoștințelor acestora.

Exemple de activități de tip peer education: sesiuni organizate cu colegii, folosind tehnici interactive, cum ar fi :teste, jocuri de rol, povestiri, discuții de grup, dezbateri pe diferite subiecte care îi preocupă pe elevi.

Profesorul care utilizează la clasă acest tip de educație trebuie să fie: experimentat; familiarizat cu procesul de învățare activă; să posede caracteristici personale și abilități interpersonale care fac să fie privit ca o persoană de încredere; dispune de posibilitatea de a comunica fluent, de a da dovadă de creativitate.

Profesorul, trebuie să fie o persoană care demonstrează abilități de rezolvare a conflictelor, să fie capabil să controleze discuții de grup, să ofere feedback constructiv și sugestii de îmbunătățire, să utilizeze exemple relevante, să utilizeze o varietate de metode de instruire cu scopul de a-i motiva pe elevi; el are capacitatea de a le reda încrederea în ei înșiși. Sunt câteva argumente pentru care dascălii, părinții și alți factori educaționali este bine să încurajeze educația de la egal la egal, ca un complement a ceea ce se întâmplă și în alte situații de învățare.

În primul rând, învățarea între congeneri este un cadru mai natural de transmitere a unor experiențe. Ea fructifică ceea ce individul achiziționează spontan, difuz, informal, și nu sub presiunea instituționalizată, prescrisă, formalizată. Ni se pare de bun augur faptul că în cazul educației de la egal la egal este valorizată învățarea experiențială, activă, personalizată, autoedificatoare într-un context în care dirijismul școlar (al centrului, al profesorului etc.) mai persistă încă.

În al doilea rând, o astfel de metodologie dă satisfacție subiectului învățării, care se pune în valoare, își atribuie funcții pe care școala (încă) nu este în stare să le întrețină. Cel care dă își confirmă valoarea prin faptul că ceea ce deține este important și merită transmis și altora. Individul devine mai activ și mai responsabil în ceea ce privește primirea sau cedarea unor conduite deja exersate, ratificate subiectiv.

În al treilea rând, în situația învățării de la egal la egal se pun în raport experiențe simetrice, se creează o rezonanță și o altfel de empatie spirituală decât cea gestionată de profesor. Oricât de experimentat ar fi maturul, el nu poate „cobori” la nivelul novicelui decât prin reamintiri sau reprezentări induse de manualele de psihologie școlară (prin prototipuri și modele mai mult abstracte, decât reale).

În al patrulea rând, metodologia de tip peer education dă satisfacție unor conținuturi consonante, de care sunt interesați tinerii; cu cest prilej, ei se afiliază unor orizonturi valorice decantate de chiar perimetrul existenței lor, pe care maturii, de multe ori, le refuză sau sunt în disonanță (un anumit gen de muzică, aspirații personale sau profesionale).

În al cincilea rând, un atare context generează un orizont al împărtășirii și al îmbogățirii reciproce. Subiectul în cauză (fie că dă, fie că primește) se simte important, crede că ceea ce tranzacționează este „opera” lui, că oferă sau primește dezinteresat, fără nicio constrângere, supraveghere, aprobare.

Desigur, pot fi abordate și alte metode care vizează învățarea practică, interdisciplinară și prin experiență directă. Menționăm anumite metode eficiente și atractive, FOTOREPORTAJUL și STOP MOTION prin care elevii își pot dezvolta mult creativitatea, imaginația și de asemenea pot folosi în timpul unei activități de acest gen un obiect foarte drag lor, telefonul mobil.

De asemenea activitățile interdisciplinare OUTDOOR, s-au dovedit a fi foarte utile și eficiente în creșterea motivației școlare la toate categoriile de elevi. ARTTERAPIA și DRAMATERAPIA au constituit alte exemple practice de învățare noutatea constând în workshop-uri comune între elevi și profesori.

Activitățile ce se propun a fi desfășurate în cadrul unui proiect urmăresc motivarea elevilor în vederea continuării studiilor și reducerii abandonului școlar, prin sporirea creativității și prin dezvoltarea competențelor de comunicare, lingvistice, matematice, informatice, muzicale, artistice. Un elev implicat în propria educație va fi un elev motivat să își finalizeze studiile, de aceea, situațiile de învățare trebuie să fie legate de aspectele reale ale vieții.

Un alt aspect important al activității de înlăturare a abandonului școlar îl reprezintă însă și crearea unor situații speciale de succes pentru elevii cu dificultăți școlare, deoarece succesele și recompensele dezvoltă inițiativa elevului și sporesc încrederea acestuia în propriile posibilități.

BIBLIOGRAFIE:

- Consiliere și orientare – Ghid de educație pentru carieră, Gabriela Lemeni, Mihaela Porumb.
Drept la țintă – Ghid de dirigenție și consiliere educațională, București, Editura Educația 2000+.
Inteligența emoțională , D. Goleman, București, editura Curtea Veche, 2002.

CUM PUTEM DEZVOLTA INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ ȘI SOCIALĂ?

Daniela SĂFTOIU
Școala Gimnazială "Alice Voinescu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

The article How can we develop emotional and social intelligence? emphasizes the importance of the concept of emotional intelligence, defined as the ability to perceive correctly their own emotions, to understand them and to manage them correctly to support the process of harmonious intellectual and emotional development. The influence of the student by the teacher is made directly, by attitude, verbal, gesture, mimic, affective, personal example, namely through his active presence. The effectiveness of influencing depends on a number of factors, including the congruence between the teacher's and the pupils' register of communication, the feedback, the affective tone of the relationship. The emotional intelligence of the leader teacher is crucial in this respect.

MOTTO:

"Am ajuns la o concluzie care ma sperie. Sunt un element hotarător în clasa. Felul în care ma port creeaza climatul clasei. Dispozitia mea zilnica influenteaza întreaga atmosfera. Ca profesor, posed o putere uriasa de a face elevilor mei viata frumoasa sau insuportabila. Pot fi un instrument de tortura sau o sursa de inspiratie. Pot să-i umilesc sau pot să le fac pe plac; pot să-i ranesc sau pot să-i vindec. În toate situatiile am responsabilitatea de a decide dacă un incident va fi aplanat sau amplificat, dacă un copil va fi umanizat sau dezumanizat"

(HAIM GINOT).

În anii '90, s-au conturat 3 mari direcții în definirea inteligenței emoționale. Una dintre acestea este cea a psihologilor J. Mayer și P. Salovey care defineau inteligența emoțională ca fiind capacitatea de a percepe cât mai corect emoțiile, a le exprima, cunoaște, înțelege și regulariza cu scopul dezvoltării emoționale și intelectuale.

Cea de-a doua direcție de definire a inteligenței emoționale este dată de psihologul israelian Reuven Bar-On care, în urma a 25 de ani de studii, a definit conceptul printr-un set de aptitudini personale, emoționale și sociale care influențează capacitatea individului de a face față dificultăților și solicitărilor cotidiene.

Asăzi, inteligența emoțională este definită ca abilitatea de a percepe în mod corect propriile emoții, de a le înțelege și de a le gestiona corect pentru a sprijini procesul unei dezvoltări intelectuale și emoționale armonioase, în timp ce inteligența socială ar putea fi definită drept capacitatea de a înțelege și de a acționa inteligent în cadrul relațiilor interumane.

Conceptul de inteligența emoțională este deja de multă vreme normalitate atunci când vine vorba de înțelegerea și evaluarea modului în care ne gestionăm emoțiile și le recunoaștem pe ale celorlalți, acționând apoi în consecință. Nou venit în acest peisaj, termenul de inteligența socială urmărește să facă un pas mai departe și să definească acel set unic de abilități care fac esența leadership-ului de calitate.

Influențarea elevului de către profesor se face direct, prin atitudine, mesaj verbal, gestică, mimică, stare afectivă, exemplu personal, adică prin prezența sa activă. Eficiența influențării depinde de o serie de factori, inclusiv congruența dintre registrul profesorului și cel al elevilor în

comunicare, realizarea feedback-ului, tonul afectiv al relației. Inteligența emoțională a profesorului lider este una crucială în acest sens.

Astfel, fiecare dintre cele patru domenii ale inteligenței emoționale – autocunoașterea, stăpânirea de sine, conștiința socială și gestionarea relațiilor – contribuie la influențarea constructivă a elevilor și la stabilirea unor relații de parteneriat.

Majoritatea dintre noi neglijăm aspectul emoțional al inteligenței noastre, considerând că, inteligența academică este cea care primează în dobândirea performanței, nerealizând faptul că există și o inteligență emoțională. Teoriile moderne despre inteligență s-au dezvoltat prin observarea faptului că persoana, de-a lungul vieții, este într-o permanentă dezvoltare. Pentru a avea succes trebuie să îndeplinească anumite condiții. Aceste condiții de obținere a succesului în viață depind de abilități care se formează pe tot parcursul educației formale sau cel puțin ar trebui să fie urmărite ca obiective, dincolo de discipline.

Există studii care atestă faptul că unii copii devin adulți mai bine realizați din punct de vedere profesional și al relațiilor sociale. Iar pe de altă parte, alți copii cu un bagaj educațional performant, competent și rezultate școlare foarte bune nu reușesc să aibă prieteni, nu sunt mulțumiți de carierele lor, de viața personală și suferă de depresii, sunt nefericiți. Ceea ce face diferența este un anumit nivel de dezvoltare al abilităților sociale și emoționale, ceea ce specialiștii au denumit inteligența emoțională.

Este evident că profilul unui cadru didactic de succes, inteligent emoțional presupune un bun management al emoțiilor, mai ales al emoțiilor negative într-un mod autentic, real și sănătos, fără frustrări și "de platit polite" elevilor cu care lucrează. Pregătirea profesională, deschiderea, și toleranța sunt atitudini fără de care nu se poate dezvolta inteligența emoțională. Identificarea și înțelegerea propriilor emoții și sentimente, asumarea lor, constientizarea nevoilor emoționale proprii constituie primul pas.

Atitudinea pozitivă sau negativă transmite mesaje asociate. Dacă ne cunoaștem valorile personale, suntem conștienți de ele putem identifica sursa posibilă a emoțiilor pozitive sau negative. Dacă acțiunile noastre nu sunt conduse în direcția valorilor principale apare sentimentul de nesiguranță, frica, deznădejde. În aceste condiții, stresul se accentuează.

În planul educației copiilor și tinerilor avem în vedere conceptul de reușită școlară. Inteligența socială reprezintă capacitatea de adaptare și integrare a elevului, element important în configurația școlară dobândită. Importanța cunoașterii gradului de performanță școlară rezidă în modalitatea prin care elevii reușesc să se impună sau să se facă remarcăți în procesul de formare educațională. Abilitatea socială, capacitatea de a relaționa și empatiza este pentru un elev o constantă în formarea sa ca viitor adult. În aceeași ordine de idei, un elev care a dezvoltat capacități de interacțiune socială cu mediul școlar și nu numai este un viitor adult câștigat în ceea ce definim integrare socială normală în viață. Inteligența socială, capacitatea de a empatiza cu mediul de interacțiune presupune un sistem de schimburi și interacțiuni complexe.

Profesorii cu o inteligență emoțională ridicată știu să-și motiveze elevii, manifestă spirit inovativ, obțin performanțe superioare, folosesc eficient timpul și resursele materiale, dovedesc calități de lideri și spirit de echipă.

BIBLIOGRAFIE:

Muntean Andreea Alexandra, Inteligența emoțională.

Duicu Cristina, Inteligența socială – o altfel de inteligență?

Nina Sofian, Rolul inteligenței emoționale în procesul managerial și dezvoltarea echipei.

Rodila Xenia Aurora, Inteligența emoțională.

Vintu Adrian, Ce este Inteligența Emoțională (EQ) și de ce este mai importantă decât IQ-ul.

MODELE DE INSTRUIRE

*Prof Sonia SEMEN
Colegiul Tehnic de Transporturi Auto,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Starting from the idea that instruction is an effort for helping and modelling of development, a theory about the way development is helped through various means (J. Bruner), Ioan Neacsu makes the examination of the instruction theory “in the context of the functional analysis on the teaching process in its perspective on the capacity of the instruction to organize the existential environment of a subject, so the teaching processes lead to subsystems’s internal efficiency that teaching and learning suppose to be correlative to the projecting, organising and evaluation regulations of the didactic behavior”.

Pornind de la ideea că instruirea este un efort de ajutorare și modelare a dezvoltării, o teorie asupra modului în care dezvoltarea este ajutată prin diverse mijloace (J. Bruner), Ioan Neacșu realizează examinarea teoriei instruirii “în contextul analizei funcționale a procesului de învățământ în ansamblul său, din perspectiva capacității instruirii de a organiza mediul de existență al unui subiect, astfel încât procesele de învățare să conducă la atingerea parametrilor de eficiență internă ai subsistemelor pe care predarea și învățarea le presupun ca fiind corelative normativelor de proiectare, organizare și evaluare a conduitelor didactice”

În demersul de conversie a teoriilor învățării în modele de instruire, I. Neacșu (1999) analizează unele idei precum:

- instruirea este o construcție a dezvoltării deprinderilor, priceperilor, abilităților, capacităților, competențelor cognitive, ca obiective ale dezvoltării;
- instruirea organizează mediul rațional de influențare a acestei dezvoltări, iar abordarea sistematică îi pune în evidență determinările, elementele, procesele, factorii, relațiile, evoluția de la intrări la ieșiri;
- instruirea reflectă strânsa unitate dintre predare și învățare, ca doi poli care valorifică relațiile dintre elementele lor;
- diversitatea modalităților de combinare multidirecțională a acestora a generat modele variate de reprezentare a conșperii instruirii, a perspectivelor de analiză și de proiectare concretă a situațiilor specifice;
- instruirea valorifică datele psihologice ale învățării, într-un context real de formare-dezvoltare complexă a personalității, arătând ce și cât trebuie realizat (obiective), în ce condiții specifice (resurse, norme), cum (metodologie), în ce fel de procesualitate;
- instruirea nu se substituie predării, care evidențiază rolurile profesorului, ci relaționează metodologic, managerial, procesual cu predarea și învățarea;
- pe diferite modele ale învățării se pot construi (teoretic) modele ale instruirii, numai dacă sunt luați în considerare toți parametri săi specifici, fapt care devine restrictiv în mod practic;

1. Modele ale procesului de învățământ (după I. Cerghit, 1992 și I. Neacșu, 2000):

- *modelul interactive*: are în vedere corelația și interacțiunea reciprocă predare - învățare - evaluare;
- *modelul systemic*: abordează elementele procesului de învățământ în interacțiune, raportându-le la cerințele întregului;

ISSN 2810 – 224X

ISSN-L 2343 – 791X

- *modelul informațional*: dezvoltă implicațiile teoriei informației în procesul de învățământ prin studiul categoriilor de informații vehiculate în circuitele interacționale ale procesului de învățământ;
- *modelul cybernetic*: analizează rolul mecanismelor de feed-back în dinamica procesului de învățământ vizând reglarea și autoreglarea acestuia;
- *modelul câmpului educațional*: este construit în baza conceptului de “spațiu de instruire”; se consideră că optimizarea educației este o problemă ce ține de controlul variabilelor ce intervin în acest “spațiu”;
- *modelul situațiilor de instruire*: are ca premisă ideea că învățarea este contextuală; organizarea contextului învățării asigură succesul la elev.

2. Modele didactice (din perspectiva analizelor realizate de Abascal, Fortes și Gervilla, 1998):

- *modelul Socratic*: pune accent pe comunicarea orală, pe descoperirea adevărului prin tehnica întrebărilor (maieutica);
- *modelul tradițional*: abordat ca model limitat, deoarece produce pasivitatea elevului, fiind caracterizat prin verbalism, diminuarea responsabilității elevului și a profesorului;
- *modelul activismului*: specific “școlii active”; valorizează elevul, eforturile sale personale, motivația și climatul democratic de interacțiune;
- *modelele raționalității tehnologice și ale scientismului* (modelul lui Kaufman): derivat din filosofii educaționale de tip pozitivist și neopozitivist, fiind expresia testabilității, intersubiectivității, formalizării logico-matematice și experimentalismului;
- *modelele bazale* (modelul lui Glaser; modelul SFAI al lui Fernandez): corelează variabila predării și variabila învățării cu condițiile interne și externe;
- *modele calitative* (modelul învățării depline a lui J. Carroll și B. S. Bloom; modelul interacțiunii verbale a lui N. A. Flanders; modelul lui H. Taba): centrate pe aspecte calitative ale didacticului (pe eficiență);
- *modele de tranziție către paradigme flexibile și deschise* (modelul lui H. E. Mitzel; modelul lui M. J. Dunkin; modelul lui J. Biddle): consideră că procesul de instruire este rezultatul interacțiunii a patru tipuri de variabile, definite prin surse, factori, componente și criterii de succes sau eficacitate (variabile contextuale, variabile ale procesului, variabile productive);
- *modelele de mediere cognitivă* (modelul lui D. P. Ausubel și Mayer; modelul lui M. A. Merrill): centrate pe schema transferului cognitiv vertical și orizontal mediat de organizatorii cognitivi și anticipativi de progres;
- *modelele orientate spre designul instruirii* (modelul lui Reigeluth; modelul lui Winnie și Marx): sugerează necesitatea proiectării instruirii luând în calcul trei categorii de variabile: preinstructive (planificarea profesorului, aptitudinea elevului); instructive (comportamentul profesorului, comportamentul elevului); postinstructive (învățarea elevului);
- *modele contextuale* (modelul lui Doyle, modelul lui Tikunoff): sugerează importanța contextelor în care are loc instruirea și relația dintre calitatea instruirii și calitatea contextelor de instruire;
- *modele de investigare-acțiune* (modelul lui Elliot; modelul lui Lowick): în care “câmpul practic” coexistă cu “câmpul reflexiv”, ceea ce face ca acțiunea să se transforme în investigație, iar rezultatele acesteia să optimizeze acțiunea, între acțiune și decizie stabilindu-se o legătură directă și nu una mediată.

3. Modele instructionale, rezultate prin procesul de conversie a teoriilor învățării în modele de instruire; modele în care predarea și învățarea se corelează, învățarea fiind rezultanta acțiunii comune a profesorului și elevului.

a) *modele de instruire generate de teorii ale învățării*:

- modele de instruire bazate pe învățarea abordată ca proces de acumulare și prelucrare a experienței senzoriale, derivate din teoriile asociaționiste: modele care concep învățarea prin reunirea linear – ascendentă, pornind de la senzații – percepții – reprezentări – noțiuni (concepte) – raționamente (idei);
 - modele de instruire elaborate prin derivare din teoriile învățării fundamentate pe mecanismele condiționării: focalizate pe realizarea de legături relativ stabile între anumiți stimuli, menite să-l conducă pe educat să descopere proprietăți, principii, legități ale realității;
 - modele de instruire bazate pe teoriile semiotice (verbale) ale învățării: centrate pe folosirea limbajului ca instrument ce esențializează orice structură a procesului de învățare;
 - modele de instruire bazate pe teoriile operaționale ale învățării: bazate pe evidențierea izomorfismului de structură și procesualitate dintre instruire (predare-învățare) și constituirea acțiunilor mintale și noțiunilor fundamentale;
- b) *modele de instruire cu o legitimize predominant pedagogică*
- modelul *logocentric*: model specific învățământului tradițional; pornește de la premisa că știința este un rezultat finit și un bilanț de adevăruri concretizate într-un corp de cunoștințe ce trebuie transmise educatului de către educator, folosind îndeosebi metode analitice;
 - modelul *empiriocentric*: promovează aspectul formativ al învățării într-o abordare a situațiilor de instruire, vizând ansamblul experiențelor educatului: acțională, afectivă, cognitivă, individuală și socială; elevii prin familiarizare cu logica investigației științifice și cu tehnicile de cercetare, își planifică singuri activitățile de investigare, le realizează sistematic, se autoevaluează și își programează noi teme și probleme de abordare investigativ – experimentală a cunoașterii;
 - modelul *psihocentric*: centrat pe elev, cu o metodologie adecvată la evoluția și dinamismul învățării; modelul este întâlnit sub diferite forme: teoria treptelor formale ale cunoașterii intelectuale
 - modelul *sociocentric*: centrat pe activitatea de grup, metodele sunt de tip cooperatist, de autoconducere, dezbateri, cercetare în echipă
 - modelul *etnocentric*: centrat pe raționalizarea procesului de predare: învățare, prin descompunerea învățării în operațiile componente; din perspectiva acestui model, instruirea devine o înlănțuire de procedee și tehnici de lucru;
 - modelul *modular*: corespunde, în principal, direcțiilor de abordare holistică a instruirii și învățării; este un model caracterizat prin recurență, reversibilitate cíclică și programe modulare special organizate pentru a răspunde atât particularităților subiecților, cât și obiectivelor de tip integrative;
- c) *Modele ale instruirii propuse de școala germană:*
- modelul *formativ*: bazat pe obiective care vizează dezvoltarea personalității, utilizând valori politico – sociale și educaționale;
 - modelul *informațional*: se bazează pe idei promovate de direcțiile cognitive, cibernetice și pe tehnologiile moderne ale instruirii;
 - modelul *acțiunii didactice*: are ca punct de plecare specificitatea procesului de învățământ,

4. Modele ale predării:

a) *Modele centrate pe procesarea informației*; sunt constituite din perspectiva prelucrării și transformării informației didactice la diferite niveluri și procese:

- *învățarea conceptelor*;
- *gândirea inductivă*;
- *învățarea prin organizatori anticipative*;
- *memorizarea*;
- *dezvoltarea intelectuală*;
- *modelul cercetării științifice*

- b) *Modele centrate pe persoană; predarea nondirectivă, sinectica; predarea “conștientizantă”, reuniunile clasei;*
- c) *Modele centrate pe dimensiunea socială, specifice învățării prin cooperare:- jocul de rol, cercetarea (ancheta) juridică, “laboratorul social”;*
- d) *Modele comportamentale: învățarea deplină, învățarea controlului personal*
 - *învățarea prin simulare: - instruirea prin afirmare.*

BIBLIOGRAFIE

1. Cristea Sorin, *Dicționar de pedagogie*, Grupul editorial Litera, Litera-Internațional, Chișinău-București, 2000.
2. Cucuș Constantin, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2002.
3. Cucuș Constantin, *Istoria pedagogiei*, Editura Polirom, Iași, 2001.

DIRECȚII NOI ÎN METODICA ACTUALĂ - PROBLEMATICA LUMII CONTEMPORANE –

Simona Gabriela SERDAN
Școala Gimnazială "Alice Voinescu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

The demands of the democratic society require a new vision of language and culture: the language, as a tool of communication and culture, as an open reality. I have emphasized the essential role that culture plays in shaping the student's identity, personal, intellectual, emotional, and moral development. Thus, the prerequisites of the cultural education are the self-building and the student integration in the world in which we live.

În toate țările apare ca o urgență cercetarea căilor și mijloacelor care impun inovarea învățământului, școala având, în acest context, scopul de a forma indivizi capabili să se adapteze, să-și asume responsabilități, să se exprime și să se lupte pentru ameliorarea vieții.

Obiective prioritare în acest sens sunt: a învăța să înveți, a învăța să gândești liber și critic, a învăța să te desăvârșești în și prin munca creatoare, a ști să te conduci, a ști să colaborezi, a ști să te adaptezi, a ști să te cultivi. De aici, rezultă necesitatea educației permanente ale cărei condiții sunt: a învăța să înveți și a te perfecționa. Atingerea obiectivelor enunțate se reflecta în atitudinea individului față de oameni, față de sine, față de activitate, față de societate etc., putându-se, astfel, realiza un feed-back corespunzător.

Lumea în care trăim este una singură și nu trebuie să uităm că de noi depinde felul în care trăim. Viața noastră cea de toate zilele pretinde mai mult ca să poată depăși crizele prin care trece la un număr mare de ani. Ea este vizibil marcată de intoleranță și violență, de boli nimicroare și de suferință, de șomaj și de teama zilei de mâine, de poluarea mediului fizic și moral. Semnalele (mai brutale sau mai blânde) ne provin de pretutindeni, dar adesea nu le luăm în seamă. Aceste stări de lucru, pe care nule putem pune doar în seama hazardului, ne duc cu gândul la educație.

În aceste condiții, educația școlară trebuie să se articuleze cu educația postșcolară, înscriindu-se în contextul învățării depline. Perioada postbelică a însemnat, din toate punctele de vedere, o accelerare nemaîntâlnită în istorie a derulării în timp și în spațiu a fenomenelor social-economice, tehnico-științifice și culturale. Profunde transformări social-economice petrecute în lume, au adânci implicații pe planul adaptării oamenilor la aceste transformări. Ritmul rapid al transformărilor din economie, societate, știință și tehnică, a pus problema adaptării indivizilor și colectivităților la acest ritm, ca și cauzea a capacității lor de participare activă, creativă, la transformarea naturii, societății și a omului însuși.

Școala contemporană nu mai poate ocoli această problematică. În fața acestei situații dramatice, vechi concepții și structuri despre educație, s-au prăbușit. Ambiția școlii de a transmite cunoștințe și deprinderi valabile pentru o viață de om, a devenit iluzorie și anacronică. Această ambiție a fost rațională și, oarecum, rezonabilă pentru o îndelungată perioadă de timp, cât ritmul schimbărilor a fost relativ lent și fără efecte stresante asupra oamenilor și a fenomenelor de adaptare.

În momentul de față, ne aflăm cu toții în fața unei schimbări ce se întrevede a fi profundă, completă și radicală, iar școala este locul central al schimbării. Cu toate acestea, școala încetează de a mai deține monopolul educației, iar în aceste condiții, este necesar ca mediul școlar să devină mai deschis, mai cooperant, să fie mai apropiat de viață. Educația dată în școală nu mai este suficientă

pentru întreaga viață a omului; de aceea, reprezentanții pedagogiei moderne au emis teza educației prelungite sau a educației permanente care străbate întreaga viață personală a omului.

În general, trebuie precizat că ideea educației permanente - indiferent de termenii folosiți - a apărut în sistemul educației adulților și nu întâmplător. Chiar și în secolul al XIX-lea, această idee era considerată ca o modalitate de a compensa lipsurile din instrucția realizată la vârsta copilăriei și adolescenței. Aceste lipsuri le resimțeau, cu deosebire, clasele defavorizate care, datorită inechității sociale, au fost puse întotdeauna în postura unei inferiorități de ordin educațional.

Perioada postbelică a pus pe prim plan pregătirea profesională a unor mari categorii ale populației în condițiile revoluției tehnico-științifice contemporane. Și tocmai în aceste condiții, în perioada vârstei adulte, deci în sistemul educației adulților, au ieșit la iveală, cu pregnanță, în toate neajunsurile instrucției școlare, de unde criticile, uneori vehemente, aduse școlii de diferite grade. Câteva dintre ele sunt relevante: învățământul de tip tradițional împiedică mobilitatea intelectuală a elevilor; în condițiile predominanței enciclopedismului se asigură o slabă stimulare a creativității, o legătură insuficientă între școală și celelalte activități umane și - ca atare - o palidă integrare socio-economică a educației.

Toate acestea au determinat ca tocmai în sistemul educației adulților și al specialiștilor lui, să se contureze cu o sporită limpezime, conceptul de educație permanentă.

„Dacă cineva nu este pregătit pentru efortul continuu de a învăța, de a-și însuși mereu noi cunoștințe generale, viața, societatea îl vor elimina din cursa pentru progresul social, economic, etnic și intelectual. În educația modernă un rol deosebit îl joacă mijloacele de informație- presa, radioul, televiziunea, internetul - care au devenit în lumea de astăzi mijloace de educație permanentă.”, susține Herivan M. în „Meridiane pedagogice”.

În condițiile în care problema cea mai importantă a lumii în care trăim, mai gravă decât criza economică, este criza axiologică, reconstruirea unui sistem de valori pertinente, societatea românească a reușit să conserve valorile tradiționale, cultural-spirituale.

„A trăi înseamnă astăzi a evolua, a deveni, fără a-ți abandona matca propriei personalități”, susține Văideanu G. în „UNESCO - 50. Educație”, concepție ce vine în întâmpinarea afirmației lui Comenius J. A., care susține că „pentru fiecare om, viața sa este o școală, de la leagăn până la mormânt”.

BIBLIOGRAFIE:

- Berger V. - *Omul modern și educația sa*, E.D.P., București, 1973.
 Căliman I.- *Învățământ, inteligență, problematizare*, E.D.P., București, 1975.
 Joița Elena - *Pedagogie și elemente de psihologie școlară*, Editura Arves, Craiova, 2003.
 Jinga I., Istrate Elena - *Manual de pedagogie*, Editura AII, București, 2006.
 Okion W. - *Învățământul problematizat în școala contemporană*, E.D.P., București, 1970.
 Oprescu V. - *Dimensiunea psihologică a pregătirii profesorului*, Editura Scrisul Românesc, Craiova, 1974.

UTILIZAREA RESURSELOR DIGITALE PENTRU OPTIMIZAREA PROCESULUI EDUCAȚIONAL

*Prof. Gabriela SPULBER
Liceul Tehnologic Meserii și Servicii,
Buzău, jud. Buzău*

ABSTRACT

The information society, characterized by an unprecedented development of new technologies and means of communication, confronts realities that have not existed before. Connecting virtual, living in a world less and less connected to reality, today's pupils are constantly looking for challenges but also challenging the adults around them.

In contemporary society, the school is faced with a huge challenge of discovering and using new technologies and means of communication with which students are used to facilitating understanding and learning. At the same time, the most effective methods for Accelerated Thinking Syndrome, which Augusto Cury said was responsible for the disappearance of the calm and patience of today's students, must be found.

Societatea informațională, caracterizată printr-o dezvoltare fără precedent a noilor tehnologii și mijloace de comunicare, determină confruntarea cu realități inexistente anterior. Tinerii generației, pregătite în acest mediu intens tehnologizat, de multe ori nu reușesc să primească răspunsuri la toate întrebările lor din partea adulților și atunci încearcă să le găsească singuri. Așa se face că pe de o parte reprezentanții tinerei generații capătă un avans față de părinții lor în ceea ce privește utilizarea noilor tehnologii, pe de altă parte, chiar ei devin de multe ori cei care deschid drumul adulților în descoperirea tainelor tehnologiei.

Conectați virtual, trăind într-o lume în care realitatea înconjurătoare și realitatea virtuală își dispută întâietatea, elevii zilelor noastre caută neîncetat provocări, dar și propun în același timp provocări adulților din jurul lor. Deși s-a dezbătut secole de-a rândul problema conflictului între generații, ar fi greu de identificat în istoria omenirii un decalaj atât de mare, comparabil cu cel care poate fi identificat în societatea contemporană.

Fie că vorbim despre Generația Net și Generația Next, fie că numim Generațiile X, Y, Z, ultimii 50 de ani au adus schimbări majore în modul în care tinerii se raportează la diferite aspecte ale vieții, activității și chiar realității (Tapscott, 2011). Atunci când afirma, cu mai mult de jumătate de secol în urmă că „Mediul este mesajul”, Marshall McLuhan anticipa impactul puternic pe care media îl vor avea asupra oamenilor și asupra societății, iar măsura în care internetul influențează în primul rând tinerele generații din zilele noastre îi certifică predicțiile. Apariția internetului, a World Wide Web-ului, a aplicațiilor Web 2.0, Web 3.0, dar și diversificarea instrumentelor TIC au determinat schimbări majore în modul în care copiii, adolescenții și tinerii privesc viața, educația sau relațiile interumane, singura constantă din viața lor fiind schimbarea.

În societatea contemporană școala se află în fața unei imense provocări reprezentate de descoperirea și utilizarea noilor tehnologii și mijloace de comunicare cu care sunt obișnuiți elevii pentru a facilita înțelegerea și învățarea. În același timp, Sindromul gândirii accelerate, despre care Augusto Cury spunea că este determinat printre altele de excesul de informație și de modificarea vitezei de construire a gândurilor și emoțiilor și că este responsabil pentru dispariția calmului și a răbdării elevilor din zilele noastre impune noi abordări care să reușească să creeze punți de comunicare cu tinerele generații (Cury, 2011). Elevii noștri, reprezentanți ai Generației Z, prima

generație de nativi digitali, sunt cei care au învățat mai întâi să utilizeze tehnologia și apoi să scrie și să citească, au avut acces nelimitat la informație și s-au obișnuit de mici să găsească printr-un clic răspunsul la orice întrebare sau curiozitate. Pentru ei școala trebuie să găsească și să utilizeze metode și instrumente prin care ei să se simtă conectați și care să rezoneze cu modul lor de a gândi și de a acționa. Utilizate cu măsură, nu neapărat cu scopul de a-i atrage ci mai mult de a le oferi posibilitatea să învețe cu ajutorul instrumentelor cu care sunt foarte familiarizați, resursele digitale își pot găsi locul în majoritatea activităților didactice. Astfel, putem identifica mai multe tipuri de resurse: texte, suporturi audio sau video, imagini, fotografiile, teste, întrebări, simulări, animații, aplicații interactive, aplicații cross-platform, laboratoare virtuale colaborative, ș.a.

Dacă trecerea la Web 2.0 a reprezentat un pas important în utilizarea internetului prin posibilitatea de a interacționa de oriunde cu oricine, creând propriile conținuturi, construind o nouă lume virtuală, comunicând, relaționând, se constată că și în învățământ există aceeași tendință. Introducerea manualelor digitale mizează tocmai pe latura formativă pe care o poate avea tehnologia cu care tinerii sunt deja obișnuiți. Este mult mai dificil să le prezinți avantaje sau dezavantaje ale accesării diferitelor site-uri pe internet a căror selecție de cele mai multe ori copiii o fac după principiul plăcerii sau accesibilității și nu după cel al utilității și mult mai ușor să utilizezi într-o manieră practică aceeași tehnologie cu scopul învățării, cunoașterii, consultării și producerii de informații. Vorbind despre reprezentanții Generației Net, Don Tapscott afirma că „pentru ei, tehnologia este ca aerul” și îi caracteriza de asemenea ca fiind „inițiatori, colaboratori, organizatori, cititori, scriitori, critici, investighează, ridiculizează, imaginează, caută și se informează” (Tapscott, 2011).

Dar digitalizarea învățământului nu presupune doar introducerea manualelor digitale. Există o mulțime de alte noi tehnici și dispozitive care au început să ajungă în școli, în facultăți, sau care în viitorul apropiat își vor găsi locul în aplicațiile și experiențele de la clasă. În ultimii ani, s-a experimentat și promovat și în România utilizarea tehnologiei multi-touch ce implementează: învățarea bazată pe proiect, învățarea în context, învățarea activă prin explorare, elevii pot crea experiențe greu accesibile din diverse motive (periculozitate, imposibilitate istorică, distanța în spațiu, costuri etc.) sau pot testa evenimentele ce ar interveni într-un sistem dat, modificând variabilele acestora, învățarea prin acțiune, prin transferul de cunoștințe și deprinderi în contexte noi, învățarea colaborativă, participativă, bazată pe negociere și partajare socială a rolurilor în cadrul grupului, dezvoltarea capacităților de lucru în echipă și de raportare la ceilalți.

Utilizate în special pentru învățământul la distanță resursele eLearning îmbină metodele didactice tradiționale cu metode bazate pe utilizarea tehnologiilor moderne și au ca obiectiv creșterea performanțelor individuale ale educabililor. Foarte cunoscute și utilizate în ultimul timp sunt platformele de eLearning. O astfel de platformă reprezintă un soft complex care permite administrarea unui domeniu (subdomeniu), gestionarea utilizatorilor pe domeniul respectiv, crearea și un management accesibil al cursurilor împreună cu activitățile și resursele asociate acestora, evaluarea online / offline sau autoevaluarea, comunicarea sincronă sau asincronă și altele. Clasa virtuală sau webinarul este un alt instrument util, în care profesorul poate comunica audio și video cu elevii, în care sesiunile de lucru sunt online, putându-se desfășura și în afara clasei, învățarea fiind sincronă și dirijată de profesor. De menționat că există și modulul de autoinstruire, care permite elevului să parcurgă cursul asincron, în funcție de nevoia și timpul avut la dispoziție .

Deși de multe ori se atrage atenția asupra influenței negative a tehnologiei asupra tinerei generații, în condițiile unei utilizări optime aceasta poate da rezultatele pe care celelalte metode didactice încă nu le-au atins. De asemenea, mișcarea, suportul audio-vizual, viteza și interacțiunea cuprinse în resursele digitale reprezintă tot atâtea ancoră pentru o învățare eficientă care pot motiva și care pot capta atenția elevilor pe termen lung.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cury, Augusto – *Copii străluciți, elevi fascinanți*, Editura For You, București, 2011.
2. Tapscott, Don – *Crescuți digital: generația net își schimbă lumea*, Editura Publica, București, 2011.

ȘCOALA – INSTITUȚIA FUNDAMENTALĂ EDUCAȚIONALĂ

*Prof. Mariana-Eliza STROESCU
Școala Gimnazială Devesel, Jud. Mehedinți*

The school represents the institution specialized in carrying out the educational activity, according to the pedagogical objectives of the educational process, established at the level of education policy (S. Cristea).

School is an organization that learns and produces learning. Its specificity is essentially based on the fact that it is entrusted with the function of producing learning and it structures all other organizational and functional aspects in this direction. It can be said that the whole "organizational architecture" of the school is subject to the logic of pedagogical processes. What brings school closer to other organizations is its characteristic of learning organization. What distinguishes it is that it produces learning.

Perspectivile asupra a ceea ce înseamnă calitate în învățământ sunt multiple (Hoy, Bayne-Jardine & Wood, 2005), iar încercările de operaționalizare a succesului unei instituții școlare – și mai numeroase (Hoy, Bayne-Jardine & Wood, 2000/2005; Hudson, 2009; Reynolds, Bollen, Creemers, Hopkins, Stoll & Lagerweij, 1996/2005; Sallis, 1993/2005; Scheerens & Creemers, 1989). Abordările teoretice și empirice diferă în indicatorii prin care este operaționalizat succesul sau eficiența unei instituții școlare. Interesant este faptul că, în ultimii ani, s-a evidențiat importanța factorilor de natură organizațională pentru calitatea învățământului și succesul elevilor, dincolo de indicatorii de natura strict educațională sau didactică. De exemplu, printre de indicatorii de natură organizațională ai unui învățământ de calitate Hoy, Bayne-Jardine și Wood (2000/2005) menționează: managementul eficient al școlii, încrederea angajaților, elevilor, părinților, autorităților și partenerilor instituționali în echipa de management a școlii, angajamentul organizațional din partea tuturor angajaților, ratele scăzute de absenteism și fluctuația redusă de personal, administrarea eficientă a resurselor materiale și financiare, profesionalismul cadrelor didactice.

Eficiența instituțiilor școlare începe să fie definită nu doar prin specificarea unor indicatori, ci și prin raportare la o perspectivă sistemică. Astfel, Reynolds și colaboratorii (1996/2005) susțin că eficiența unei instituții școlare este reflectată de măsura în care organizația școlară, ca sistem social, își atinge obiectivele, fără a înregistra efecte negative asupra mijloacelor și resurselor pe care le are la dispoziție, și fără a plasa presiuni inutile asupra membrilor săi.

Scheerens și Creemers (1989) susțin că factorii care influențează rezultatele elevilor pot fi situați la 4 nivele: al elevului, al clasei, al școlii și al contextului. La primul nivel, cel al elevului, principalii factori care influențează rezultatele academice sunt: aptitudinile, motivația și mediul de proveniență. La nivelul clasei, cei mai importanți factori (din perspectiva lui Scheerens și Creemers) sunt: calitatea curriculumului, procedurile de lucru și comportamentul profesorului.

Factorii care se situează la nivelul școlii ca organizație țin de:

i) calitatea proceselor educaționale specifice școlii (regulile și procedurile specifice procesului de predare – învățare de la clasă; politica, sistemul și practicile de evaluare a performanțelor elevilor);

ii) specificul unor fenomene organizaționale (politica școlii de coordonare, supervizare și perfecționare a cadrelor didactice, specificul culturii organizaționale a instituției școlare);

iii) procedurile de gestionare a timpului (inclusiv reglementări privind orarul, temele pentru acasă, absenteismul elevilor și profesorilor, etc.);

iv) oportunitățile pentru învățare oferite elevilor (un plan de lucru al școlii, un consens privind misiunea unității de învățământ, reguli și proceduri privind respectarea curriculumului).

Factorii contextuali fac referire la măsura în care politica națională este centrată sau nu pe eficiența educației, la existența unui sistem național de indicatori de performanță și a unui sistem național de testare a elevilor, la training și sprijin pentru creșterea eficienței proceselor de predare - învățare și de management a instituției școlare, la finanțarea școlilor în funcție de rezultate, dar și la reglementările naționale cu privire la dezvoltare curriculară, etc.

O politică educațională națională (factor contextual) care nu pune accent pe eficiența educației poate favoriza dezvoltarea în școli a unor culturi organizaționale indiferente față de dezvoltarea reală a competențelor elevilor (factor ce poate fi evaluat la nivelul școlii) și poate contribui la diminuarea motivației elevilor pentru învățare (nivelul elevului). Dezvoltarea, în cadrul unei școli, a unei culturi organizaționale care favorizează corupția și delăsarea (nivelul școlii) va încuraja adoptarea, la clasa, a unor proceduri de lucru care nu vizează performanța și echitatea tratamentului elevilor (nivelul clasei). Astfel de abordări și perspective teoretice evidențiază faptul că școala este o instituție complexă, parte a unui sistem educațional și mai complex, cu un specific organizațional care afectează direct și indirect îndeplinirea misiunii educaționale asumate (Cojocariu, 2004).

BIBLIOGRAFIE:

- Bass, B. M., 1985, *Leadership and performance beyond expectation*, Free Press, New York.
Burns, J. M., 1978, *Leadership*, Harper & Row, New York.
Cojocariu, V.M., 2004, *Introducere în managementul educației*, Editura Didactică și Pedagogică București.
Cristea, S., 2004, *Managementul organizației școlare*, Editura Didactică și Pedagogică, București.

EDUCAȚIA - ȘTIINȚĂ ȘI ARTĂ

*Prof. de limba și literatura română Alina Simona ȘURLĂU,
Școala Gimnazială „Mihai Viteazu”, Strehaia, jud. Mehedinți*

Education is a necessary and permanent activity not only for the achievement of the individual, but also for the Betterment of society. It is considered that just like intelligence, moral sense can develop through education, discipline and willpower. The moral sense is more important than intelligence. If he vanishes, in a nation all social structure begins to falter.

Educația este o activitate necesară și permanentă nu numai pentru realizarea de sine a individului, ci și pentru progresul societății. Se consideră că întocmai ca inteligența, simțul moral se poate dezvolta prin educație, disciplină și voință. Simțul moral este mai important decât inteligența. Dacă el dispare, într-o națiune toată structura socială începe să se clatine.

Procesul de construire a modelului de educație în și pentru democrație e complex și trebuie să angajeze nu numai grupul de educatori ci și pe părinți, instituțiile culturale, mijloacele de comunicare în masă, deci întreaga societate.

Despre importanța educației în societate, Epictet a pledat pentru supremația educației, în raport chiar cu avuția materială „căci mai mult prețuiesc perspectivele celor educați, decât mijloacele celor bogați”, spunea el.

EDUCAȚIA este atât ȘTIINȚĂ, cât și ARTĂ. Ca știință educația pretinde rațiune, iar ca artă pretinde implicație afectivă. Dascălilor le revine dificila sarcină de a începe formarea deprinderilor morale, o primă condiție pentru a reuși în educație fiind aceea de a iubi copiii. A doua condiție este să înveți tainele acestei științe. Ceea ce se realizează prin educație este tocmai un transfer al personalității educatorului asupra copilului.

Pedagogia inimii își propune o înnoire a școlii, prin crearea în jurul copilului a unei ambianțe de armonie, climat adecvat dezvoltării omului. ”Spre a crește oameni înainte de orice știință și de orice metodă, trebuie să ai inimă”, spunea Pestalozzi. Dragostea față de copii reprezintă cerința esențială în asigurarea eficienței, calității și progresului în întregul proces educativ.

Cunoașterea copilului, înțelegerea, respectul, încrederea, prietenia, exigența rezonabilă, terapia diferențiată și diversificată, altruismul pedagogic au drept piatră de căpătâi dragostea pentru copii. Fiecare om dorește să-și salveze copilul de la o posibilă ratare pe plan uman, cu atât mai mult, dascălii lor.

Menirea noastră este aceea de a-i forma pe copii încă din primii ani de școală, într-un climat de colaborare, de întrajutorare.

Dascălul trebuie să imprime copilului convingerea că el nu poate trăi izolat, ci în colaborare cu colegii săi, cu care învață și se joacă. În relațiile cu colegul de bancă sau de clasă, elevul va constata identitatea opiniilor sau apropierea lor, în unele cazuri și deosebirea lor. El e dator să intervină pentru a armoniza diferitele opinii. Dialogul poate fi folosit atât înainte de concretizarea unei inițiative, cât și pentru eliminarea unor neînțelegeri. El va combina diferitele principii, metode, procedee și va crea un climat de cooperare în colectivul pe care îl îndrumă. În această privință se manifestă o altă calitate necesară pentru activitatea fructuoasă a unui educator: răbdarea. Nimic nu este mai greu decât să-și păstreze răbdarea atunci când toate strategiile și metodele pedagogice par a da greș și trebuie luat totul de la capăt; când bunele intenții par a se nărui în fața unor copii neînțelegători, agresivi și negativiști.

Răbdarea se înscrie alături de încredere în calitățile educatorului. Încrederea în forța hotărâtoare a educației e subliniată și de John Loche care afirmă că „nouă zecimi dintre oamenii pe

care îi cunoaștem sunt ceea ce sunt, buni sau răi, utili sau inutili, datorită educației pe care au primit-o. **Educația este aceea care determină marile deosebiri dintre oameni.** Toți marii pedagogi și-au exprimat încrederea în om, în capacitățile lui cognitive, morale, estetice, de a se mobiliza astfel încât să triumfe adevărul, binele, dreptatea și frumosul.

O trăsătură a vieții psihice a copilului de vârstă școlară mică, este înclinarea spre imitație. Copilul simte imperios nevoia unui model de urmat. El îl va alege ca model pe cel pentru care simte o profundă afecțiune, iubire și respect. Educatorul sau părintele posedă această pârgie educativă care nu dă greș: exemplul personal. Nu diploma de părinților sau educatorilor calitatea de educatori, ci viața lor așa cum este ea din punct de vedere moral. Istoria pedagogiei arată că sunt educatori „cu normă” și educatori „cu vocație”. Rezultatele activității lor sunt diferite. Experiența a dovedit că școlarii nu intră în dialog cu educatorii „cu normă” pe care îi intuiesc ușor și se îndepărtează sufletește de ei și de aici decurge o serie de efecte negative în educație.

În contrast cu aceștia se află educatorii „cu vocație”. Are vocație de educator cel apropiat sufletește de copil. Iubirea pentru copii alungă oboseala, atenuază stresul, alungă nerăbdarea de a se termina ora, șterge amintirea greșelilor și ofenselor, îndeamnă la bunătate. Cine nu și-ar dori să fie înconjurat numai de oameni buni? Dar câți se preocupă să fie ei înșiși buni? De ce numărul acestora rămâne adeseori minoritar? Om bun este acela care se ferește să-i facă rău semenului și care, totodată se străduiește să-i readucă pe cei răi pe calea binelui. Aceasta este bunătatea spirituală de rangul cel mai înalt. Există însă și pericolul unei încrederi și bunătăți exagerate și practica educativă confirmă uneori dezastrele pe care le pot provoca. Acestea duc la slăbiciune care, sub veșmântul blândeții, pot umple ”firea” elevului de toate relele. Este obligatorie supravegherea, intervenindu-se sever când este cazul. Blândețea este totdeauna recomandabilă cât timp nu este slăbiciune. O bună educație cere ca educatorul să inspire elevului stima și respectul, care nu se pot realiza prin inhibarea individualității elevului, prin nimicirea stimei de sine.

A face educație fără sancțiuni sau pedeapsă este o utopie, deoarece nu există copil care să nu greșească. A nu sancționa greșeala înseamnă a o încuraja.

Înconjurați permanent de dragoste, de căldură, de înțelegere și bunătate, de încredere și respect, copiii vor da măsura întregii lor personalități, dobândind cunoștințe, priceperi, deprinderi, atitudini, pe un evantai larg. Secretul bucuriei educației este dat de darul de a convinge, de a se adresa inimii, nu numai minții. Dascălul care se apropie de copii cu iubire și cu simțul dreptății, care îi ascultă cu bunăvoință, care glumește cu ei, care caută să-i ajute, care le insuflă sentimente morale, este cel a cărui autoritate rezistă în timp. Asemenea dascăli își fac simțită influența în întreaga viață ulterioară a copiilor.

Democrit afirma în legătură cu educația copiilor că "aceasta este un lucru gingaș. Când duce la rezultate bune, ea n-a fost decât luptă și grijă; când nu reușește, durerea nu mai cunoaște margini".

BIBLIOGRAFIE:

1. Cerghit, Ioan, Metode de învățământ, EDP, București, 1973.
2. Nicola, Ioan, Tratat de psihologie școlară, Ed. Aramis, București, 2001.

STRATEGII DIDACTICE INTERACTIVE ȘI ROLUL LOR ÎN EFICIENTIZAREA PROCESULUI DE PREDARE-ÎNVĂȚARE

*Prof. educație fizică și sport Florin ȘURLĂU,
Școala Gimnazială "Mihai Viteazu",
Strehaia, jud. Mehedinți*

The transition from a culture of modernity from the perspective of teachers "exercising more power than the authority" to a Postmodern Culture whose values, principles, ideas are still in the process of coagulation, has already begun. A change of optics, strategies and educational practices to ensure quality condition gets. Applied in science education, the constructivist conception of "educational paradigm of the transmission of knowledge to the behaviorist type approach knowledge in a process of communication and cooperation, in which the student takes an active role".

Tranziția de la o cultură a modernității, din perspectiva căreia cadrele didactice „își exercită mai mult puterea decât autoritatea” la o cultură postmodernă ale cărei valori, principii, idei se află încă în plin proces de coagulare, a început deja. O schimbare de optică, de strategii și practici educaționale devine condiție a asigurării calității în educație.

Aplicată în științele educației, concepția constructivistă propune „schimbarea paradigmei educaționale, de la transmiterea de tip behaviorist a cunoașterii la abordarea cunoașterii într-un proces de comunicare și cooperare, în care elevul are un rol activ”.

Centrarea pe cel care învață, pe nevoile, pe interesele și aspirațiile sale, pe subiectivitatea sa, impune o reconsiderare a competențelor necesare pentru exercitarea profesiei didactice, respectiv a standardelor specifice acesteia.

Valorizând elevii, aplicând principiile pedagogiei diferențierii și ale constructivismului pedagogic, educatorul trebuie să își proiecteze strategia didactică astfel încât de intervenția sa formativă să beneficieze fiecare elev, iar învățarea să devină un proces constructiv. În organizarea și implementarea demersului lui strategic, cadrul didactic trebuie să pornească de la următoarele idei cu valoare de principii aplicative:

- deplasarea accentului dinspre activitatea de predare spre cea de învățare, centrată pe elev;
- reconsiderarea rolului profesorului ca organizator și facilitator al procesului de învățare în care sunt implicați elevii săi;
- conștientizarea elevilor cu privire la necesitatea implicării lor în procesul propriei formări;
- încurajarea și stimularea participării active a elevilor în planificarea și gestionarea propriului parcurs școlar;
- diferențierea demersurilor didactice în raport cu diferitele stiluri de învățare practicate de către elevi.

Strategia didactică reprezintă un concept caracterizat de o pluralitate semantică. Pentru a demonstra această afirmație, propunem spre analiză un scurt inventar definițional. Strategia didactică este:

- Un ansamblu de acțiuni și operații de predare-învățare în mod deliberat structurate sau programate, orientate în direcția atingerii, în condiții de maximă eficacitate a obiectivelor prestabilite.

- Ansamblul mijloacelor puse în lucru pentru a atinge scopul fixat începând de la organizarea materială și alegerea suporturilor până la determinarea sarcinii de învățare și a condițiilor de realizare. Toate acestea vor depinde de obiectivele propuse a fi atinse și de fazele formării trăite de subiect.
- O acțiune decompozabilă într-o suită de decizii-operații, fiecare decizie asigurând trecerea la secvența următoare pe baza valorificării informațiilor dobândite în etapa anterioară. În acest sens, strategia devine un model de acțiune, care acceptă în ab initio posibilitatea schimbării tipurilor de operații și succesiunea lor.
- Un grup de două sau mai multe metode și procedee integrate într-o structură operațională, angajată la nivelul activității de predare-învățare-evaluare, pentru realizarea obiectivelor pedagogice generale, specifice și concrete ale acesteia, la parametri de calitate superioară.

Strategiile didactice interactive promovează o învățare activă, implică o colaborare susținută între elevi care, organizați în microgrupuri, lucrează împreună pentru realizarea unor obiective prestabilite. Cadrul didactic plasează accentul nu pe rolul de difuzor de mesaje informaționale, ci pe rolurile de organizator, facilitator și mediator al activităților de învățare.

Demersul didactic este conceput astfel încât nu îl mai are în centru pe profesor, ci pe elev. Rolul profesorului rămâne unul capital, însă, renunțând la vechile practici educaționale rigide și uniforme, el devine organizator al unui mediu de învățare adaptat particularităților și nevoilor beneficiarilor, facilitând procesul învățării și dezvoltarea competențelor. Proiectând și realizând activități de predare-învățare-evaluare bazate pe strategii didactice interactive, cadrul didactic oferă elevilor multiple ocazii de a se implica în procesul propriei formări, de a-și exprima în mod liber ideile, opiniile și de a le confrunța cu cele ale colegilor, de a-și dezvolta competențele metacognitive.

Pentru a asigura dezvoltarea și valorificarea resurselor lor cognitive, afective și acționale, pentru a-i „instrumenta” în vederea adaptării și inserției optime în mediul socio-profesional, este esențială construirea unor strategii didactice bazate pe acțiune, aplicare, cercetare, experimentare. Astfel, li se va crea elevilor ocazia de a practica o învățare de calitate, de a realiza achiziții durabile, susceptibile de a fi utilizate și transferate în diverse contexte instrucționale și nu numai. Beneficiind de o îndrumare competentă, având suportul unor profesori care îi respectă și sunt interesați continuu de ameliorarea nivelului lor de achiziții și competențe, elevii vor avea posibilitatea să realizeze obiectivele învățării și să finalizeze cu succes această activitate. În plus, și șansele lor de reușită socială vor spori considerabil.

Percepția cadrului didactic asupra elevilor suportă deci transformări radicale: imaginea elevului – receptor pasiv de informații, de cunoștințe „prefabricate” este înlocuită cu imaginea elevului activ, motivat să practice o învățare autentică, să-și formeze competențe specifice de procesare a informațiilor, de generare de noi cunoștințe, de aplicare a acestora în diferite contexte etc.

Strategia se înscrie în demersul de optimizare a instruirii, fiind un mod funcțional de gestionare a resurselor instrucționale în vederea atingerii criteriilor de eficiență și eficacitate ale procesului.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucos, C.. (2008). Teoria și metodologia evaluării. Iași: Editura Polirom.
2. Joița, E.. (2007). Formarea pedagogică a profesorului. Instrumente de învățare cognitiv-constructivistă. București: E.D.P.

VALENȚE EDUCATIVE ALE TRADIȚIILOR ȘI OBICEIURILOR

*Prof. înv. primar Victorița Maria TĂNASE
Școala Gimnazială "Constantin Brâncoveanu",
Călărași, jud. Călărași*

The essay "Educational Purposes of Traditions and Customs" focuses on bringing students closer to our cultural values through curricular and extracurricular activities, explaining once more the origins of many traditions and customs in our area, the Bărăgan area.

We are certain that such an approach could be appealing to everybody, and especially to the children, and that we will have an impact upon future generations.

Tradițiile și obiceiurile populare constituie una din valorile inegalabile și incontestabile, amprenta popoarelor de pretutindeni. Noi avem datoria de a nu lăsa timpul și evenimentele lumii moderne să ne determine să le uităm.

Educându-i de mici pe copiii noștri, prin activități desfășurate în familie și în unitățile de învățământ, ei vor îndrăgi limba pe care o vorbesc și obiceiurile țării în care s-au născut.

Astfel, ne putem asigura că tradițiile și obiceiurile populare românești vor avea continuitate în generațiile următoare.

Sărbătoarea Lăsatul Secului declanșează seria manifestărilor tradiționale care marchează începutul postului mare pentru Sfintele Paști, cea mai importantă sărbătoare religioasă a primăverii. Pentru oamenii de la sate începe pregătirea muncilor de primăvară.

În Bărăgan, de Lăsatul Secului sau de Iertăciune, finii vin la nași fără a fi chemați, cu plocon: o găină friptă, un colac mare uns cu miere sau turtă în foi și o sticlă cu vin. „Ei își cer iertare pentru greșelile de peste an, iar nașul după ce îi iartă, întinde masă bogată unde se cântă și se petrece până spre ziuă. Se încing discuții și vechile supărări sunt uitate, pentru că se consideră că nu este bine să intri în Postul Paștelui dușmănindu-te cu cineva. Obiceiul este ca a doua zi, după Iertăciune, ginerii să meargă la socrii cu o sticlă de vin și să spună „Tată-socrule, am venit să mă ierți dacă ți-am greșit”.

Tot în seara de Lăsatul Secului are loc Urlalia. Obiceiul focului de urlalie este păstrat la oraș, dar mai ales la țară, în satele și comunele din Bărăgan. În dreptul fiecărei gospodării, din Alexandru Odobescu, Mostiștea, Lupșanu, Radu Vodă, Plevna, Gălățui, Modelu, Roseți și Borcea, copii și tineri aprind focuri mari din cauciuc și spun următorul text: „Urlalia pe cuptor/A murit nenea Anton”. Ei se strâng în cete între care se stabilește un dialog satiric similar "strigării peste sat" din alte zone, batjocorindu-se acele fete bătrâne și flăcăii fătălai care nu au avut curajul să întemeieze familii. Femeile aduc celor din preajma focului gogoși, colăcei și ouă fierte în ideea ca în anul acela să aibă parte de pui.

A doua zi, în Bărăgan, este un obicei cunoscut sub denumirea de Cuci. Oamenii de la sate, care se fac cuci își confecționează niște măști din carton de formă țuguată, prinse cu ajutorul unor basmale, se îmbracă cu rochii (chiar și rochii de mireasă) și iau în mână câte o bucată de cauciuc și lovesc pe spate pe toți cei pe care îi întâlnesc, spunându-le: „nu-ți dau decât o opincă să nu te mai prindă frigurile”. Textul provine de la obiceiul vechi, când în loc de cauciuc cucii purtau o funie la capătul căreia era legată o opincă și la brâu un săculeț cu cenușă ce o aruncau peste tinerele fete.

Se crede că este bine să fii atins de biciul cucilor, pentru a avea puterea să te regenerezi, precum natura la începutul primăverii. Obiceiul este răspândit în toate satele județului, cunoscându-se în variante deosebite, cum sunt cucii frumoși din Cuza Vodă sau cucii mici de la Ciocănești. Se

consideră că acest obicei este întâlnit mai ales în sudul Dunării și el provine din fondul tracic, fiind legat de anumite ritualuri păgâne.

Spun bătrânii că dacă ai apucat să te faci cuc un an, e musai să te faci încă doi ani, în total deci trei, ca să nu devii drac.

Astfel de tradiții seculare ale neamului românesc reprezintă identitatea, rădăcinile noastre. Păstrarea acestora, a valorilor noastre culturale, se transformă într-o țintă fundamentală a școlii. Copiii trebuie apropiați de aceste valori și în școală în cadrul activităților curriculare și extracurriculare, sau a unor proiecte. Un astfel de proiect am desfășurat în urmă cu câțiva ani, în parteneriat cu câteva școli din municipiu. Proiectul educațional "Tradiții și obiceiuri românești în postul mare" a cuprins printre activitățile propuse și dramatizarea unor obiceiuri tradiționale, ceea ce a constituit o modalitate surprinzător de atractivă de desfășurare a acestuia.

Un alt obicei este Paștele sau Paștele Blajinilor, o sărbătoare religioasă, considerată de unii ca fiind creștină, iar de alții ca fiind o sărbătoare cu rădăcini păgâne cu influențe creștine considerabile. Sărbătorită preponderent, în Europa de Sud - Est, această sărbătoare are la bază pomenirea celor decedați și anume a rudelor și prietenilor apropiați. De Paștele Blajinilor, credincioșii vizitează mormintele rudelor/apropiaților de la cimitire, iar după slujbă preoții săvârșesc sfințirea lor.

Tradițional, Paștele Blajinilor se sărbătorește în luna de după Duminica Tomii, la o săptămână de la Învierea Domnului, Paștele propriu-zis. În localitățile rurale mai mari și în orașele în care sunt mai multe cimitire, sărbătoarea are loc timp de mai multe zile, începând de sâmbătă.

Potrivit credinței populare, Blajinii fac parte din cei dintâi oameni de pe pământ. Trăiesc fără femeile lor, conviețuiesc cu ele numai 30 de zile pe an în vederea procreației. Blajinii, incapabili de a face rău, s-ar afla dincolo de lumea văzută, pe unde se varsă Apa Sâmbetei, în delta ei, pe Ostroavele Albe. Preocupările Blajinilor sunt postul și rugăciunile pentru cei vii. Deși sunt virtuoși, nu știu cum să calculeze data Sfințelor Paști.

Există și credința că ei provin din copii nebotezați, morți imediat după naștere. Alteori sunt priviți ca fiind cei care susțin stâlpii pământului. Fără Blajini, lumea s-ar scufunda în haos.

Credincioșii depun ofrande pe morminte, bocesc morții, împart pomeni, se întind mese festive (rituale) în cimitir, lângă biserică sau în câmp, la iarbă verde. Oamenii le vestesc "blajinilor" că a venit Paștele prin intermediul apei, aruncând pe ea coji de ouă roșii.

În perioada comunistă, sărbătoarea nu se putea ține luna, aceasta fiind zi de muncă, de aceea a apărut obiceiul de a pomeni pe cei răposați duminica, zi oficială de odihnă, ceea ce nu corespunde tradițiilor, întrucât Biserica Ortodoxă nu oficiază pomenirea morților în Săptămâna Luminată, inclusiv în Duminica Tomii, fiind vreme de bucurie pentru Învierea Domnului. Pomenirile în alte zile apropiate, nu sunt o regulă oficială, consfințită de Biserică, ci doar o practică locală.

Din cele mai vechi timpuri religia s-a împletit cu tradiția, datina și obiceiurile, pe care omul le-a respectat și le-a transmis ulterior prin viu grai, din generație în generație. Astfel, înțelepciunea și experiența celor mai vechi strămoși ajunge la noi sub forma obiceiurilor din viața celor de la țară, fiind purtătoarele unor informații, a unei experiențe și înțelepciuni vechi.

Consider că păstrarea și promovarea obiceiurilor populare tradiționale reprezintă o datorie a fiecărui dascăl, a fiecărui român în parte, mai ales când în ultima vreme se vorbește tot mai mult de globalizare.

BIBLIOGRAFIE:

Academia Română - Institutul de Etnografie și Folclor "C. Brăiloiu", "Sărbători și obiceiuri", Editura Enciclopedica, București, 2001.

Ghinoiu Ion, "Mica enciclopedie de tradiții românești – Sărbători. Obiceiuri. Credințe. Mitologie", Editura Agora, București, 2008.

Niculiță – Voronca Elena, "Datinile și credințele poporului român", Editura Saeculum I.O., București, 2008.

www.ro.wikipedia.org

ABORDĂRI INOVATIVE ÎN EDUCAȚIE, ÎN LUME

*Prof. Dr. Titela TEODORESCU
Școala Gimnazială "Alice Voinescu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

ABSTRACT:

The education, more than any other domain, requires openness in order to incapsulate social and cultural systems in all their complexity.

The last century has changed entirely the way we live, think and the way we approach the science, but the educational system has known only superficial modifications.

Educația, mai mult decât orice alt domeniu, presupune deschidere și receptivitate pentru a cuprinde sisteme sociale și culturale în toată complexitatea lor, pentru cunoaștere și analiză, comparație între forme de pregătire, între sisteme educaționale diferite, asocieri și disocieri operate cu luciditate și obiectivitate.

A fi profesor înseamnă a avea conștiința unei responsabilități majore – formarea, modelarea tinerei generații pentru studiu, pentru descoperirea drumului personal, a vocației, a propriului sens în raport cu lumea, cu profesia, cu traseul devenirii. Profesorul nu poate fi captiv într-o unica formula educațională, nu poate ignora diversitatea abordărilor pedagogice, didactice, metodice, după cum nici directorul unei școli nu poate considera că a descoperit un traseu managerial imuabil și definitiv, cu garanția succesului deplin.

Relativitățile ontologice sau gnoseologice se vor prelungi inevitabil și în spațiul educațional, de aici nevoia de modele, de cunoaștere, de dialog între spații culturale diferite, între viziuni diverse de management educațional în acest complicat și contrastant secol XXI.

Ultimul secol a schimbat în întregime modul în care trăim și gândim, în care muncim și în care ne raportăm la știință, însă, paradoxal, sistemul de învățământ a cunoscut doar modificări superficiale. Astăzi, reformarea învățământului este o provocare mondială, la care experții răspund cu experimente educaționale ingenioase, greu de imaginat de către elevii de ieri. Secretul succesului educației finlandeze în contrast cu eșecul sistemului.

Școala Quest to Learn din New York folosește metode inovatoare pentru educarea elevilor săi, de neconceput în sistemele tradiționale, care au suferit doar modificări superficiale în ultimii 100 de ani. În urma unui parteneriat cu Institute of Play și departamentul de educație al orașului american, profesorii școlii folosesc jocul într-un mod intensiv, pentru acumularea de cunoștințe și creșterea interesului copiilor pentru carte. Ei consideră că metoda îi pregătește mai bine pentru provocările societății moderne în care trăim, scrie publicația The Guardian.

Lecțiile implică întotdeauna activități în care sunt antrenați toți elevii, de la exerciții de storytelling în care sunt structurate noțiuni gramaticale până la exerciții de imaginație despre călătoria unei microcamere în interiorul organismului uman, pentru predarea cunoștințelor de anatomie.

Arana Shapiro, unul din liderii școlii Quest to Learn, spune că cele mai bune jocuri sunt cele care reușesc să implice câți mai mulți elevi, chiar din anii diferiți de studiu. Programa însăși este structurată ca un joc ce implică o provocare oferită de profesori la începutul anului școlar, ca într-un joc pe calculator. Astfel, pe parcursul anului, prin lecții și activități, elevii acumulează cunoștințe pentru a răspunde provocării finale și a câștiga jocul. Pe parcursul anilor de studiu, jocurile sunt adaptate pentru vârsta elevilor, deoarece pe măsură ce se maturizează, sunt tot mai puțini dispuși să accepte o intrigă fabuloasă. În schimb, sunt încurajați să găsească soluții pentru probleme reale cu

care se confruntă chiar ei, precum hărțuirea în școală. „Există acest sistem care produce programe școlare pe care profesorii le urmează. Noi, din contră, încercăm să îi încurajăm pe profesori să-și creeze propriile metode de predare și să inoveze”.

Oferirea instrumentele necesare pentru succes în secolul 21, precum capacitatea de a rezolva probleme și a lucra în echipă, este și marea provocare a lui Rob Riordan, directorul High Tech High, o rețea de școli din California. În cadrul acestui sistem, elevii sunt încurajați să dezvolte programa școlară alături de profesori, astfel încât să ofere pe parcursul anului școlar, prin intermediul lecțiilor de la clasă, soluții pentru probleme reale cu care se confruntă comunitatea în care trăiesc.

Astfel, proiectele elevilor au teme serioase precum efectele masacrului armat din 2012 de la Sandy Hook Elementary School, din Connecticut. După ce au strâns bani cu ajutorul platformei de fund raising Kickstarter, elevii au călătorit în tot statul pentru a intervieva elevi și lucrători sociali în legătura cu violența produsă de armele de foc. Copiii de grădiniță au documentat modul în care omizile invadează copacii din jurul școlii și au înființat un cerc pentru a preda mai departe colegilor lucrurile pe care le-au aflat. Riordan susține că dorește să se distanțeze de sistemul care împarte elevii în funcție de capacitatea lor de învățare, considerând că astfel de abordări creează discriminare în rândul celor mici.

De asemenea, școala daneză Orestad Gymnasium din Copenhaga este faimoasă pentru organizarea ei din care lipsesc clasele. Mai exact, cei peste 1.000 de adolescenți, cu vârste cuprinse între 16 și 19 ani, învață la comun în așa-zise „zone de studiu”. Pentru asta, școala s-a digitalizat în totalitate, iar lecțiile se predau exclusiv pe tablete, cu ajutorul aplicațiilor, iar profesorii se plimbă printre elevi oferind ajutor unde este nevoie. „Într-o astfel de școală trebuie să dezvolți metode alternative de comunicare deoarece nu poți vorbi pentru toată lumea”. În plus, profesorii îi încurajează pe elevi să inoveze, astfel încât să îi transforme în producători de tehnologie, nu doar în consumatori.

Desigur, nu putem prelua, în totalitate, fără modificări, un sistem educational al altei țări, dar cu siguranță, ne putem inspira și putem construi o educație modernă, care să ofere copilului nu numai cunoștințe, ci posibilități de adaptare la viața în continuă schimbare, la nevoia oamenilor de a se interconexa.

BIBLIOGRAFIE:

1. www.TribunaInvatamantului.ro/abordările-inovative-ale-educatiei-stem-conferința-națională-a-comunității-“Educație-pentru-științe”
2. www.isjiasi.ro/documente/RED/proiecte/modele
3. <http://adevarul.ro/educație/Scoala/Școlile-viitorului-modele-inovatoare-educație-contestă-sistemul-tradițional-învățământ>
4. adev.ro/pcbue8

ASIGURAREA ȘI IMPORTANȚA CALITĂȚII ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL

*Prof. Alexandru TRAIANOVICI
Școala Gimnazială Căzănești, jud. Mehedinți*

QUALITY INSURANCE AND IMPORTANCE IN THE EDUCATIONAL PROCESS

Quality in education means ensuring for every educated the conditions for the best, complete and useful development. Quality depends on the values of the society in which the education system operates. Values of quality in education could be: democracy, humanism, equity, moral and intellectual autonomy, quality of interpersonal relationships, community enrichment and optimal social and professional insertion.

The problem of ensuring and maintaining the quality of educational services is particularly important with immediate and long-term impact on their direct beneficiaries - students and indirect beneficiaries - the community and the society.

Ensuring the quality of education is achieved through a set of actions to develop the institutional capacity of developing, planning and implementing study programs, which builds the confidence of the beneficiaries that the education provider meets the quality standards.

Calitatea în educație înseamnă asigurarea pentru fiecare educabil a condițiilor pentru cea mai bună, completă și utilă dezvoltare. Calitatea este dependentă de valorile societății în care funcționează sistemul respectiv de educație. Valorile calității în educație ar putea fi: democrația, umanismul, echitatea, autonomia morală și intelectuală, calitatea relațiilor interpersonale, îmbogățirea comunității, inserția optimă socială și profesională, etc. Printre valorile care fundamentează definirea calității în educație se pot enumera:

- școala comunică / transmite cultura / civilizația;
- școala urmărește satisfacerea nevoilor și intereselor imediate ale educabililor;
- școala răspunde nevoilor sociale / comunitare (Oprescu, 2008).

Pentru evaluarea calității educației trebuie identificați și aplicați, în fiecare domeniu, indicatori de performanță:

- relevanți - se referă la rezultatele asupra cărora școala poate avea influență;
- vizibili și măsurabili - cu instrumente cantitative și calitative;
- informativi - iau în considerare contextual și situația în care funcționează unitatea școlară și pot fi utilizați în optimizarea activității din școală făcând posibile comparații “transversale” și “longitudinale”;
- acceptabili - percepuți ca echitabili, accesibili, ușor de înțeles și de aplicat, incoruptibili și controlabili;
- benefici - creează și mențin motivația și satisfacerea grupurilor de interes;
- eficienți - din punct de vedere al costurilor (Oprescu, 2008).

Sunt necesare câteva competențe - instituționale, de grup și individuale - pentru a asigura calitatea în educație:

- abilitatea de a identifica finalitățile majore ale dezvoltării unității școlare în cadrul sistemului școlar;

- crearea unei motivații puternice pentru atingerea acestor finalități;
- decizia în legătură cu identificarea rezultatelor sistemului și ale școlii care pot fi corelate cu aceste finalități;
- decizia în legătură cu atragerea și folosirea resurselor sistemului și ale școlii;
- identificarea procedurilor care vor asigura în mod efectiv atingerea scopurilor propuse.

Evaluarea calității în educație va fi centrată pe rezultatele învățării și se va aplica în mod diferențiat în funcție de calificările acordate. Asigurarea și controlul calității în școli se vor face la două niveluri: instituțional, printr-o autoevaluare internă a rezultatelor, realizată de comisia fiecărei unități de învățământ preuniversitar printr-o evaluare externă realizată de Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar-ARACIP (Oprescu, 2008).

Problema asigurării și menținerii calității serviciilor educaționale este una deosebit de importantă cu un impact imediat, dar și pe termen lung asupra beneficiarilor direcți ai acestora - elevii, cât și asupra beneficiarilor indirecți - comunitatea, societatea etc.

Calitatea și asigurarea acesteia nu se întâmplă, nu este opțională, ci este o cerință imperativă a timpului pe care îl trăim din cel puțin patru motive: moral (elevii sunt cei cărora trebuie să li se asigure o educație care să fie „cea mai bună”, contextual (școlile sunt într-o interacțiune dinamică și continuă cu societatea și cărora le aparțin. Contextul în care acestea își desfășoară activitatea este într-o continuă luptă pentru calitate, ceea ce impune pentru toate instituțiile o creștere a interesului pentru calitate), supraviețuirea (societatea de azi este una concurențială), responsabilitatea (școlile sunt supuse în mod constant aprecierii și evaluării celor pe care îi servește: elevi, părinți, comunitate, societate. Școala este un bun al comunității și va trebui să dea socoteală pentru ceea ce face, motiv care impune existența unor strategii interne de asigurare și menținere a calității - Oprescu, 2008).

Școala românească trebuie să iasă din normele stricte ale ideii de transfer de cunoștințe către elevi, idee care încă mai stă ca temelie de bază a tot ceea ce școala face sau trebuie să facă. Școala să fie locul unde elevii primesc informații, dar accentul să nu cadă pe dimensiunea informativă, ci din ce în ce mai mult pe formare, integrare, relaționare (Coroi, 2017).

Valorile instituționale și viziunea sunt importante deoarece ele dau direcție și sens instituției, asigură consecvența în acțiune, motivează și promovează angajații, pun bazele culturii școlii (Coroi, 2017).

Iată destule motive pentru a acorda o mai mare atenție activității didactice în vederea obținerii unui învățământ de calitate.

Nu rareori avem ca subiect de discuție în cancelarie, la cercurile pedagogice sau la ședințele cu părinții problema îndepărtării elevilor de „carte”(declinul învățării). Dar ce facem noi, cadrele didactice, pentru a îndrepta situația?

Conform Cadrului Național de Calificări Profesionale, calitatea reprezintă nivelul de satisfacție pe care îl oferă eficacitatea ofertei educaționale din domeniul învățământului și formării profesionale, stabilit prin atingerea unor standarde cerute și a unor rezultate excelente care sunt solicitate și la care contribuie participanții la procesul de învățare și ceilalți factori interesați(Coroi,2017). Controlul calității include activitățile operaționale desfășurate pentru îndeplinirea cerințelor de calitate prin reglementarea performanțelor. Este un proces de menținere a standardelor, și nu de creare a acestora.

Asigurarea calității include procesele planificate și sistematice necesare asigurării unui grad adecvat de încredere că oferta de învățământ profesional va satisface cerințele de calitate specificate. Activitățile de asigurare a calității nu controlează în mod direct calitatea. Acestea implică de obicei autoevaluarea organizației pe baza unor standarde prestabilite. Prin urmare, aceste activități stabilesc capacitatea organizației de a furniza calificări profesionale la un anumit standard (Coroi, 2017).

Pentru a fi capabili să ne adaptăm la o piață a muncii specifică unei societăți bazate pe cunoaștere, precum este cea europeană, este necesară implementarea unei politici a asigurării calității la nivelul EFP (Educație și Formare Profesională). Această implementare se va face treptat și va putea fi în timp generalizată la întreg sistemul de învățământ și formare profesională, inclusiv educația adulților (Coroi, 2017).

Calitatea este legată de valorile și așteptările a trei grupuri principale de utilizatori: participanții la procesul de învățare, angajatorii și societatea în general. Accentul cade pe îmbunătățirea calității procesului de EFP, cu accent pe rezultatele învățării, orientare profesională, sprijin și evaluare. Se promovează învățarea pe parcursul întregii vieți, prin stimularea în rândul tinerilor a unei culturi de stimulare a angajamentelor de învățare pe parcursul întregii vieți. Astfel, participanții la procesul de învățare și experiența de învățare a acestora reprezintă centrul de interes al sectorului EFP. De maximă importanță sunt nevoile participanților angajate în procesul de învățare, precum și cerințele comunității și ale angajatorilor, exprimate într-un mediu mai bine planificat, bazat pe coordonare și cooperare.

Inițiativele europene privind asigurarea calității în EFP privesc îmbunătățirea capacității de ocupare a unui loc de muncă, o mai bună corespondență între cererea și oferta de formare și o îmbunătățire a accesului la EFP. Mai mult, în procesul de elaborare și implementare a cadrului de asigurare a calității din România trebuie să existe o reprezentare adecvată a factorilor interesați, în special a partenerilor sociali (Coroi, 2017).

Asigurarea calității educației este realizată printr-un ansamblu de acțiuni de dezvoltare a capacității instituționale de elaborare, planificare și implementare de programe de studiu, prin care se formează încrederea beneficiarilor că organizația furnizoare de educație satisface standardele de calitate. Asigurarea calității exprimă capacitatea unei organizații furnizoare de a oferi programe de educație, în conformitate cu standardele anunțate. Ea este astfel promovată încât să conducă la îmbunătățirea continuă a calității educației (Teacher's, 2008).

Un plan pentru îmbunătățirea calității la nivelul școlii are în vedere o serie de aspecte cheie privind asigurarea calității care trebuie elaborate, analizate și menținute constant.

Managementul calității – asigură calitatea programelor de învățare și promovează îmbunătățirea continuă, cele două coordonate ale unei culturi a excelenței. Conducerea elaborează misiunea, viziunea, valorile, politicile și strategiile instituției și este responsabilă de monitorizarea permanentă a sistemelor și a proceselor (Teacher's, 2008).

Managementul resurselor (fizice și umane). Organizația oferă elevilor un mediu sigur și armonios, care le oferă sprijin. Spațiile de învățare sunt echipate adecvat, răspund nevoilor colective și individuale ale elevilor. Resursele, metodele de predare și spațiile aferente permit accesul și participarea activă a tuturor elevilor. Angajarea personalului se face după criterii clare (standarde minime privind calificările și experiența) de recrutare și selecție, organizația definește o fișă a postului, pune la dispoziția personalului programe de inițiere și de formare continuă. Proiectare și dezvoltare – organizația este receptivă la nevoile indivizilor, agenților economici și comunității (factori interesați externi), dar și la diferitele nevoi ale elevilor (factori interesați interni). Organizația este preocupată permanent de proiectarea și dezvoltarea unor programe de studiu care să răspundă nevoilor factorilor interesați, programe ce plasează elevul în centrul lor de interes. Acestea au un caracter de includere socială, asigurând accesul și egalitatea șanselor pentru elevi (Teacher's, 2008).

BIBLIOGRAFIE:

1. Irina Coroi - Percepția calității în educație, 2017, www.didactic.ro/materiale-didactice/prtceptia-calitatii-in-educatie, pag. 1-9.
2. Oprescu Narcis-Doru - Standarde de calitate în învățământul preuniversitar, 2008, www.oldsite.edu.ro/index.php/articles/11220, pag. 1-5.
3. Teacher's coner - Tema 2, Gradul II, Managementul calității în educație, 2008, www.psihopedagogie.blogspot.com, pag. 1-11.

METODE MODERNE DE PREDARE - ÎNVĂȚARE

*Prof. psihopedagog Georgeta Roxana TUFÎȘI
C.S.E.I. "Constantin Pufan",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

A well-designed modern education allows children's initiative, spontaneity and creativity, but also their direction, guidance, the role of the teacher gaining new valences, overcoming the traditional optics by which he was an information provider.

In organizing a child-centered education, the teacher becomes a co-participant alongside the pupil in the activities carried out. He accompanies and places the child on the road to knowledge.

The success of integrated content delivery in kindergarten is largely based on the degree of structuring of the projected content, in a unitary vision, following certain finality.

The new demands of children and society require that the teaching and teaching methodology should be supple and permissive to the dynamics of change that takes place in the components of the instructive and educational process. In order to implement these ideals of society, to develop children's creativity, new methods and means are needed to ensure this.

Predarea este un act foarte complex și înseamnă ce se întâmplă înainte de lecție, în timpul lecției și după terminarea acesteia. Dat fiind faptul că conceptul de predare a evoluat în timp și că a căpătat multe semnificații, putem vorbi despre două tipuri de predare, una tradițională și una modernă. În ce tip de predare îi este ușor profesorului din zilele noastre? Pentru profesorii debutanți și cei care nu sunt de foarte mult timp în sistem, predarea modernă este cea pe care au învățat-o și pe care cred că o folosesc. Pentru profesorii care au multă vechime în învățământ și care erau obișnuiți cu tipul de predare tradițional, adaptarea la modern survine mai greu (din cauza comodității sau a neadaptării) sau poate chiar deloc, ei limitându-se doar la predarea tradițională, pe alocuri cu tentă modernă. Când predă, profesorul are un scop de tip educațional. În atingerea acestor scopuri, profesorii folosesc strategii didactice: metode și procedee didactice, resurse și mijloace de învățământ. În afară de metode, despre care o să vorbim în continuare, mijloacele de învățământ îi pun în dificultate pe unii dintre profesori (de exemplu, utilizarea calculatorului în demersul didactic) și iarăși ne întorcem la tradiție- tablă și creta. Un alt obstacol în predarea modernă o reprezintă și clasa. Există elevi care nu cooperează și ca atare nu vor să participe la o oră desfășurată într-un alt stil decât cel tradițional. Dar, din proprie experiență, elevii sunt captivați de ideea de a fi incluși în procesul de predare ca actori și nu ca spectatori (expunerea, exercițiile îi plictisesc, deși ele sunt necesare, însă pentru a fi atrăgătoare expunerea ar putea fi „condimentată” cu întrebări la care elevii să răspundă, exercițiile ar putea fi lucrate în grup de doi sau patru elevi, aceștia fiind motivați extrinsec (veți primi o notă, etc), etc. Profesorul trebuie să cunoască clasa și să simtă pulsul acesteia.

Revenind la conceptul de metodă, aceasta provine din grecescul „methodos” care înseamnă „drum spre”, desigur, spre învățare. Aceste metode sunt și ele ca și predarea tradiționale și moderne:

ÎNVĂȚAREA CU AJUTORUL SOFTWARE – ului ACTIV INSPIRE

- Software-ul, ActivInspire, permite profesorilor să aducă lecții de un suflu nou prin intermediul orelor interactive, și a tablei multi - media. Intensificarea colaborării de grup și lucrul în echipă, în sala de clasă, cu ajutorul sistemelor Prometeic Active Inspire de răspuns și de creare de lecții diferențiate umplute cu activități bogate, duc la atragerea atenției întregii clase și determinarea tuturor elevilor să lucreze cu plăcere.

- Abilitățile de colaborare, cum ar fi, de exprimare creativă și de auto-evaluare sunt esențiale pentru succesul elevilor, acum și în carierele lor viitoare. Profesorii pot transforma tradiționalele lecții, bazate pe prelegere precum și sălile obișnuite de clasă, în medii de învățare infuzate cu experiențe pline de imaginație, interactive, care captivează atât atenția elevilor, cât și cea a adulților, în timp ce le oferă acestora libertatea de creare și de realizare a acestora.

- Conceput pentru a promova gândiri eficiente, independente, ActivInspire ajută profesorii să combine într-un timp real de evaluare și lumea reală și experiența din procesul de învățare.

- O alta caracteristică a acestui program constă în consolidarea clasei din punct de vedere al eficienței - adică, poate genera lecții mai eficiente, pe deplin funcționale, instrumente integrate, cum ar fi desenatorul, instrumentele de matematica și de alte discipline precum și cerneala magică.

- Simplificarea lecției prin utilizarea ActivInspire permite profesorilor să creeze cu ușurință lecții, să sporească colaborarea și implicarea elevilor prin instrumente interactive.

METODA CIORCHINELUI

- metoda ce se poate utiliza mai ales în etapa de reactualizare a structurilor învățate anterior, sau în etapa de evocare, elevii fiind puși în situația de a stabili conexiuni între elementele studiate, de a se implica activ în procesul de gândire.
- după rezolvarea sarcinii de lucru, elevii vor folosi noțiunile și legăturile create pentru a dezvolta idei concrete despre CONCEPTUL PROPUȘ.
- prin acest exercițiu se încurajează participarea întregii clase.
- tehnica de predare - învățare menită să încurajeze elevii să gândească liber și să stimuleze conexiunile de idei.
- modalitate de a realiza asociații de idei sau de a oferi noi sensuri ideilor însușite anterior.
- ciorchinele poate fi realizat individual sau ca activitate de grup.

Modalitatea de realizare

- elevii vor scrie un cuvânt sau expresie nucleu în centrul unei foi de hârtie
- elevii sunt invitați să scrie cât mai multe cuvinte sau expresii care le vin în minte despre subiectul
- selectat până la expirarea timpului
- cuvintele (ideile) vor fi legate prin linii de noțiunea centrală sau, dacă este cazul, de una din cele propuse de elevi;
- la finalul exercițiului se va comenta întreaga structura cu explicațiile de rigoare;

Caracterul stimulat al metodei ciorchinelui

Participarea întregii clase la realizarea “ciorchinelui” este lansată ca o provocare și determină o întrecere de a descoperi noi conexiuni legate de termenul propus.

METODA “ASALTULUI DE IDEI” BRAINSTORMINGUL

Brainstormingul este o metodă care ajută la crearea unor idei și concepte creative și inovatoare. Pentru un brainstorming eficient, inhibițiile și criticile suspendate vor fi puse de-o parte. Astfel exprimarea va deveni liberă și participanții la un proces de brainstorming își vor spune ideile și părerile fără teama de a fi respinși sau criticați. Un brainstorming durează în jur de o jumătate de oră și participă în medie 10 elevi sau grupuri de minim 10 elevi. Se expune un concept, o idee sau o problemă și fiecare își spune părerea despre cele expuse și absolut tot ceea ce le trece prin minte, inclusiv idei comice sau inaplicabile. O variantă a brainstormingului este brainwritingul.

O sesiune de brainstorming bine dirijată dă fiecăruia ocazia de a participa la dezbateri și se poate dovedi o acțiune foarte constructivă.

Etapele unui brainstorming eficient sunt următoarele: deschiderea sesiunii de brainstorming, o perioadă de acomodare de 5-10 minute, partea creativă a brainstormingului, prelucrarea ideilor și stabilirea unui acord.

În deschiderea sesiunii de brainstorming se prezintă scopul acesteia și se discută tehnicile și regulile de bază care vor fi utilizate.

Perioada de acomodare durează 5-10 minute și are ca obiectiv introducerea grupului în atmosfera brainstormingului. Este o mini-sesiune de brainstorming unde participanții sunt stimulați să discute idei generale pentru a putea trece la un nivel superior.

Partea creativă a brainstormingului are o durată de 25-30 de minute. Este recomandabil ca în timpul derulării acestei etape, coordonatorul (profesorul) să amintească timpul care a trecut și cât timp a mai rămas. Să “prezeze” participanții și în finalul părții creative să mai acorde câte 3-4 minute în plus. În acest interval de timp grupul participant trebuie să fie stimulați să-și spună părerile fără ocolișuri.

BIBLIOGRAFIE:

1. Crenguța - Lăcrămioara Oprea (2008) – “*Strategii didactice interactive*”, ed. a III-a, EDP, București.
2. Ioan Cerghit (2005)- “*Metode de învățământ*”, EDP, București.
3. Ion- Ovidiu Pânișoară (2006) – “*Comunicarea eficientă*”, ediția a III-a, Editura Polirom, Iași.
4. Rodica Leonte, Mihai Stanciu (2004) – “*Strategii activ-participative de predare-învățare în ciclul primar*”, Editura Casei Corpului Didactic, Bacău.
5. Silvia Breben , Elena Gongea, Georgeta Ruiu, Mihaela Fulga (s.a.) - “*Metode interactive de grup*”. Ghid metodic pentru învățământul preșcolar, Editura Arves, Craiova.
6. Venera Mihaela Cojocariu (2004) – “*Teoria și metodologia instruirii*”, EDP, București.

METODA INTERACTIVĂ DE GRUP, NEVOIE A EDUCAȚIEI MODERNE

*Prof. învă. preșcolar Ramona UDREA
Grădinița cu Program Prelungit Nr 19,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

A well-designed modern education allows children's initiative, spontaneity and creativity, but also their direction, guidance, the role of the teacher gaining new valences, overcoming the traditional optics by which he was an information provider.

In organizing a child-centered education, the teacher becomes a co-participant alongside the pupil in the activities carried out. He accompanies and places the child on the road to knowledge.

În societatea actuală, are lor un proces dinamic care obligă toate categoriile sociale să țină pasul cu evoluția societății și implicit a educației.

Suntem în era informațională pe care unii cu greu o acceptă, se integrează cu greu în ea. Și în învățământ au loc transformări rapide pornind de la crearea mediului de învățare care poate eficientiza tehnicile de învățare și de muncă intelectuală sau le poate bloca, încetini uneori din lipsa banilor, altele din dezinteresul dascălilor.

Nevoile și cerințele copiilor pe scena educațională pretind dascălilor o schimbare radicală a modului de abordare a activității didactice .

Metodele interactive de grup sunt modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experiențe, de cunoștințe.

Interactivitatea presupune o învățare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii și argumente, creează situații de învățare centrate pe disponibilitatea și dorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă și activă, pe influența reciprocă din interiorul microgrupurilor și interacțiunea socială a membrilor unui grup.

Implementarea acestor instrumente didactice moderne presupune un cumul de calități și disponibilități din partea cadrului didactic: receptivitate la nou, adaptarea stilului didactic, mobilizare, dorință de autoperfecționare, gândire reflexivă și modernă, creativitate, inteligența de a accepta noul și o mare flexibilitate în concepții.

Uneori considerăm educația ca o activitate în care continuitatea e mai importantă decât schimbarea. Devine însă evident că trăim într-un mediu a cărui mișcare este nu numai rapidă ci și imprevizibilă, chiar ambiguă. Nu mai știm dacă ceea ce ni se întâmplă este “bine” sau “rău”. Cu cât mediul este mai instabil și mai complex, cu atât crește gradul de incertitudine.

Datorită progresului tehnologic și accesului sporit la cunoaștere și la resurse ne putem propune și realiza schimbări la care, cu câțiva timp în urmă nici nu ne puteam gândi.

Trebuie, deci, să ne modificăm modul în care gândim prezentul și viitorul educației pe care îl dăm generației următoare având în vedere aceste aspecte. Nu ne mai putem permite o unitate școlară “muzeu”, orientată spre trecut, care pune accent pe cunoștințe, ci avem nevoie de o școală ce-i pregătește pe copii pentru viitor, punând accent pe competențele sociale și de comunicare.

E bine ca profesorul să modeleze tipul de personalitate necesar societății cunoașterii, personalitate caracterizată prin noi dimensiuni: gândire critică, creativă, capacitate de comunicare și

cooperare, abilități de relaționare și lucru în echipă, atitudini pozitive și adaptabilitate, responsabilitate și implicare.

Un învățământ modern, bine conceput permite inițiativa, spontaneitatea și creativitatea copiilor, dar și dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valențe, depășind optica tradițională prin care era un furnizor de informații.

În organizarea unui învățământ centrat pe copil, profesorul devine un coparticipant alături de elev la activitățile desfășurate. El însoțește și încadrează copilul pe drumul spre cunoaștere.

Utilizarea metodelor interactive de predare – învățare în activitatea didactică contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv - educativ, având un caracter activ – participativ și o reală valoare activ – formativă asupra personalității elevului.

Creierul funcționează asemenea unui computer, acesta din urmă a fost proiectat și creat după modelul de funcționare al creierului. Pentru ca un computer să înceapă să funcționeze trebuie să apăsăm butonul de pornire. În cazul în care învățatoarea este „pasivă”, butonul „pornire” al creierului nostru este activat. Unui computer îi este necesar pentru a fi în stare de funcționare de un soft adecvat pentru a interpreta datele introduse și creierul nostru are nevoie să facă unele conexiuni cu ideile ancoră deja cunoscute. Când învățarea este „pasivă”, creierul nu face aceste legături. Un computer nu reține informația procesată decât dacă acționăm butonul „salvare”. Creierul nostru trebuie să testeze informația sau să o explice altcuiva pentru a o stoca.

Profesorii își inundă elevii cu propriile lor gânduri profunde și bine organizate. Profesorii recurg prea des la explicații și demonstrații de genul „hai-să-ți-arăt-cum”. Desigur că, prezentarea poate face o impresie imediată asupra creierului, dar în absența unei memorii excepționale, elevii nu pot reține prea mult pentru perioada următoare. Un profesor, oricât de strălucit orator ar fi, nu se poate substitui creierelor elevilor și deci nu poate face activitatea care se desfășoară individual în mintea fiecăruia.

Elevii înșiși trebuie să organizeze ceea ce au auzit și văzut într-un tot ordonat și plin de semnificații. Dacă elevilor nu li se oferă ocazia discuției, a investigației, a acțiunii și eventual a predării, învățarea nu are loc.

Crearea unei ambiante bine organizate încurajează copiii să exploreze, să aibă inițiativă și să creeze. Experiența a demonstrat de fiecare dată ca orice copil posedă potențial creativ, iar creativitatea este educabilă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Crenguța - Lăcrămioara Oprea (2008) – *“Strategii didactice interactive”, ed. a III-a, EDP, București.*
2. Ioan Cerghit (2005) - *“Metode de învățământ”, EDP, București.*
3. Ion- Ovidiu Pânișoară (2006) – *“Comunicarea eficientă”, ediția a III-a, Editura Polirom, Iași.*
4. Rodica Leonte, Mihai Stanciu (2004) – *“Strategii activ-participative de predare-învățare în ciclul primar”, Editura Casei Corpului Didactic, Bacău.*
5. Silvia Breben, Elena Gongea, Georgeta Ruiu, Mihaela Fulga (s.a.) - *“Metode interactive de grup”. Ghid metodic pentru învățământul preșcolar, Editura Arves, Craiova.*
6. Venera Mihaela Cojocariu (2004) – *“Teoria și metodologia instruirii”, EDP, București.*

CUM ÎNVAȚĂ ELEVII DIN ALTE ȚĂRI

*Pprof. Gabriela UNGUREANU
Colegiul Național „Traian”,
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Information technology plays a very important role in the preparation of the young generation; digital education encourages classroom to use of interactive work methods and digital educational content. In our country both urban students, especially those from rural areas, are very excited. By implementing projects, you can create digital materials tailored to the student today and always change requires effort and resources.

Tehnologia informației joacă un rol deosebit de important în pregătirea tinerei generații; educația digitală încurajează utilizarea la clasă a metodelor de lucru interactive și a conținutului digital educativ. La noi în țară atât elevii din mediul urban, cât mai ales cei din mediul rural sunt foarte încântați. Prin implementarea unor proiecte se pot crea materiale digitale adaptate elevului de astăzi și întotdeauna schimbarea necesită efort și resurse.

Este o realitate faptul că prin educația digitală noi, dascălii, avem datoria de a-i ajuta pe elevi să-și dezvolte personalitatea și de a se integra mai rapid în societate, dat fiind că sunt născuți și trăiesc într-o epocă a digitalului. Integrăm în lecții materiale digitale pentru a ne face mai bine înțeleși și pentru a atrage mai mult elevii spre a învăța materia /disciplina pe care o predăm.

Toți profesorii au momente în care fac un pas înapoi și își spun: „Da, în asta constă de fapt predarea. Ceva a mers bine astăzi. Aș vrea să știu ce anume!”

Dacă a fost un subiect interesant din programa școlară sau o activitate care a generat discuții, ar putea fi capabili să repete acea experiență. Totuși, ei simt adesea că aceasta nu va mai putea fi repetată.

Totuși, lecțiile pot fi proiectate pentru a aduce cu regularitate învățaceii la o stare de *flux natural*. În aceasta constă valoarea exercițiilor care dezvoltă abilitățile de reflecție și investigare, a instrumentelor care promovează înțelegerea sistemelor și a alocării timpului pentru concentrarea explicită asupra aspirațiilor și colaborării. Cum ceea ce se întâmplă în sala de clasă este un produs primar al modurilor în care oamenii gândesc și interacționează, atunci metodele care cresc calitatea gândirii și a interacțiunii pot oferi o semnificație mai profundă pentru tot ceea ce se întâmplă în sala de clasă.

Dar haideți să vedem cum învață elevii din alte țări! Documentându-mă pentru acest referat am găsit câteva exemple de bună practică din alte țări, care m-au surprins în mod plăcut și mi-au întărit convingerea că se poate și altfel construi o școală în care se învață mai ușor și mai bine.

Astfel, am găsit **Școala cu o uriașă sală de clasă – Copenhaga, Danemarca.**

Școala din sticlă, în formă de cub, este, de fapt, o sală de clasă uriașă, unde vin peste 1.100 de liceeni. Lecțiile sunt ținute în acest cub de sticlă, iar spațiul este împărțit în diferite secțiuni de formă rotundă, unde se află fotolii confortabile. Spațiul a fost gândit în acest fel pentru a încuraja gândirea creativă și flexibilitatea tinerilor.

Un alt exemplu care mi-a atras atenția a fost **Școala unde copiii învață în „peșteri” sau la umbra „copacilor”**. Este destul de greu pentru elevii care învață la această școală din Stockholm să se plictisească. Datorită unor designeri talentați, clădirea pare mai degrabă o lume magică în care cei mici pot să escaladeze un munte, să se joace sub un copac sau să între într-o peșteră.

În loc de biblioteci tradiționale, o școală tot din Stockholm, Suedia, are mai multe coridoare de studiu care sunt prevăzute cu spații unde copiii pot urmări prezentări media care au legătură cu programa școlară. În plus, există și spații destinate studiului individual, unde copiii pot să învețe în liniște, dar și spații pentru studiu în grup. Toate coridoarele de studiu au acces la Wi-Fi.

BIBLIOGRAFIE:

1. Huberman, M., *Cum se produc schimbările în educație. Contribuție la studiul inovației*, EDP, București, 1978.
2. Păun E, Potolea E. (coord.), *Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative*, Editura Polirom, Iași, 2002.
3. Peretti, de A., *Educația în schimbare* (trad.), Ed. Spiru Haret, Iași, 1996.
4. *** *Reforma învățământului din România: condiții și perspective*, (1993), Ministerul Învățământului, Institutul de Științe ale Educației, București.

STRATEGII DE PREDARE ÎN ABORDAREA TEXTULUI LITERAR LA ORA DE LIMBĂ FRANCEZĂ

*Prof. Adriana-Roxana URUCU
Colegiul Tehnic "Domnul Tudor",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

Teaching of literature in language classes has become a fashion. Commonly, teachers use literature for the development of the four skills of language as well as for providing knowledge of the world.

These days three models are used to teach literature in EFL/ESL classroom as 1. Cultural model-- by which student learn about several cultural and ideologies other than their own, 2. language model-- where students learn to use language and vocabulary, etc., 3. personal growth model-- where learners learn to engage with the text to enjoy reading pleasure.

Locul textului literar nu este nici mai mult, nici mai puțin important decât alte documente autentice pe care profesorii le utilizează în cursurile lor. Se utilizează textul literar la ora de limbă franceză pentru a fixa obiectivele pedagogice și să rezolve dificultăți de înțelegere. Textele literare sunt adesea dificil de înțeles de către elevi, căci sunt departe de experiența lor, de câmpul lor de reflecție, de cultura sau suportul cultural.

Lectura unei opere literare are multe avantaje, dar ea nu este întotdeauna ușor de abordat. Trebuie înțelese dificultățile care apar aproape întotdeauna la începutul acestui proces, modalitățile de soluționare a acestor obstacole fiind o provocare pentru profesor, care trebuie să îi învețe pe elevi care sunt soluțiile pentru a le depăși și care sunt strategiile de lectură pe care să le stăpânească.

Unul din obiectivele exploatării textelor literare la ora de limbă franceză este acela de a cultiva la elevi gustul pentru lectură și de a-i atrage către aceasta. Provocarea pentru profesor este de a trezi la elev dragostea pentru lectură. Se insistă pe activitatea elevului și pe autonomia sa, dar rolul profesorului rămâne unul important.

Procesul de lectură comportă trei părți: **prelectura**, **lectura propriu-zisă** și **postlectura**. În cursul celor trei etape, elevul este în interacțiune constantă cu textul și contextul lecturii pentru a construi un sens. Această organizare este definită în funcție de planificarea care reprezintă lectura, a gestiunii care reprezintă lectura și reinvestirea și reacțiile care reprezintă postlectura.

Prelectura este momentul în care elevul ia cunoștință cu textul, cu structura și genul său. El își activează cunoștințele anterioare, face legături, predicții și ipoteze asupra structurii, subiectului sau genului literar. În acel moment el își planifică lectura și ia cunoștință de context.

Lectura este momentul în care elevul citește textul, verifică ipotezele, organizează informațiile, face apel la cunoștințele anterioare, pune întrebări, privind interpretarea mesajului. O lectură activă constă în a face o conexiune între toate cunoștințele înmagazinate și cunoștințele noi pe care le aduce textul și utilizarea corectă a acestor cunoștințe pentru a depăși dificultățile lingvistice. Strategii diverse permit înțelegerea punctuală a textului prin: ținerea unui jurnal de lectură, producerea unor scheme, rezumatul capitolelor, discuții dirijate între grupuri de elevi sau discuții libere în jurul unor întrebări propuse de elevi.

Postlectura este etapa care ocupă cea mai mare parte a lucrului, în care elevul reflectează asupra a ceea ce a citit și înțeles, asupra dificultăților întâlnite și asupra noilor achiziții. El își evaluează noile cunoștințe, analizează textul global, utilizând analogia.

Elevul poate să puncteze momentele importante ale textului, poate să verifice ipotezele sau să le schematizeze. Intențiile autorului se dezvăluie în întregime și elevul poate să-și dea seama de valoarea literară a textului, de ideile și de situațiile care apar în mod clar.

Contextul este situația în care se găsește cititorul pentru a aborda textul. Această situație este psihologică și socială, dar și fizică. Interesul manifestat de cititori față de text, intervenția profesorului, timpul disponibil și nivelul de zgomot în jurul lor, toate aceste lucruri pot să faciliteze sau să complice lectura. Se adaugă nivelul de cunoștințe acumulate anterior (de vocabular, de gramatică, de cultură și civilizație etc.) ce reprezintă un factor important pentru o bună exploatare a unui text literar, precum și pentru înțelegerea sa.

Cicurel (1991: 56) propune o diviziune în patru etape ale procesului de lectură în clasă.

În prima etapă profesorul trebuie să orienteze / activeze cunoștințele elevilor care au un raport cu conținutul textului. Această etapă se face cu precădere înaintea distribuirii textului, ea trebuind să pregătească lectura.

A doua etapă se situează de asemenea înaintea lecturii, ea pregătește intrarea în text. Este o observație / captare de indicii care vor permite anticiparea sensului. Aceasta este etapa de familiarizare a cititorului cu textul. Ea poate să genereze o lectură-fulger, o privire rapidă și generală asupra textului. Procesul poate să se repete de câte ori are nevoie elevul pentru o bună înțelegere și interpretare a textului.

A treia etapă este lectura cu un obiectiv. Este o lectură – căutare ghidată de cerințe. Aceste cerințe de lectură au fost punctul forte al abordării globale a textului. Ele au ca scop de a motiva o lectură cu obiective specifice și sunt întotdeauna sub forma unei cereri de a face ceva, obiectivul lor fiind acela de a favoriza înțelegerea și nu de a evalua.

În a patra și ultima etapă, profesorul trebuie să îl facă pe elev să reacționeze asupra conținutului textului. El trebuie să lege cunoștințele aduse de text cu cele pe care le avea deja și care i-au permis înțelegerea.

Cornaire redactează o listă de strategii pe care fiecare profesor ar trebui să le predea elevilor în cursul lucrului pe textul literar. Strategiile de lectură (sau strategii cognitive) pe care elevii trebuie să le cunoască sunt:

- tolerarea impreciziei și depășirea unei dificultăți;
- recunoașterea rapidă a unui cuvânt, un grup de cuvinte, o frază;
- formularea unei ipoteze;
- utilizarea cunoștințelor referențiale și textuale;
- producerea de inferențe; (1999: 34)

BIBLIOGRAFIE:

Claudette, CORNAIRE – *La production écrite*, CLE international, Paris, 1999;
Francine, CICUREL - *Lecture interactive en langue étrangère*, Hachette, 1991.

METODE ȘI STRATEGII FOLOSITE ÎN PREDAREA UNITĂȚILOR FRAZELOGICE

Izabela-Alina VALON
Școala Gimnazială "Petre Sergescu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți

Generally speaking, these methods are more suited to the needs of students' language, they provide an extensive exposure to language in which themes are more easily generated than in daily language. According to the traditional in teaching writing, the teacher introduces the new words or phrases within the so called introductory conversation followed by a model writing of a part of the passage using these methods.

Orice act de predare include cu necesitate în structura lui un anumit mod de a proceda, o tehnică de realizare a acțiunii respective. În practica școlară, metoda este definită drept *o cale de urmat* în vederea atingerii unor obiective instructiv-educative, precum cele de transmitere și însușire a unor cunoștințe, de formare a unor priceperi și deprinderi etc.

În ultimii ani a crescut, fără precedent, interesul pentru așa-zisele metode *activ-participative*. Acest interes este generat de actuala deschidere a școlii spre noi obiective și conținuturi, spre noi experiențe de cunoaștere, de trăire și de acțiune. Didactica actuală pune accentul pe mobilurile interioare, pe atitudinea activă, pe activitatea din proprie inițiativă a elevului. În general, metodele activ-participative se disting prin caracterul lor solicitant; ele pun în acțiune, sub multiple aspecte, forțele intelectuale ale elevilor: gândirea, imaginația, memoria și voința acestuia. Caracterul lor pronunțat formativ-educativ se explică prin capacitatea de implica elevul în propria formare și devenire. Lectura independentă, conversația euristică, învățarea prin explorare și descoperire, discuțiile colective implică elevii în actul de învățare mai mult decât o explicație, o expunere sau o demonstrație. Într-un fel sau altul, fiecare metodă oferă posibilități de angajare a celor care învață. Totuși, gradul de participare și de activizare variază de la metodă la metodă, în funcție de modul în care este concepută dirijarea învățării.

Predarea, ca și învățarea, este un act personal, care cere participare personală din partea subiecților implicați. În afară de aceasta, sistemul metodelor educative este sensibil la inovație, dinamic, iar conceperea activității poate avea o multitudine de forme, unde creativitatea didactică are rolul decisiv.

Considerând că metodele cele mai eficiente sunt cele care solicită din plin participarea elevilor și determină o interacțiune continuă a profesorului cu clasa în actul de predare, ne vom opri în continuare asupra câtorva metode consacrate în studiile de specialitate, care pot fi utilizate în activitățile dedicate unităților frazeologice.

Metode expositive

Expunerea, prin caracterul ei unidirecțional (urmărește transmiterea de informații de profesor la elev), transformă elevul într-un receptor pasiv. Didactica tradițională promovează o idee preconcepțată, anume că elevul receptează integral și instantaneu mesajul transmis. Actualmente, ponderea metodelor expositive este scăzută. *Asistăm, într-adevăr la o restrângere a momentului expozitiv-receptiv, în favoarea intensificării activității proprii, independente sau interdependente de învățare ce o depun elevii.*

Metoda poate fi utilizată pentru prezentarea întregului conținut privitor la unitățile frazeologice: definiție, tipuri, exemple, valoare stilistică.

Eficiența acesteia poate fi sporită prin combinarea cu alte metode, prin care elevul descoperă mecanismul formării îmbinărilor stabile de cuvinte și care-i oferă posibilitatea de a-și valorifica experiența lingvistică. Fluxul de informație nouă poate deveni greu de asimilat în absența interacțiunii cu elevii. Expunerea continuă nu permite constatarea imediată de către profesor a efectelor acțiunii sale și nu lasă loc tratării diferențiate a elevilor în funcție de nivelul cunoștințelor sau ritmul de învățare. De aceea, trebuie avute în vedere permanent posibilitățile de optimizare a metodelor expositive.

Povestirea face parte din categoria metodelor expositive, a căror pondere scade considerabil în contextul actual al învățământului centrat pe elev. *Povestirea este o formă de expunere în care domină elementele narative prin descriere sau relatare, folosind un limbaj intuitiv.* Totuși, povestirea ajută la înțelegerea evoluției sensului pentru formulele și clișeele internaționale. De exemplu, pentru frazeologismul *mărul lui Newton*, putem apela la povestea ce explică sensul sintagmei.

Metode conversative (dialogate sau interogative)

Conversația, metodă utilizată la toate disciplinele, indiferent de nivelul de învățământ, necesită o deosebită pregătire și măiestrie pedagogică. Ea constă într-o succesiune de întrebări, minuțios și logic stabilite, cu rol clar definit în stimularea diferitelor operații mintale. Întrebările care solicită memoria se îmbină cu întrebări ce solicită gândirea. Formularea clară și concisă a întrebărilor este o condiție esențială a aplicării eficiente a acestei metode.

Socotită una dintre cele mai eficiente și practice modalități de instruire și educare, conversația exploatează resursele cognitive ale elevului, ajută la organizarea cunoștințelor în structuri noi, orientează activitatea ulterioară de informare în raport cu o temă dată, exersează gândirea logică, și, nu în ultimul rând, exersează capacitățile de exprimare orală. Folosită în toate etapele unei activități, conversația definește *o vădită tendință de intensificare a dialogului profesor-elevi.*

Toate tipurile de conversație (introdactivă, euristică, de aprofundare, de fixare și sistematizare, de verificare a cunoștințelor) pot fi folosite în lecțiile cu tema unităților frazeologice. Dintre acestea, reținem însă conversația euristică, inspirată din maieutica socratică. Dincolo de faptul că este o metodă bazată pe comunicarea orală, conversația euristică este și o metodă a învățării prin descoperire: *Forma euristică contribuie la căutarea adevărului prin efortul unit al celor doi factori ai relației profesori-elevi.*

Prin conversație, se poate valorifica experiența lingvistică a elevilor, pentru că expresiile și locuțiunile sunt cunoscute de ei, profesorul doar operează delimitări teoretice. Întrebările îl conduc pe elevi spre descoperirea unor reguli, definiții. Strategia didactică specifică este cea inductivă, de la particular spre general.

Discuția sau dezbateră se definește un schimb reciproc, organizat și constructiv de informații, impresii, păreri, etc. Elevii se antrenează ușor în astfel de discuții și încearcă să-și clarifice diferite aspecte legate de o temă dată. Aplicarea acestei metode este un bun prilej de a stimula imaginația și gândirea elevilor. Sunt foarte interesante discuțiile inițiate spontan sau acelea bazate pe confruntări de opinii. Pentru studiul unităților frazeologice, discuția poate aduce în atenția grupului de elevii polisemia unităților frazeologice, expresivitatea lor, preponderența acestor fapte de limbaj în stilul colocvial și în cel beletristic. Discuțiile fixează cunoștințele dobândite anterior, oferă posibilitatea exprimării unor puncte de vedere argumentate etc.

Metode bazate pe comunicarea scrisă

Practica lecturii, *prin care se înfăptuiește decodificarea semnelor cărții, este calea fundamentală a cunoașterii și însușirii culturii.* Folosită în predarea tuturor disciplinelor, lectura este un instrument indispensabil și pentru educația permanentă. Cartea este sursa principală a

cunoașterii, de aceea trebuie încurajată de timpuriu munca independentă cu manualul și alte lucrări științifice ori beletristice. Este indiscutabil faptul că îmbogățirea vocabularului la elevi se realizează printr-o lectură îndrumată permanent de profesor. Cititul este genul de experiență lingvistică care-i pune pe elevi în contact cu diversitatea faptelor de limbă: cuvinte, structuri gramaticale etc. Unitățile frazeologice cunosc o largă întrebuințare în stilul artistic, în care funcția poetică, centrată pe expresie, pe forma mesajului, este esențială.

O lectură susținută descoperă nenumărate contexte în care se pot evidenția îmbinările stabile de cuvinte. Apariția locuțiunilor în texte vechi și în folclor arată vechimea în limbă, iar pentru înțelegerea și utilizarea formulilor și clișeele internaționale, este necesară cunoașterea unor fapte mitologice, religioase, de cultură. Pentru clarificarea sensurilor unor frazeologisme este indicată consultarea dicționarelor. În general, elevii trebuie să-și formeze deprinderea de a se documenta, de a cerceta, iar textul scris este în măsură să ofere informațiile căutate.

Metode demonstrative

Demonstrația, nelipsită în predarea oricărei științe, în lecțiile de limba română are rolul de a întări o regulă enunțată, o definiție. *În sprijinul argumentării unei idei, în lecțiile de dobândire de cunoștințe, demonstrația presupune folosirea mijloacelor intuitive (sublinieri, scheme, tablouri, modele ș.a.).* De pildă, pentru a evidenția specificul unităților frazeologice, se încearcă substituții sinonimice ale termenilor, schimbarea formei unui cuvânt, traducerea cuvânt cu cuvânt a grupului sau introducerea unor determinanți. Exemplele rezultate nu corespund exprimării corecte în limba română, fapt ce demonstrează structurile sunt fixe, cu termeni invariabili, intraductibile (în afară de frazeologismele cu circulație internațională).

Metode bazate pe acțiune

Exercițiul, în esență, se referă la efectuarea conștientă și repetată a unor acțiuni și operații în scopul formării de priceperi și deprinderi practice și intelectuale, dezvoltării unor capacități și aptitudini, consolidării cunoștințelor dobândite, stimulării potențialului creativ al elevilor etc. Elevii trebuie să cunoască suportul teoretic ce stă la baza exercițiului și să aibă un model de rezolvare pe care să-l repete, în diferite situații de învățare. Profesorul de limba și literatura română utilizează frecvent această metodă, mai ales consolidarea cunoștințelor de fonetică, ortografie, lexic, morfologie și sintaxă. *Îmbinând studierea limbii cu lectura textelor literare, exercițiile pun bazele deprinderilor elevilor de a se exprima corect, oral și în scris.*

Exercițiile întâlnite cel mai des în lecțiile dedicate unităților frazeologice sunt cele de identificare, de echivalare cu un sinonim lexical, de construire a unor enunțuri, de exemplificare. Profesorul trebuie să țină cont de gradația firească a exercițiilor în funcție de complexitate și dificultate, ordonându-le de la simplu spre complex.

În analiza lexicală, *un procedeu metodic operant se dovedește a fi substituția, pentru găsirea cuvântului celui mai nimerit, în vederea exprimării precise și nuanțate.* Tehnica analizei lexicale presupune folosirea conversației pe baza unui material lingvistic dat, urmărindu-se *identificarea, structura, sensul, funcția expresivă a diferitelor categorii de cuvinte, în contextul lingvistic din care fac parte.*

BIBLIOGRAFIE:

- Ioan Cerghit, *Metode de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1976.
- Marin Stoica, *Sinteze de pedagogie și psihologie*, Editura Universitaria, Craiova, 1992.

ABORDĂRI INOVATIVE ÎN EDUCAȚIE. ÎNVĂȚAREA EXPERIENȚIALĂ

*Prof. înv. preșcolar Rodica Silvia VERDEA
Școala Gimnazială "Theodor Costescu",
Drobeta-Turnu Severin, jud. Mehedinți*

"Spune-mi și voi uita, predă-mi și îmi voi aminti, implică-mă și voi învăța."
(*proverb chinezesc*)

Experiential activities are among the most effective tools for teaching and learning. Experiential learning requires student initiative, an "intention to learn" and an "active learning phase". This learning process can lead to "changes in judgment, feelings or abilities" for the individual, and can provide guidance for "adopting judgment as a guide to decision-making and action."

Activitățile experiențiale sunt printre cele mai eficiente instrumente de predare și de învățare. Învățarea experiențială necesită inițiativă din partea elevului, o "intenție de a învăța" și o "fază activă a învățării".

Ciclul învățării experiențiale elaborat de Kolb poate fi folosit pentru încadrarea etapelor implicate. Jennifer A. Moon, bazându-se pe acest ciclu, a argumentat că învățarea experiențială este cea mai eficace dacă implică: 1) o fază a "învățării reflective" 2) o fază a învățării rezultată din acțiunile inerente învățării experiențiale și 3) "o fază a învățării din feedback". Acest proces de învățare poate determina "schimbări în judecată, sentimente sau abilități" pentru individ și poate furniza indicații pentru "adoptarea judecății ca ghid în luarea deciziilor și în acțiune".

Majoritatea dascălilor înțeleg rolul pe care experiența îl joacă în procesul de învățare. Rolul emoțiilor și al sentimentelor în învățarea din experiență a fost demult recunoscut ca fiind important în învățarea experiențială. Deși acești factori pot îmbunătăți probabilitatea ca învățarea experiențială să aibă loc, învățarea se poate întâmpla și în absența acestora. Ce este cu adevărat vital în învățarea experiențială este ca individul să fie încurajat să se implice direct în experiență, apoi să reflecte asupra acesteia folosindu-și abilitățile analitice, astfel încât cunoștințele să fie înțelese mai bine și reținute pentru o perioadă mai lungă.

Deși experiența elevului este cea mai importantă în procesul de învățare, este de asemenea important să se țină seama de aportul semnificativ pe care un facilitator bun îl poate aduce situației. Totuși, deși un facilitator, numit în mod tradițional profesor, poate îmbunătăți probabilitatea ca învățarea experiențială să aibă loc, acesta nu este esențial învățării experiențiale. Mai curând, mecanismul pe care se bazează învățarea experiențială este reflecția elevului asupra experienței folosind abilitățile analitice. Aceasta poate avea loc în lipsa unui facilitator, ceea ce înseamnă că învățarea experiențială nu este definită de prezența acestuia. Totuși, luarea în considerare a alternativei furnizate de învățarea experiențială în dezvoltarea conținutului cursurilor și a programelor, apare o oportunitate de adaptare a diverselor tehnici de predare/învățare care pot fi aplicate în sălile de clasă."

„Procesul de învățare experiențială prezintă numeroase avantaje. Această abordare permite o participare activă a tuturor indivizilor implicați, în consecință, facilitează dobândirea diverselor competente care se învață cel mai ușor prin experiențe practice.”

Învățarea experiențială are trei componente:

- Cunoștințe - concepte, fapte, informație și experiența anterioară;
- Activități - cunoștințe aplicate la evenimentele curente, în desfășurare;
- Reflecție – gândire axată pe analiza și evaluarea propriilor activități și a contribuției la propria creștere personală.

Caracteristici ale învățării experiențiale:

- Asigură o implicare activă a elevului;
- Se bazează pe experiențele lor;
- Asigură un dialog activ între profesor și elev;
- Implică reflecția activă (învățarea este eficientă după ce reflectăm asupra situației la care am participat);
- învățarea este experiențială atunci când experiența umană face parte din procesul de învățare;
- învățarea începe cu ideile și conceptele elevului; nu există un "profesor" care să citească din cărți;
- experiențele personale și dezvoltarea personală sunt valorizate;
- evaluarea este considerată a fi o experiență de învățare pe care elevii învață să o aplice pe ei înșiși;
- învățarea experiențială este organizată în jurul experienței - experiențele anterioare ale elevilor sunt luate în considerare încă din faza de proiectare a cursului;
- învățarea este centrată pe fiecare persoană în parte;
- este o învățare bazată pe percepție, nu pe teorie - învățarea experiențială stimulează abilitățile elevilor de a motiva și explica un subiect, din perspectivă proprie;

BIBLIOGRAFIE:

1. John Dewey, Democrație și educație, editura Didactică și pedagogică, 1872;
2. Ciprian Bogdan, Identitate și ritm la J Dewey, revista Cogito, nr. 4/2012
3. https://ro.wikipedia.org/wiki/%C3%8Env%C4%83%C8%9Bare_experien%C8%9Bial%C4%83

COMUNICAREA INSTITUȚIONALĂ

*Prof. Gheorghe STANCU
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”, București*

According to „scientific management”, any organization has a very clear hierarchy that is formalized by decision levels, each with well-defined responsibilities. At the top of the pyramid thus formed is concentrated authority, power and command and execution is at its core.

Managerial communication no longer has the role of transmitting messages of information, training, motivation-training, etc., but becomes a dynamic, independent and innovative force that is shaped by the environment in which it operates. Thus the strategic resources of any organization become information, knowledge and creativity. All this is inconceivable without a real and efficient communication, which thus becomes a landmark of competitiveness and efficiency for the organization.

Conform „managementului științific”, orice organizație are o ierarhie foarte clară care este formalizată de niveluri de decizie, fiecare cu atribuții bine definite. În vârful piramidei astfel formate se concentrează autoritatea, puterea și comanda iar execuția stă la bazele ei.

Totuși, oricât de „științific” ar fi organizată munca, oricât de bune ar fi condițiile materiale de muncă și oricât de „stimulativ” ar fi sistemul de recompense, se întâmplă ca performanțele să nu crească la nivelul așteptat, ba dimpotrivă, să scadă. Cauzele situațiilor de acest fel țin de cele mai multe ori de relațiile umane din cadrul organizației respective, care sunt cel puțin la fel de importante ca și planificarea, organizarea, conducerea operațională și controlul, clasicele „funcții miez” ale managementului științific. A devenit evident faptul ca organizata are și „o latura (o parte) umana”. Astfel, motivația angajaților, relațiile din interiorul dar și dintre grupurile formate și informale, negocierea și rezolvarea conflictelor au devenit, toate, subiecte predilecte de studiu și domenii favorizate ale acțiunii manageriale.

Atunci când oamenii nu vor și/sau nu pot să realizeze obiectivele organizației, adică nu au motivația necesară și pregătirea corespunzătoare, acestea nu vor fi realizate. La nivelul unităților școlare, situația a devenit de-a dreptul alarmantă imediat după decembrie 1989: fiind suspendate, cel puțin pentru o perioadă de timp, mijloacele de constrângere utilizate până atunci, reacția anti-ierarhică și anti-control a personalului didactic și administrativ a fost extrem de puternică în unele scoli, ajungându-se chiar la situații de „non-guvernabilitate”. Dar nu peste tot: acolo unde „conducerea”, în speță directorul de școală, și-a depășit condiția de „zbir”, acolo unde relațiile cu colegii (și nu cu subordonații) au fost „omenești”, socul a fost mai mic, iar trecerea mult mai lină.

Cercetătorii în domeniul managementului, subliniază că trebuie să se treacă de la tipul de management „centrat pe control”, la cel „centrat pe angajament implicativ”, obiectivele instituționale fiind mult mai ușor și mai repede atinse prin motivarea, implicarea și participarea membrilor organizației, decât prin impunerea birocratică a sarcinilor și prin control strict. În acest context, tentativele de întărire a controlului ierarhic pot fi apreciate drept contra-productive și total inadecvate unui autentic „management al schimbării”.

Se ivesc, în acest moment, alte întrebări, de altfel perfect legitime, care pot fi puse de orice director cu experiență: „Mai pot eu conduce unitatea școlară fără un control riguros? De unde știu eu ce-i determină pe oameni să muncească? De ce unii muncesc din pasiune în timp ce alții o fac doar pentru avantaje suplimentare? Cum pot să-i motivez pe oameni în condițiile materiale precare în care trăim?”

Răspunsurile, în mod evident neunivoce și adaptate fiecărei situații specifice, pot fi oferite printr-un management inteligent al relațiilor umane, în cadrul căruia motivarea personalului

este o parte însemnata (însă doar o parte - alături de comunicare, negociere, etc.). Dorim să mai subliniem, aici, doar o idee: abordarea stângace, nepotrivită, a relațiilor umane poate transforma o școală eficientă într-un adevărat „viespar”. Iar printre „armele” pe care directorial le are la îndemână pentru a preveni această situație se află, indiscutabil, și rezolvarea adecvată a problemelor motivaționale.

Comportamentul modern de conducere pretinde un permanent schimb de informații. Din această cauză, fiecare manager trebuie să-și dezvolte și să-și promoveze o politică managerială bazată pe un sistem de comunicare eficient, care să-i permită modelarea permanentă a structurii și a relațiilor organizaționale la condițiile unei societăți aflate într-o continuă schimbare. Deci, comunicarea, în accepțiunea modernă a managementului, reprezintă o componentă vitală a sistemului managerial al oricărei organizații.

Comunicarea managerială nu mai are rolul de transmitere a mesajelor de informare, instruire, motivare-antrenare etc., ci devine o forță dinamică, independentă și inovatoare care este modelată de mediul în care funcționează. Astfel resursele strategice ale oricărei organizații devin informația, cunoașterea și creativitatea. Toate acestea sunt de neconceput fără o comunicare reală și eficientă, care devine astfel un reper de competitivitate și eficiență pentru organizație.

De calitatea comunicării depind înțelegerea problemelor cu care se confruntă orice angajat, durabilitatea relațiilor organizaționale, circulația ideilor și soluțiilor destinate rezolvării obiectivelor propuse, cât și capacitatea managerului de a-și motiva, antrena și conduce angajații. Din această cauză, se impune necesitatea perfecționării continue a deprinderilor de comunicare a managerului, atât la nivel intern, cât și la cel extern.

În cadrul oricărei organizații, comunicarea managerială este strâns legată de funcțiile managementului, de funcțiile comunicării în sine și de cultura organizațională. Scopul comunicării manageriale este de a realiza un flux informațional corect, pertinent și eficient pe orizontală și verticală structurii organizaționale, în vederea realizării obiectivelor strategice și operaționale stabilite. Aceasta ne arată că într-o organizație, comunicarea nu se face la întâmplare sau după bunul plac, ci după anumite norme profesionale, etice și morale ce asigură stabilitatea și funcționarea organizației.

Un manager din domeniul educațional, și nu numai, comunică oral și în scris cea mai mare parte a timpului sau, pentru îndeplinirea rolurilor sale interpersonale, informaționale și decizionale. Ca urmare, este evidențiată componenta de comunicator al managerului și, în același timp, se constată inexistența unui timp pentru meditații strategice și elaborări de scenarii de perspective pentru diferite perioade de timp.

Componenta managerială reprezintă modalitatea cu care sunt vehiculate cunoștințele, tehnicile și metodele manageriale în actul de conducere. Acestea, coroborate cu temperamentul, aptitudinile și calitățile fiecăruia determină tipurile și stilurile de management. Sistemul competențelor, manageriale poate fi perfecționat prin diferite forme de pregătire și perfecționare, individuale sau colective.

Autoritatea managerială reprezintă o sumă de competențe profesionale și manageriale, care, coroborate cu trăsăturile de caracter, sunt exercitate într-un anumit cadru de legitimitate de o persoană, caracterizând-o.

Responsabilitatea managerială reprezintă o formă de conștientizare și autocontrol în exercitarea funcțiilor manageriale, fiind un act de maximă angajare profesională, managerială și morală a oricărui conducător.

Între cele trei caracteristici ale puterii există o legătură de compatibilitate, deoarece fiecare se exercită în strânsă legătură cu celelalte. Triada competență, autoritate, responsabilitate reprezintă motorul, inima procesului managerial și, în același timp, un puternic factor de autocontrol, deoarece managerul știe în ce limite își poate exercita autoritatea și în ce limite își poate manifesta responsabilitatea, în funcție de competența managerială. Cu cât competența este mai ridicată, cu atât responsabilitatea asumată poate fi mai mare, iar, ca urmare, autoritatea crește.

Această triadă se manifestă relevant în cazul delegării manageriale sau a managementului participativ.

Având în vedere că managerul își asumă responsabilitatea în toată activitatea sa, un principiu fundamental de etica managerială afirmă că managerul nu trebuie influențat în niciun fel în luarea deciziilor ce privesc activitatea instituției educaționale.

COLECTIVUL DE REDACTIE

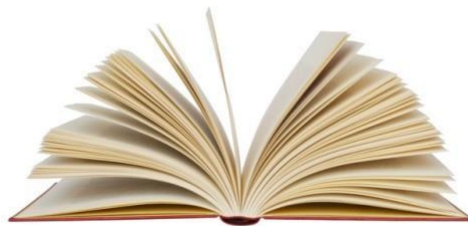
Director C.C.D. Mehedinți – Coordonator Prof. Grigore GIORGI

Prof. metodist C.C.D. Mehedinți – Rodica TELEGUȚĂ

Prof. metodist C.C.D. Mehedinți – Melania-Voichița CRISTEA

Prof. metodist C.C.D. Mehedinți – Daniela-Constanța ECOBICI

Informatician C.C.D. Mehedinți – Alexandru ISTODOR

Editor:

Informatician C.C.D. Mehedinți – Alexandru Istodor

Editura Școala Mehedințiului:

Casa Corpului Didactic Mehedinți

Drobeta Turnu Severin, str. Calomfirescu, nr. 94

TEL./FAX 0252/321537

E-mail: ccdmehedinti@gmail.com

www.ccdmehedinti.ro

Notă: Răspunderea pentru conținutul materialelor revine în exclusivitate autorilor